

Каролайн Чери
Светът на Пел

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

От Земята към звездите: 2005–2352 г.

Покоряването на звездите, както и всички други човешки авантюри бе очевидно лишено от практически смисъл, толкова прибързана и прекомерна амбиция, колкото първото рисково впускане на човека из необятните океани на самата Земя, във въздуха или в космоса. Станцията Сол работеше на печалба вече от няколко години, а в космоса се появиха първите рудодобивни предприятия, производствени комплекси, енергийни инсталации, които започваха да се изплащат. Земята ги прие като нещо нормално също тъй бързо, както всичките си други удобства. Експедиции от станцията изследваха Слънчевата система – програма, която обществеността не разбираше, но която не срещна особено силни възражения, защото не нарушаваше благоденствието на Земята.

Затова първата сонда отлетя без много шум, съвсем прозаично към двете най-близки звезди, без екипаж, за да събере данни и да се върне – доста сложна задача сама по себе си. Изстрелването от станцията привлече известен интерес, но да се чака резултатът с години бе доста отегчително и сондата излезе извън обсега на внимание на медиите толкова скоро, още щом излезе от Слънчевата система. Много по-голям интерес предизвика завръщането на космическия апарат – носталгия у тези, които помнеха старта му преди повече от десетилетие, любопитство у младите, непознати с началото на историята и със смисъла на цялото начинание. Полетът бе научен успех, защото донесе достатъчно данни, в които изследователите да се ровят с години – но нямаше бърз, ясен начин да се обясни на непосветените огромното значение на наблюденията. В очите на обикновения човек програмата бе провал; обществеността, която се опитваше да я разбере от своята гледна точка, търсеше материална полза, съкровища, богатства, сензационни открития.

Най-важното откритие на сондата бе звезда, предлагаша благоприятни условия за развитие на живот; пояс от отломки, астероиди, неправилни късове с размери по-малки от тези на планета, които навеждаха на интересни хипотези за образуването на системата. Имаше и планета със собствена система от подобни скални отломъци и луни – пуста,

изгорена, отблъскваща. Планетата не бе Едем, не бе втора Земя, а пътят до нея бе твърде дълъг. Журналистите подхванаха темата, без да вникват в нея, колкото да занимават с нещо читателите, после бързо загубиха интерес. Единственото, което постигнаха, бе да повдигнат въпроси за разходите, да направят бегли и измъчени сравнения с Колумб, преди спешно да се пренасочат към една политическа криза в Средиземноморието – много по-разбираема и доста по-кървава.

Научната общност на станцията Сол въздъхна с облекчение и със същата мълчалива предпазливост инвестира част от бюджета си в скромна експедиция – екипажът трябваше да полети в пътуващ миниатюрен модел на самата станция Сол и да остане известно време в орбита около новооткритата звезда, за да направи наблюдения.

И все тъй безшумно да продължи да имитира станцията Сол, като изпробва при по-различни условия производствени технологии, на чиято основа бе построен вторият голям спътник на Земята. Корпорацията Сол предостави щедра субсидия, защото изпитваше известно любопитство и разбиране към станциите и печалбите, които можеха да се извлекат от тяхното изграждане.

Това бе началото.

Същите принципи, които бяха позволили създаването на станцията Сол, направиха жизнеспособна и първата звездна станция. Тя се нуждаеше от съвсем малки доставки на биоматериали от Земята – най-вече луксозни стоки, които да осигурят по-приятен живот на нарастващия брой техници и учени, настанили се там със семействата си. Станцията сама добиваше необходимата ѝ руда, а когато собствените ѝ нужди намаляха, започна да изпраща на земята излишъка от суровини – така бе създадена първата брънка от веригата. Нямаше нужда, нямаше абсолютно никаква нужда – както показва тази първа колония – от звезда, край която да има благоприятна за хората планета, не бе необходимо дори звездата да е от тип, подобен на Слънцето: достатъчни бяха слънчевият ѝ вятър и обичайно разпилените в околзвездното пространство ледени късове и скални отломки, богати на метали. След като вече бе построена една станция, възможно беше да се изпрати основен модул към която и да е друга звезда. Научни лаборатории, производствени комплекси: бази, от които можеше да се достигне поредната многообещаваща звезда, и още една, и още една, и още една. Настъпването към звездните простори се развиваше по тесен вектор – като малко ветрило, което се разпростираше в далечния си край.

Корпорацията Сол, разраснала се много повече от първоначалната

си цел и притежаваша не само Сол, но и редица други станции, се превърна в Земната компания, както я наричаха обитателите на звездните светове. Тя разполагаше с власт – върху станциите, естествено, които ръководеше от разстояние, отдалечена на години в пространството, а също и с власт на Земята, където нейните увеличаващи се доставки на суровини и медицински материали и собствеността върху множество патенти ѝ носеха огромни приходи. С бавния, но постоянен ритъм, с който бе изградена системата, пристигаха непрестанно стоки и нови идеи, които означаваха печалби и съответно власт на Земята. Компанията изпращаше все повече и повече търговски кораби: това бе всичко, което сега бе нужно да прави. По време на дългите си полети екипажите на тези кораби, постепенно възприеха свой собствен затворен начин на живот и предявяваха единствено искания за подобрения в оборудването, на което бяха започнали да гледат като на свое собствено. Всяка станция на свой ред поддържаше следващата, като прехвърляше земни стоки още една стъпка по-нататък към най-близката си съседка, а веригата на този обмен се затваряше на станцията Сол, където огромните приходи се стопяваха от високите цени на биоматериалите и продуктите, които само Земята можеше да предостави.

Това бе доброто старо време за хората, които продаваха подобни стоки: богаташи и правителства се издигаха и пропадаха; корпорации придобиваха все по-голяма и по-голяма власт, а Земната компания жънеше в различните си превъплъщения гигантски печалби и определяше съдбата на цели народи. Това бе епоха на движение и промени. Нации, станали отскоро индустриални, и недоволните от всички страни поеха този дълъг, дълъг път да търсят работа, богатство, следвайки мечтите си за свобода и старата примабливост на Новия свят, както някога милиони човешки съдби се решаваха из просторите на един нов, необятен океан, по пътя към чужди земи.

Станцията Сол се превърна в трамплин – място, вече не екзотично, а сигурно и добре познато. Земната компания процъфтяваше, смучейки от богатствата на звездните станции – друга облага, която получаващите я скоро започнаха да приемат като нещо естествено.

А звездните станции пазеха спомена за този оживен, многолик свят, който ги бе изпратил – Майката Земя. Тя ги снабдяваше със скъпоценни неща, за да облекчи живота им и тези облекчения сред пустинната вселена им припомняха, че съществува поне едно живо местенце. Корабите на Земната компания бяха жизненоважната връзка, нейните сонди придаваха романтика на съществуването им и леките, пъргави

изследователски кораби им позволяваха да имат по-голям избор и гъвкавост при следващите стъпки. Това бе епохата на Големия кръг, който съвсем не бе кръгъл – маршрутът, по който товарните кораби на Земята компания постоянно се движеха и чието начало и край бе Майката Земя.

И така звезда след звезда – общо девет, – докато бе открита Пел, за която се оказа, че има планета годна за живот и вече обитавана от живи същества.

Това обърка всички залози и наруши равновесието завинаги.

Звездата на Пел и Светът на Пел носеха името на капитана на сондата, който бе открил не само нов свят, но и местни жители, туземци.

Необходимо бе много време, докато вестта пропътува по Големия кръг до Земята, но по-малко, за да стигне новината за откритието до близките звездни бази, и в Света на Пел долетяха ята не само от учени. Местни компании от станциите, които познаваха икономическите страни на въпроса, се втурнаха в надпревара към тази звезда, пристигнаха и заселници, така че две от станциите на орбити около по-безинтересни близки звезди опустяха застрашително, докато накрая напълно престанаха да функционират. На фона на буйния растеж и суматохата да се построи станция край Пел амбициозни хора вече бяха хвърлили око на две следващи звезди зад пределите на Пел, правейки си сметки с хладнокръвна далновидност, защото самият Свят на Пел представляваше източник на стоки и луксозни изделия подобни на земните – предпоставка за потенциална промяна в посоката на търговията и доставките.

Колкото до Земята, когато товарни кораби донесоха вестта, там се породиха неистова припряност да се пренебрегне Пел. Чужд живот. Той предизвика ударни вълни в Компанията, породиха спорове относно морала и политиката, макар новината да бе от почти две десетилетия – като че ли тепърва можеше да се повлияе на решенията, които се взимаха в Загредела. Всичко стана неуправляемо. Друг живот. Той разби старателно поддържаните представи на човека за космоса. Повдигна философски и религиозни въпроси, очерта действителност, която някои отказаха да приемат, предпочитайки да се самоубият. Възникнаха култове. Но други пристигащи кораби съобщиха, че чуждите същества от Света на Пел не били особено интелигентни, нито агресивни, не били построили нищо досега и приличали по-скоро на примати, с кафява козина, необлечени, с големи учудени очи.

Ах, въздъхнаха земните хора. Вселената, чийто център бяха човекът и Земята, и в която те винаги бяха вярвали, бе разклатена, но бързо

възвърна равновесието си. Изолационистите, които се противопоставяха на Компанията, увеличиха своето влияние и броя на привържениците си благодарение на уплахата – и на внезапно и забележимо спадане на търговията.

В Компанията цареше хаос. Нужно бе много време, за да се изпратят нареждания, и Пел се разрастваше извън нейния контрол. Край подалечни звезди се появиха без разрешението на Земната компания нови станции, наречени Маринър и Викинг, а те дадоха живот на Ръсел и Есперанс. Когато по етапен ред до Пел стигнаха нарежданията на Компанията, отдавна обезлюдените по-близки станции да предприемат едно или друго действие за стабилизиране на търговията, тези заповеди вече бяха напълно безсмислени.

На практика бе разработена нова схема на търговия. Пел разполагаше с необходимите биоматериали. Освен това се намираще близо до повечето звездни станции и местните фирми, които преди бяха гледали на Земята като на любима Майка, сега видяха нови възможности и се възползваха от тях. Създадоха се още станции. Големият кръг бе прекъснат. Някои кораби на Земната компания отлетяха да търгуват с Новия Запредел и нямаше начин да бъдат спрени. Търговията продължи, но не и в по-раншните си мащаби. Стойността на земните стоки падна и в резултат Земята трябваше да плаща все повече и повече, за да поддържа старото изобилие на вноса от колониите.

Дойде и втори удар. В Запредела имаше и друга планета, открита от предприемчив търговец – Цитиана. Изградени бяха още станции – Фаргон, Парадайз и Уайът, и Големия кръг се разпротря още по-нататък.

Земната компания взе ново решение: програма за възвръщане на инвестициите – данък под формата на стоки, който да покрие последните загуби. Тя убеди станциите в значението на Човешката общност, Моралния дълг и теглото на благодарността.

Някои станции и търгари плащаха данъка. Други отказаха, особено тези отвъд Пел, както и Цитиана. Те твърдяха, че щом Компанията не бе участвала в създаването им, не може да има и претенции към тях. Въведена бе система от документи и визи и се извършваха проверки, които предизвикаха гневно възмущение у търговците, смятащи корабите си за своя неприкосновена собственост.

Освен това бяха изтеглени сондите – безмълвно заявление, че Компанията официално слага спирачка на по-нататъшното разрастване на Запредела. А пъргавите изследователски кораби от край време бяха

въоръжени, понеже се впускаха в рисковани пътешествия в неизвестното; но сега те се използваша за нова задача – да навещават станциите и да ги вкарват в правия път. Това бе най-тъжното от всичко – екипажите на сондите, които бяха героите на Задпредела, се превърнаха в полицейски сили на Компанията.

В отговор търгарите също се въоръжиха, но товарните кораби не бяха строени за битки и не бяха достатъчно маневрени. Все пак се стигна до схватки между трансформираните сонди и бунтовните търгари, въпреки че повечето от последните приеха да плащат данъка. Бунтовниците се изтеглиха в най-отдалечените колонии, където трудно можеше да им се наложи каквото и да е било.

Конфликтът се превърна във война, без някой да я нарича така – въоръжените изследователски кораби на Компанията срещу бунтовните търгари, обслужващи по-далечните звезди, което бе възможно благодарение на Цитиана, така че дори Пел не им бе жизнено необходима.

Така бе теглена чертата. Големият кръг бе възстановен с изключение на звездите отвъд Фаргон, но той вече не носеше предишните печалби. Търговията продължаваше и през границата по странни начини, защото за търгарите, които си плащаха данъка, не представляваше проблем да пътуват навсякъде, докато за бунтовните не бе така, но печатите можеха да се фалшифицират и това често се правеше. Войната се водеше мудро, с по няколко изстрела, само когато някой бунтовник попаднеше на прицел. Корабите на Компанията не успяха да възстановят най-близките до Пел станции по посока на Земята; те не можеха да се поддържат повече. Обитателите им се бяха преселили на Пел, Ръсел, Маринър, Викинг, Фаргон и по-нататък.

В Задпредела се строяха както станции, така и кораби. След като техниката бе налице, търгарите се множаха. Тогава бе открит „скокът“ – теорията бе възникнала в Новия Задпредел, на Цитиана и бързо бе заимствана от корабостроителите на Маринър, която бе сред станциите, контролирани от Компанията.

И това бе третият голям удар за Земята. Старият начин за пътуване, ограничен от скоростта на светлината, мина в историята. Скоковите търговски кораби извършваха кратки преходи през хиперпространството; времето за придвижване от една звезда до друга се съкрати от години на месеци и дни. Технологиата бе подобрена. Търговията се превърна в игра с нови правила, а стратегията на продължителната война се промени – станциите се сплотиха още повече.

В резултат на това неочаквано възникна организация на

бунтовниците в най-отдалечените краища на Задпредела. В началото тя бе съюз на Фаргон и мините й; после обхвана Цитиана, Парадайз и Уайът, разпростря се до други звезди и привлече търгарите, които ги обслужваха. Носеха се слухове за огромен ръст на населението, за който в продължение на години не било докладвано. Технологията бе предложена навремето от другата страна на границата – от Компанията, когато тя имаше нужда от мъже, от живи човешки същества, които да запълнят огромната тъмна пустош, да работят и да строят. Сега технологията бе усвоена от Цитиана и населението на тази организация, на този Съюз, както сам се бе нарекъл, се множеше в геометрична прогресия, като се използваша родилни лаборатории. Съюзът се разрастваше. В рамките на две десетилетия бе увеличил неимоверно територията и гъстотата на населението си, предлагаше проста, неизменна идеология на растеж и колонизация, целенасочено развитие на това, което по-рано бе неорганизиран бунт. Съюзът заглушаваше разногласията, мобилизираще, ръководеше, притискаше Компанията.

В отговор на гневните искания на обществеността за по-ефективни мерки във влошаващото се положение, Земната компания на станцията Сол се отказа от данъка и пренасочи този фонд за построяването на велика Флота само от скокови кораби, машини за унищожение – „Европа“, „Америка“ и всички останали от смъртоносния им вид.

Но и Съюзът строеше, разработваше специализирани бойни кораби, изменяйки вида им с промените в технологията. Бунтовни капитани, които в продължение на години се бяха сражавали по лични мотиви, бяха обвинявани в мекушавост при първия случай; корабите им бяха поверени в ръцете на командири, които следваха правилната идеология, действаха по-безскрупулно.

Компанията все по-трудно постигаше успех. Великата Флота, изправена срещу по-многоброен противник и опитваща се да покрие огромна територия, не успя да приключи войната нито за година, нито за пет. Земята се чувстваше все по-засегната от тази безславна, отчайваща схватка. „Зарежете всички космически кораби – се чуваха сега възгласи във финансовите корпорации. – Изтеглете нашите кораби и оставете колетата да пукнат от глад.“

От глад обаче страдаше Флотата на Компанията, а не Съюзът, но Земята изглежда бе неспособна да разбере, че отдавна не ставаше въпрос за бунтуващи се слаби колонии, а за растяща сила, добре хранена и добре въоръжена. Същата късогледа политика, същата борба за надмощие между изолационистите и Компанията, която бе първопричината за

отчуждаването на колониите, ставаше все по-ожесточена със свиването на търговията. Войната бе загубена не в Задпредела, а в залите на сенатите и управителните съвети на Земята и на станцията Сол. Решението бе да се разработват мини в рамките на собствената слънчева система, което бе икономически изгодно, а изследователските експедиции, не носещи печалба, да вървят по дяволите.

Нямаше значение, че земните хора вече можеха да пътуват из космоса чрез хиперпространствени скокове и звездите бяха близки. Мислите им бяха насочени към старите проблеми, към собствените им проблеми, към собствената им политика. Земята забрани по-нататъшната емиграция, усещайки, че ѝ се изплъзват най-добрите мозъци. Тя затъваше в икономически хаос и изсмукването на естествените земни ресурси от станциите лесно стана основна причина за негодувание. „Стига вече войни“ – заявиха хората; изведнъж мирът се превърна в добра политика. Флотата на Компанията се оказа лишена от средства във войната, която трябваше да води на широк фронт, и се налагаше да се сдобива с необходимите ѝ запаси където и както можеше.

Накрая от флотата останаха само петнайсет кръстосвача от някогашните горди петдесет, приютили се на станциите, които все още ги приемаха. Наричаха ги Флотата на Мaziан според традицията в Задпредела, където отначало корабите бяха толкова малко, че враговете се познаваха по име и слава – практика, която сега бе по-малко разпространена, но някои имена бяха известни. Конрад Мaziан от „Европа“ бе име, което Съюзът помнеше с болка; както и Том Еджър от „Австралия“; и Мика Крешов от „Атлантик“, и Сигни Малори от „Норвегия“, и всички останали капитани на Компанията до пилотите на корабите-ездачи. Те все още служеха на Земята и на Компанията, губейки постепенно любовта си и към двете. Никой от поколението им не бе роден на Земята, нито на някоя от станциите в територията ѝ, защото те отчаяно трепереха за неутралитета си. Опитните им екипажи и войниците на Флотата се набираха от търгарите, най-често – насила.

Някога началото на Задпредела бе от звездите, които се намираха най-близко до Земята; сега започваше от Пел, понеже всички по-стари станции бяха закрити, след като търговията със Земята замря, а предсковата ѝ форма бе напълно зарязана. Старите звезди бяха почти забравени, непосещавани.

Оттатък Пел, оттатък Цитиана съществуваха светове и сега те всичките принадлежаха на Съюза – реални светове сред безкрайно отдалечените една от друга звезди, които можеха да бъдат стигнати със скок.

Светове, където Съюзът продължаваше да използва родилните лаборатории, за да увеличава населението, да си осигури работници и войници. Съюзът искаше да притежава целия Задпредел, да управлява бъдещото развитие на човека. И той го владееше с изключение на тесния пояс от станции, които Флотата на Мазиян продължаваше да пази безопасно за Земята и за Компанията, понеже бе създадена първоначално за това, понеже не виждаше какво друго може да прави. В тила ѝ бяха само Пел и изоставените станции край Старите звезди. Още по-далеч назад се намираше Земята – изолирана, в плен на собствените си вътрешни проблеми и сложната си, противоречива политика.

Със станцията Сол вече не се водеше никаква значителна търговия – нито внос, нито износ. По време на безумието на войната, свободните търгари правеха редовни курсове до звезди както на Съюза, така и на Компанията, пресичаха бойните линии когато си пожелаят, въпреки че Съюзът се опитваше да спре този трафик с изтънчен тормоз, за да отреже снабдяването на Компанията.

Съюзът се разширяваше, но Флотата на Компанията продължаваше да се държи, лишена от собствен свят, ако не се смятат Пел, който я хранеше, и Земята, която ги пренебрегваше. Станциите от страната на Съюза вече не се строяха в старите мащаби. Те просто бяха спирки по пътя към новите светове, а сонди търсеха още по-далечни звезди. Цели поколения никога не бяха виждали Земята – хора, за които „Европа“ и „Атлантик“ бяха създания от метал и ужас; поколения, чийто начин на живот обхващаше звездите, безкрайностите, неограничения растеж и времето, което водеше към вечността. Земята не ги разбираше.

Но не ги разбираха и станциите, принадлежащи все още на Компанията, нито свободните търгари, които извършваха странната презгранична търговия.

ГЛАВА ВТОРА

1

Приближаване към Пел: 2.5.52 г.

Светлините на конвоя изплуваха от нищото – най-напред кръстосвачът „Норвегия“, после десет товарни кораба, сетне „Норвегия“ пусна своите четири ездаци и защитната формация се разгърна нашироко при

приближаването си към Звездата на Пел.

Тук имаше убежище, безопасно място, до което войната все още не бе стигнала, но то се намираше в зоната между прилива и отлива. Световете от далечния Задпредел печелеха и сигурните неща се променяха от двете страни на фронта.

На мостика на КЗК5¹ – скоковия кръстосвач „Норвегия“, се действаше бързо – пред четирите спомагателни командни пулта, следящи ездачите, пред дългата секция на кооперациите, пред тази на сканера и пред другата на собственото командване. „Норвегия“ бе в постоянна комвръзка с десетте товарни кораби и сведенията, които се разменяха в двете посоки по тези канали, бяха лаконични, само относно управление то на корабите. На кръстосвача бяха твърде заети, за да обръщат внимание на човешки трагедии.

Нямаше засада. Станцията край Света на Пел получи сигнала и неохотно отвърна с „добре дошли“. Шепот на облекчение премина от пост към пост, от уста на ухо, не по вътрешната комсистема. Сигни Малори, капитанът на „Норвегия“, отпусна мускулите си, без досега да бе съзнавала, че се е напругала, и нареди да се превключи бойният компютър в режим на изчакване.

Тя командваше това ято – трети по ранг капитан във Флотата на Мазиян. Беше на четирийсет и девет. Бунтът в Задпредела бе много по-стар. Малори бе преминала през пилот на товарен кораб, капитан на ездач, по цялата йерархия, все на служба в Земната компания. Лицето ѝ изглеждаше още младо. Косата ѝ бе сребристосива. Подмладяващите лечения, които предизвикваха сивотата, бяха запазили останалата част от тялото ѝ на някъде около трийсет и шест биологични години; но като си мислеше за свитата, която водеше със себе си, и какво вешаеше пристигането им, тя се чувстваше доста по-стара от четирийсет и девет.

Отпусна се в креслото си, от което имаше поглед върху тесните секции на мостика, извити напред в горния си край, натисна няколко бутона върху панела на страничната облегалка, за да инспектира работата, погледна към включените контролни станции и екраните, които показваха какво приема визорът и какво лови сканерът. Безопасност. Сигни бе оцеляла, защото никога не вярваше на такива преценки.

И защото се приспособяваше. Всички го правеха, всички, които се биеха в тази война. „Норвегия“ бе като екипажа си – спасени оттук-оттам елементи: от „Бразилия“, „Италия“, „Осата“ и злополучния

---

1. Кораб на Земната компания. – Б.пр.

„Мириам Б“, като някои части датираха дори от времето на боевете на търговските кораби. Всеки взимаше каквото можеше и изоставяше възможно най-малко неща – както бяха сторили и на бежанските кораби, които Малори водеше под закрилата си. Преди десетилетия имаше време, когато войната бе още рицарска, с донкихотовски постъпки, когато врагове спасяваха враговете си и се разделяха в примирие. Те бяха хора, а космосът бе голям, и всичките го знаеха. Но вече не бе така. Измежду тези цивилни, неутрални, тя отдели за себе си полезните, неколцина, които биха могли да се приспособят. На Пел щеше да има възражения. Това обаче нямаше да им помогне. Никакви възражения не биха помогнали по този или по друг въпрос. Войната бе взела обрат и нямаше повече безболезнени решения.

Движеха се бавно, едва-едва, но това бе най-високата скорост, която товарните кораби можеха да развият в реалното пространство, макар че без свитата си „Норвегия“ и ездачите можеха да прекосят разстоянието на субсветлинна. Бяха изплували твърде близо до Звездата на Пел, извън равнината на планетната система с риск от авария в края на скока и сблъсъци. Това бе единственият начин да избързат, а животът на мнозина зависеше от спечеленото време.

– Получаваме от Пел инструкции за приближаване – каза ѝ комофицерът.

– Граф – обърна се Малори към лейтенанта си, – вкарай кораба в док. – И като превключи на друг канал: – Дей, приведи всички войници в бойна готовност, с пълно въоръжение и снаряжение. – После се върна отново към комофицера: – Дай указания на Пел, че ще е най-добре да евакуират населението от една секция и да я изолират. Кажи на конвоя, че ако някой се отклони от строя по време на приближаването, ще го гръмнем. Накарай ги да го повярват.

– Разбрано – отзова се комшефът и след малко отново се включи: – Обажда се самият кмет на станцията.

Кметът протестира. Тя го бе очаквала.

– Направете каквото ви казват – рече тя на Анджело Константин, един от рода Константин на Пел. – Разчистете секцията или ние ще го сторим. Започнете веднага, махнете всичко ценно или опасно, така че да останат само стените; след това заключете вратите и блокирайте пултовете за отваряне. Не знаете какво ви носим. Ако ни забавите, може да разтоваря кораб мъртъвци – жизнеосигуряващата система на „Хансфорд“ издъхва. Направете го, мистър Константин, или ще изпратя войниците за целта. Ако не изолирате добре секцията, навсякъде из

станцията ви като нападт ще плъзнат бежанци, без лични карти и страшно отчаяни. Простете рязкостта ми. Тук има хора, които умират в собствените си нечистотии. Преброихме седем хиляди изплашени цивита на тези кораби, напуснали Маринър и Звездата на Ръсел. Те нямат избор, нито време. Затова няма да ми кажете „Не“, сър.

Последва пауза – разстоянието, и доста по-голямо забавяне, отколкото заради разстоянието.

– Дадохме сигнал за евакуация на секции от жълтия и оранжевия док, капитан Малори. Ще имате на разположение медицинска помощ, цялата, която можем да отделим. Аварийните екипи се придвижват. Разбрано, що се отнася до изолирането на засегнатите райони. Вече се действа по планове за сигурност. Надяваме се, че загрижеността ви е също толкова голяма и за нашите жители. Станцията няма да позволи на военните да се намесят в действията ни за вътрешната сигурност или да нарушат неутралитета ни, но ще сме благодарни за помощ под наше ръководство. Край.

Сигни бавно се отпусна, избърса потта от лицето си, пое по-леко дъх.

– Ще получите подкрепа, сър. Предполагаемо влизане в док след четири часа, ако забавя конвоя, колкото ми е възможно. Толкова време мога да ви дам за подготовка. Стигнаха ли вече до вас новините за Маринър? Беше взривена, сър, саботаж. Край.

– Ясно, четири часа. Признателни сме ви за мерките, които ни съветвате да вземем, и ги приемаме сериозно. Потресени сме да научим за катастрофата на Маринър. Искаме по-подробна информация. Освен това ви предупреждаваме, че в момента тук има делегация на Компанията. Тя е ужасно смутена от предприетите действия.

Тя изруга тихо в комсистемата.

– Те искат да ви препратим към някоя друга станция. Сътрудниците ми се опитват да им обяснят състоянието на корабите и опасността за живота на тях, но те ни притискат. Смятат, че е заплашен неутралитетът на Пел. Обърнете особено внимание на това при приближаването си и не забравяйте, че агентите на Компанията поискаха среща лично с вас. Край.

Малори повтори ругатнята и въздъхна. Флотата избягваше подобни срещи, когато бе възможно, колкото и редки да бяха те през последното десетилетие.

– Кажете им, че ще бъде заета. Дръжте ги по-далеч от доковете и от нашия периметър. Нали не искат снимки на умиращи от глад колонисти,

които да отнесат със себе си? Лоша реклама, мистър Константин. Дръжте ги по-далеч от нас. Край.

– Въоръжени са с правителствени документи. Съвет за сигурност. Ето каква е делегацията на Компанията. Имат висок ранг и изискват транспорт към по-далечния Задпредел. Край.

Сигни подбра друга ругатня, но я преглътна.

– Благодаря ви, мистър Константин. Ще ви пратя препоръките си за процедуране с бежанците; ще бъдат разработени подробно. Можете, разбира се, да ги пренебрегнете, но бих ви посъветвала да не го правите. Дори не можем да ви гарантираме, че тези, което ще стоварим на Пел, не са въоръжени. Няма как да го проверим на място. Там не се пускат въоръжени войници. Това е, което ви носим. Бих ви препоръчала да не пускате изобщо момчетата на Компанията в нашия периметър на доковете, преди да разполагаме с някакви гаранции. Ясно ли е? Край на връзката.

– Ясно. Благодаря ви, капитане. Край на връзката.

Тя се опусна на мястото си, погледна екраните и даде заповед на комофициера да изпрати инструкциите до управата на станцията.

Хора от Компанията. И бежанци от унищожени станции. Екипажът на задушавания се „Хансфорд“ продължаваше да изпраща информация с такова спокойствие, че тя му се възхищаваше. Само задължителните съобщения. А те умираха там. Екипажът се бе заключил на мостика, въоръжен, и отказваше да напусне кораба, отказваше някой ездач да го вземе на буксир. За членовете му на карта бе заложен техният кораб. Оставаха на него и се опитваха от разстояние да направят каквото могат за другите на борда. Не получаваха благодарност от пътниците, които разрушаваха „Хансфорд“ – или поне го бяха правили, докато въздухът не се замърси и системите не започнаха да отказват.

Четири часа.

2

„Норвегия“. Бедствие бе сполетяло Ръсел, както и Маринър. Служът плъзна по коридорите на станцията, като че ли не стигаха объркването и гневът на обитателите и фирмите, които бяха изхвърлени навън с цялото си имущество. Доброволци и работници помагаша за евакуацията; докерите използваша товарните електрокари, за да пренесат личните вещи извън района, определен за изолационна зона, поставяха им

етикети и гледаха да не ги объркат или да не допуснат дребни кражби. Интеркомът не млъкваше от съобщения.

– Станцистите от жълти секции едно до едно деветнайсет се умоляват да изпратят представител в бюрото за извънредно настаняване. В отсека за бърза помощ се е загубило дете, Мей Тернър. Молим някой близък да се яви веднага в отсека за бърза помощ. По последни данни от главния сектор е възможно настаняване в секцията за гости, хиляда единици. Всички нестанцисти се преместват, отстъпвайки на постоянните жители на станцията, поредността на настаняване ще се определя чрез жребий. Налични апартаменти: деветдесет и два. Налични помещения за аварийно превръщане в жилищно пространство: две хиляди, включително обществени места за срещи и единици с редуване на ползването през основния и алтернативния ден. Станционният съвет умолява всеки, който има възможност самостоятелно да уреди приютяването си при роднини или приятели, да се възползва от нея и да въведе информацията в компютъра колкото се може по-скоро; за такова приютяване на частна основа приемащите ще бъдат компенсирани по тарифа, съответстваща на разходите на глава от домакинството. Не ни достигат петстотин единици, което ще наложи настаняване в общи спални на станцията или временно прехвърляне за подслоняване на Тамдолу, ако недостигът не може да се покрие чрез доброволно приютяване или поделяне на полагаемото жизнено пространство. Веднага започва разглеждане на планове да се използва синият сектор за настаняване, който да освободи петстотин единици в рамките на следващите сто и осемдесет дни. Благодарим ви. Моля екип за сигурност да се яви на осмо жълто ниво.

Беше кошмар. Деймън Константин следеше неспирния поток от данни и тъпчеше неспокойно мокета в командния пост на доковете в синия сектор – над тази част, където техниците се опитваха да се справят с осигуряването на евакуацията. Оставаха два часа. От редицата прозорци можеше да наблюдава хаоса по протежението на платформата, където личните вещи бяха струпани под охраната на полицията. Всички хора и цялото оборудване от девето до пето ниво на жълтия и оранжевия сектор бяха преместени: работилници и магазини от доковете, домовете, четири хиляди души бяха натъпкани някъде другаде. Безпорядъкът се пренасяше нататък по пръстена на станцията отвъд синия, към зеления и белия – големите, основни жилищни сектори. Тълпите се носеха насам-натам, смутени и тревожни. Те разбираха необходимостта и се изнесоха – такива размествания се налагаха на всички обитатели на станции заради ремонт, заради реорганизация – но никога при подобно

предупреждение в последния момент, никога в толкова голям мащаб и никога без да знаят къде трябва да отидат. Планове рухваха, четири хиляди живота бяха объркани. Търгари от четирийсетина кораба, които се намираха в док, бяха грубо извадени от общежитията за преспиване и службата за сигурност им нареди да не излизат по доковете или близо до корабите. Съпругата на Деймън Константин, Елена, бе там долу сред скупчила се група, тънка фигура в бледозелено. Връзка с търгарите – това бе работата на Елена, а той се намираше в офиса – и се измъчваше от това. Нервно наблюдаваше поведението на ядосаните търгарите и се колебасеше дали да не изпрати станционната полиция, за да защити Елена. Тя изглежда се справяше в надвикването с тях, което обаче бе напълно заглушено от звукоизолацията и от общия шум на гласове и машини, едва проникващ в разположения нависоко команден пост. Изведнъж всички вдигнаха рамене и си подадоха ръце, сякаш никога не е имало препирня. Някакъв въпрос бе или уреден, или отложен, и Елена се отдръпна, а търгарите се отдалечиха през тълпата от хора останали без покрив, като клатеха глави, очевидно не особено щастливи. Елена бе изчезнала под наклонените прозорци – към асансьора, за да се качи тук, както се надяваше Деймън. В собствения му офис в зеления сектор посрещаша протестите на сърдитите станцисти, а делегацията на Компанията тормозеше баща му в главния сектор с претенциите си.

– Моля медицински екип да се яви на осмо жълто ниво – съобщи меко интеркомът. Някой бе изпаднал в беда извън евакуираните секции.

В командния пост се отвориха вратите на асансьора. Елена се приближи към него с все още зачервено лице от спора.

– Главният сектор е направо полудял – рече тя. – Търгарите бяха извадени от общежитията и им бе казано, че ще трябва да се подслонят на корабите си, а сега пътят им към тях е блокиран от станционната полиция. Искат да напуснат станцията. Не биха желали корабите им да бъдат превзети от тълпите при евентуална внезапна евакуация. Разбирай го, че в момента изобщо биха се махнали надалеч от Пел. Знаят, че Малори мобилизира търгари под дулото на пистолета си.

– Какво им каза?

– Да се успокоят и да си помислят, че ще могат да сключат някой и друг договор за доставка, като се има предвид този наплив; но да не се опитват да се качат на кораб, който е скачен в док, защото ще влязат в конфликт с полицията ни. Това ще ги накара да си затраят поне за известно време.

Елена бе уплашена. Страхът ѝ прозираше през крехкото, делово

спокойствие. Всички бяха изплашени. Той я прегърна през раменете, ръката ѝ мина зад кръста му и тя се облегна на него, без да продума. Елена Куен бе търгар от товарния кораб „Естел“, който бе продължил по пътя си към Ръсел и Маринър. Тя бе пропуснала този полет, за да остане с Деймън, да прецени може ли да се привърже към станцията – заради него, а сега ѝ се налагаше да спори с ядосани екипажи, които може би имаха право. Деймън разглеждаше проблемите с хладна, мълчалива паника, типична за станцистите. Когато на една станция се случеше нещастие, всички оставаха по местата си в своите квадранти и секции и в това личеше известен примес на фатализъм: ако човек се намираще в безопасна зона, не я напускаше; ако можеше да направи нещо, с което да помогне, правеше го; а ако собственият му отсек бе в беда, приемаше го спокойно – такъв бе единственият възможен героизъм. Станцията не можеше да стреля, не можеше да избяга, можеше само да претърпи злополуката и да я поправи, ако успее. Търгарите имаха друга философия и други рефлексии при опасност.

– Добре, добре – успокои я Деймън, като леко я привлече. Усети притискането ѝ в отговор. – Войната няма да стигне дотук. Те само изтеглят цивилните по-далеч от фронта. Ще останат при нас, докато отминат кризата, и после ще отпътуват. Ако ли не, преживявали сме и по-големи вълни от преселници по-рано, когато захриха последната от Старите звезди. Добавихме секции. Ще го направим отново. Просто ще се разраснем.

Елена не каза нищо. По интеркома и по коридорите се разнасяха ужасни слухове за трагедията на Маринър, а нейният „Естел“ не бе сред приближаващите се търговски кораби. Това вече го знаеха със сигурност. Беше се надявала, когато получи първите съобщения за пристигането. И се бе страхувала, защото дойдоха сведения за щетите на тези бавни товарни кораби натъпкани с пътници, за приемането на каквито не бяха проектирани, движещи се на серии от малки скокове поради ограничения обхват на този тип машини. Това водеше до прекарване на доста повече дни в реалното пространство и до жив ад на борда. Носеше се слух, че не са имали достатъчно седативи, за да прекарат пътниците през скоковете, че някои са минали без тях. Деймън се опита да си го представи... Припомни си тревогата на Елена. Фактът, че „Естел“ не бе в конвоя, бе едновременно и добра, и лоша новина. Вероятно екипажът му се бе отклонил от обявения курс, усетил полъх на опасност, и бе побързал да отиде някъде другаде, но и това бе причина за безпокойство, защото войната се разгаряше по границата. Една станция бе унищожена,

взривена. Ръсел евакуираше обитателите си. Безопасната зона се бе сви-ла твърде много, твърде ненадейно.

– Навярно – започна той, като съжаляваше, че няма как да отложи вестта за друг ден, понеже тя трябваше да знае – ще ни прехвърлят в синия, може би в тесни квартири. Само персоналът с право на достъп може да бъде преместен в този сектор. Сигурно ще сме сред тези, които ще отидат там.

Елена повдигна рамене.

– Това не е проблем. Уредено ли е?

– Ще бъде.

Повторно повдигна рамене. Бяха загубили дома си, а тя го прие с безразличие. Гледаше през прозорците надолу към доковете, към тълпите и търгарските кораби.

– Войната няма да стигне дотук – увери я Деймън, като се опитва да си повярва, понеже Пел бе неговият дом и това имаше значение, което едва ли някой търгар би разбрал. Родът Константин бе строил тази станция, още от самото начало. – Каквото ще да губи Компанията, но не и Пел.

И след малко, подтикван от дълга си, ако не от смелост, добави:

– Трябва да отида там, на изолираните докове.

3

„Норвегия“ се отскубна напред към възлестия, неугледен пръстен на Пел, блеснал на визорните й екрани. Ездачите образуваха отворено ветрило, охранявайки натъпканите с бежанци товарни кораби. Търгарските екипажи, които ги управляваха, се държаха разумно в строя, без да създават проблеми. Бледият полумесец на Света на Пел – Тамдолу, както фактически бе отбелязан в регистрите на Пел – висеше зад станцията, а по повърхността му се вихреха бури. Следвайки сигнала на станцията, „Норвегия“ се изравни с мигащите светлини на участъка, където й указваха да влезе в док. Конусът, който щеше да поеме челния отсек, сияеше в синьо от светлинните знаци за приближаване. ОРАНЖЕВ СЕКТОР, гласяха изкривените на визорния екран букви, изписани край плетеница от слънчеви панели. Сигни превключи режима на сканер, видя кое къде се намираще на картината, получена от Пел. От главния сектор на Пел и от корабния интерком пристигаше непрестанно информация, която създаваше достатъчно работа на дузина техници.

Влязоха в последната фаза от приближаването, губейки постепенно же, докато въртящият се цилиндър на „Норвегия“, разположен отвътре по дължината на рамката ѝ, намали оборотите си и спря в доково положение, при което всички жилищни палуби имаха същите посоки горе и долу като на станцията. Почувстваха увеличени напрежения и натоварвания за известно време, поредица от преориентации. Конусът се разшири, улеснявайки влизането в док, и корабът се скачи, като пое последния тласък на новото притегляне. Отвори шлюзовете за докерните бригади, вече напълно стабилен като неразделна част от Пел при въртенето ѝ.

– Доколкото виждам, на доковете всичко е спокойно – рече Граф. – Полицията ги е отцепила.

– Съобщение – обади се комофicerът. – От кмета на станцията Пел до „Норвегия“: иска военно сътрудничество, като според вашите указания предоставя бюра за улесняване на регистрацията на новодошлите. Всички процедури са изпълнени както поискахте и имате поздравии от станционния шеф, капитане.

– Отговори: „Хансфорд“ влиза незабавно в док, жизнеосигуряващата му система е в критично състояние и е възможно на борда да има бунт. Стойте настрана. Край на съобщението. Граф, поеми управлението. Дей, изкарай на дока войниците и от двете смени.

Малори остави нещата да се развиват по-нататък сами, стана и се запъти по тесните извити проходи на мостика към малката каюта, която ѝ служеше за офис и често за спалня. Там отвори шкафа и облече едно сако, пусна пистолет в джоба си. Сакото не бе униформено. Навярно никой във Флотата не притежаваше вече пълна униформа. Доставките бяха спрели отдавна. Капитанският кръг на яката бе единственото, което я отличаваше от търгар. Войниците също не разполагаха с по-добри униформи, но имаха брони и ги поддържаха изрядно на всяка цена. Тя се спусна бързо с асансьора до долния коридор и тръгна редом с устреимилите се навън войници, на които Дей Джанц бе наредил да излязат в пълно бойно снаряжение, през свързващия ръкав до студената платформа на дока.

Цялото пространство бе тяхно, широко, издигащо се нагоре в перспектива. По-далечните секционни дъги на дока закривани от тавана поради извивката на станционния пръстен, която се изтегляше наляво към постепенно отстъпващия хоризонт; отдясно погледът спираше в затворения хидравличен портал към съседната секция. Платформата бе пуста, ако не се броят докерните бригади с техните кари и хората от станционната служба за сигурност край регистрационните бюра, но

всички те бяха доста далеч от „Норвегия“. Не се забелязваха туземни работници, мястото им не бе тук, не при тази ситуация. По широкия док бяха разхвърляни боклуци, хартии, изпуснати дрехи, които свидетелстваха за прибързаното изтегляне. Работилниците, магазините и офисите, гледащи към платформата, бяха празни; коридорът на девето ниво, тръгващ от средата на дока, също изглеждаше безлюден и покрит с отпадъци. Дълбокият бас на Дей Джанц резонира в металните трегери, когато той нареди на войниците да се разгърнат около района, където щеше да кацне „Хансфорд“.

Докерите на Пел се заеха с работата си. Сигни ги наблюдаваше, нервно захапала долната си устна и отмести поглед встрани, когато един циви се приближи до нея – младолик, мургав, с орлов нос, изглеждащ като началник в спретнатия си син костюм. Слушалката пъхната в едното ѝ ухо продължаваше да я осведомява за състоянието на „Хансфорд“ – непрестанен поток от лоши новини.

– Вие кой сте? – запита тя.

– Деймън Константин, капитане, от Правния отдел.

Малори го погледна отново. От рода Константин. Приличаше им. На Анджело му се бяха родили две момчета преди нещастния случай със съпругата му.

– От Правния отдел – рече тя с отвращение.

– Тук съм, в случай че се нуждаете от нещо. Или ако те поискат. Имам комвръзка с Главния сектор.

Чу се трясък. „Хансфорд“ влезе лошо в док, задра водещия конус и се сгромоляса на мястото си.

– Скачете го и се махайте оттам! – изрева Дей на докерите; той не се нуждаеше от комвръзка.

Граф даваше заповеди от командния център на „Норвегия“. Екипажът на „Хансфорд“ щеше да остане затворен на мостика си и да управлява отдалеч разтоварването на хората.

– Кажете им да излязат – стигна до Сигни разпореждането на Граф.

– Всяка ненужна крачка към войниците ще се посрепне с огън.

Скачването бе завършено. Рампата се вдигна до кораба.

– Бягай! – кресна Дей.

Докерите отстъпиха зад редиците на войниците с вдигнати пушки. Люкът се отвори и шумно се удари в свързващия ръкав.

Воня изплува в хладнината на дока. Отвориха се вътрешни люкове и жива вълна се понесе навън. Хората се настъпваха, падаха, пицяха, викаха и се втурнаха към изхода като полудели, но заковаха на място,

когато над главите им бе изстрелян автоматен откос.

– Стой! – ревна Дей. – Седни на място и сложи ръце върху главата.

Някои вече бяха седнали от умора, други се свлякоха и се подчиниха. Неколцина изглеждаха твърде зашеметени, за да разберат, но не продължиха напред. Вълната бе спряна. Застанал до Сигни, Деймън Константин тихо изруга и поклати глава. Не обели ни дума за закона; по кожата му видимо бе избила пот. Станцията му бе изправена пред големи размирици, пред срив на системите и десет хиляди пъти повече смъртни случаи, отколкото тези на „Хансфорд“. Имаше стотина, може би сто и петдесет оцелели, свили се на дока край свързващия ръкав. От кораба продължаваше да се разнася воня. Включи се помпа, която пушна въздух под налягане в системите на „Хансфорд“. На кораба имаше хиляда души.

– Ще трябва да влезем там – промърмори Сигни. Повдигна ѝ се при тази мисъл.

Дей придвижваше бежанците един по един, насочвайки ги под дулата на пушките към оградена със завеса площадка, където да бъдат съблечени, претърсени, почистени и пратени към регистрационните или към медицинските бюра. Нямаха багаж, нито каквито и да са валидни документи.

– Имаме нужда от полицейски екип, оборудван за работа в заразена област – каза Малори на младия Константин. – И носилки. Пригответе зона за трупове. Ще трябва да изхвърлим мъртвите в космоса, нямаме друга възможност. Идентифицирайте ги, колкото се може по-добре – отпечатайци на пръсти, снимки и всичко останало. Всеки труп, излязъл неидентифициран оттук, представлява бъдеща опасност за сигурността ви.

На Константин изглежда му се повръщаше. Това бе напълно нормално. Някои от нейните войници изпитваха същото. Тя се опитваше да не обръща внимание на собствения си стомах.

Още няколко оцелели се бяха довели до отвора на ръкава, съвсем изнемощели, почти неспособни да се спуснат надолу по рампата.

„Лила“ се канеше да влезе в док, приближаването ѝ бе започнало заради паниката сред екипажа му, пренебрегнал нарежданията и заплахите на ездачите. Малори чу съобщението на Граф и включи собствения си микрофон.

– Задръжте ги. Отсечете им крило, ако се наложи. Тук имаме предостатъчно работа за момента. Донесете ми скафандър.

Намериха още седемдесет и осем живи сред разлагащите се мъртвци. Останалото подлежеше на изчистване и вече не представляваше

заплаха. Сигни мина през обеззаразяване, съблече скафандъра, седна на голия док и се опита да потисне бунтуващия се стомах. Един циви избра неподходящ момент да ѝ предложи сандвич. Тя го отблъсна, взе от местния билков чай и възстанови равномерното си дишане едва когато регистрираха последните от оцелелите на „Хансфорд“. Сега платформата смърдеше на антисептични препарати.

Килим от тела в коридорите, кръв, мъртви. Аварийните херметични врати на „Хансфорд“ се бяха затворили по време на пожар. Някои от загиналите бяха срязани на две. Някои от оцелелите бяха със счупени кости, стъпкани в паниката. Урина. Бълвоч. Кръв. Разлагане. Накрая на оцелелите на „Хансфорд“ не им бе останало нищо друго, освен аварийния кислород, а той навярно е бил причина за убийства. Повечето от живите се бяха озовали затворени по места, където въздухът се бе запазил по-незамърсен от лошо проветрените складови помещения, в които бяха натъпкани по-голямата част от бежанците.

– Съобщение от кмета на станцията – каза комофицерът в ухото ѝ, – искат капитанът да се яви възможно най-бързо в станционната управа.

– Не – отвърна тя кратко.

Изнасяха мъртвите от „Хансфорд“; това напомняше донякъде религиозна служба, изпълнявана като на конвейер – отдаване на известна почит към мъртвите, преди да бъдат изхвърлени в космоса. Хванати в гравитационния кладенец на Тамдолу, в крайна сметка те щяха да се насочат към планетата. Запита се дали телата изгаряха при падането си – навярно така ставаше. Не бе имала много работа с планети. Не бе сигурна, че някой някога си е направил труда да го установи.

Хората от „Лила“ бяха възбудени в по-умерени граници. Отначало се натискаха и блъскаха, но спряха, щом видяха изправените срещу тях въоръжени войници. Константин се намеси с полезни напътствия, като чрез преносим високоговорител се обърна към ужасените цивита на езика на станцистите и им представи със станционистска логика опасността от нарушаване на крехкото равновесие – този вид възпитаващи и спласващи разкази, които трябваше да са слушали през целия си затворен живот. Сигни отново се изправи на крака по време на обръщението му, продължаваше да държи чашката с кафе и наблюдаваше вече със спокоен стомах как препоръчаните от нея процедури започнаха да действат ефикасно: тези с документи – към едно бюро; онези, които нямаха – към друго, където да се снимат и идентифицират с декларация. Красивият младеж от Правния отдел се оказа полезен с авторитетния си глас, когато ставаше дума за оспорвани документи или объркани служители на

станцията.

– „Грифин“ се приближава за влизане в док – осведоми я гласът на Граф. – От станцията ни съобщават, че искат обратно петстотин единици от конфискуваните жилищни помещения заради многото мъртви на „Хансфорд“.

– Няма да го бъде – отсече тя спокойно. – Моите почитания към станционната управа, но това е изключено. Какво е положението на „Грифин“?

– Паника. Предупредихме ги.

– Колко други са в криза?

– Навсякъде е напрегнато. Не може да им се вярва. На „Морийн“ има един мъртъв, инфаркт, друг е болен. Ще го пусна след „Грифин“. Кметът на станцията пита ще можете ли да присъствате на среща след час. Доколкото разбрах, момчетата от Компанията поставят искания за достъп до тази зона.

– Продължавай да ги задържаш.

Сигни допи кафето си, мина покрай редиците пред дока на „Грифин“. Цялата операция се преместваше на следващото корабно гнездо, защото при „Хансфорд“ не бе останало нищо, което да заслужаваше да се пази. Регистрираните бежанци се държаха спокойно. Бяха заети с проблема да намерят къде са настанени и сигурното обкръжение на станцията ги успокояваше. Облечен в скафандри екипаж бе готов да изкара навън „Хансфорд“, на този док имаше само четири гнезда. Сигни премери на око пространството, което им бяха отредили – пет нива в два сектора и двата дока. Тясно, но щяха да потърпят за известно време. Някои от проблемите можеха да се решат с общи спални – временно. Навсякъде щеше да е претъпкано. Без лукс, това беше сигурно.

Тези бежанци не бяха единствените на път към Пел, те просто бяха първите. Но тази информация Малори не споделяше с никого.

„Дайна“ наруши спокойствието: мъж бе хванат с оръжие при сканирането, негов приятел побесня при арестуването му: резултатът бе двама мъртви и след това хлипачи, истерични пътници. Сигни видя всичко, просто уморена, поклати глава и заповяда телата им да бъдат изхвърлени с останалите, макар че Константин се приближи към нея със сърдити възражения.

– Извънредно положение – отсече тя, прекратявайки всякакъв спор, и се отдалечи.

„Сайта“, „Пърл“, „Малката мечка“, „Унифред“. Пристигаха убийствено бавно, разговарваха бежанците и багажа, а опашката за

регистриране се придвижваше сантиметър по сантиметър.

Тогава Сигни напусна дока, качи се отново на борда на „Норвегия“ и се изкъпа. Изгърка се цялата три пъти, преди да почувства, че се е отървала от миризмите.

На станцията бе започнал алтернативният ден; оплакванията и претенциите щяха да стихнат поне за няколко часа.

Или ако имаше проблеми, алтернативното командване на „Норвегия“ щеше да ѝ ги спести.

За през нощта имаше разтуха, един вид компания, а после сбoguване. Мъжът бе едно от нещата, спасени на Ръсел и Маринър, но не можеше да бъде превозен на другите кораби. Там щяха да го разкъсат. Той го знаеше и оценяваше жеста. Не изпитваше желание да стане член от екипажа и разбираше положението си.

– Тук слизаш – рече му тя, като го гледаше как лежи до нея. Името му нямаше значение. В паметта ѝ то се смесваше с други и понякога тя го наричаше с грешно име – късно, когато бе полузаспала. Той не се показваше развълнуван от това, просто примигваше в знак, че е приел факта. Лицето му я озадачаваше – навярно с невинността си. Контрастите възбуждаха любопитството ѝ. Както и хубостта. „Късметлия си“, каза Сигни. Той отвърна на това по същия начин, по който реагираше на много неща. Просто продължи да я гледа, неразбиращ и красив; на Ръсел си бяха поиграли с разсъдъка му. Понякога я обхващаше дълно желание, нужда да нанася рани – малки убийства, за да изтласка на заден план по-големите. Да предизвиква малък ужас, за да забрави страхотията навън. От време на време прекарваше нощите с Граф, с Дей, с който си харесаше. Но никога не показваше тази уязвима част от себе си пред хора, които ценеше, пред приятели, пред екипажа. Само че понякога имаше курсове като този, когато изпаднеше в черно настроение. Заболяването бе обичайно във Флотата, в затворените кораби, сред притежаващите абсолютна власт. „Има ли значение за теб?“, попита тя; за него нямаше и навярно този бе начинът му да оцелее.

„Норвегия“ остана последният кораб в гнездо на изолираните докове, на които се виждаха войници на пост. На платформата светлините бяха все така ярки като преди, грееха над редиците на бежанците, които се придвижваха едва-едва пред дулата на пушките.

ГЛАВА ТРЕТА

1

Пел: 2a².5.52 г.

Твърде много впечатления, твърде много изживявания. Деймън Константин взе чаша кафе от един от помощниците си, който мина покрай бюрото, огледа доковете и се опита да изтърка умората от очите си. Кафето имаше вкус на дезинфектиращи препарати, на каквито миришеше всичко наоколо, те проникваха в порите на кожата им, в носовете, навсякъде. Войниците на пост, осигуряваха безопасност на тази малка част от дока. Човек бе намушкан с нож в обща спалня А. Никой не можеше да обясни откъде се бе взел ножът. Помислиха, че може да е от кухнята на някой от изоставените ресторанти, прибор за хранене, забравен небрежно от станционист, който така и не бе схванал сериозността на положението. Чувстваше се изтощен до несвяст. Не намираше отговор; станционната полиция не успя да хване нападателя сред редиците от бежанци, които се точеха по доковете и напредваха мудно към бюрата за настаняване.

Усети докосване по рамото. Извърна глава въпреки болките във врата и зърна брат си. Емилио се настани на свободния стол до него, като задържа ръката си върху рамото му. По-големият му брат Емилио бе в алтернативната управа на главния сектор. Вече бе започнал алтернативният ден, мъгляво си даде сметка Деймън. Световете на бодърстване и сън, в които те двамата рядко се срещаха по служба, се бяха застъпили в бъркотията.

– Върви си у дома – меко каза Емилио. – Мой ред е, ако някой от нас трябва да стои тук. Обещах на Елена, че ще те изпратя вкъщи. Стори ми се разстроена.

– Добре – съгласи се той, но не помръдна, защото му липсваше воля или просто сила. Ръката на брат му го стисна, после го пусна.

– Гледах мониторите – рече Емилио. – Знам с какво си имаме работа тук.

Деймън стисна устните си срещу внезапен пристъп на повдигане, зареял поглед пред себе си не към бежанците, а в безкрайността, в

бъдещето, в унищожаването на нещо, което винаги е била стабилно и сигурно. Пел. Тяхната станция, неговата и на Елена, неговата и на Емилио. Флотата си позволяваше да им стори това и нямаше как да я спрат, защото много внезапно им бяха изсипали бежанците и те нямаха готови алтернативи.

– Видях как убиват хора – поде той. – Не направих нищо. Не можех. Не можех да се опълча срещу военните. Неодобрението ми само би причинило бунт. Тогава всички щяхме да загазим. А те застреляха хора за туй, че са излезли от редицата.

– Деймън, изчезвай оттук. Сега всичко е моя грижа. Все ще измислим нещо.

– Няма към кого да се обърнем за помощ, освен към агентите на Компанията, обаче не ни трябва да замесваме тъкмо тях. Не им позволявай да се набъркат в това.

– Ще се справим – заяви Емилио. – Има граници; дори Флотата си дава сметка за тях. Не могат да изложат на опасност Пел и да се измъкнат живи. Каквото и да направят няма да ни пожертват.

– Вече го сториха – отвърна Деймън, вперил очи към редиците на доковете, после се обърна да погледне брат си, да види лице като своето, но с пет години по-старо. – Получихме нещо, което не съм сигурен, че някога ще успеем да смелим.

– Така бе и когато затвориха Старите звезди. Справихме се.

– Две станции... До нас се добраха шест хиляди души от колко – петдесет, шейсет хиляди?

– Останалите са в ръцете на Съюза, предполагам – измърмори Емилио. – Или са загинали с Маринър, никой не знае колко са жертвите там. Може би някои са се качили на други товарни кораби и са тръгнали в друга посока. – Той се облегна, лицето му бе стегнато в мрачно изражение. – Татко навярно е заспал. Мама също, надявам се. Отбих се при тях на идване. Татко рече, че е било лудост да дойдеш тук; отвърнах му, че аз също съм луд и навярно ще мога да се погрижа за нещо, за което ти не си успял. Той не каза нищо. Но е разтревожен. Върни се при Елена. Тя си намери работа от другата страна на този хаос – оправя документите на търгарите бежанци. Задаваше им някакви чудати въпроси. Деймън, мисля, че трябва да си отидеш у дома.

– „Естел“ – внезапно стигна до него прозрението. – Тя е по следите на слуховете.

– Отиде си вкъщи. Беше уморена или разстроена, не знам. Само каза, че би искала да се прибереш, когато можеш.

– Научила е нещо.

Изправи се на крака, събра документите си, осъзна какво прави, бутна ги към Емилио и си тръгна забързан покрай часовия, за да прекося хаоса на дока от другата страна на прохода, който разделяше основната част от станцията от изолационния сектор. Туземни работници се разбягаха от пътя му – космати, спотайващи се същества, още по-чужди на вид заради дихателните маски, които носеха извън обитаваните от тях тунели за поддържане на станцията; пренасяха екипировка, товари и лични вещи с дива припряност – пищаха и си подвикваха в налудничав контрапункт на заповедите на хората надзорници.

Деймън взе асансьора към зеления сектор, тръгна по коридора, водещ към собствената им квартира и също задръстен с нахвърляни кашони с чужди вещи, сред които пазач от охраната дремеше на поста си. Всички работеха свръхсмяна, особено от службата за сигурност. Подмина го, направи физиономия на закъснялата и смутена реакция на пазача и спря до вратата на апартамента.

Отключи я, видя с успокоение, че лампите светят, чу познатото трополене на пластмаса в кухнята.

– Елена? – обади се от вратата.

Тя гледаше печката. Не се обърна към него. Деймън спря, почувствал трагедия, още един изгубен свят.

Таймерът зазвъня. Елена извади тавичката от фурната, сложи я на плота, извърна се, като успя да го изгледа все още владееща се. Той почака, усещайки болката ѝ, след това пристъпи и я взе в обятията си. Тя въздъхна леко.

– Мъртви са – каза. От гърдите ѝ отново се изтръгна въздишка. – Взривени с Маринър. „Естел“ е унищожен, заедно с всички на борда. Няма надежда за оцелели. На „Сайта“ видели гибелта му; не могъл да напусне дока – заради всички тези хора, които се опитвали да се качат на борда. Избухнал пожар. И тази част от станцията се взривила, това е всичко. Експлозията откъснала носа на кораба.

Петдесет и шестима на борда. Майка, баща, братовчеди, по-далечни роднини. Един самостоятелен свят – „Естел“. Деймън все още имаше свят, независимо от щетите. Имаше семейство. Нейното бе мъртво.

Елена не каза нищо повече, нито дума на мъка за загубата или на радост, че самата е оцеляла, като не взе участие в този полет. Въздъхна на още няколко пристъпа, притисна се в Деймън, после се обърна със сухи очи, за да сложи още една порция за вечеря в микровълновата.

Седна, яде. Вършеше всичко както обикновено. Той насила погълна

храната си, като долови все още привкус на дезинфекционни препарати в устата си и си спомни, че цялото му тяло е пропито от тях. Накрая успя да улови с поглед очите ѝ. Бяха безизразни като очите на бежанците. Не намери какво да каже. Стана, заобиколи масата и прегърна Елена откъм гърба.

Ръцете ѝ обгърнаха неговите.

– Добре съм.

– Да ми се беше обадила.

Елена пусна ръцете му и се изправи докосвайки го с жест на досада. Внезапно се взря право в очите му със същата тъмна умора в зениците.

– Остана само един от нас – обяви тя.

Деймън замига объркано, после проумя, че имаше предвид рода Куен. Родът на „Естел“. Търгарите притежаваха имена, тъй както станцистите имаха домове. Тя беше Куен; това означаваше нещо, което той осъзна, че не бе разбрал през месеците, докато бяха заедно. Отмъщението бе стока за търгарите – народ, за който самото име представляваше собственост и бе неделимо от репутацията.

– Искам дете – рече Елена.

Той я изгледа, смаян от тъмнината на очите ѝ. Обичаше я. Тя бе влязла в живота му, напускайки търгарски кораб и решила да опита живота на станция, въпреки че още говореше за своя кораб. Четири месеца. За пръв път откакто бяха заедно той не изпитваше влечение към нея, не при този неин поглед, гибелта на „Естел“ и причините ѝ за отмъщение. Не каза нищо. Бяха се споразумели, че няма да имат деца, докато тя не разбере със сигурност, че би могла да понесе оставането си. Предложението ѝ сега можеше да означава тъкмо съгласие за оставане. Можеше да е нещо друго. Не беше време да го обсъждат, не сега с цялата тази лудост около тях. Деймън просто я привлече към себе си, отведе я в спалнята и я държа в прегръдките си през дългите тъмни часове. Тя не поиска нищо и той не зададе никакви въпроси.

2

– Не – каза мъжът от регистрационното бюро, без да погледне този път разпечатката; после добави в изморен опит да прояви човечност: – Почакайте. Ще го потърся отново. Може да не е въведено с този правопис.

Василий Кресич почака, обзет от ужас. Безнадеждността бе надвиснала над всички от тази последна отчаяна група от бежанци, които отказваха да напуснат регистрационните бюра на доковете: семейства и части от семейства, които търсеха роднини, чакаха да чуят сведения. Бяха двайсет и седмина по пейките край бюрото, ако се броят и децата; той ги бе преброил. Бяха останали след основния ден в алтернативния, бяха дочакали да пратят нова смяна оператори – един вид жест на човечност от страна на станцията, но от компютъра не излизаше нищо ново.

Почака. Операторът въвеждаше една след друга комбинации. Нищо не се получаваше. По изражението на човека, обърнат към него Кресич се досещаше, че нищо не излиза. Изведнъж съжали и оператора, който трябваше да седи тук, без да постига никакъв резултат, знаейки, че няма надежда, заобиколен от жалещи роднини и въоръжени пазачи, разположени за всеки случай край бюрото. Кресич седна отново до семейство, което в объркването бе загубило син.

Историята на всички бе една и съща. Бяха се качили на корабите, обзети от паника, охраната на Маринър се бе интересувала повече от това да си осигури място на борда, отколкото да пази реда и да натовари и други. Вината си бе лично тяхна, не можеше да го отрече. Тълпата се бе втурнала на доковете, хора си бяха пробили насила път на борда, без да имат пропуски, раздадени на важните личности, които трябваше да се евакуират. Пазачите стреляха от уплаха, без да са сигурни кои са нападатели и кои – редовни пътници. Станцията Ръсел загина в бунт. Тези, които вече бяха пуснати за качване, бяха товарени набързо на най-близкия кораб, вратите се затваряха в момента, в който броят им стигаше капацитета на кораба. Джен и Роми трябваше да са се качили преди него. Кресич бе останал, опитвайки се да въдвори ред на определения му пост. Повечето от корабите бяха приготвени за излитане навреме. Но тълпата бе нахлула на „Хансфорд“, където седативите бяха свършили и под натиска на повече хора, отколкото системата можеше да поддържа, всичко бе изпочупено и изпадналият в шок тълпа се бе разбунтувала. На „Грифин“ бе достатъчно зле; Кресич се беше вмъкнал на борда още преди вълната от хора, която охраната трябваше да покоси. И вярваше, че Джен и Роми са успели да се качат на „Лила“, поне според разпечатката, която накрая бяха получили след суматохата при излитането.

Но никой от тях не бе слязъл на Пел; не бяха слезли от кораба. Никой от пострадалите, откарани с опасност за живота в стационарната болница, не отговаряше на описанието им. Не бе възможно да бъдат насила

мобилизирани на Малори: Джен не притежаваше умения, от които военните биха имали нужда, а Роми... Имаше някаква грешка в данните. Кресич бе повярвал на списъците, трябваше да им вярва, защото пътниците бяха твърде много, за да може комвръзката на кораба да изпраща директни съобщения. Бяха пътували в мълчание. Джен и Роми не бяха слезли от „Лила“. Изобщо не са били на борда му.

– Не биваше да ги изхвърлят в космоса – изохка жената, седнала най-близко до него. – Не ги идентифицираха. Той е мъртъв, мъртъв е, трябва да е бил на „Хансфорд“.

Друг мъж бе застанал пред бюрото. Опитваше се да направи справка и настояваше, че личните данни, дадени от Малори за привлечените на служба цивилни, са фалшиви. Операторът търпеливо направи нова проверка, за да сравни описанията, но отново без положителен резултат.

– Той беше там – викна мъжът на оператора. – Той беше в списъка и не е слязъл, а беше там. – Мъжът плачеше. Кресич седеше безмълвен.

На „Грифин“ бяха прочели списъка на пътниците и бяха поискали документи за самоличност. Малцина разполагаха с такива. Хората бяха отговаряли на имена, които може и да не са били техни. Някои се обаждаха по два пъти, за да получат две дажби, ако не ги хванат.

Тогава го обзе дълбок и сковаващ страх; но много хора бяха попаднали на грешен кораб и някой след това разбра за ситуацията на „Хансфорд“. Кресич бе сигурен, че са на борда.

Освен ако не се бяха обезпокоили и не бяха излезли да го потърсят. Освен ако не бяха направили нещо толкова жалко, ужасно глупаво, от страх, от любов.

Сълзи течаха по бузите му. Такива като Джен и Роми не биха попаднали на „Хансфорд“, не биха си пробили път сред мъже, въоръжени с пистолети, ножове и парчета тръби. Не ги бе забелязал сред мъртвите от този кораб. По-вероятно бе да са все още на станцията Ръсел, която сега бе под властта на Съюза. А той бе тук и нямаше връщане назад.

Накрая приел съдбата си се изправи. Тръгна си пръв. Отиде в квартирата, която му бе отредена, в общата спалня за сами мъже, много от които бяха млади и навярно доста от тях с фалшиви самоличности, а не техници или друг персонал, за какъвто се представяха. Намери свободно походно легло и отвори пакета, който надзирателят бе дал на всеки. Изкъпа се втори път – без изглежда и това да му стигне, – върна се между редиците от заспали, изтощени мъже и си легна.

За пленниците, които бяха достатъчно високопоставени, за да бъдат от полза, а бе необходимо да се сломи собствената им воля, имаше

промиване на мозъка. „Джен – помисли си той, – о, Джен!“ И синът им, ако бе жив – да бъде възпитан от сянка на Джен, която боравеше само с разрешени мисли и не оспорваше нищо, подложена на Пренастройка заради това, че му бе съпруга. Не бе сигурен, че ще ѝ разрешат да задържи Роми. Имаше държавни детски градини, които отглеждаха войници и работници за Съюза.

Помисли си за самоубийство. Някои бяха избрали смъртта, вместо да се качат на кораби, отправящи се към чужди места, към станция, която не бе тяхната. Такова решение не бе в негов стил. Продължи да лежи неподвижно, загледан в металния таван, в близката тъмнина, оцелял, както винаги бе успявал досега, мъж на средна възраст, самотен и опустошен.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Пел: 3.5.52 е.

Напрежението се изостри още в началото на основния ден, при първите боязливи придвижвания на бежанците към аварийните кухни, устроени на дока, при първите плахи опити на тези с документи и на онези, които нямаха, да се срещнат с представители на станцията в бюрата и да поискат право да останат да живеят тук, при първото осъзнаване на същността на изолацията.

– Трябваше да се изтеглим през последната смяна – заяви Граф, преглеждайки утринните съобщения, – докато всичко бе още съвсем спокойно.

– Можем и сега – отвърна Сигни, – но не бива да рискуваме Пел. Ако те не успеят да се справят с положението, ще трябва да се намесим ние. Обади се на станционния съвет и им кажи, че сега съм готова да се срещнем. Аз ще отида при тях. По-безопасно е, отколкото да ги пуснем на доковете.

– Вземи совалка около пръстена – предложи Граф, с обичайната си загриженост, изписана на широкото му лице. – Не рискувай кожата си навън, без да си заобиколена поне от цял взвод. В момента те едва се владеят. Достатъчна е една искрица, за да избухнат.

В предложението имаше смисъл. Но тя прецени как биха погледнали от Пел на подобна боязън, поклати глава. Отиде в каютата си и облече най-подходящото за официална униформа, поне в съответния

тъмносин цвят. Излезе, съпроводвана от Дей Джанц и охрана от шест бронирани войници, и прекосиха дока направо към изолационния пропусквателен пункт – врата и коридор край огромния хидравличен портал между секциите. Никой не се осмели да се приближи към нея, макар на нечи лица да бе изписано, че може би биха опитали, но се колебаеха заради въоръжените войници. Малори стигна безпрепятствено до вратата и мина през нея, нагоре по рампата към друга охранявана врата, после надолу към основната част на станцията.

След това трябваше само да вземе асансьор през различните нива до административната секция, синия горен коридор. Промяната между световите бе рязка – от голата стомана на доковете и опразнената изолационна зона до залата, строго охранявана от станционната служба за сигурност, до фойето с остъклени стени и заглушаваща звука рогозка на пода, където странни дървени скулптури ги посрещнаха наред с група удивени граждани. Изкуство. Сигни премигна и се загледа, учудена от това припомняне на лукса и цивилизацията. Забравени неща. Неща, за които се носеше мъгла. Спокойствието да се твори и създава произведение, което нямаше друга функция, освен да бъде такова, каквото никой друг освен човек не би го направил. Беше прекарала целия си живот изолирана от такива неща, знаеше само, че някъде далече съществува цивилизация и че богати станции поддържаха лукс, скрит от чужди погледи.

Но от странните сплескани кълба върху продълговати дървени конуси не гледаха човешки лица, а чужди, с големи кръгли очи: лица от Тамдолу, изработени старателно от дърво. Човек би използвал пластмаса или метал.

Тук наистина имаше не само хора: фактът бе очевиден по ситно сплетената рогозка, по ярките рисунки, създадени по законите на чужда, неземна геометрия, още повече от дървените конуси, от кълбата, покрити изцяло с лица и големи очи, лица имаше и по дърворезбата на мебелите и дори по вратите – изпъкваха с най-малки подробности, сякаш всички тези очи трябваше да напомнят на хората, че Тамдолу е винаги с тях.

Това се отрази на всички. Дей изрече тихо проклетие, преди да стигнат до последната врата, където официалните цивита ги пуснаха да влязат и ги последваха в заседателната зала.

Този път срещу тях бяха човешки лица, чиито изражения имаха на пръв поглед забележителна прилика с тези на чуждата дърворезба. Шест редици столове от едната страна, овална маса в средата.

Беловласият мъж в центъра се изправи и с жест ги покани в стаята, в която вече бяха влезли. Анджело Константин. Другите останаха по местата си.

Край масата имаше шест стола, които не бяха част от постоянната подредба; и шестима мъже и жени, които, ако се съди по облеклото им, не бяха част от станционния съвет, нито дори от Задредела.

Хора на Компанията. Сигни можеше да остави войниците във външното помещение в знак на уважение към съвета, да се освободи от заплахата на пушките и напомнянето за силата си. Тя не помръдна, не отговори на усмивките на Константин.

– Можем да бъдем кратки – рече тя. – Изолационната ви зона е добре обособена и изпълнява функциите си. Бих ви посъветвала да я държите под силна охрана. Сега ще ви предупредя, че други товарни кораби се гмурнаха в скок без нашето разрешение и не бяха включени в конвоя ни. Ако сте разумни, ще следвате препоръките, които ви дадох, и ще изпратите на борда хора от службата ви за сигурност, преди да допуснете който и да е търгар да се приближи до вас. Аз скоро ще се изтегля и тогава това ще е ваш проблем.

В залата се разнесе шепот, издаващ паника. Един от представителите на Компанията се изправи:

– Държахте се доста властно, капитан Малори. Такъв ли е обичаят тук?

– Обичаят, сър, е тези, които разбират положението, да поемат контрола върху него, а онези, на които не им е ясно, да гледат и се учат или просто да не се бъркат.

Слабото лице на мъжа от Компанията видимо се изчерви.

– Изглежда сме принудени да понасяме това отношение – временно. Имаме нужда от транспорт до мястото, където е сега границата. „Норвегия“ е на разположение.

Тя пое рязко въздух и изправи рамене.

– Не, сър, не сте принудени, защото „Норвегия“ не е на разположение на цивилни пътници и аз не взимам такива. Колкото до границата, тя е там, където се намира в момента Флотата, и никой, освен нейните кораби, не знае къде е това. Тук няма граници. Наемете товарен кораб.

В залата се възцари мъртво мълчание.

– Не ми е приятно, капитане, да използвам термина „военно положение“.

Сигни се изсмя леко.

– Ако вие, като хора на Компанията, искате да се разходите по

фронта, изкушавам се да ви взема. Навярно ще ви е полезно. Може би ще успеете да разширите кръгозора на Майката Земя; вероятно бихме получили още няколко кораба.

– Не сте в положение, в което може да поставяте искания, и ние не ги приемаме. Не сме дошли тук, за да видим само това, което решат да ни покажат. Ще огледаме всичко, капитане, независимо дали сте съгласна или не.

Тя постави ръце на хълбоците и ги изгледа.

– Името ви, сър.

– Сигъст Ейръс, от Съвета за сигурност, втори секретар.

– Втори секретар. Добре, ще видим какво място ще можем да ви отделим. Единственият разрешен багаж е раница. Разбирате го. Никакви излишни неща. Ще пътувате за там, накъдето отива „Норвегия“. Не приемам заповеди от друг, освен от Мазиян.

– Капитане – обади се друг, – съвсем сериозно имаме нужда от сътрудничеството ви.

– Ще получите това, което преценя за нужно, и нищо повече.

Настъпи тишина, приглушено мърморене из редиците. Лицето на Ейръс се изчерви още повече, той чувстваше все по-силно и по-силно застрашено крехкото си достойнство, а това инстинктивно я дразнеше.

– Вие сте част от Компанията, капитане, и получавате заплатата си от нея. Нима сте го забравили?

– Трети капитан на Флотата, господин втори секретар, което е военен ранг, а вашият не е. Но ако възнамерявате да дойдете, бъдете готови след час.

– Не, капитане – отсече решително Ейръс. – Ще приемем предложението ви за товарен кораб. Такъв ни транспортира от Сол до тук. Търгарите ще отидат там, за където са наети.

– В рамките на разумното, не се съмнявам. – Добре. Проблемът бе отстранен. Погледна зад гърба на Ейръс, към Анджело Константин. – Изпълних задачата си тук. Тръгвам си. Всички съобщения ще бъдат препратени.

– Капитане.

Кметът на станцията напусна мястото си и се приближи към нея, като протегна ръка – необичайна любезност и още по-странна, ако се има предвид какво им бе сторила, стоварвайки им бежанците. Сигни пое здравата десница, посрещна неспокойния поглед. Познаваха се, но слабо; бяха се срещали през изминалите години. Анджело Константин бе шесто поколение задпредедец, а младият мъж, който бе дошъл да

помага долу на дока, бе седмо. Родът Константин бе построил Пел; в него имаше учени и миньори, строители и хора на властта. Тя чувстваше, че нещо я свързва с този човек и останалите като него, въпреки всичките им други различия. Такъв човек оглавяваше и Флотата, най-добрият от тях.

– Късмет – пожела им тя, обърна се и излезе, отвеждайки Дей и войниците със себе си.

Върна се по пътя, по който бе дошла, от самото начало на И-зоната до познатата обстановка на „Норвегия“, сред приятели, където законите бяха каквито тя ги определяше и нещата – такива, каквито ги познаваше. Трябваше да се уредят някои последни подробности, да се направят последни подаръци на станцията – доклади, препоръки, собствените ѝ виждания за сигурността.

После приведе „Норвегия“ в готовност, прозвуча сирената и Пел остана без военно присъствие за защита на станцията.

Сигни започна последователното изпълнение на редица действия, които си бе наумила и за които знаеше Граф, нейният заместник. Това не беше единствената евакуация в момента – станцията Пан-Париж бе под ръководството на капитан Крешов; Сънг от „Пасифик“ се бе насочил към Есперанс. И други конвои бяха на път към Пел и тя само бе предначертала схемата.

Вълната прииждаше. Други станции бяха загинали – извън обсега на военните, без възможност за спасение. Флотата евакуираше каквото можеше, принуждавайки Съюза да се бори за всяка стъпка. Но според личната ѝ оценка бяха обречени и мнозина нямаше да се завърнат от предстоящата им маневра. Те бяха само остатъци от Флотата, изправени срещу широко разгърнатата сила, която разполагаше с неизчерпаем брой хора и снабдяване, със светове, каквито те нямаша.

След толкова дълга борба поколението ѝ щеше да е последното от Флотата, последното от редиците на Компанията. Малори бе наблюдавала как то загива; опитвала се бе да задържи двете страни заедно – Земята и Съюза, миналото и бъдещето на човечеството. Продължаваше да се бори доколкото ѝ позволяваха възможностите, но вече не се надяваше. От време на време ѝ бе минавала мисълта да дезертира, както няколко кораба вече бяха сторили, и да премине към Съюза. Най-голямата ирония бе, че Съюзът се бе превърнал в страната, отворена към космоса, докато Компанията, някога в основата на целия процес, днес воюваше срещу развитието. Иронията бе, че те, които най-много бяха вярвали в Задпредела, се озоваха накрая противопоставени на неговото

разширяване, за да умрат за Компанията, която бе престанала да се интересува от тях. Беше огорчена, много отдавна се бе отказала да обсъжда политиката на Компанията.

Имаше време, преди години, когато гледаше по друг начин на нещата, когато преценяваше като външен наблюдател огромните кръстосвачи и мощта им, и когато мечтата за старите изследователски кораби я бе привлякла – мечта, отдавна претърпяла преразглеждане въз основа на действителността, която ѝ се представяше от висотата на капитан на Компанията. Много отдавна Сигни бе разбрала, че нямаше печеливш изход.

Може би, помисли си, Анджело Константин също знаеше какъв бе шансът. Навярно бе разбрал какво иска да каже, бе ѝ отговорил чрез този жест на сбогуване – предложил бе поддръжка срещу натиска от страна на Компанията. За миг ѝ се бе сторило така. Възможно бе мнозина от станцистите да са наясно с положението... не, бе твърде много да се очаква това от тях.

Малори трябваше да направи три заблуждаващи маневри, които щяха да отнемат време; малка операция и след това скок към среща с Мазиан на определена дата. Ако достатъчно от корабите им оцелееха след първоначалната операция. Ако Съюзът реагираше така, както очакваха. Беше лудост.

ГЛАВА ПЕТА

Пел: 5.5.52 г.

Анджело Константин вдигна рязко погледа си от бюрото, затрупано с бележки и документи, които изискваха незабавно разглеждане.

– От Съюза? – попита той смаяно.

– Военнопленник – отговори му шефът на сигурността, застанал с чувство на неудобство пред бюрото. – Сред евакуираните от Ръсел. Беше предаден на охраната отделно от останалите. Хванат в капсула, малък кораб; бил бойкомпер – оператор на боен компютър, затворник на Ръсел. „Норвегия“ го докара – не са го пуснали на свобода сред бежанците. Те биха го убили. Малори добави бележка към досието му: „Сега той е ваш проблем.“ Неин израз, сър.

Анджело отвори досието, погледна младежкото лице, копието на няколко страници протокол от разпит, съюзистката лична карта и

откъснат лист от бележник с подписа на Малори под надрасканото: „Млад и изплашен“.

Джошуа Холб्राйт Тали. Бойкомпер. От сонда на Съюзистката флота.

Кметът бе изправен пред петстотин отделни станцисти или групи, които бяха помислили, че ги връщат в старите им домове; с предупреждения за още евакуации в тайните инструкции, които Малори бе оставила, а това означаваше да отнемат по-голямата част от оранжевия и жълтия сектор, пак да се разместват офиси; допълнителна грижа му бяха шестимата агенти на Компанията, които смятаха, че ще отидат да инспектират фронта, но никой търгар не искаше да ги вземе на борда срещу банкноти на Компанията. Нямаше нужда от по-дребни проблеми.

Лицето на момчето го преследваше. Обърна отново на тази страница, прелисти пак протокола от разпита, прочете го по диагонал, спомни си, че шефът на сигурността продължаваше да стои отпреде му.

– Какво направихте с него?

– Задържахме го в ареста. Никоя от другите служби не иска да си има работа с такъв случай.

Пел никога не бе имала военнопленник. Войната не бе стигала дотук. Анджело размисли върху това и още повече се раздражни от положението.

– Правният отдел няма ли никакви идеи?

– Предложиха да се обърна тук за решение.

– Нямаме оборудван арест.

– Нямаме, сър – потвърди шефът на сигурността. Въпросните помещения бяха предвидени за болница. Комплексът бе създаден за възстановяване, за Пренастройка – колкото и рядко да се използваше тя.

– Не можем да се занимаваме се с него.

– Онези килии не са предвидени за дълъг престой, сър. Навярно бихме могли да устроим нещо по-удобно.

– В момента и така имаме достатъчно бездомни. Как ще им го обясним?

– Можем да скроим нещо в самия арест. Да махнем някой панел – поне да разполага с повече пространство.

– Отложете това – Анджело прокара пръсти през рядката си коса. – Ще се заема с въпроса веднага след като уредя по-спешните проблеми. Оправяйте се с него както можете най-добре с каквото имате под ръка. Обърнете се с искане към подчинените ви служби да проявят известно въображение в случая и да изпратят предложенията си.

– Да, сър.

Шефът на сигурността излезе. Анджело остави настрана папката за по-късно. В момента нямаха нужда от такъв затворник, а от начин да осигурят подслон и храна за пришълците и да се справят с очакваните нови проблеми. Разполагаха с търговски стоки, за които изведнъж се оказа, че нямаше да отпътуват за никъде; те можеха да се консумират на Пел, в базата на Тамдолу и навън в мините. Но им трябваша още повече. Налагаше се да съсредоточат внимание върху икономиката, върху пазарите, които се сринаха, върху стойността на различните, макар и съмнителни валути. От обхващащо няколко звезди стопанство Пел трябваше да се преориентира към самоизхранване, самозадоволяване, а вероятно да посрещне и други промени.

Безпокойството му не идваше от този единствен идентифициран съюзистки пленник, който бе в ръцете им. То се дължеше по-скоро на вероятния голям брой привърженици и съмишленици на Съюза, който щеше да се разрасне в изолационната зона – хора, за които каквато и да е промяна щеше да изглежда по-добра от сегашното им положение. Само някои от бежанците имаха документи, а в много случаи бе открито, че физическите им данни не отговаряха на приложените в тях отпечатьци на пръстите и снимки.

– Имаме нужда от някаква връзка с обитателите на изолационните участъци – обяви той пред съвета на следобедното заседание. – Ще трябва да създадем правителство от другата страна на бариерата, някой посочен от тях, един вид избори; и ще трябва да се оправяме с получените резултати – каквито и да са те.

Съгласиха се с това, както се бяха съгласили с всичко останало. Загрижеността за собствените им райони отвлечаше вниманието на съветниците от евакуираните оранжев и жълт сектори, от зеления и белия, където бе най-големият наплив на преместени станцисти. Червеният сектор, граничещ от другата страна с жълтия, бе обезпокоен, докато останалите му завиждаха. Кметът бе затрупан от лавина оплаквания, протести и слухове за слухове. Водеше си бележки за всичко. Възникна спор. Накрая стигнаха до необходимото заключение, че трябва да облекчат напрежението на самата станция.

– Не разрешаваме по-нататъшно строителство тук – намеси се Ейръс, надигайки се от стола си. Анджело само го изгледа, окуражен от поведението на Сигни Малори, която бе блъфирала Компанията и бе успяла.

– Аз го разрешавам – рече кметът. – Разполагаме с необходимите

ресурси и ще го направим.

Подложиха го на гласуване. То премина по единствения благоразумен начин, като наблюдателите на Компанията седяха в мълчалив гняв и налагаха вето на всичко прието, но вето им просто бе пренебрегвано, докато разработваха плановете.

Хората на Компанията напуснаха съвещанието рано. Службата за сигурност докладва след това, че обикаляли доковете и се опитали да наемат търговски кораб, надувайки цената и предлагайки злато.

Никой от товарните кораби не се съгласяваше да предприеме друго пътуване, освен в рамките на системата, обикновените курсове до мините. Това не изненада Анджело. Духаше студен вятър и Пел го усещаше; всички с инстинкти, придобити в Задпредела, го чувстваха.

Накрая хората на Компанията изглежда успяха, поне двама от тях, да наемат кораб за дома, до Сол – същия, който ги бе докарал, мъничък и разнебитен скоков товарен кораб, единствения с обозначение на Земната компания, приютявал се в док на Пел вече над половин десетилетие и натоварен с любопитни вещи и деликатеси от Тамдолу за обратния си път, тъй както бе донесъл стоки от Земята и те се бяха продали скъпо заради любопитството към тях. Останалите четирима представители на Компанията вдигнаха офертите си и се качиха на товарен кораб, който щеше да се движи по негарантиран собствен курс, за да стигне Викинг или което и да е друго останало сигурно място в това несигурно време. Те се съгласиха със същите условия като на Малори, поставени им от търгарския капитан, и платиха за правото да ги приемат.

ГЛАВА ШЕСТА

1

Основна база на Тамдолу: 20.5.52 г.

Когато совалката се спусна, на Тамдолу бушуваше буря и това не бе необичайно за богат на облаци свят, където през цялата зима северният континент бе обгърнат от облачен купол, рядко достатъчно студен, за да замръзне, но не и достатъчно топъл за удобство на човека – в продължение на няколко мрачни месеци, през които нито веднъж не можеше да се видят ясно слънцето или звездите. Пътниците слязоха на площадката за кацане под студен, шибач дъжд – върволица от уморени

ядосани хора, бъртащи се нагоре по хълма над совалката, за да бъдат разквартирувани в различни складове сред купчини рогозки и плесенявали торби с прош и фикли.

– Преместете чувалите и ги сложете на куп – викнаха надзиратели, когато стъпването стана очевидно; а и шумът бе значителен – проклинащи гласове, барабаненето на дъжда върху надуваемите куполи, вездешното бучене на компресорите.

Изтощените станцисти се намусиха, но накрая започнаха да правят това, което им казаха. Повечето от тях бяха млади строителни работници и техници, на практика без багаж и немалко от тях – изплашени от първата си среща с атмосферните стихии. Бяха родени на станции, бяха натезали с по килограм или малко повече вследствие притеглянето на Тамдолу, примигваха при гръмотевиците или светкавиците, които се гонеха из развълнуваното небе. Нямахше да могат да си легнат, докато не устроят нещо като спално помещение; нямаше почивка за никого от туземците или хората, които пренасяха по хълма хранителните стоки за натоварване на совалката, нито за екипите по поддръжката, които се опитваха да се справят с неизбежното наводняване на куполите.

Намръщен, Джон Лукас проследи работата за известно време, после се върна в главния купол, в който се намираше центърът за управление. Закрачи напред-назад, заслушан в дъжда, изчака така малко над половин час, накрая се облече отново и си сложи маска, за да отиде до совалката.

– Довиждане, сър – изпрати го кооператорът, надигайки се от бюрото си. Други спряха да работят, малцината, които бяха тук.

Той им стисна ръцете, все така смръщен, после излезе през леката врата на шлюза и изкачи дървените стъпала към пътеката, залят отново от студения дъжд. Възпълното му петдесетгодишно тяло се чувстваше неудобно в яркожълтия найлонов дъждобран. Винаги бе съзнавал това унижение и го мразеше, мразеше да джапа в кал до глезените, мразеше студа, който проникваше дори през мушамата и подплатата й. Костюмите за дъжд и задължителните дихатели превръщаха всички хора от базата в жълти чудовища, размазани сред пороя. Тамдолците сновяха нагоре-надолу голи и се наслаждаваха на дъжда, кафявата им козина придобиваше тъмен блясък под влагата и прилепваше по тънките им и дълги крайници и жилави тела, по лицата им с кръгли очи и уста, застинала в постоянно „о“ на изненада. Те наблюдаваха и разговаряха на собствения си език – тих роман на фона на дъжда и непрестанния гръмотевичен тътен. Лукас вървеше по правата пътека към площадката за

качане, не по другата, която минаваше край куполите на складовете и бараките. По тази нямаше движение. Нито срещи. Нито сбогуване. Погледна потъналите във вода полета; сивозелените храсти и дървета по хълмовете край базата все пак се забелязваха през дъждовната завеса. Реката бе придошла, бе заляла участъци от отсрещния бряг, където започваше да се образува блато въпреки всичките им опити да го пресушат – то означаваше болести сред туземните работници, ако някои тамдолци се бяха промъкнали в лагера, без да бъдат ваксинирани. Базата на Тамдолу не беше рай. Лукас не съжаляваше, че я напуска и оставя ново-дошлите и тамдолците да се оправят едни с други. Това, което го гложеше, бе начинът на отзоваването му.

– Сър.

В последния момент досаден изпращач пристъпи с плясък по пътеката зад него. Бенет Джейсинт. Джон се извърна леко и продължи да върви, като накара мъжа да го задмине сред калта и пороя.

– Дигата на мелницата – рече Джейсинт, дишайки тежко през паузите и съскането на дихателя. – Там трябва да отиде екип от хора с тежко оборудване и чували с пясък.

– Това вече не е мой проблем – отвърна Джон. – Оправяйте се сами. За какво ви бива? Пратете онези разглезени тамдолци. Свикайте допълнителна бригада от тях. Или изчакайте новите надзорници, защо не? Можете да обясните всичко на племенника ми.

– Къде са те? – запита Бенет.

Джейсинт бе умел обструкционист, винаги разполагаше с възражения, когато трябваше да се направи някое подобрение. Неведнъж бе изпращал оплаквания през главата му. Бе спрял един строителен проект, така че и досега пътят към изворите си оставаше кален коловоз. Джон се усмихна и посочи отгатык, през полята, назад към складовите куполи.

– Няма време.

– Това е ваш проблем.

Бенет Джейсинт го наруга в лицето и хукна натам, после промени решението си и се отправи отново назад към мелницата. Джон се изсмя. Чувалите там щяха да прогизнат. Нека онези Константин да си блъскат главата.

Стигна до билото на хълма и пое надолу към совалката, която изглеждаше като чуждо тяло наред мочурливата поляна, с отворен товарен люк, около който сновяха тамдолци, а между тях и няколко човешки същества в жълти облекла. Пътеката му се сля с тази, по която се движеше туземните работници и я разкалваха; той пристъпяше по тревистия й

край, изруга, когато един наварен тамдолец се олюля твърде близо до него, но поне бе доволен, че му се махаха от пътя. Стъпи на площадката за кацане, кимна бегло на един човек надзирател и по товарната рампа се качи в совалката. Там, на студеното съблече мокрия си дъждобран, като остави маската. Заповяда на шефа на тамдолска бригада да почисти изкаляното място и се запъти по коридора към асансьора, качи се най-горе, в чист стоманен коридор и малка пътническа кабина с тапицирани столове.

В нея имаше тамдолци – двама работници, отиващи на смяна на станцията. Те се спогледаха неуверено, когато го видяха, докоснаха се един друг. Джон затвори херметичната врата на пътническата кабина и смени въздуха, така че той можеше да махне дихателя си, а туземците трябваше да си сложат техните. Седна насреща им, гледайки през тях в кабината без прозорци. Въздухът вонеше на мокри тамдолци – миризма, с която бе живял три години, миризма, с която живееше всеки на Пел, който имаше чувствителен нос, но в базата на Тамдолу бе най-лошо. Прашно зърно, шумни инсталации, увиващи се растения, кал, тиня, пушекът на мелниците, отходни места, които преливаха, клоаки, чиито нечистотии се пенеха, горска плесен, която можеше да унищожи дихател и да убие човек, ако го свари без резервен – но не стигаше всичко това, ами трябваше и да управлява малоумните тамдолски работници с техните религиозни табути и непрестанни извинения. Беше горд с постиженията си, с увеличените добиви и постигнатата ефективност на места, където се оплакваха, че тамдолците са си тамдолци и не разбират нищо от планграфици. Но те ги проумяха, спазваха и поставиха рекорди по производство.

Лукас не получи благодарности за всичко това, когато станцията бе обхваната от криза, и разширението на Тамдолу, което бе отлагано от едно заседание по планиране за друго, изведнъж потръгна. В заводите щяха да се отворят нови цехове, които той бе направил възможни и там щяха да се трудят работници, чиито снабдяване и подслоняване той бе направил възможни, като използваше финансови средства на фирмата „Лукас“ и съоръжения на фирмата „Лукас“.

Двама от рода Константин бяха изпратени долу да следят този етап, без да кажат едно „благодаря, мистър Лукас“ или „добра работа, Джон, благодаря, че ни оставяте офисите на фирмата си и собствения си бизнес, благодаря, че сте вършили тази работа цели три години“. „Емилио Константин и Милико Дий са назначени за надзорници на Тамдолу; моля уредете сдаването и се качете възможно най-бързо на станцията.“

Племенникът му Емилио. Младият Емилио щеше да ръководи строежа. Представителите на рода Константин винаги се включваха на последния етап, винаги бяха там, където трябваше да се споменат нечии заслуги. Станционният съвет бе демократичен, но в службите властваше династия. Навсякъде Константиновци. Родът Лукас също пристигна с първите на Пел, включи се наравно в строежа, тогава притежаваха важна фирма на Старите звезди; но Константиновците маневрираха ловко и увеличаваха властта си при всяка възможност. И сега отново – негово оборудване, негова подготовка, а Константин начело, когато обществеността можеше да забележи постиженията. Емилио, синът на сестра му Алисия и на Анджело. Хората можеха да се манипулират, ако името Константин винаги бе единственото, което им позволяваха да чуят; а Анджело бе опитен майстор на тази тактика.

Щеше да е признак на учтивост, ако Лукас бе посрещнал племенника си и съпругата му, когато пристигнаха, ако бе останал няколко дни да сподели опита си с тях или поне ги бе информирал за незабавното си отлитане със совалката, която ги бе смъкнала долу. Щеше да е признак на учтивост от тяхна страна, ако веднага бяха дошли в куполите, за да го поздравят официално – някакво признание за авторитета му в базата, но те не го сториха. Дори не изпратиха по комвръзката едно „здрати, чичо“, когато кацнаха. Сега той нямаше настроение за празно любезничество, да стои под дъжда, за да се ръкува и да приказва вежливо на племенник, с който рядко разговаряше. Беше се противопоставил на брака на сестра си; беше спорил с нея; роднинството не му бе осигурило вътрешна връзка с рода Константин: при нейното държане ставаше дума по-скоро за дезертърство. Джон и Алисия не си бяха продумали оттогава, освен служебно, присъствието ѝ го потискаше. А момчетата приличаха на Анджело, какъвто бе на младини; Джон ги избягваше, защото те навярно се надяваха да сложат ръка на фирмата „Лукас“ – поне върху дял от нея, след смъртта му, като най-близки сродници. Именно тази надежда, както той продължаваше да вярва, бе привлякла Анджело към Алисия: „Лукас“ все още бе най-голямата независима на Пел фирма. Но Джон се бе измъкнал от капана, като ги бе изненадал с наследник – не по вкуса му, но все пак жив човек. Бе работил през тези три години на Тамдолу, като отначало смяташе, че ще може да разшири фирмата си на планетата чрез строежи. Анджело бе усетил това и бе накарал съвета да го спре. По екологични съображения. Сега направи последния ход.

Лукас прие писмото с нареждането да се върне на станцията и реагира на него също тъй грубо, както бе изпратено – напусна без багаж

или почести, като някакъв нарушител, изпратен въщи в немилост. Колкото и да бе детинско, това можеше да направи впечатление на съвета – а ако целият запас в мелницата прогизнесе през първия ден на управлението на Константин там, толкова по-добре. Нека почувстват липса на станцията, нека Анджело обясни това на съвета. Случаят щеше да предизвика дискусия, в която щеше да участва, като член на съвета, а той тъкмо това искаше.

Заслужаваше нещо повече.

Двигателите заработиха най-накрая, предизвестявайки отлитането. Джон се изправи и потърси бутилка и чаша в шкафа. Получи запитване от екипажа на совалката, заяви им, че не се нуждае от нищо. Седна, закопча колана и совалката започна да се издига. Наля си силно питие, за да успокои нервите си по време на полета, който винаги мразеше, отпи, докато кехлибарената течност се вълнуваше в чашата под напрежението на ръката му и вибрацията на кораба. Срещу него тамдолците се притиснаха един в друг и заохкаха.

2

Арестът на Пел, първо ниво на червения сектор: 20.5.52 г., 9:00 ч

Затворникът седеше мълчаливо на масата в компанията на още трима, обърнат повече към шефа на охраната, но погледът му изглежда се фокусираше някъде по-надалеч. Деймън отново остави папката на масата и взе да разучава човека, който се опитваше най-вече да не гледа към него. Младият Константин се чувстваше ужасно неудобно при разпита на този младеж, твърде различен от криминалните престъпници, с които се занимаваше правният отдел – с лице като на ангел от картина, прекалено идеален човешки образ с руси коси и поглед, зареян някъде далеч. Красив, дойде му думата. Без недостатъци. Видът му бе самата невинност. Не крадец, не кавгаджия, този човек би убивал – ако изобщо такъв като него можеше да убива – по политически причини. По задължение, защото той бе от Съюза, а те – не. В случая не ставаше дума за омраза. Деймън изпитваше смущение да държи в ръцете си живота или смъртта на такъв човек. Положението на свой ред му даваше избор, огледални възможности – да действа не от омраза, а заради дълга, защото той не бе от Съюза, докато този мъж идваше оттам.

„Ние сме във война“ – помисли си Константин с прискърбие. – „И

защото той е тук, войната също дойде при нас.“

Ангелско лице.

– Не ви създава неприятности, нали? – попита той.

– Не.

– Чух, че бил добър на комар.

Това накара и двамата да трепнат. В службата на ареста, както и на повечето по-ниски постове по време на алтернативния ден, се играеха хазартни игри. Деймън се усмихна, когато затворникът погледна към него с минимално преместване на бледосините очи – но веднага изтрезня, след като усмивката му не предизвика ответна реакция.

– Аз съм Деймън Константин, мистър Тали, от Правния отдел на станцията. Досега не сте ни създавали неприятности, за което сме ви благодарни. Ние не сме ваши врагове; доковете ни приемат еднакво както кораби на Компанията, така и на Съюзистката флота – по принцип. Но според това, което чуваме, вие вече не оставяте станциите неутрални, така че се налага и нашето отношение да се промени съответно. Просто не можем да рискуваме да ви пуснем на свобода. Нито имаме възможност да ви върнем у дома. Дадоха ни други нареждания. За нашата собствена сигурност. Надявам се, че разбирате.

Никакъв отговор.

– Вашият адвокат заяви, че страдате, затворен в такова тясно помещение, и че тези килии изобщо не са били предвидени за по-дълго задържане. Че в И-зоната се разхождат на свобода хора, които представляват много по-голяма заплаха за станцията – има съществена разлика между саботьор и бойкомпер в униформа с лошия късмет да бъде хванат от противниковата страна. Но при всичко това той не препоръчва да ви пуснем на свобода освен в И-зоната. Затова подготвихме план. Можем да ви дадем друга самоличност, за да ви предпазим, като същевременно ще имаме възможност да ви следим там. Лично на мен не ми харесва подобно нещо, но то все пак изглежда осъществимо.

– Какво е И-зона? – попита Тали с мек, плах глас, обръщайки се към шефа на охраната и към адвоката си, възрастния Джейкъби, който седеше в другия край на масата.

– Изолационната зона. Затворената секция на станцията, която отделихме за нашите собствени бежанци.

Погледът на Тали прескачаше нервно от единия на другия.

– Не. Не. Не желая да бъда с тях. Никога не съм го молил да урежда такова нещо. Не съм искал.

Деймън се намръщи притеснено.

– Очакваме да пристигне друг конвой, мистър Тали, нова група бежанци. Вече подготвяме смесването ви с тях с подправени документи. Така ще можете да излезете оттук. Пак ще сте в един вид затвор, но с по-широки граници, с място да се разхождате, където пожелаете – така, както живеят в И-зоната. Тя обхваща доста голяма част от станцията. Без пазачи, на свобода. Без килии. Мистър Джейкъби има право: вие не сте по-опасен от някои други там. Дори по-малко, защото поне знаем кой сте.

Тали хвърли отново поглед към адвоката си. Поклати глава умолително.

– Напълно ли отхвърляте предложението? – сърдито го попита Деймън. Всички решения и подготовката пропаднаха. – Там не е затвор, разбирате ли?

– Те ме познават... по лице. Малори каза...

Той внезапно млъкна. Константин се вгледа в него, забеляза пламналото безпокойство, потта, която бе избила по лицето на Тали.

– Какво каза Малори?

– Че ако създавам неприятности... тя ще ме прехвърли на някой от другите кораби. Мисля, че знам какво искате да постигнете: смятате, че ако между тях има съюзисти, те ще се свържат с мен, когато ме пуснете в изолационната зона. Така ли е? Но аз няма да го доживея. Има хора, които са ме виждали и ме познават. Станционни служители. Полицаи. Именно те успяха да се качат на тези кораби, нали? И те ме познават. Ще съм мъртъв само след час, ако ме изпратите там. Чух какво е ставало на корабите.

– Малори ви го е разправила.

– Малори ми го разправи.

– От друга страна – продължи с горчивина Деймън, – има хора, които се плашат да се качат на някой от корабите на Мазиян – станцисти, които се кълнат, че това не е начин за оцеляване на честен човек. Но предполагам, че пътуването ви е минало леко, така ли е? Достатъчно храна и никакви проблеми с въздуха? Старата кавга между космонавти и станцисти: оставете станцистите да се задушават и пазете кораба чист. Вие обаче сте попаднали в друга категория. Към вас са се отнесли по-специално.

– Съвсем не беше толкова приятно, мистър Константин.

– Не беше по ваше желание, така ли?

– Не – прозвуча дрезгаво гласът му.

Изведнъж Деймън съжали за раздражението си към пленника, бе

обзет от съмнения, припомнил си зловещите слухове за Флотата. Засрами се от задачата, с която бе натоварен. От ролята, отредена на Пел. Война и военнопленници. Не искаше да участва в подобно нещо.

– Отхвърляте решението, което ви предлагаме – поде той. – Това е ваше право. Никой няма да ви насилва. Не искаме да излагаме на опасност живота ви, а така би станало, ако положението отговаря на думите ви. Тогава какво ще правите? Предполагам, че ще продължите да играете комар с пазачите. Дадоха ли ви касети и уредба? Имате ли нещо такова?

– Бих желал... – думите му излизаха мъчително, като че ли му се гадеше. – Искам да помоля за пренастройка.

Джейкъби сведе поглед и поклати глава. Деймън запази мълчание.

– Ако мина Пренастройка, бих могъл да изляза оттук – рече Тали. – Евертуално да върша нещо. Такова е желанието ми. Затворниците винаги имат право да изберат тази възможност, нали?

– Вашата страна прилага пренастройка на пленниците – отговори Константин. – Но не и ние.

– Самият аз я искам. Затворили сте ме като криминален престъпник. Ако бях убил някого, нямаше ли да имам такова право? Ако бях откраднал нещо...

– Мисля, че ще трябва да ви подложим на психиатричен преглед, ако продължавате да настоявате.

– Не се ли извършва такъв преглед при подготовка за пренастройка?

Деймън погледна Джейкъби.

– Той се чувства все по-силно потиснат – обясни Джейкъби. – Многократно ме молеше да предам това му искане на станционната управа, но аз не го направих.

– Никога не сме отреждали пренастройка за човек, който не е бил осъден за престъпление.

– Нито пък сте държали неосъдени тук в ареста, нали?

– В съюза използват пренастройката без да им мигне окото – обади се с тих глас шефът на охраната. – А тези килии са тесни, мистър Константин.

– Не е възможно човек наистина да желае подобно нещо – възпротиви се Деймън.

– Аз го желая – настоя Тали. – Умолявам ви. Искам да изляза оттук.

– Това би решило проблема – добави Джейкъби.

– Искам да разбера защо го желае.

– За да се махна оттук!

Деймън замръзна на мястото си. Тали пое въздух, облегна се на масата и си възвърна самообладанието миг преди да се разплаче. Пренастройката не бе наказателна процедура, никога не е била предназначена за подобна цел. Тя имаше двойно преимущество – променяше поведението на агресивните и поизчистваше леко досието на загазилите. В случая ставаше въпрос за второто, както предположи той, срещайки помътнените очи на Тали. Внезапно изпита страхотно съжаление към този мъж, който бе здравомислещ, и изглеждаше съвсем, съвсем нормален. Станцията бе изпаднала в криза. Едно след друго настъпваха събития, при които съдбите на отделни хора можеха да се окажат незначителни. Килиите в ареста им трябваша спешно за истински криминални престъпници от И-зоната, каквито имаше предостатъчно. Пренастройката не бе най-лошата възможна участ. Да си затворен за цял живот в стая два на три бе по-лошо.

– Разпечатай документите за съгласие – нареди той на шефа на охраната, който предаде заповедта по комфона си. Джейкъби видимо се ядоса, взе да пренарежда книгата си, без да гледа към никого от тях. – Ще ви предоставя документите – обърна се Деймън към Тали с чувството, че всички сънуват един и същ кошмар. – Така ще може да се запознаете с всички съпътстващи ги разяснения, които ще получите разпечатани. Ако и утре продължавате да настоявате на решението си, ще ги приемем, подписани от вас. Освен това искам да напишете обяснение и молба в свободен вид, в които да заявите, че това е по ваше желание и по ваш избор, че не страдате от клаустрофобия или от каквито и да са други недъзи...

– Аз бях бойкомпер – вметна презрително Тали. Работното му място не бе от най-просторните на кораба.

– ...или заболявания, които да са причина да изпитвате неестествена принуда. Няmate ли роднини, близки, някой, който би се опитал да ви разубеди, ако научи какво искате да направите?

Очите му трепнаха при този въпрос – едва забележимо.

– Имате ли си някого? – запита Деймън, надявайки се, че е намерил нещо, за което да се хване, причина да се противопостави на решението на затворника. – Кой е той?

– Мъртъв е – отвърна Тали.

– Ако искането ви е като реакция на това...

– Беше много отдавна – заяви затворникът, слагайки точка на въпроса. И нищо повече.

Ангелско лице. Човешки образ без недостатъци. От родилните лаборатории? Тази мисъл го споходи пряко волята му. Те винаги го бяха отвърщавали – изфабрикуваните войници на Съюза. Възможността туй да са негови собствени предразсъдъци го обезпокои.

– Не съм изчел цялото ви досие – призна той. – Проблемът ви се разглеждаше на друго ниво. Мислеха, че са уредили всичко. Но случаят се върна при мен. Имали ли сте семейство, мистър Тали?

– Да – каза той тихо, предизвикателно.

– Къде сте роден?

– На Цитиана – отвърна със същия тих, безизразен глас. – Разказах ви всичко това. Имах родители. Аз съм роден, мистър Константин. Толкова ли е важно това?

– Съжалявам, наистина съжалявам. Искам да знаете следното: решението не е окончателно. Можете да промените намерението си до последния момент преди започване на процедурата. Трябва само да кажете: „Спрете, отказвам се“. По-късно обаче това няма да зависи от вас. Разбирате ли... вече няма да сте в състояние. Виждали ли сте пренастроени хора?

– Те се възстановяват.

– Да, те се възстановяват. Ще следя случая ви, мистър Тали – лейтенант Тали, – доколкото мога. Погрижете се – обърна се той към шефа на охраната – всяко негово съобщение, в който и да е момент, да стигне спешно до мен, независимо дали е ден или нощ. Инструктирайте също лекарите и санитарите. Не мисля, че той ще злоупотреби с тази възможност. – Погледна към Джейкъби. – Доволен ли сте от клиента си?

– Негово право е да стори това, което прави. На мен не ми се нрави. Но ще свидетелствам, ако се наложи. Съгласен съм, че така нещата се разрешават – може би по най-добрия начин.

Пристигна разпечатката. Деймън подаде документите на Джейкъби да ги прегледа. Адвокатът отбеляза редовете за подпис и връчи папката на Тали. Затворникът я притисна до себе си като нещо скъпоценно.

– Мистър Тали – рече Константин, като се изправи и спонтанно му подаде ръка въпреки отвращението, което изпитваше. Младият бойкомпер също стана, пое я и изразът на благодарност във внезапно изпълнените му със сълзи очи заличи всякакво съмнение в искреността на молбата му. – Възможно ли е – попита Деймън, – има ли и най-малка възможност да разполагате с информация, която искате да бъде изтрита? Такава ли е причината да се подложите на подобно нещо? Трябва да ви предупредя, че по време на процедурата съществува по-голям шанс това

да излезе наяве, отколкото да остане скрито. А ние не бихме го желали, разбирате ли? Нямаме военни интереси.

Случаят не беше такъв. Деймън определено се съмняваше, че би могъл да е. Затворникът не бе високопоставен офицер, не бе като него самия посветен в компютърни кодове, пароли за достъп, неща, които врагът не бива да узнае. Никой не бе открил нищо подобно у този човек – нищо, което да има някаква стойност, нито тук, нито на Ръсел.

– Не – отговори Тали. – Не знам нищо.

Деймън се поколеба, все още измъчван от угризения на съвестта, усещайки, че най-малкото адвокатът на затворника, ако не друг, трябваше да протестира, да предприеме нещо по-решително, да използва всички законни отлагания в негова полза. Това обаче връщаше Тали в затвора, не му даваше никаква надежда. В ареста щяха да докарат престъпници от И-зоната, много по-опасни хора, които може би го познаваха, ако твърденията му отговаряха на истината. Пренастройката щеше да го спаси, да го изведе оттук, да му даде шанс за работа, свобода, живот. Никой със здрав разум не би преследвал за отмъщение човек с промит мозък. Самата процедура бе хуманна. Точно като такава бе и замислена.

– Тали... имате ли оплаквания срещу Малори или екипажа на „Норвегия“?

– Не.

– Тук присъства адвокатът ви. Това ще влезе в протокола, в случай че искате да направите такова оплакване.

– Не.

И този номер не мина. Случаят не можеше да бъде забавен заради разследване. Деймън кимна и излезе от помещението, чувствайки се омърсен. Това, което правеше, бе един вид убийство, съучастие в самоубийство.

А такива имаха предостатъчно в И-зоната.

3

Пел: девето ниво на оранжевия сектор: 20.5.52 г., 19:00 ч

Кресич примига при трясъка, разнесъл се отгatyк, зад заключената врата, опита се да не покаже ужаса си. Нещо гореше, димът стигаше до тях през вентилационната система. Това го изплаши още повече, както и останалите петдесетина, събрали се в тази част на коридора. Отвън на

доковете полицията и бунтарите продължаваха престрелката помежду си. Насилието спаднаше. Малцината с него – остатъкът от службата за сигурност на Ръсел, десетина станцисти от елита и още няколко души – бяха удържали коридора срещу бандите.

– Горим – прошепна някой на ръба на истерията.

– Стари парцали или нещо подобно – отвърна Кресич; „млъкни“ – помисли си. Нямаха нужда от паника. При голям пожар автоматиката на станцията щеше да разхерметизира цяла секция, за да го потуши, което означаваше смърт за всички в тази секция. Бежанците нямаха стойност за Пел. Някои от тях бяха там отвън, стреляха по полицията на Пел с оръжие, което бяха взели от убити служители за сигурност. Всичко започна с веста, че пристига друг конвой, още кораби, още отчаяни хора, които щяха да пренаселят малкото пространство, с което те разполагаха. След претенциите за по-бързо обработване на документите дойде време на набези срещу спалните, банди отнемаха документите на бежанците.

Из изолационната зона се бе разнесъл викът „Изгорете всички регистри“. Логиката бе, че ако никой няма документи, всички ще бъдат приети в основните сектори на станцията. Онези, които не предаваха доброволно легитимациите си, бяха бити и лишавани от тях, както и от всичко друго с някаква стойност. Спалните се преобръщаха наопаки. Бандите главорези, които бяха шурмували „Грифин“ и „Хансфорд“, намериха последователи сред отчаяните и младите, сред тълпите лишени от водачи и обхванати от паника.

От известно време навън изглеждаше спокойно. Вентилаторите бяха спрели, въздухът започна да се разваля. Тези, които бяха преживели най-лошото по време на пътуването, се паникьосаха, но се държаха тихо, мнозина плачеха.

После осветлението стана по-ярко и от тръбите дойде хладен полъх. Вратата се отвори. Кресич скочи на крака и погледна в лицата на полицаите и в дулата на вдигнатите пушки. Някои от собствената му група имаха ножове, парчета от тръби или мебели, всякакви импровизирани оръжия, с които се бяха сдобили. Той не разполагаше с нищо – вдигна ръце и припряно замаха.

– Недейте! – отправи апел. Никой не помръдна, нито от полицията, нито от неговите хора. – Моля ви. Ние не участвахме в схватката. Само защитавахме тази секция от тях. Никой, никой от присъстващите тук не бе замесен. Те са само жертви.

Полицейският командир, с изпито от умора лице, покрито със сажди и кръв, посочи с пушката си към стената.

– Трябва да застанете до стената – обясни Кресич на доста разнообразните си сподвижници, които не разбираха от подобни процедури, с изключение на бившите полицаи. – Хвърлете всичкото оръжие, което носите. – Те се подредиха, дори старите и болните, както и двете малки деца.

Кресич усети, че трепери, когато го претърсваха, а също и после, оставен да се подпира на стената в коридора, докато полицаите шепнеха потайно помежду си. Офицер с бележник в ръка пристъпваше бавно покрай редицата, искаше от всеки документите му за самоличност.

– Откраднах ми ги – обясни Кресич. – Оттам започна всичко. Бандите крадяха документите и ги горяха.

– Знаем това – рече офицерът. – Вие ли сте ръководителят? Име и произход?

– Василий Кресич, от Ръсел.

– Някой от вас, останалите, познава ли го?

Няколко души потвърдиха.

– Той бе член на станционния съвет на Ръсел – обади се младеж. – Аз бях в службата за сигурност там.

– Име?

Младият човек го каза. Нино Коледи. Кресич се опита да си го припомни, но не можа. Въпросите бяха повтаряни един по един, кръстосана проверка на самоличностите, взаимни идентифицирания, които не бяха по-надеждни от думата на тези, които ги правеха. Дойде човек с фотоапарат и ги снима всичките, изправени до стената. Стояха сред хаос от комвързки и бързи реплики.

– Можете да си вървите – съобщи полицейският командир и те започнаха да се изнизват; но когато Кресич понечи да си тръгне, офицерът го хвана за ръката. – Василий Кресич. Ще съобщя името ви в щаба.

Не беше сигурен дали това бе за хубаво или за лошо; всяка промяна бе малка надежда. Всичко друго щеше да е по-добро от положението в И-зоната, докато станцията бе в криза и не можеше нито да ги настани, нито да ги пусне на свобода.

Излезе на дока, потресен от гледката на разрушението, което бе извършено тук – трупове лежаха сред собствената им кръв, все още тлееха клади от всякакви мебели и вещи. Навред имаше станционни полицаи, въоръжени не с леки оръжия, а с пушки. Кресич остана на доковете близо до полицаите, защото не смееше да се прибере по коридорите заради бандите терористи. Невъзможно бе да се надява, че всички за заловени. Бяха твърде многобройни.

Накрая станцията отвори аварийни пунктове за раздаване на храна и напитки край секторната граница, понеже водата бе спряна по време на сблъсъка, кухните бяха съсипани, всичко бе превърнато в оръжия. Комсистемата бе унищожена, така че нямаше начин да се съобщи за щетите; а сервизните групи надали биха дошли да поправят нещо в района.

Кресич седна на голия док и хапна, каквото му бяха дали, в компанията на други бежанци, които нямаша нищо повече от него. Хората поглеждаха един към друг с чувство на страх.

– Няма да се измъкнем – чу ги той да повтарят. – Сега вече никога няма да ни пуснат.

До ушите му неколкократно стигнаха други оплаквания, видя мъже, за които знаеше, че бяха в бандите на размирниците, тръгнали от неговата обща спалня, но никой не ги предаваше на полицията. Никой не смееше. Бяха прекалено много.

Сред тях имаше съюзисти. Скоро се увери, че те са подстрекателите. Хора като тях най-много се страхуваха от по-сериозна проверка на документите. Войната бе стигнала до Пел. Войната беше сред тях, а станцистите си оставаха като винаги досега – неутрални и с голи ръце пред прикритите убийци. Само че сега сблъсъкът не бе между станцисти и бойни кораби, една метална черупка изправена срещу друга подобна; този път опасността бе близо, може би идваше от онзи младеж, запасил се със сандвичи, от младата жена, седнала и зареяла поглед, изпълнен с омраза.

Конвоят пристигна, без да бъде придружаван от военни. Под защитата на малка армия от станционната полиция докерните бригади успяха да го разтоварят. Бежанците бяха настанени, доколкото това бе възможно в опустошените жилища, коридорите се превърнаха в джунгли. Новодошлите стояха с багаж в ръце и се оглеждаха с ужас в очите. Щяха да бъдат ограбени до сутринта, предположи Кресич, или по-лошо. Чу хора наоколо да плачат тихо и отчаяно.

На сутринта дойде група от още неколкостотин; тогава се надигна паника, защото те бяха прегладнели и прежаднели, а храната пристигаше бавно от главния сектор.

Един мъж седна до него на платформата – Нино Коледи.

– Около десетина сме – рече Коледи. – Бихме могли да въдворим някакъв ред във всичко това; разговарях с някои оцелели от бандите. Няма да ги издадем и те ще ни съдействат. Разполагаме със силни мъже – може да оправим бъркотията, да настаним отново хора в жилищата, така че да получаваме храна и вода тук.

– Какво, ние ли?

Лицето на Коледи придоби съвсем сериозно изражение:

– Вие бяхте в съвета. Ще застанете начело, ще говорите. Ние ще ви подкрепяме. Нека хората бъдат нахранени. Нека тук се живее спокойно. Станцията има нужда от това. Можем само да спечелим от реда.

Кресич обмисли тази възможност. Така можеха да си спечелят и куршум. Беше твърде стар за това. От него искаха да бъде мним водач. Полицейска банда желаше представителен фигурант. Страх го бе обаче да им откаже.

– Просто ще говорите пред хората – заяви младежът.

– Добре – съгласи се той и после добави с по-голяма твърдост, отколкото Коледи можеше да е очаквал от един уморен стар човек: – Започнете да събирате хората си, а аз ще поприказвам с полицията.

Той се приближи към служителите от охраната и се обърна предпазливо към тях.

– Беше направен избор – обяви той. – Аз съм Василий Кресич, представител от второ ниво на червения сектор в станционния съвет на Ръсел. Сред бежанците има хора от нашата полиция. Готови сме да влезем в коридорите и да вдворим ред – без насилие, за разлика от вас. Познаваме терористите по физиономия. Ако се обърнете към висшестоящата ви инстанция и издействате разрешение, можем да помогнем.

Полицаяте не бяха уверени в това. Колебаеха се дори дали да докладват случая. Накрая един капитан го стори, докато Кресич се навърташе наоколо и нервничеше. Най-сетне полицаят кимна.

– Ако положението излезе извън контрол – предупреди капитанът, – няма да жалим никого при стрелбата. Също няма да толерираме никакви убийства от ваша страна, съветник Кресич; подобно разрешение не ви е дадено.

– Имайте търпение, сър – отвърна Кресич и се отдалечи, смъртно уморен и изплашен. Коледи го чакаше с още неколцина пред коридора за достъп до деветото ниво. Скоро към тях се присъединиха и други, не толкова почтени на вид, колкото първите. Страх го бе от тях. Страх го бе да ги няма край себе си. Вече нямаше никакво друго желание, освен да остане жив и да бъде начело на силата, а не под нейния ботуш. Наблюдаваше ги как използваша заплахата, за да подкарат невинните, как прибираха опасните в собствените си редици. Даваше си сметка какво бе направил. Това го ужасяваше. Но мълчеше, защото ако избухнеше втори бунт щеше да бъде заловен като участник в него. Те щяха да се погрижат за това.

Той помагаше, използваше позицията, възрастта си и обстоятелството, че лицето му бе познато на мнозина: даваше напътствия, някои от бежанците започнаха да се обръщат почтително към него като към „съветник Кресич“. Изслушваше тяхната мъка, страх и гняв, докато Коледи не постави около него охрана, която да пази безценния им водач фигурант.

След час доковете бяха опразнени и узаконените банди владееха положението, а честните хора му се подчиняваха, където и да отидеше.

ГЛАВА СЕДМА

1

Пел: 22.5.52 г.

Джон Лукас зае мястото в съвета, на което синът му Виторио го бе замествал през последните три години. Намръщи се. Вече бе преживял една семейна криза: загубил бе три от помещенията на петстайния си апартамент, буквално срязан от поставена нова преградна стена, за да се настанят двама братовчеди Джейкъби и техните партньорки от алтернативния ден, едната от тях с деца, които удряха по стената и викаха. Работници бяха струпали мебелите му на камара в това, което бе останало от собствения му дом – обитаван отскоро от неговия син Виторио и настоящата му любима. Това го чакаше при завръщането му къщи. С Виторио бързо се споразумяха: жената се изнесе, а синът му остана, защото смяташе, че да притежава апартамент и банкова сметка за харчлък е по-важно и доста по-привлекателно от изпращане в базата на Тамдолу, за която усилено се търсеха млади доброволци. Физическият труд и то на дъждовната повърхност на Тамдолу не бе по вкуса на Виторио. Като фигурант тук той бе служил добре, бе гласувал както му е казано, бе ръководил както му е казано и поне бе предпазил фирмата „Лукас“ от хаоса, постъпвайки достатъчно разумно да решава сам малките проблеми и да пита за по-големите. Друг въпрос бе, какво бе направил с разходната сметка. След като се адаптира към времевия режим на станцията Джон прекара часове над счетоводните книги във фирмения офис долу на дока, за да прегледа работата на служителите и въпросните разходи по сметките.

Изглежда, че сега имаше някаква тревога, нещо неприятно и

спешно; той бе дошъл, както и останалите членове на съвета, привикан със съобщение за извънредно заседание. Сърцето му още биеше лудо от бързането. Включи настолния си пулт и микрофона, заслуша се в слабия комтрафик, който в момента се прехвърляше и към съвета, съпроводен от поредица сканерни изображения на екраните по тавана. Нови неприятности. Подочул го бе по пътя от офиса на дока. Нещо навлизаше в звездната система.

– Какъв брой регистрирате? – попита Анджело, но не получи отговор от другата страна.

– Какво става? – обърна се Джон към съседката си – делегат от зеления сектор, Ана Мореви.

– Пристигат още бежанци, но не съобщават нищо. Кръстосвачът е „Пасифик“. От станцията Есперанс. Това е всичко, което знаем. Изобщо не отговаря на обажданията ни. Естествено, след като командир е Сънг. А вие какво очаквате?

Продължаваха да пристигат други съветници, редиците бързо се запълваха. Джон пхна в ухото слушалка на личната аудиосистема, включи я на запис, опитвайки се да си състави картина на ситуацията. Конвоят, виждащ се на сканера, бе изплувал твърде близо над равнината на системата и затова представляваше опасност. Секретарят на съвета продължаваше да обобщава с тих глас като показваше на настолния си екран изображения, които не бяха особено по-различни от тези, гледани на живо от всички.

Един помощник си проби път до редицата зад Лукас, наведе се над рамото му и му подаде бележка, написана на ръка. „Добре дошъл отново тук – прочете Джон удивен. – Назначен сте за заместник на мястото на Емилио Константин, стол номер десет. Непосредственият ви опит на Тамдолу се оценява много високо. А. Константин.“

Сърцебиенето му се ускори, този път по друга причина. Той стана, извади слушалката и изключи комканалите, мина по пътеката под погледа на всички до празния стол в съвета на главния сектор, сред местата, които имаха най-силно влияние. Настанил се на този стол, украсен с дърворезба и тапициран с мека кожа – такива имаше само десет на Пел – и изпита неудържимо чувство на триумф на фона на всичките тези събития – заслужена справедливост най-накрая, след цели десетилетия. Великите Константин го бяха държали настрана, цял живот не го бяха допускали до Десетте въпреки неговите усилия, влияние и заслуги, но ето че сега бе сред тях.

Лукас бе абсолютно сигурен, че това не се дължеше на промяна на

отношението от страна на Анджело. Решението трябваше да е взето от съвета. Значи бе спечелил някакво общо гласуване тук, логично следствие на дългата му, тежка служба на Тамдолу. Заслугите му бяха намерили признание сред мнозинство в съвета.

Посрещна погледа на Анджело от другия край на масата – Анджело, който придържаше слушалката в ухото си и го наблюдаваше без никакъв знак на дружелюбно посрещане, на любов, на каквато и да е радост. Очевидно кметът приемаше издигането му, защото му се налагаше. Джон му отправи усмивка през стиснати зъби, без да включва в нея очите си, сякаш предлагаше поддръжката си. Анджело му отвърна, също без да го изразява с очи.

– Пусни ги още веднъж – каза кметът на някой друг по комвръзката. – Продължавай да ги изпращаш. Свържи ме лично със Сънг.

Съветът притихна. По интеркома пристигаха съобщения, чуваха се разговорите в главния сектор, товарните кораби бавно приближаваха, но „Пасифик“ набираще скорост, превръщаше се в размито петно на сканерния екран.

– Тук е Сънг – стигна до тях глас. – Поздрави на станция Пел. Вашата управа е в състояние да се погрижи за подробностите.

– Каква е бройката? – попита Анджело. – Колко души има на тези кораби, капитан Сънг?

– Девет хиляди.

В залата се разнесе ужасено шушукане.

– Тишина! – апелира Анджело; шумът заглушаваше комвръзката. – Разбрано, девет хиляди. Това ще натовари съоръженията ни свръх безопасните предели. Настоятелно ви каним на среща с нас тук, в съвета, капитан Сънг. Вече пристигнаха бежанци от Ръсел на търгарски кораби без ескорт, бяхме принудени да ги приемем. По хуманитарни причини е невъзможно да се откаже на такива като тях влизане в док. Искаме да предупредите командването на Флотата за създалото се опасно положение. Имаме нужда от военна подкрепа, разбирате ли, сър? Настояваме да дойдете за спешно съвещаване с нас. Готови сме да ви предложим сътрудничеството си, но се приближаваме до момента на особено трудно решение. Обръщаме се за помощ към Флотата. Повтарям: ще се явите ли, сър?

От другата страна последва мълчание. Съветниците се размърдаха нервно на столовете си, защото алармените светлини за приближаване започнаха да мигат, екраните затрепкаха лудо и помътняха, опитвайки се да представят в перспектива ускоряващото се приближаване на

кръстосвача.

– Последният планиран конвой – дойде отговорът – пристига от Пан-Париж под командването на Крешов от „Атлантик“. Пожелаваме ви късмет, станция Пел.

Връзката внезапно прекъсна. Сканерът побесня, докато огромният кораб продължаваше да набира скорост много над допустимата в близост до станцията.

Джон никога не бе виждал Анджело по-сърдит. Шепотът в залата на съвета заглъхна и накрая се възстанови относителна тишина. „Пасифик“ профуча през зенита им, като предизвика пълно разстройване на екраните. Когато те се проясниха, той бе отминал, поемайки неразрешен курс, като им остави свитата си – товарните кораби, движещи се с бавен темп неотклонно към доковете. В някакъв момент се чу глухо повикване към службата за сигурност да се намеси в И-зоната.

– Запасните сили – нареди Анджело на един от секционните шефове по интеркома. – Извикайте и всички, които в момента не са на смяна, не ме интересува колко пъти са били вдигани по тревога. Запазете реда там, дори ако трябва да стреляте. Главен сектор, стартирайте бързо совалките, насочете тези търгари към съответните докове. Оградете ги с кордон от влекачи, ако се налага.

След малко сигналите за тревога, предизвестяващи опасност от сблъскване, замряха и останаха да се чуват единствено непрестанните съобщения от товарните кораби по пътя им към станцията.

– Ще трябва да отделим още пространство за И-зоната – рече Анджело, като се огледа. – И за съжаление ще трябва да вземем онези две нива от червения сектор, да ги присъединим към нея, и то незабавно.

От редиците се разнесе негодуващ шепот и на екраните веднага се появи подадено възражение от представителите на червения сектор. То бе само принципно. Компютърът не регистрира нечие друго желание да подкрепи възражението и да наложи гласуването му.

– Абсолютно изключено е – продължи Анджело, без дори да погледне екрана, – да преместим повече станцисти или да се лишим от маршрутите на транспортната система през горните нива. Не можем. Щом не получаваме подкрепа от Флотата, ще се наложи да вземем други мерки. И трябва да започнем широкомащабно прехвърляне на населението някъде другаде. Джон Лукас, извиняваме се за предизвестieto в последния момент и съжаляваме, че не успяхте да присъствате на вчерашното заседание. По повод онова ваше предложение... Строителната организация на станцията не разполага с работници за рискови операции. По

едно време представихте подробни планове за разширяване на базата на Тамдолу. Те в какво състояние са?

Джон примигна, изпълнен едновременно с подозрение и надежда, свъси вежди на резкия тон, с който Анджело се обърна към него дори и сега. Стана прав, въпреки че не бе длъжен да го прави, но искаше да наблюдава лицата.

– Ако по-рано бях осведомен за положението, щях да положа всички усилия; във всеки случай дойдох възможно най-бързо. Колкото до предложението, то съвсем не е неизпълнимо: на Тамдолу може да се осигури подслон за толкова много хора доста бързо и без никакви трудности, освен, разбира се, за тези, които се намират на планетата в момента. Условията – след три години мога да ви го кажа – са примитивни. Тамдолските работници строят куполи, които са въздухонепроницаеми в задоволителна степен; има достатъчно компресори и наоколо могат се намерят най-простите местни материали за строежа. Долу на планетата винаги най-ефективен е трудът на туземците, защото не им пречат дихателите; но достатъчно голям брой хора могат да ги заменят за полска работа, производство, разчистване на терена. Пел трябва да изпрати само необходимите служители да ги надзирават и пазят. Не представлява никакъв проблем и за онези, които трябва да се държат затворени; мястото е особено подходящо за най-тежките ви случаи – просто им се взимат дихателите и те не могат да отидат никъде или да направят нещо, което не желаете.

– Мистър Лукас! – Антон Ейзъл се изправи, възрастен мъж, приятел на Анджело и упорит филантроп. – Мистър Лукас, определено има някакво недоразумение относно нещата, които чух. Това са свободни граждани. Тук не става въпрос да се изградят наказателни колонии. Те са бежанци. Няма да превърнем Тамдолу в трудов лагер.

– Обиколете И-зоната! – извика някой от редиците. – Вижте в какви развалини превърнаха тези секции! А там бяха жилища, красиви домове. Вандализъм и унищожение. Те разрушават станцията. Нападат нашите служители за сигурност с тръби и кухненски ножове и кой знае дали сме успели да изземем всичките пушки след бунта?

– Там се извършват убийства – добави високо още някой. – От банди хулигани.

– Не е така – обади се трети, непознат за съвета глас. Главите се обърнаха към слаб мъж, седнал, както забеляза Джон, на мястото, което той сам бе освободил. Човекът стана, имаше нервно, жълтеникаво лице. – Името ми е Василий Кресич. Бях поканен да дойда тук като

представител на И-зоната. Бях член на съвета на станцията Ръсел. Всичко, което казахте, наистина се случи по време на паника, но сега има ред и хулиганите бяха пратени във вашия арест.

Лукас пое въздух.

– Добре дошъл, съветник Кресич. Но за благо на самата И-зона трябва да се намали напрежението. Трябва да се прехвърли част от населението. Станцията изчака цяло десетилетие с разширението на Тамдолу и сега разполага с необходимата човешка сила, за да го започне в голям мащаб. Тези, които работят, стават част от системата. Ще строят жилищата, в които самите те ще живеят. Не е ли съгласен с това представителят на И-зоната?

– Искаме да се оправят документите ни. Отказваме да ни транспортират където и да е без тях. Такова нещо ни се случи вече веднъж и погледнете в каква ситуация сме изпаднали сега. По-нататъшно прехвърляне без редовни документи само ще влоши и без това затрудненото ни положение, ще ни отдалечи все повече и повече от установяване на самоличностите ни. Хората, които представям, няма да го допуснат да се случи отново.

– Това заплаха ли е, мистър Кресич? – попита Анджело.

Мъжът сякаш едва се държеше на краката си.

– Не – побърза да отвърне той. – Не, сър. Просто изразявам мнение на представяните от мен бежанци. Тяхното отчаяние. Те имат нужда от редовни документи. Всичко останало, каквото и да е друго решение би било – както каза господинът – трудов лагер за благо на Пел. Такъв ли възнамерявате да направите?

– Мистър Кресич, мистър Кресич – намеси се Константин. – Ако обичате всички да заемете местата си, за да разгледаме нещата едно по едно. Ще бъдете изслушан, когато дойде редът ви, мистър Кресич. Джон Лукас, бихте ли продължили?

– Ще разполагам с точни данни, веднага след като ми бъде осигурен достъп до централния компютър. Трябва да получа новите кодове. Всяко от съоръженията на Тамдолу може да бъде разширено, да, така е. Все още пазя подробните планове. Ще мога да ви представя точни сметки за разходите и труда до ден-два.

Анджело кимна, изгледа го, свъси вежди. Моментът не беше особено приятен за него.

– Борим се за оцеляването си – заяви кметът. – Казано открито, съществува предел, над който има сериозни причини да се безпокоим за жизнеосигуряващите системи. Налага се да бъде снето част от

натоварването им. Освен това не можем да допуснем нарушаване на баланса в съотношението между граждани на Пел и бежанци. Трябва да обърнем внимание на опасността от бунтове – и там, и тук. Моите извинения, мистър Кресич. Такива са обстоятелствата, при които живеем, не сме ги избрали ние, нито сигурно вие. Не можем да рискуваме станцията или базата на Тамдолу, защото иначе ще изгубим всичко и до един ще се озовем на борда на товарни кораби на път към Земята. Това е третата възможност.

– Не – разнесе се мърморене из залата.

Джон седеше смълчан, загледан в Анджело, представяше си сегашното крехко равновесие на Пел и съществуващите шансове. „Вече сте загубили всичко“ – идваше му да каже, да се изправи пред съвета и да изложи нещата такива, каквито бяха. Но не го стори. Остана на мястото си, стиснал здраво устни. Беше въпрос на време. Мирът би дал шанс. Но мирът съвсем не беше реална перспектива при този приток на бежанци от всички други станции. Целият Задредел се стичаше в две посоки като при вододел, едната част към тях, другата към Съюза; а те не бяха подготвени да се справят с прилива по начина, по който действаше Анджело.

Години наред бе продължило управлението на Константиновци, социалната теория на Константиновци, прехвалената „общност в името на закона“, която пренебрегваше сигурността и презираше контрола, а сега отказваше да използва здрав юмрук в И-зоната, като се надяваше, че призивите ще въдворят ред в тълпите. Лукас можеше да повдигне и този въпрос. Но кротуваше.

Изпитваше горчив вкус в устата си, като си даваше сметка, че причиненият от мекушавостта на Константин хаос на станцията можеше да унищожи и Тамдолу. Не предвиждаше успех на плановете, които искаха от него: работата щеше да се ръководи от Емилио Константин и съпругата му, а и двамата щяха да оставят тамдолците сами да определят планграфиците си и да защитават суеверията си, щяха да им позволят да вършат нещата с типичната им мудност и апатия, които водеха до повреждане на оборудването и отлагане на строежите. А какво щеше да направи въпросната двойка с онази сган от И-зоната, изглеждаше още по-отчайващо.

Седеше мълчаливо, преценяваше техните шансове и стигаше до тъжни заключения.

2

– Не може да оцелее – рече Джон същата вечер на Виторио – неговия син и на Дейин Джейкъби, единствения роднина, към когото се отнасяше благосклонно. Облегна се на стола и отпи от горчивото тамдолско вино. Апартаментът му бе задръстен със струпани на камари скъпи мебели, които по-рано бяха стояли в другите, сега отнети му стаи. – Пел се разпада под краката ни. Заради слабохарактерната политика на Анджело ще загубим станцията и нищо чудно да платим за това с цената на кожата си по време на някой бунт. Натам вървят нещата, разбирате ли ме? И така ли ще стоим да чакаме каквото има да се случва?

Лицето на Виторио изведнъж побледня, както обикновено реагираше, щом разговорът станеше сериозен. Дейин бе друг тип. Той седеше мрачен и замислен.

– Трябва да се поддържа контакт – каза Джон този път по-открито. Дейин кимна.

– Във време като днешното може би е благоразумно и нужно да имаш на разположение две вратички. А съм сигурен, че навсякъде из станцията съществуват такива, стига човек да има подходящ ключ за тях.

– Колко рисковани смяташ, че са тези вратички? И къде са те? Братовчед ти се занимаваше със случаи, в които са замесени някои от новодошлите. Имаш ли някаква представа за какво се отнасят?

– За черния пазар на подмладни препарати и други. Той процъфтява тук, не знаеше ли? Самият Константин ги използва, ти също си ги получавал на Тамдолу.

– Те са съвсем легални.

– Разбира се, че са легални; те са нужни. Но как стигат до тук? Произходът им е от страната на Съюза; търгарите ги купуват и ги внасят. На станцията сигурно има хора, които са участници в канала – търгари, възможно е дори местни хора.

– Как да намерим такъв човек, за да установим контакт нагоре по канала?

– Мога да проуча.

– Аз познавам един – обади се Виторио, изненадвайки и двамата. Облиза устните си и преглътна тежко. – Розина.

– Онази твоя кучка ли?

– Тя има опит на пазара. Познава един офицер от службата за

сигурност... на доста висок пост. Всичките му документи са редовни, но е купен от трафикантите. Ако човек иска да разговори или натовари нещо и властите да си затворят очите, той може да го уреди.

Джон изглежда сина си – този резултат от едногодишен договор в отчаяния му опит да се сдобие с наследник. В крайна сметка не бе учудващо, че Виторио знаеше такива неща.

– Отлично – каза той сухо. – Ще ми разкажеш всичко за него. Навярно можем да попаднем на някоя следа. Дейин, трябва да огледаме предприятията ни на Викинг.

– Шегуваш ли се?

– Съвсем сериозен съм. Наех „Хансфорд“. Екипажът му е още в болница. Вътрешността на кораба е в окаяно състояние, но той може да лети. Собствениците му имат остра нужда от пари. Смятам, че ще успееш да намериш екипаж – чрез онези контакти на Виторио. Не е нужно да им казваш всичко, само толкоз, че да ги убедиш.

– Викинг е най-вероятното място на следващия конфликт. Поредната криза със сигурност ще е там.

– Рисковано е, нали? Много товарни кораби претърпяват катастрофи при сегашното положение. Някои изчезват. Константин със сигурност ще ме пита за този полет, но ще имам готов отговор – трябва просто да се демонстрира вяра в бъдещето на Викинг. Потвърждение, жест на доверие. – Лукас пийна от виното, като присви уста. – Ще е по-добре да отидеш там веднага, преди да ни се е излял поток бежанци от самата Викинг. Ще установиш на място контакт с канала, ще го проследиш, доколкото можеш. Какъв шанс е останал сега за Пел, освен да се присъедини към Съюза? Компанията няма да помогне. Флотата ни създава единствено проблеми. Не можем да живеем вечно в такава ситуация. Политиката на Константин ще предизвика бунт тук, още преди всичко да е свършило, така че е време да сменим ръководството. Ще разясниш всичко туй на Съюза. Разбираш ли? Те получават нашата подкрепа, а ние – колкото успеем да извлечем от това сътрудничество. В най-лошия случай ще имаме втора вратичка, през която да се измъкнем. Ако Пел удържи, просто си стоим кротко, на сигурно; ако не – ще сме в по-добра позиция от други, така ли е?

– И аз съм този, който ще рискува главата си – отбеляза Дейин.

– А нима искаш да си тук, когато някой метеж най-накрая разбие преградите? Или предпочиташ възможността да припечелиш нещо от благодарната опозиция – да напълниш собствения си джоб? Сигурен съм, че в крайна сметка ще спечелиш, и съм убеден, че ще го заслужиш.

– Много щедро – отвърна кисело Джейкъби.
– Животът тук няма да стане по-добър – рече Джон. – Може да бъде доста тежък. Въпрос на късмет. Че кое ли не е?

Дейин кимна бавно.

– Ще направя необходимите проучвания за екипаж.
– Така и предполагам.
– Прекалено се доверяваш, Джон.
– Само на тази част от семейството. Никога на Константин. За Анджело щеше да е по-добре да ме беше оставил на Тамдолу. Навярно е искал да го направи. Но съветът гласува другояче и в това вероятно се изразява късметът му. Може би.

ГЛАВА ОСМА

Пел: 23.5.52 г.

Предложиха му стол. Винаги бяха учтиви, винаги го наричаха „мистър Тали“, никога не се обръщаха към него с военния му чин – според обичая на цивитата; или пък може би се опитваха да подчертаят, че съюзистите все още бяха смятани за бунтовници и нямаха никакъв ранг. Навярно го ненавиждаха, но бяха неизменно добри с него, неизменно любезни. И все пак такова отношение го плашеше, защото подозираше, че е фалшиво.

Дадоха му да попълни още документи. Един лекар седна от другата страна на масата и се опита да му обясни подробно процедурите.

– Не ща да слушам повече – рече Тали. – Просто искам да подпиша документите. От дни ме занимавате с това. Не е ли достатъчно?

– Не се държахте честно на тестовете – каза докторът. – Излъгахте и дадохте неверни отговори при разпита. Уредите показаха, че лъжете. Или че сте в стрес. Попитах ви дали нещо не ви принуждава и инструментите показаха, че лъжете, когато отвърнахте с „не“.

– Дайте ми писалката.

– Насилва ли ви някой? Отговорът ви ще бъде записан.

– Никой не ме насилва.

– Отново излъгахте, мистър Тали.

– Не съм – той се опита, но не успя да накара гласа си да не трепери.

– Обикновено си имаме работа с криминални престъпници, които

също имат склонност да лъжат. – Лекарят вдигна писалката, така че Тали да не я стигне лесно. – Понякога с такива, дошли по собствено желание, но много рядко. Това е форма на самоубийство. От медицинска гледна точка имате право да я изберете в рамките на известни правни ограничения; след като сте говорили с адвоката си и имате ясна представа за последиците. Ако преминете терапията по график, ще започнете отново да реагирате нормално след около месец. След още шест ще получите право на самостоятелност. Що се отнася до пълното възстановяване, трябва да знаете, че могат да се получат трайни увреждания на способността ви да бъдете пълноценен член на обществото; а може да има и други психологически или физически увреждания...

Тали грабна писалката и подписа документите. Докторът ги взе и ги прегледа. Накрая извади от джоба с къс хартия, намачкан и неколккратно прегънат, и го побутна през масата.

След като го разгърна, Тали видя, че е бележка с половин дузина подписи. „На сметката ви в стационарния компютър има 50 кредита, така че да разполагате за всеки случай с нещичко настрана.“ Шест от пазачите в ареста се бяха подписали – мъже и жени, с които бе играл на карти. Бяха събрали парите от собствените си джобове. Сълзи замъглиха погледа му.

– Искате ли да промените решението си? – попита лекарят.

Той поклати глава, сгъна листа.

– Мога ли да го задържа?

– Ще се пази заедно с другите ви вещи. Ще си получите всичко, когато ви изпишат.

– Тогава ще е без значение, нали?

– В този момент, да – отвърна докторът. – Поне за известно време.

Тали му върна бележката.

– Ще ви дам успокоително – заяви лекарят и извика един санитар, който донесе чаша със синя течност. Затворникът я пое, изпи я, но не се почувства по-различно.

Докторът постави пред него празен лист и писалката.

– Бихте ли написали впечатленията си от Пел?

Той се съгласи и започна. По време на тестовите през последните дни бяха искали от него много по-странни неща. Написа един абзац за това как е бил разпитван от пазачите и как са се отнасяли с него. Думите взеха да отиват на една страна. Не пишеше върху хартията. Достигнал края на листа, бе продължил да драска върху масата и не знаеше как да се върне. Буквите се наслагваха една върху друга, преплиташа се.

Лекарят се протегна и взе писалката от ръката му, освобождавайки го от последното усилие на волята.

ГЛАВА ДЕВЕТА

1

Пел: 28.5.52 г.

Деймън прегледа доклада на бюрото си. Не бе свикнал с такава процедура, каквато изискваше извънредното положение, наложено в И-зоната. Тя бе бърза и груба, делото стигна до бюрото му заедно с три видеокасети и купчина формуляри, които осъждаха петима мъже на Пренастройка.

Изглежда филма със стиснати зъби, докато сцените на размирици пробягваха по широкия екран на стената, потръпна при заснетото убийство. При купищата дела, задръстили правния отдел, нямаше време за продължително обмисляне или снизходителност. Бяха изправени пред ситуация, която можеше да доведе до крах на цялата станция, да я превърне в този ад, който бе пристигнал с „Хансфорд“. След като вече бе възникнала опасност за жизнеосигуряващите системи и щом хората се бяха побъркали достатъчно, че да издигат клади по доковете... или да нападат станционната полиция с кухненски ножове...

Деймън извади досиетата на обвиняемите и въведе кода да се разпечата съдебното му решение. Не беше справедливо, защото се отнасяше за петимата, които полицаите бяха успели да измъкнат извън зоната, петима измежду много повече и по-виновни. Но тези петима нямаше да убиват повече, нито да заплашват крехкото равновесие на станция, на която живееха десетки хиляди. „Пълна Пренастройка“ – написа Деймън, което означаваше да се изгради съвсем нова личност. Ако бе сгрешил, това щеше да стане ясно при изпълнението на присъдата. Разпитът щеше да установи невинността, ако след всичко случило се изобщо можеше да се говори за невинност. Почувства се омърсен от постъпката си и се изплаши. Твърде внезапно се сблъска с извънредно положение. Веднъж баща му се бе измъчвал цяла нощ, преди да вземе подобно решение, след като то вече бе гласувано от комисия.

Едно копие се изпращаше в службата на обществената защита. Там лично биха провели разпит, биха внесли обжалване, ако намерят

основание. Тази процедура също бе съкратена при сегашните обстоятелства. Обжалването бе възможно само ако се приведат доказателства за грешка, а доказателствата бяха в И-зоната, недостижими. Не бяха изключени несправедливости. Присъдата се произнасяше въз основа на показанията на нападатите полицаи и на заснетия филм, който не показваше какво е ставало там по-рано. В момента на бюрото му имаше петтотин донесения за кражби и по-сериозни престъпления, докато по времето, когато нямаше И-зона, годишно постъпваха едва по две-три такива оплаквания. Компютърът бе претоварен с искания за справки. В продължение на дни се бяха трудили над идентификациите и документите за И-зоната, а сега цялата работа бе напълно съсипана. В изолационния сектор до такава степен бяха крали и унищожавали документи, че вече не можеше да се вярва в достоверността на нито един от тях. Повечето от заявките за лични карти бяха навярно с фалшиви данни и най-много шум вдигаха най-големите мошеници. Клетвените декларации нямаша никаква стойност, след като там всеки се чувстваше заплашен. Хората биха се заклели във всичко, за да имат сигурност. Дори тези, които бяха пристигнали с редовни документи, носеха сега незаверени карти: службата за сигурност конфискува всички налични оригинали, за да ги предпази от кражба. Право да напуснат И-зоната получаваха малцината, чиято самоличност можеше да се установи с абсолютна сигурност, при условие че на станцията се намереше някой, който да им помогне. Този процес обаче бе твърде бавен в сравнение с темпа на прииждане на нови бежанци, а освен това освободените, нямаше къде да бъдат настанени. Беше лудница. С всички сили се опитваха да избягват бюрокрацията и да побързат, но ставаше само по-зле.

– Том – Деймън започна да въвежда лично съобщение до Том Ушгънт от службата на обществената защита, – ако имаш чувството, че нещо не е наред с някоя от тези присъди, обжалвай ги пред мен независимо от процедурата. Налагаме твърде много и твърде бързо наказания, възможни са грешки. Не искам да открия някоя, след като започне изпълнението им.

Не очакваше отговор. Но той пристигна.

– Деймън, погледни досието на Тали, ако искаш нещо да разстрои съня ти. На Ръсел са използвали Пренастройка.

– Искаш да кажеш, че той вече е минал през нея?

– Не като терапия. Имам предвид, че са си послужили с нея при разпита.

– Ще го видя.

Той изключи връзката, въведе паролата за достъп, изкара досието на монитора. Запрелиства на екрана страница след страница от разпитите, повечето не съдържаха никаква нова информация: име и номер на кораба, задачи – един бойкомпер можеше да познава системата, която използва, и да знае по какво стреля, но почти нищо повече. После спомени от дома – семейството, убито при нападение на Флотата върху мините в системата на Цитиана; брат, убит на бойния му пост... Достатъчно причини да таи злоба, ако поиска. Отгледан от сестрата на майка си в някаква плантация на самата Цитиана, после правителствена школа, подсъзнателно обучение за технически умения. Заявяваше, че не знае нищо за висшата политика, че не се чувства засегнат от ситуацията. Страниците се превърнаха в стенограма на размит и несвързан брътвеж, започнаха да засягат предимно съвсем лични въпроси – този тип интимни подробности, които изплуват при Пренастройка, когато голяма част от личността се разголва, анализира, подрежда. Страх да не бъде изоставен – на толкова дълбоко ниво; страх, че представлява тежест за роднините си, че заслужава да го изоставят – изпитваше доста объркано чувство на вина за загубата на семейството си, боеше се до дъното на душата си това да не се случи отново при обвързване с когото и да е. Обичаше леля си. „Грижеше се за мен – бе записано в протокола. – Понякога ме прегръщаше. Прегръщаше ме... обичаше ме.“ Не искаше да я оставя у дома. Но Съюзът поставяше изисквания; Тали бе подпомаган от държавата и тя го бе взела на служба, когато бе станал пълнолетен. След това бе преминал курсове на на подсъзнателно обучение, с рефлексни записи, военна подготовка – все без никакво връщане въщи. Известно време бе получавал писма от леля си, чичо му никога не му бе писал. Затова предполагаше, че леля му е мъртва, след като писмата бяха спрели преди няколко години. „Щеше да ми пише – вярваше той. – Тя ме обичаше.“ Но таеше още по-дълбоки страхове – че не го е обичала, че в действителност е искала парите от държавата, а освен това изпитваше вина, че не се е прибрал у дома, че бе заслужил и туй изоставяне. Бе писал на чичо си и не бе получил отговор. Заболяло го бе, въпреки че никога не се бяха обичали с чичо му. Сближавания, доверяване... И поредната рана – разрушено приятелство; незряла любовна връзка – още един случай, при който писмата бяха престанали да пристигат, и тази рана се добави към по-старите. По-късно привързване към колега по служба – също печално прекъснато. Имаше склонност да се отдава до степен на отчаяние.

Деймън започна да открива следата. Ужас от тъмнината. Кратък,

повтарящ се кошмар: помещение в бяло. Разпит. Упояващи средства. На Ръсел бяха използвали наркотици противно на всякакви разпореждания на Компанията, в разрез с всякакви човешки права – много бяха искали да измъкнат нещо, което Тали просто не знаеше. Бяха го взели от зоната Маринър – от Маринър – и в паниката го бяха прехвърлили на Ръсел. В желанието да получат информация за тази застрашена станция бяха използвали методи на Пренастройката за разпита. Константин прехапа устни, докато следеше екрана, повдигаше му се. Испита срам от откритието си, от собствената си наивност. Не бе обърнал внимание на досието от Ръсел, не го бе проучил лично; беше зает с други спешни неща и бе оставил на сътрудниците си да се занимават с този случай; не бе искал – признаваше си – да му отдели повече от абсолютно необходимото минимално внимание. Тали нито веднъж не се бе обърнал към него. Беше го изиграл. Успял бе да се владее, макар с вече разклатени нерви от предишното частично използване на Пренастройка, за да принуди Пел да направи единственото нещо, което би сложило край на душевния му ад. Гледал бе Деймън право в очите и бе подготвил собственото си самоубийство.

Досието продължаваше – от разпита под въздействието на наркотиците към хаотичната евакуация, с тълпите станцисти от едната страна и заплашващите го военни от другата.

И по-нататък, към случилото се по време на онова дълго пътуване като затворник на един от корабите на Мазиан...

„Норвегия“ – и Малори.

Деймън изключи екрана, остана да седи загледан в купчините преписки, незавършените съдебни дела. След известно време се залови отново с работата, като подписваше решенията си с изтръпнали пръсти.

На Ръсел в корабите се бяха качили мъже и жени – хора, които също като Тали, сигурно са били нормални преди да започне всичко това. Тези, които слязоха тук, тези, които се намираха в И-зоната, произхождаха от станцисти не по-различни от него самия.

Той просто предписваше Пренастройка за хора със съдби като тази на Тали, на такива, чийто живот вече бе разрушен. На хора като него, помисли си, които бяха прекрачили цивилизованите граници на място, където цивилизацията бе престанала да означава каквото и да е било.

Флотата на Мазиан – дори те, дори подобните на Малори – сигурно и те не са били такива в началото.

– Няма да обжалвам – каза му Том по време на обедата, при който пиha повече отколкото ядоха.

След обяда Деймън се запъти към малката болница в червения сектор, където се извършваше Пренастройката, и мина отзад в лабораторията. Видя Джош Тали. Тали не го видя, въпреки че това едва ли би имало значение. По това време той си почиваше, след като се бе нахранил. Подносът все още стоеше на масата и личеше, че е хапнал добре. Седеше на леглото със странно, лишено от израз лице, от което бе изчезнала всякаква следа от напрежение.

2

Анджело погледна към помощника си, взе докладната за излитания кораб и прегледа митническата му декларация, после вдигна очи:

– Защо „Хансфорд“?

Помощникът му неуверено пристъпи от крак на крак.

– Не разбирам, сър.

– Поне двайсет кораби стоят без работа, а „Хансфорд“ е нает за излитане! Че нали е негоден? И с какъв екипаж?

– Мисля, че екипажът е бил нает от списъка на свободните, сър.

Константин прелисти докладната.

– Фирма „Лукас“. Курс към Викинг на съсипан кораб с екипаж, събран на дока и Дейин Джейкъби като единствен пътник. Дай ми комвързка с Джон Лукас.

– Сър – рече помощникът, – корабът вече е напуснал станцията.

– Мога да чета. Свържи ме с Джон Лукас.

– Да, сър.

Помощникът излезе. След миг екранът на бюрото му светна и на него се появи Джон Лукас. Анджело пое дълбоко въздух, успокои се, бутна докладната пред камерата:

– Виждаш ли това?

– Въпрос ли имаш?

– Какво става тук?

– Притежаваме фирмен клон на Викинг. Необходимо е да се погрижим за бизнеса си. Трябва ли да оставим нашите интереси там да пропаднат в паника и хаос? Хората имат нужда да ги поуспокоим малко.

– С „Хансфорд“ ли?

– Имахме възможност да наемем кораб на по-ниска тарифа. От икономически съображения, Анджело.

– Туй ли е всичко?

– Не съм сигурен, че те разбирам.

– Корабът ти е тръгнал почти без товар. Каква стока възнамерявате да докарате от Викинг?

– Пренасяме с „Хансфорд“ толкова, колкото можем в сегашното му състояние. Там ще го оправят, защото доковете не са толкова претъпкани. Именно ремонтът е цената, срещу която го наехме, ако искаш да знаеш. Товарът, който носи, ще покрие сметката; на връщане ще се използва пълният му капацитет за стоки от първа необходимост. Надявам се, че одобряваш това. На борда е Дейин, който ще контролира положението и ще свърши малко работа в офиса ни на Викинг.

– Нали не възнамеряваш да включиш в пълното натоварване служители на фирма „Лукас“... или други хора? Няма да продаваш билети за напускане на Викинг. И няма да си изтеглиш офиса от там.

– А, това значи те е безпокояло.

– Естествено, че имам повод за безпокойство, когато оттук тръгва кораб без достатъчно стока, която да оправдае курса му, насочен към станция, чието население не можем да поемем, ако изпадне в паника. Искам да ти кажа, Джон, че не можем да рискуваме някой да се разбере невнимателно или отделна фирма да изтегли важните си служители и да предизвика смут на друга станция. Разбираш ли ме?

– Обсъдих въпроса с Дейин. Уверявам те, че мисията ни е с цел да помогнем. Търговията трябва да продължи, не е ли така, иначе ще се задушим. А преди нас ще пропадне Викинг. Станциите, на които разчитат там, излязоха извън строя. Ако оставим хората на Викинг да страдат от недоимък, могат да ни се изтърсят на главата и без покана. Изпращаме им хранителни концентрати и химически материали – нищо, от което да има недостиг на Пел. Освен това натоварихме изцяло само двата използвани трюма. За всеки излетял кораб ли ще има подобно разследване? Мога да ти покажа счетоводните книги на фирмата, ако желаеш да ги инспектираш. Направо съм засегнат от подозренията ти. Каквито и да са личните ни взаимоотношения, Анджело, мисля, че Дейин заслужава похвала за това, че се съгласи да отиде там при създадените се обстоятелства. Нямаме нужда от почести – не сме и искали такива, – но най-малко бихме очаквали укори. Искаш ли счетоводните книги?

– Не, разбира се. Благодаря ти, Джон, и извинявай. Дано Дейин и командирът на кораба си дават сметка за опасностите. Да, всеки излишък кораб ще бъде щателно проверен. Нищо лично.

– Приемам всякакви въпроси, Анджело, ако те се отнасят и до всички останали. Моите почитания.

– Също и моите, Джон.

Лукас прекъсна връзката. Анджело изключи монитора, продължи да гледа замислено докладната, прелисти я, накрая разписа разрешителното при свършен факт и го хвърли в касетата за архивиране – всички служби изоставаха с работата. Всички до една. Използваха твърде много човешки ресурси и твърде много компютърно време, за да се занимават с проблемите на И-зоната.

– Сър – обади се секретарката му Милс. – Синът ви, сър.

Той натисна клавиш за да поеме разговора, но в следващия момент вдигна изненадано глава, когато вместо очакваната връзка се отвори вратата и Деймън влезе.

– Донесох лично отчетите за работата си – рече синът му. После седна срещу него и се облегна с две ръце на бюрото. Очите на Деймън изглеждаха също толкова уморени, колкото се чувстваше и Анджело. – Тази сутрин изпратих петима мъже за Пренастройка.

– Петима души не е трагедия – отвърна отегчено старият Константин. – На главата ми виси лотарийна програма, с която компютърът да избере кой да остане на станцията. Поредната буря на Тамдолу отново наводни мелницата, след като от базата едва бяха намерили жертвите от последния порой. Имам работа с кораби, които се разшаваха, щом суматохата поотмина, един току-що се измъкна, други два се готвят да отлетят утре. Ако се носи слух, че Мазан е избрал Пел за убежище, какво ще правят останалите станции? Какво ще стане, ако там се паникьосат и тръгнат насам с претъпкани кораби? Откъде да знаем дали в момента някой там не продава на по-изплашените билети за подобни полети? Жизнеосигуряващите ни системи не могат да поемат по-голямо натоварване. – Той посочи вяло към камара от документи. – Ще военизираме тези товарни кораби, които можем, като използваме доста силно финансово притискане.

– Да стрелят по конвои с бежанци?

– Ако пристигнат кораби, с които не можем да се справим – да. Бих искал да поговоря по някое време с Елена днес; тя ще бъде натоварена да предприеме първите стъпки към търгарите. Сега не мога да изпитам съчувствие към петима метежници. Прости ми.

Гласът му трепна. Деймън се пресегна през бюрото и хвана ръката на баща си, стисна я, после я пусна.

– Емилио има ли нужда от помощ долу в базата?

– Казва, че не. Мелницата е в окаяно състояние. Кал навсякъде.

– Всичките ли са намерени мъртви?

Анджело кимна.

– През миналата нощ, Бенет Джейсинт и Тай Браун; Уес Кайл вчера по обед – толкова време им е трябвало, за да претърсят бреговете и тръстиките. Емилио и Милико твърдят, че въпреки всичко хората не били деморализирани. Тамдолците строят диги. Безпокояли се да не бъдат заместени от хора; наредих да пуснат повече от тях в базата и разреших някои от обучените да дойдат в екипите за поддръжка тук: тяхната жизнeосигуряваща система работи добре и по този начин освобождаваме техници, които можем да пренасочим. Изпращам долу всеки човек доброволец, дори квалифицирани служители от доковете; те могат да се заемат със строежите на планетата. Други могат да се научат. Настъпва нова епоха. По-тежка. – Стисна устни и пое дълбоко въздух. – Мислили ли сте си с Елена за Земята?

– Моля?

– Ти, брат ти, Елена и Милико – ще си помислите върху това, нали?

– Не – отвърна Деймън. – Да се измъкнем оттук и да избягаме? Натам ли смяташ, че вървят нещата?

– Прецени шансовете, Деймън. Не получихме помощ от Земята, само наблюдатели. Те мислят как да намалят загубите си, а не да ни изпратят подкрепления или кораби. Не. Просто пропадаме все повече и повече. Мазиан не може да удържа вечно фронта. Корабостроителницата на Маринър ни бе изключително необходима. Скоро идва ред на Викинг и на всичко останало, към което Съюзът протегне ръка. Съюзът иска да отрече снабдяването на Флотата; Земята вече го направи. Не ни е останало нищо друго освен да бягаме.

– Старите звезди... знаеш ли, че се говори да се отвори отново някоя от онези станции...

– Мечти. Няма да имаме никакъв шанс. Ако Флотата изчезне, Съюзът бързо ще ги вземе на мерник, също както и нас. И егоистично, съвсем егоистично бих искал да знам, че децата ми са се спасили оттук.

Лицето на Деймън силно пребледня.

– Не. В никакъв случай.

– Не бъди толкова благороден. Предпочитам сигурността ви вместо вашата помощ. За рода Константин идват лоши години. Ако бъдем пленени, това означава Пренастройка. Безпокоиш се заради твоите криминални престъпници; помисли за себе си и за Елена. Такава е тактиката на Съюза – служители марионетки, родени в лабораториите хора, с които да се насели светът. Съюзистите ще преорат Тамдолу и ще започнат да строят. Бог да е на помощ на тамдолците. Бих сътрудничил на

съюзистите – сигурно и ти, – за да предпазим Пел от най-лошата участ; но това няма да е толкова лесно. Не ми се иска да те видя в ръцете им. Ние ще сме на прицел. И не за пръв път – прекарал съм целия си живот в ролята на мишена. Навярно няма да е нескромно, ако извърша една егоистична постъпка – да спася синовете си.

– Какво каза Емилио?

– Все още обсъждаме въпроса.

– Отказал ти е. Е, и аз отказвам.

– Майка ти иска да говори с теб.

– И нея ли ще отпратиш?

Баща му се намръщи.

– Ясно ти е, че е невъзможно.

– Да, знам го. Затова няма да тръгна и не мисля, че Емилио би се съгласил. Ще му пожелаая всичко най-добро, ако го направи, но аз оставам.

– Което значи, че нищо не разбираш – отсече Анджело. – Но за туй ще разговаряме по-късно.

– Надали – заяви синът му. – Ако ние се измъкнем, тук ще настъпи паника. Даваш си сметка за това.

Наистина беше така, старият Константин го знаеше.

– Не – повтори Деймън и сложи ръка върху бащината. Изправи се и излезе.

Анджело остана загледан в стената, към портретите върху лавицата, поредица от триизмерни фотографии – Алисия преди злополуката ѝ; той заедно с младата Алисия; низ от образи на Деймън и Емилио от деца до зрели мъже, със снахи и надежди за внуци. Съзерцаваше всички тези фигури, пресъздаващи най-различни възрасти и си помисли, че отсега нататък добрите дни щяха да са по-малко.

От една страна бе ядосан на синовете си, от друга се гордееше с тях. Той ги бе възпитал такива, каквито бяха.

„Емилио – започна да пише обръщайки се мислено към редицата от образи и към сина си на Тамдолу, – приеми сърдечни поздравии от брат си. Прати ми всички обучени тамдолци, които можеш да отделиш. Изпращам ти хиляда доброволци от станцията; започни със строежа на новата база; ако трябва, нека да пренесат на гръб оборудването. Обърни се за помощ към тамдолците, изтъргувай от тях местни хранителни продукти. С любов.“

И бележка до службата за сигурност: „Отделете тези, които със сигурност не са агресивни. Ще ги прехвърлим на Тамдолу като

доброволци.“

Даде си сметка, още докато го правеше, до какво щеше да доведе това: най-лошите щяха да останат на станцията, близо до сърцето и мозъка на Пел. Закарайте престъпниците на Тамдолу и ги дръжте здраво под контрол, продължаваха да настояват някои. Но заради деликатните споразумения с туземците, от известно уважение към техниците, които бяха убедили да слязат долу в калта при примитивни условия не биваше да превръщат базата в наказателна колония. Там бе животът. Планетата бе тялото на Пел и Анджело отказваше да го нарани, да разруши всички мечти, които хранеха за бъдещето.

Имаше и мрачни моменти, когато мислеше да инсценира авария, при която цялата И-зона да се разхерметизира. Не можеше да сподели тази идея, решение на луд – да убие хиляди невинни заедно с нежеланите, да приема кораб след кораб бежанци и да организира поредица от нещастни случаи, за да смъкне бремето от Пел, да запази станцията такава, каквата бе. Деймън бе изгубил съня си заради петима души. Анджело бе започнал да си представя много по-големи ужаси.

Също и по тази причина искаше синовете му да напуснат Пел. Понякога смяташе, че действително би бил в състояние да приложи мерките, искани от някои съветници, но му пречи собствената му слабост, че излагаше на риск доброто и здравото, за да спаси една мръсна папlach, от която всекидневно идваха донесения за изнасилвания и убийства.

После разсъди какъв би бил резултатът и какъв живот ги очакваше всички тях, ако въведяха полицейски режим на Пел, и с пълното си убеждение се отказа от тази мисъл.

– Сър – включи се глас, от чийто остър тон се разбираше, че идва от диспечерския отдел на главния сектор. – Сър, в системата навлязоха кораби.

– Дай ми картина – нареди той и преглътна тежко, когато схемата се появи на екрана му. – Кой са?

– Кръстосвачът е „Атлантик“ – отвърна гласът от главния сектор. – Водят конвой от осем кораба, сър. Искат да влязат в док. Предупреждават, че положението на борда е критично.

– Получават отказ – рече Анджело. – Не и преди да се споразумеем. – Не можеха да поемат толкова много бежанци, просто нямаше как; не биваше да допуснат повторение на случая с Малори. Сърцето му заби лудо, болезнено. – Свържете ме с Крешов от „Атлантик“. Дайте ми комвръзка.

От другата страна отказваха да се обадят. Бойният кораб можеше

да предприеме каквото си поиска. И не можеха да направят нищо, за да му попречат.

Конвоят се приближаваше, мълчалив, заплашителен с товара, който носеше, и Анджело посегна към бутона да вдигне по тревога службата за сигурност.

3

Дъждът продължаваше да вали, гръмотевиците утихнаха. Сключила ръце около коленете си, с потънали в тинята боси крака, Дам-уца-пайтан наблюдаваше как хората идват и си отиват, докато водата бавно се стичаше по козината ѝ. Много от нещата, които вършеха хората, бяха безсмислени; много от нещата, които правеха хората, бяха без видима полза, освен може би за боговете, хората навярно бяха луди; но гробовете – хайза разбираха тези тъжни ритуали. Хайза разбираха сълзите, проливани зад маските. Тя продължаваше да ги гледа, полюшвайки се леко, докато и последните хора не изчезнаха, а след тях останаха само кал и дъжд на мястото, където те полагаха своите мъртвци.

Веднага след това тя се изправи и отиде сред цилиндрите и гробовете, като босите – крака шляпаха в калта. Бяха покрили с пръст Бенет Джейсинт и другите двама. Дъждът бе превърнал местността в голямо езеро, но тя бе наблюдавала; не разбираше нищо от знаците, които хората поставяха за свои ориентири, обаче познаваше един от тях.

В ръка държеше дълга пръчка, която бе приготвил Стария. Вървеше гола под дъжда, ако не се смятат мънистата и кожичките, които носеше на наниз около врата си. Спря над гроба, хвана пръчката с две ръце и я заби дълбоко в меката тиня. Нагласи я така, че изображението на лице на дух да гледа доколкото е възможно нагоре, и окачи по пръта мънистата и кожичките, като ги подреди внимателно въпреки изливащия се дъжд.

Чуха се стъпки в локвите край нея, съскането на човешко дишане. Тя се извърна и отскочи встрани, ужасена, че човек бе изненадал ушите ѝ, после погледна към лицето с дихателна маска.

– Какво правиш? – запита мъжът.

Дам-уца-пайтан се изправи, изтри калните си ръце в бедрата. Смущаваше се, че е гола, защото това дразнеше хората. Не можеше да обясни на човека с какво се занимава. Мъжът погледна към пръчката с лице на дух в горния – край, към даровете на гроба, после пак към нея. Не

изглеждаше толкова ядосан, колкото бе сметнала по гласа му.

– Бенет ли? – попита я той.

Тя поклати утвърдително глава, все още вцепенена. Съзри изпълни-
ха очите ѝ, като чу името, но дъждът ги отми. Изпитваше също и гняв,
че бе умрял Бенет, а не някой друг.

– Аз съм Емилио Константин – рече мъжът и тя веднага изправи ра-
мене, отпусна се след напрегането в готовност за бой или за бягство. –
Благодаря ти от името на Бенет Джейсинт; той би ти благодарил.

– Константин-мъж – коренно промени тя държането си и докосна
този много висок човек от висок род. – Обича Бенет-мъж, всички обича
Бенет-мъж. Добър мъж. Казва той приятел. Всички тамдолци тъгува.

Той постави ръка на рамото ѝ, този висок Константин-мъж, а тя го
прегърна и положи глава върху гърдите му, притисна се гордо към мок-
рите, неприятни на допир жълти дрехи.

– Добър Бенет ядосва Лукас. Добър приятел на тамдолци. Много
лошо той мъртъв. Много, много лошо, Константин-мъж.

– Знам – каза той. – Чух какво е било тук.

– Константин-мъж добър приятел – тя вдигна лице при докосването
му, погледна без уплаха в странната маска, която го правеше да изглеж-
да доста страшен. – Обича добър мъже. Тамдолци работи много, работи
много, много за Константин. Дава теб подаръци. Не си отива вече.

Тамдолката говореше сериозно. Туземците имаха опит с такива ка-
то Лукас. В целия лагер се говореше, че трябва да работят старателно за
Константин, защото най-добрите хора винаги са били от този род, носе-
ли са повече дарове, отколкото са могли да им дадат хайза.

– Как ти е името? – попита Емилио, като погали бузата ѝ. – Как те
наричат?

Изведнъж тя се усмихна, стоплена от неговата любезност, поглади
лъскавата си, измокрена козина, което бе израз на суетата ѝ.

– Хора ме наричат Сатина – отвърна тя и се засмя, защото нейното
истинско име принадлежеше само на нея, само на хайза, но Бенет ѝ бе
дал заради нейната суетност името Сатина и голямо парче червен плат,
което тя бе носила, докато съвсем се прокъса, и което все още пазеше
сред даровете си за духовете.

– Ще повървиш ли с мен натам? – каза той, като посочи към човеш-
кия лагер. – Искам да поговоря с теб.

Изкушаваше се, защото поканата означаваше благосклонност. Пос-
ле тъжно си спомни за дълга си и се отдръпна, скръсти ръце, обезсърче-
на от загубата на тази любов.

– Аз остана – рече тя.

– С Бенет.

– Помага негов дух гледа небето – заяви Сатина, показвайки пръчката на духа, обяснявайки нещо, за което хайза не приказват. – Гледа негов дом.

– Ела утре – предложи Емилио. – Трябва да говоря с хайза.

Тя вдигна глава и го погледна удивено. Малко хора ги наричаха с истинското им име. Необичайно бе да го чуе.

– Доведе други?

– Всички вождове, ако пожелаят да дойдат. Имаме нужда от хайза Тамгоре, сръчни майстори, добра работа. Искаме размяна с Тамдолу, място за повече хора.

Сатина вдигна ръка към хълмовете и към равнината, която нямаше край.

– Има място.

– Но вождовете трябва да кажат „Да“.

Тамдолката се засмя.

– Казва духове. Сатина-аз дава това на Константин-мъж. Всичко наш. Аз дава, ти взема. Всичко размяна, много добър вещи, всички щастлив.

– Ела утре – рече той и си тръгна, висока странна фигура сред косо биещите капки.

Сатина-Дам-уца-пайтан приклепна, излагайки превития си гръб под ударите на дъжда, и се загледа в гроба, върху който се образуваха локви.

Почака. Накрая дойдоха и други, не толкова свикнали с човешко присъствие. Далут-хос-ме бе един от онези, които не споделяха оптимизма – по отношение на хората; но дори и той бе обичал Бенет.

Имаше хора и хора. Хайза бяха разбрали поне това.

Тя се облегна на Далут-хос-ме – Блясък-на-слънце-през-облаци – във вечерния мрак на дългото им бдение и този жест го зарадва. Той бе започнал да оставя подаръци пред рогозката – с надежда за пролетта.

– Те имат нужда от хайза Тамгоре – съобщава тя. – Искам да видя Тамгоре. Искам го.

Винаги го бе искала, още от времето, когато бе чула Бенет да говори за това място. От него идваха хора като Константин (и като Лукас, но тя отхвърли тази мисъл). Представяше си го светло и пълно с дарове и хубави вещи, след като всички кораби, долитащи от там, им донасяха стоки и добри идеи. Бенет им бе разказал за този огромен метален свят,

протегнал ръце към Слънцето, за да пие от силата му, където пристигаха и се отправяха на път подобни на великани кораби с по-големи размери, отколкото могат да си представят.

Всички неща отиваха към туй място или идваха от него; сега Бенет си бе отишъл от този свят, отбелязвайки Момент в живота ѝ под Слънцето. Пътешествието, което Сатина искаше да предприеме, за да почете Момента, бе един вид поклонение като посещението при образите на равнината, за да преспи една нощ в сянката им. Подходящо бе да го нарече поклонение. А Моментът бе свързан с Бенет, който бе дошъл именно оттам.

– Защо ми го казваш? – попита Далут-хос-ме.

– Моята пролет ще е на Тамгоре.

Той се премести по-близо. Можеше да усети колко е горещ. Ръката му я обгърна.

– Ще отида – рече той.

Беше жестоко – тя изпитваше желание да предприеме първото си пътуване, докато неговото желание бе за нея, и то щеше да нарасне, когато сивата зима отминеше и започнеха да мислят за пролетта, за топлиите ветрове и разкъсването на облаците. И Бенет, изстинал в земята, би се засмял със странния си човешки смях и би им пожелал да са щастливи.

Защото хайза винаги се отправяха да скитат през пролетта и при свиване на гнездо.

4

Пел: нето ниво на синия сектор: 28.5.52 г.

Отново замразена вечеря. И двамата се бяха прибрали твърде късно, смазани от напрежението на деня – нови бежанци, още по-голям хаос. Деймън се нахрани, вдигна поглед, осъзнавайки най-накрая, че се е затворил в собственото си мълчание, видя, че Елена е потънала в своето – нещо, което напоследък им бе станало навик. Разтревожи се, като си помисли за това, и се пресегна през масата да сложи ръка върху нейната. Тя обърна ръката си с дланта нагоре и я сви, за да я преплете с неговата. Изглеждаше уморена колкото него. Беше се трудила до късно, и то не само днес. Работата бе един вид лекарство, за да не мисли. Нито веднъж не спомена „Естел“. Изобщо не говореше много. Навярно толкова бе претрупана с работа, предположи Деймън, че имаше твърде малко за

разправяне.

– Днес видях Тали – поде той с дрезгав глас, опитвайки се да запълни тишината, да я разсее, независимо колко тъжна бе историята. – Изглеждаше... спокоен. Не изпитваше болка. Никаква болка.

Ръката ѝ стисна неговата.

– Значи си му сторил добро в крайна сметка, така ли?

– Не знам. Надали има начин да го разберем.

– Той го пожела.

– Той го пожела – повтори Деймън.

– Ти направи всичко, което бе по силите ти, за да си сигурен. Това е единственото, което можеше да сториш.

– Обичам те.

Елена се усмихна. Устните ѝ обаче затрепериха и не успяха да запазят усмивката.

– Скъпа?

Тя издърпа ръката си.

– Смяташ ли, че ще задържим Пел?

– Страхуваш се, че няма да успеем ли?

– Страх ме е, че ти не вярваш в успеха.

– Какво те кара да мислиш така?

– Нещата, които не желаеш да обсъждаш с мен.

– Не ми задавай гатанки. Не съм добър в тях, и никога не съм бил.

– Искам дете. Вече не съм в профилактика. Но ти си, изглежда.

Лицето му пламна. За част от секундата му хрумна да излъже.

– Да, така е. Не мислех, че е дошло време да говорим по въпроса.

Още не.

Тя стисна здраво устни, смутена.

– Не знам какво искаш – рече той. – Просто не знам. Ако Елена Куен иска бебе, добре. Кажй. Няма проблеми. Всичко е наред. Но се надявам, че ще е по причини, които са ми известни.

– Не те разбирам какво имаш предвид.

– Мислила си много. Наблюдавах те. Но ти не споделяш нищо. Какво желаеш? Какво искаш да направя? Да забременееш от мен и да те пусна да си вървиш ли? Бих ти помогнал, ако знаех как.

– Не искам да се караме. Не искам да се караме. Казах ти какво искам.

– Защо?

– Не искам да чакам повече – вдигна тя рамене и сви вежди. За пръв път от дни насам Деймън имаше чувството, че е уловил погледа ѝ.

Че виждаше в него Елена такава, каквато бе. Някак си блага. – Виждам, че се безпокоиш – добави тя.

– Знам, че понякога не чувам всичко, което казваш.

– На кораба проблемът си е лично мой дали искам дете или не. В някои отношения чувстваш корабното семейство особено близко, в други е особено отчуждено. Колкото до връзката ти с твоето семейство, мога да я разбера. И я уважавам.

– Това е и твой дом.

По устните – се изписа съвсем лека усмивка, навярно подканваща.

– Така че какво ще кажеш по въпроса?

Службата за станционен планиране отправяше бедствени предупреждения, съветваше за обратното, умоляваше за обратното. Причината не бе само в създаването на И-зоната. Имаше война, която се приближаваше. Всички правила се отнасяха най-напред за Константин.

Деймън просто кимна.

– Е, няма да чакаме повече.

Сякаш се вдигна някаква сянка. Призракът на „Естел“ напусна малкия апартамент, даден им на пето синьо ниво, който не побираше мебелите им, където нищо не бе наред. Изведнъж жилището се превърна в дом – холът с чиниите, пъхнати в гардеробите, и дневната, която бе спалня през нощта, с кашони, струпани в ъгъла, плетени тамдолски кошници, неща, които трябваше да отидат в шкафовете отгътък.

Лежаха на леглото, което бе диван през деня. И Елена приказваше, сгушила се в прегръдката му, говореше за пръв път от седмици, до късно през нощта – поток от спомени, които никога не бе споделяла с него за цялото време, откакто бяха заедно.

Той се опитваше да проумее какво бе изгубила с „Естел“ – нейния кораб, както продължаваше да го нарича. Братство, роднинство. Търгарски нрави, както ги определяха станцистите; но Деймън не можеше да си представи Елена сред останалите груби търгари, слезли от кораба на доковете да погуляят и да преспят с първия срещнат, който пожелае. Изобщо не можеше да го повярва.

– Повярвай го – каза тя, като дъхът – докосваше рамото му. – Така живеем. А ти какво искаш? Кръстосване помежду ни? Та тези на кораба ми бяха братовчеди.

– Ти беше различна – настоя Деймън. Спомни си я такава, каквато я видя първия път, когато дойде в офиса му заради проблемите на неин братовчед – бе много по-спокойна от останалите. Разговор, нова среща, и още една; второ пътуване... и отново на Пел. Никога не бе обикаляла

баровете с братовчедите си, не се шляеше по типичния за търгарите начин; бе дошла при него, прекарала бе дните си на станцията с Деймън. Търгарите рядко се женеха. Но Елена го направи.

– Не – рече тя. – Ти бе различен.

– Нима би родила чие да е дете? – Мисълта го обезпокои. Не бе питал Елена за някои неща, защото смяташе, че ги знае. А и тя никога не бе говорила така. Със закъснение той започна да преосмисля всичко, което предполагаше, че разбира; почувства се засегнат и се опита да се отърси от туй усещане. Тя бе Елена – съществото, в което той все още вярваше, на което се доверяваше.

– Че как иначе ще се раждат деца? – попита тя, като в думите ѝ имаше странна, ясна логика. – Ние ги обичаме, не вярваш ли? Те принадлежат на целия кораб. Само че сега вече ги няма. – Елена засегна тази тема ненадейно. Той усети как напрежението спадна във въздишка на рамото му. – Всички са мъртви.

– Наричаше Елт Куен твой баща и Тая Джеймс твоя майка. Наистина ли бяха такива?

– Аз съм негова дъщеря. Майка ми беше сигурна. – И след малко добави: – Тя напусна станцията си, за да бъде с него. Малцина го правят.

Никога не бе искала това от него. Досега подобна мисъл не му бе хрумвала, не се бе оформяла тъй ясно в съзнанието му. Да поиска от един Константин да напусне Пел – запита се дали би го направил и се почувства ужасно неудобно. „Бих го сторил – настояваше пред себе си. – Може би щях да го сторя.“

– Не е лесно – призна на глас. – На теб ти беше трудно.

Тя кимна, Деймън усети движението – върху ръката си.

– Съжеляваш ли, Елена?

Жената поклати леко глава.

– Късно е да говорим за такива неща – рече той. – Съжелявам, че не сме го направили по-рано. Искане ми се да се бяхме познавали по-добре, за да си споделяме. Толкова много неща не сме знаели.

– Притеснен ли си?

Деймън я притисна до себе си, целуна я през було от косите ѝ, после ги отмести на страна. За момент помисли да отвърне „Не“, после реши да не казва нищо.

– Познаваш Пел. Даваш ли си сметка, че никога не съм стъпвал на кораб, по-голям от совалка? Че никога не съм напускал тази станция? Не знам как да гледам на някои неща, нито дори как да формулирам

въпроса. Разбираш ли ме?

– И аз не знам как да те питам за някои неща.

– Какво би искала да попиташ?

– Вече го направих.

– Не съм наясно как да отговаря – с да или не. Елена, не знам дали бих могъл да напусна Пел. Обичам те, но не съм сигурен дали бих могъл да го сторя след толкова кратко време. И това ме измъчва, сякаш сега разбирам нещо, което никога по-рано не ми е хрумвало... че всичките ми планове винаги са се въртели единствено около мисълта, как да те направя щастлива на Пел...

– За мен бе по-приемливо да остана за известно време... отколкото за един Константин да скъса с корените си на Пел. Малка пауза между пътуванията, каквато често си позволяваме. Само че никога не бях допускала загубата на „Естел“. Както и ти никога не си предвиждал това, което сега става тук. И ти ми отговори.

– Как ти отговорих?

– Като ми каза какво те тормози.

Беше озадачен. „Каквато често си позволяваме.“ Това го стресна. Но тя продължи да говори, притиснала се до него, не само за неща – за дълбоки чувства; за начина, по който преминава детството на един търгар; за първото ѝ стъпване на станция на дванайсетгодишна възраст и за уплахата ѝ от груби станцисти, уверени, че всеки търгар е лесно достъпен. Как неин братовчед бе умрял преди години на Маринър, намушкан с нож в свада със станционист, без дори да разбере ревността, заради която бе убит.

Така узна още нещо невероятно – че от загубата на кораба ѝ бе пострадала гордостта на Елена. Гордост – това понятие го смути, така че известно време той лежа, зареял поглед в тъмнината, разсъждавайки върху него.

Името – един вид собственост като самия кораб – бе посрамено. Някой го бе унижил, и то твърде анонимно, та нямаше конкретен враг, срещу който тя да защити отново честта му. Внезапно Деймън си припомни Малори, жестоката арогантност на хората от елита, на привилегированата аристокрация. Затворени светове, със собствени закони, където едновременно никой нямаше собственост и всеки я притежаваше: кораба и всички, принадлежащи към него. Търгари, които биха плюли в лицето на управителя на доковете, отстъпваха с мърморене, когато го заповядаше някой като Малори или Куен. Елена изпитваше мъка от загубата на „Естел“. Това бе нормално. Но също и срам – че не е била там,

когато е трябвало. Че на Пел я бяха настанили в офис на доковете, където можеше да използва репутацията на рода Куен; но зад гърба ѝ сега нямаше нищо, нищо, освен гола репутация, защото Елена не бе била там, за да я заслужи. Мъртво име. Мъртъв кораб. Навярно усещаше, че други търгари я съжаляват. Това би ѝ причинило най-голямата горчивина.

Тя бе поискала от него едно-единствено нещо. Той бе увъртал, без да го обсъди. Без да разбира.

– Първото дете – промълви Деймън, извърщайки глава за да я погледне – ще носи името Куен. Чуваш ли ме, Елена? На Пел има достатъчно от рода Константин. Баща ми може да се нацупи, но ще разбере. Майка ми също. Мисля, че е важно да бъде така.

Тя започна да плаче тъй неудържимо, както никога не бе плакала пред него. Притисна се към тялото му и остана в прегръдките му до сутринта.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Станция Викинг: 5.6.52 г.

Отпред се виждаше Викинг, блеснала в светлината на неспокойна звезда. Мини, заводи за преработване на металите и минералите – те я издържаха. Застанал на мостика на товарния кораб, Сигъст Ейръс наблюдаваше отвисоко изображенията по екраните.

Нещо не бе наред. Мостикът жужеше от тревога, предавана от една контролна станция към друга, забелязваха се навъсени лица и уплашени погледи. Ейръс се извърна към тримата си спътници. Те също го бяха доловили и стояха напрегнати, като се опитваха да не се пречат на офицерите.

Едновременно с тях пристигаше и друг кораб. Ейръс разбираше достатъчно, за да го схване. Новодошлият продължи да се носи напред, докато не стана видим на екрана, а не се допускаше полет на два кораба толкова близо един до друг, не и на такова малко разстояние от станцията. Беше огромен, с много крила.

– Той е съвсем до нас – рече пратеникът Марш.

Корабът се приближи още повече и търгарският капитан стана от мястото си и дойде при тях.

– Имаме проблем – обяви той. – Ще ни придружават по пътя. Не

разпознавам кораба, който ни ескортира. Военен е. Честно казано, мисля, че вече не сме на територия на Компанията.

– Какво ще направите, ще се отскубнете и ще бягате ли? – попита Ейърс.

– Не. Ако дадете подобна заповед, ние няма да я изпълним. Не разбирате как стоят нещата. Космосът е широк. Понякога корабите се озовават в изненадващи ситуации. Тук се е случило нещо. Ние налетяхме на него. Изпращам постоянно сигнал, че няма да открием огън. Ще влезем мирно в док на станцията. И ако имаме късмет, ще ни пуснат да си вървим.

– Смятате, че тук е Съюзът.

– Няма други освен нас и тях, сър.

– Ами нашето положение?

– Доста неприятно, сър. Но такъв бе рискът, който поехте. Не виждам никакъв шанс да не бъдете арестувани. Никакъв, сър. Съжалявам.

Марш се опита да протестира. Ейърс вдигна ръка.

– Недей. Бих предложил да отидем да пийнем по нещо в главната зала и просто да изчакаме. Ще поговорим за това.

Оръжията винаги изнервяха Ейърс. Докато младежи с пушки го съпровождаха през док, който много приличаше на тези на Пел, а после бе натъпкан в един асансьор със същите тези твърде еднакви революционери, той почувства, че някак си не му достига въздух и се обезпокои за спътниците си, които останаха под охрана край гнездото на кораба. Всички войници, които бе видял на платформата, бяха като излезли от конвейер – в зелени униформени комбинезони, зелено море поглъщащо малкото цивилни върху онзи док. Навсякъде оръжия. И празнота по извиващата се нагоре редица от по-далечните докове, опустели платформи. Станцистите бяха доста по-малко отколкото на Пел, въпреки, че всички докове на станцията Викинг бяха пълни с товарни кораби. Хванати в капан, помисли си Ейърс. Към търгарите навярно се отнасяха относително любезно – войниците, качили се на борда след пристигането им, бяха хладно учтиви, – но можеше да се обзаложил, че корабът нямаше да излети отново.

Не само този, който ги докара тук, никой и от останалите кораби наоколо нямаше да излети.

Асансьорът спря на някое от горните нива.

– Излизай – нареди младият капитан и с движение на дулото му

посочи да тръгне по левия коридор.

Офицерът надали беше на повече от осемнайсет. Всички тези късо подстригани мъже и жени изглеждаха на еднаква възраст. Минаха пред и зад Ейръс – много повече пазачи, отколкото имаше нужда за човек на неговите години и в неговото здравословно състояние. Коридорът бе изпълнен с още като тях, всичките с пушки, вдигнати на еднаква височина. Всички изглеждаха на около осемнайсет, всички бяха късо подстригани, всички му се струваха привлекателни. Именно това грабна вниманието му. Войниците до един бяха някак си младолки и миловидни сякаш красотата бе мъртва, сякаш вече нямаше разлика между по-грознотите и по-хубавите. В техните редици всеки белег, всеки физически недостатък би изпъквал като нещо странно. Независимо дали бяха мъже или жени, ръстът на всички бе почти еднакъв, всички си приличаха, макар да имаха различни черти на лицето и отънъци на кожата и косата. Като манекени. Ейръс си спомни покритите с белези войници и сивокосия капитан на „Норвегия“, лошия вид на облеклото им, държанието им – като че ли не знаеха какво е дисциплина. Мръсотия. Следи от рани. Напреднала възраст. Тук нямаше нищо подобно. Нямаше такива несъвършенства.

Той потръпна вътрешно, усети как стомахът му се свива, докато вървеше сред тези кукли, когато влезе в един офис и по-навътре, в друга зала, и се изправи пред маса, край която седяха по-възрастни мъже и жени. Успокои се, като видя сиви коси, физически недостатъци и напълняване, изпита страховтно облекчение.

– Мистър Ейръс – представи го един манекен с пушка в ръка. – Пратеник на Компанията.

Войникът пристъпи напред, за да остави конфискуваните му лични документи на бюрото пред фигурата в средата – жена с едро телосложение и сиви коси. Тя ги разгледа и вдигна глава, присвила леко вежди.

– Мистър Ейръс, аз съм Инес Андилин – рече тя. – Бяхте неприятно изненадани, нали? Случват се такива неща. Сега ще ни смърмите от името на Компанията, че сме задържали кораба ви, така ли? Може да го направите, ако искате.

– Не, гражданко Андилин. Наистина бяхме изненадани, но едва ли толкова неприятно. Дойдох да видя каквото мога и видях достатъчно.

– И какво видяхте, гражданино Ейръс?

– Гражданко Андилин. – Той направи няколко крачки напред, доколкото му позволиха обезпокоените изражения и внезапното помръдване на пушките. – Аз съм втори секретар на Съвета за сигурност на

Земята. Спътниците ми са от най-високите ешелони на Земната компания. Нашата проверка на място показва безредие и милитаризъм в нейната Флота, които излизат извън всякакви граници на отговорност на Компанията. Смаяни сме от това, което видяхме. Ние се дистанцираме от Мазиян; не желаем да държим никакви територии, в които гражданите са решили, че предпочитат да бъдат управлявани от други; бихме искали да се освободим от бремето на подобен конфликт и неизгоден бизнес. Знаете много добре, че фактически вече притежавате тази територия. Взаимоотношенията са твърде обтегнати; не сме в състояние да наложим на жителите на Задпредела нещо, което те не желаят, а и какъв интерес бихме имали на практика да го сторим? Не възприемаме случилото се на станцията като трагедия. В действителност ние искахме да се срещнем с вас.

В съвета настъпи смущение, объркване по лицата им.

– Готови сме – продължи Ейрѝс с повече сила в гласа – да отстъпим официално всички спорни територии. Наистина нямаме вече никакви интереси отвъд сегашните граници. Поделението за космически операции на Компанията бе закрито след гласуване на нейния директорски съвет. Единственото, което искаме сега, е да се погрижим за нормално прекратяване на дейността ни тук – за нашето изтегляне – и установяването на твърда граница, която ще осигури и на двете страни разумен периметър на действие.

Мнозина сведоха глави. Съветниците зашептяха помежду си в съгласие или неодобрение. Дори манекените покрай стените на залата изглеждаха смутени.

– Ние представляваме само местна власт – каза накрая Андилин. – Ще имате възможност да направите предложенията си на по-високо равнище. Можете ли да усмирите хората на Мазиян и да гарантирате сигурността ни?

Ейрѝс пое дъх.

– Флотата на Мазиян ли? Не, ако тя е като капитаните си.

– Идвате от Пел.

– Да.

– И твърдите, че сте се срещали с капитани на Мазиян, така ли?

За момент онемя – не беше в стила му да допуска такива грешки. Нито бе свикнал с разстояния, при които информацията за една среща преди месец бе важна новина. Но търгарът, разсъди той веднага, щеше да каже всичко, което знае. Нямаше абсолютно никакъв смисъл да крие информация, даже бе опасно.

– Видях се – призна той – с капитана на „Норвегия“, някоя си Малори.

Андилин доби сериозно изражение.

– Сигни Малори. Висока и рядка чест.

– Не и за мен. Компанията се дистанцира от отговорност за „Норвегия“.

– Безредици, злоупотреба с властта; отказ да се поеме отговорността... А Пел се слави със своя ред и дисциплина. Какво се е случило там?

– Не съм ваш разузнавач.

– Обаче се дистанцирате от Мазиян и Флотата. Това е драстично действие.

– Не мога да жертвам сигурността на Пел. Тя е наша територия.

– Значи не сте готов да отстъпите всички спорни територии.

– Под спорни територии разбираме, естествено, тези отгатаък Фаргон.

– Аха. И каква е цената ви, гражданино Ейръс?

– Законно предаване на властта, определени споразумения, които гарантират опазване на интересите ни.

Лицето на Андилин се отпусна в усмивка.

– Желаете мирен договор с нас. Зарязвате собствените си сили и искате да сключите мирен договор с нас.

– Разумен изход от общо затруднение. Последният достоверен доклад за положението в Задредела е отпреди десет години. А Флотата е извън нашия контрол от много по-отдавна и отказва да ни се подчинява във война, която унищожава възможността за взаимно изгодна търговия. Ето какво ни доведе тук.

В залата се възцари мъртва тишина.

Накрая Андилин кимна, като брадичката ѝ стана двойна.

– Мистър Ейръс, ще ви увием в памук и ще ви предадем много внимателно, много, много внимателно на Цитиана. С голямата надежда, че най-накрая някой на Земята си е възвърнал здравия разум. Последен въпрос, Малори сама ли беше на Пел?

– Не мога да отговоря.

– Значи все още не сте се дистанцирали от Флотата.

– Запазвам си тази възможност за преговорите.

Андилин сви устни.

– Не е нужно да се безпокоите, че ни предоставяте важна информация. Търгарите няма да ни откажат нищо. Ако е във вашите възможности да спрете незабавно действията на хората на Мазиян, бих ви

препоръчала да го сторите. Бих ви посъветвала също да подчертаете сериозността на предложението ви, като по време на преговорите направите поне символичен опит да ги усмирите.

– Не можем да контролираме Мазиян.

– Ясно ви е, че ще загубите – рече Андилин. – Всъщност вече сте загубили и се опитвате да ни предадете нещо, което сме спечелили и да получим отплата срещу него.

– Нямаме особен интерес да продължаваме войната, независимо дали ще победим или не. Смятаме, че първоначалната ни цел бе да се убедим, че пътуването до звездите е осъществимо търговско начинание, и вие безспорно го доказвате. Разполагате с икономика, с която си заслужава да се търгува по по-различен начин отколкото досега, така че да си спестим обвързаности в Задпредела, каквито не бихме желали. Можем да се споразумеем за маршрут, за място на среща, което вашите и нашите кораби да имат еднакво право да посещават. Какво правите от вашата страна на границата, не ни засяга; управлявайте развитието на Задпредела както сметнете за добре. Ние ще изтеглим у дома някои скокови товарни кораби, за да започнем тази търговия. Ако можем да осигурим някакво възпиране на Конрад Мазиян, ще изтеглим също и неговите кораби. Говоря ви съвсем откровено. Интересите, които всеки от нас преследва, са толкова далеч едни от други, че няма разумна причина да продължаваме враждебните действия. Вие сте признати във всяко отношение като законното правителство на външните колонии. Аз съм представител, дошъл да преговаря, а при успех – временен посланик. Не го възприемаме като поражение, ако по-голямата част от колониите ви подкрепя. Даваме си сметка, че вие сте правителството в този район. Ние сме тук, за да изразим официалното ви признаване от страна на новата администрация, която поема властта у нас – ситуация, която ще обясня по-късно на висшето ви ръководство; едновременно сме готови и да започнем търговски преговори. Всички военни операции, които сме в състояние да контролираме, ще бъдат спрени. За съжаление не е по силите ни да направим друго, освен да прекратим техническата и политическата поддръжка за Флотата.

– Аз съм регионален администратор на пост, отдалечен от нашия централен директорат, но не мисля, посланик Ейръс, че той ще се поколебае да започне обсъждане на въпроса. Поне така виждам нещата като местен представител на властта. И ви поздравявам сърдечно с добре дошли.

– Бързите действия ще спасят живота на много хора.

– Наистина трябва да се побърза. Тези войници ще ви отведат на сигурно място. Спътниците ви ще се присъединят там към вас.

– Арестувани сме?

– Тъкмо обратното. Станцията е отскоро в наше владение и все още не е безопасна. Искаме да сме уверени, че няма да ви се случи нищо лошо. Увити в памук, господин посланик. Може да ходите, където поискате, но през цялото време ще ви съпровожда охрана; и най-сериозно ви съветвам да си починете. Ще отлетите веднага, щом се освободи кораб. Дори не е сигурно, че ще имате цяла нощ за сън преди заминаването ви. Съгласен ли сте, сър?

– Съгласен съм – отвърна той.

Андилин привика младия офицер и поговори с него. Военният отвърна с жест. ЕйрЪс се сбогува, като всички около масата му кимнаха любезно, и излезе със студени тръпки по гърба.

Практичност, разсъждаваше той. Не му харесваше това, което виждаше – твърде еднаквите войници, студенината навсякъде. Съветът за сигурност на Земята не бе виждал тези неща, когато даде заповедите си и определи плановете си. Липсата на междинни станции по посока на Земята, след както бяха закрити базите на Старите звезди, трябваше да възпрепятства разпространението на войната поради невъзможност да се осигури снабдяването, но Мазиян не бе успял да предотврати пламването – из целия Задпредел. Бе влошил положението, бе засилил враждебните действия до опасна степен. Внезапно хрумналата му мисъл, че при отстъпление зад Пел силите на Мазиян могат да отворят отново станциите на Старите звезди го накара да му призлее само при представата за последствията.

Изоляционистите бяха държали на своето – твърде дълго. Сега трябваше да се вземат неприятни решения – сближаване с туй нещо, наричано Съюза; споразумения, граници, бариери, политика на ограничаване на влиянието.

Ако не се удържеше фронтът, ги грозеше катастрофа – възможността самият Съюз да възстанови онези изоставени станции като удобни бази на път за Земята. На станцията Сол се строеше флота, за целта бе необходимо време и дотогава Мазиян щеше да играе ролята на мишена пред съюзистките дула. Самата Сол трябваше да поеме командването на следващата съпротива – Сол, а не безглавото чудовище, в което се бе превърнала Флотата на Компанията.

Най-вече трябваше да задържат Пел, да запазят тази само тази най-важна база.

Ейрѝс вървеше натам, накъдето го водеха, настани се в апартамента, който му дадоха няколко нива по-надолу, предлагащ чудесни удобства, а луксът му вдъхна сигурност. Насили се да седне и да изглежда спокоен в очакване на спътниците си, за които го бяха уверили, че ще дойдат. И те накрая дойдоха, всички заедно, разстроени от положението си. Ейрѝс отпрати съпровождащите ги войници, затвори вратата, плъзна поглед по ъглите на помещението в мълчаливо предупреждение да не се говори открито. Останалите – Тед Марш, Карл Бела и Рамона Диас, разбраха и не казаха нищо, а Ейрѝс се надяваше, че не са си отворили устата някъде другаде.

Той не се съмняваше, че екипажът на търгарския кораб докарал ги на Викинг, сега е изпаднал в голямо затруднение. Смяташе се, че търгарите могат да пресичат бойните линии, като в най-лошия случай от време на време ги пренасочваха насила не по планирания им маршрут; или понякога, ако ги спреше някой от корабите на Мазиян, им конфискуваха част от товара или пък отвеждаха мъж или жена от екипажа. Те бяха свикнали да живеят с тези рискове. И търгарите, докарали ги на Викинг, щяха да бъдат задържани, докато нещата, които бяха видели на Пел и тук, не загубеха стойността си на важна военна информация. Надяваше се за тяхно добро, че ще е така. Не можеше да направи нищо за тях.

Не спа добре тази нощ, както го бе предупредила Андилин още преди утрото на основния ден, той и спътниците му бяха вдигнати от леглата, за да се качат на кораб, който да ги отведе навътре в територията на Съюза. Започна се. Вече нямаше възможност за отстъпление.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Пел: Арестът в червения сектор: 27.6.52 г.

Той отново бе тук. Джош Тали погледна към прозореца на стаята си и видя лицето, което толкова често се появяваше зад стъклото – спомни си смъртно, както напоследък си припомняше нещата, че познаваше този човек и че той бе част от всичко, което му се бе случило. Този път Тали посрещна погледа му, изпитвайки по-голямо любопитство, отколкото бе свикнал да проявява, стана от походното си легло и пристъпи трудно заради общата слабост на крайниците си, приближи се до прозореца и огледа отблизо младия мъж. Постави ръка върху стъклото, желяейки контакт, защото другите страняха от него и той живееше в бяла забрава,

където всичко бе спряло, където допирът не предизвикваше никакво усещане и нищо нямаше вкус, където думите му убягваха. Рееше се сред тази белота, загубил всякаква връзка и напълно изолиран.

„Излез – казаха му лекарите. – Можеш да излезеш, когато поискаш. Светът е тук, навън. Излез, когато си готов.“

Чувстваше се като в безопасна утроба. В нея постепенно събираше сили. По-рано бе лежал на походното си легло, без да има желание дори да се помръдне, изтощен, с крайници, пълни с олово. Сега бе много, много по-силен; изпитваше подтик да стане и да разгледа този чужденец. Придобиваше отново смелост. За пръв път осъзна, че състоянието му се подобрява, и тази мисъл го окуражи още повече.

Човекът зад прозореца се раздвижи, протегна ръка, постави я точно срещу неговата върху стъклото и по изтръпналите нерви на Тали премина възбуда в очакване на допир, очакване да усети друга ръка. Вселената – доскоро недосегаема, изолирана, отдалечена – съществуваше зад пластмасовата стена, можеше да бъде пипната. Смаян бе от озарилата го мисъл. Загледа се в тъмните очи и стройното младо лице на мъжа в кафяв костюм и се запита това не бе ли той самият, сякаш бе извън утробата, ръцете им се покриваха толкова добре, докосващи и недокоснати.

Но Джош бе облечен в бяло и нямаше насреща си огледало.

Лицето също не бе неговото. Смътно си спомняше собствения образ, в паметта си виждаше момче от стара своя снимка: не можеше да възстанови облика на мъжа. Ръката, която Тали протягаше, не беше момчешка, нито тази, протегната към него независимо от волята му. Много неща му се бяха случили и той не можеше да ги проумее изцяло. Не искаше. Спомняше си страха.

Лицето зад прозореца му се усмихна леко, дружелюбно. Той отвърна също с усмивка, протегна другата си ръка, за да докосне и лицето, недостижимо зад студената пластмаса.

– Излез – обади се глас от стената.

Спомни си, че може да го направи. Поколеба се, но непознатият продължи да го подканва. Джош забеляза, че устните му се движеха в синхрон със звука, който идваше от друго място.

Предпазливо се насочи към вратата, която – както му бяха казали – винаги бе отключена.

Тя наистина се отвори пред него. Изведнъж бе изправен пред вселена без сигурност. Насреща му бе мъжът, който го бе наблюдавал през стъклото; ако докоснеше нещо, то щеше да е от студена пластмаса, и ако човекът се смръщеше, нямаше къде да се скрие.

– Джош Тали – рече младежът, – аз съм Деймън Константин. Помниш ли ме?

Константин. Името излъчваше сила. Означаваше Пел и власт. Не се сещаше какво друго се криеше зад него, освен че някога са били врагове, но вече не бяха. Всичко бе напълно изтрито, всичко бе простено. Джош Тали. Човекът го познаваше. Почувства се задължен да си спомни този Деймън Константин, обаче не можеше. Това го притесняваше.

– Как се чувстваш? – попита Деймън.

Въпросът бе труден. Опита се да отговори обобщено и не успя; изискваше се да свърже мислите си, а сега те бяха пръснати на всички страни.

– Искаш ли нещо? – запита го Константин.

– Крем – каза Джош. – Плодов. – Него обичаше най-много. Получавахте го с всяко ядене, освен със закуската; давах му всичко, каквото поиска.

– Ами книги? Не искаш ли някакви книги?

Досега не му бяха предлагали книги.

– Да – рече той, зарадван от спомена, че много обичаше книгите. – Благодаря ви.

– Спомняш ли си за мен?

Джош поклати глава.

– Съжалявам – отвърна измъчено той. – Навярно сме се срещали, но разбирате ли, има неща, които не си спомням ясно. Предполагам, че трябва да сме се запознали, след като дойдох тук.

– Нормално е да забравяш. Казаха ми, че все повече се оправяш. Идвах няколко пъти да те видя.

– Това го помня.

– Настина ли? Когато си по-добре, искам да ми дойдеш на гости у дома. С жена ми ще се радваме да те посрещнем.

Тали се замисли над тази възможност и вселената се разшири, удвои, размножи, така че вече не бе сигурен в почвата под краката си.

– И нея ли я познавам?

– Не. Но тя знае за теб. Разправял съм ѝ за теб. Казва, че иска да те види.

– Как се казва.

– Елена. Елена Куен.

Той повтори името с движение на устните, за да не го забрави. Търгарско име. Не бе мислил за корабите. Сега се сети за тях. Спомни си мрака и звездите. Гледаше втренчено в лицето на Деймън, за да не

загуби връзката си с него, с тази точка от действителността в променливия бял свят. Ако мигнеше, можеше отново да остане сам. Можеше да се събуди в стаята си, в леглото си и да няма нищо, за което да се хване. Съзнанието му се залови с всички сили за тази опора.

– Нали ще дойдете отново – попита той, – дори ако забравям това? Моля ви, елате и ми припомнете.

– Ще го запомниш – успокои го Константин. – Но и да забравиш, аз пак ще дойда.

Джош се разплака – напоследък плачеше лесно и често, сълзите се търкулнаха по лицето му, изразяващи просто изблик на емоциите, не мъка или радост, а само дълбоко облекчение. Прочистване.

– Добре ли си? – обезпокои се Деймън.

– Изморен съм – каза той, защото краката му се подкосяваха от стонето и знаеше, че трябва да се върне в леглото си, преди да му се завие свят. – Ще влезете ли?

– Трябва да остана от тази страна – отговори Константин. – Ще ти изпратя обаче книги.

Вече ги бе забравил. Кимна, едновременно зарадван и смутен.

– Прибери се – рече Деймън. Джош се обърна и влезе в стаята.

Вратата се затвори. Отиде до леглото си, чувствайки се по-замаян, отколкото очакваше. Трябваше да ходи повече. Стига бе лежал, ако се движеше, щеше да се оправи по-бързо.

Деймън. Елена. Деймън. Елена.

Навън имаше свят, който стана реален за него, в който за пръв път искаше да отиде, място, към което да се стреми, когато бъде освободен от тук.

Погледна към прозореца. Беше празен. За миг на ужас и самота си помисли, че си е въобразил всичко туй, че то е било част от свят на мечти, който се оформяше сред белотата, създаден от него самия. Но Тали бе научил имена, знаеше подробности и факти, които не зависеха от него; или това се бе случило в действителност, или той се бе побъркал.

Книгите пристигнаха – четири касети, които да се използват с уредбата, и той ги притисна до гърдите си, залюля се напред-назад, като се усмихваше на себе си и се смееше, седнал с кръстосани крака върху леглото. Защото бе истина. Той бе докоснал реалността отвън и тя му бе отвърнала.

Огледа се и около себе си видя просто стая със стени, от които вече не се нуждаеше.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА ПЪРВА

1

Основна база на Тамдолу: 2.9.52 г.

Небето бе ясно през цялата сутрин, само няколко пухкави кълбенца се бяха наредили по хоризонта на север от татък реката. А хоризонтът бе доста далеко – за да стигнат от него до базата на Тамдолу, на облаците им трябваше обикновено ден и половина, и хората планираха да използват тази пауза, за да закърпят пътя, разяден при последния порой и откъснал ги от база четири и от всички останали лагери нататък по веригата. Надяваха се, че това е била последната зимна буря. Пъпките по дърветата се бяха издули до пукване и филизите на житните култури, притиснати от придошлата вода към кръстатите решетки в полетата, скоро щяха да искат разреждане и прехвърляне в постоянните им лехи. Основната база щеше да изсъхне първа, после идваше ред на другите надолу по реката. Днес речното ниво бе малко по-ниско според сведенията от мелницата.

Емилио изпрати с поглед гъсеничния транспортъор с доставките, който тръгна по калния път покрай реката. После закрачи по стръмната, добре утъпкана пътека към по-високите места, където бяха куполите, потънали сред хълмовете – куполите бяха станали два пъти повече от преди, без да се броят онези, прехвърлени надолу в равнината. Наоколо без никакъв синхрон бучаха компресорите – неспиращият пулс на човечеството върху Тамдолу. Помпите добавяха своето пышкане, като изхвърляха водата, проникнала в куполите въпреки всичките им усилия да изолират подовете, още помпи работеха долу край дигите на мелницата и отсреща в полята.

Пролет. Въздухът навярно ухаеше прекрасно за туземците. Хората не усещаха много от него, докато дишаха с приглушени съскания и паузи през маските. Емилио чувстваше върху гърба си приятната топлина на слънцето и се радваше на деня. Тамдолци сновяха наоколо, изпълняваха задачите си с по-малко сръчност, отколкото с излишни движения,

като предпочитаха да изприпкат десет пъти, носейки по шепа, вместо да извършат еднократен неудобен курс при пълно натоварване. Смееха се, изпускаха и малкото, което пренасяха, за да направят някоя шега при всяка възможност. Той наистина бе изненадан, че те продължаваха да работят при толкова видимото настъпване на пролетта. При първата ясна нощ те бяха държали буден целия лагер с бърборенето си, сочеха щастливи към звездното небе и говореха на звездите; при първото ясно утро бяха махали с ръце на изгряващото слънце, приветствайки с викове и пляскане светлината му – но и хората бяха прекарвали този ден с приповдигнато настроение при първия ясен знак за края на зимата. Сега бе осезаемо по-топло. Женските бяха започнали да се държат самодоволно, а мъжкарите да правят лудории; доста често от гъсталака или от разпъналите дървета по хълмовете, можеше да се чуе песента на тамдолец, който извива трели, цвърчи и свирука нежно и страстно.

Но ситуацията още не бе толкова налудничава, колкото щеше да стане, когато дърветата напълно разцъфнеха. Тогава щеше да настъпи период, през който хайза щяха да загубят всякакво желание за работа, да се впуснат в своите скитания – първо женските сами, после мъжкарите, следвайки ги послушно – към места, където хората не се натрапваха. През лятото доста от женските в третия цикъл щяха да се закръглят все повече и повече – поне дотолкова, доколкото можеха да се закръглят жилавите хайза, – за да родят през зимата, сгушили се навътре в тунелите под хълмовете, дребосъчета с дълги крайници и яркочервена бебешка козина, които щяха да се разхождат наоколо като самостоятелни индивиди през идната пролет, далеч от погледа на хората.

Емилио подмина игрите на хайза, изкачи се по застланата с трошен камък пътека до центъра за управление в купола, който се намираше най-високо на хълма. Ушите му доловиха хрущене на чакъл зад гърба му и поглеждайки назад, видя Сатина, която куцукаше по стъпките му, разперила ръце, за да пази равновесие, докато голите ѝ нозе се набиваха върху острите камъчета, а лицето ѝ се кривеше от болка по тази пътека, предназначена за ботушите на хората. Нейната имитация на походката му го накара да се усмихне. Тя спря и също му се усмихна, необичайно пременена с меки кожички и мъниста върху червена права рокля от изкуствен плат.

– Совалка идва, Константин-мъж.

Така беше. През този ясен ден трябваше да пристигне совалка. Беше ѝ обещал въпреки здравия разум, въпреки правилото, че не бива да се разчита през пролетта, тя и партньорът ѝ да изкарат един период на

станцията. Ако имаше тамдолец, който наистина се бе превивал под тежки товари, това бе Сатина. Толкова отчаяно се бе опитвала да му направи впечатление – „Виж, Константин-мъж, аз работи добър.“

– Приготвила си се за път – забеляза той. Тя показва няколкото малки вързопа, пълни с кой знае какво, които бе окачила по тялото си, потупа ги и се усмихна радостно.

– Аз приготвил. – Лицето ѝ стана тъжно и тя протегна разтворените си ръце. – Идва обича теб, Константин-мъж, теб и твой приятел.

Съпруга. Хайза така и не бяха проумели какво е съпруг и съпруга.

– Влез – покани я той.

Очите ѝ светнаха от удоволствие. Тамдолците не бяха допускани дори в околността на главния купол. Много рядко някой от тях бе канен вътре. Емилио слезе по дървените стъпала, изтри ботушите си в рогозката, пушна Сатина да мине напред и я изчака да нагласи собствения си дихател пред лицето, преди да отвори вътрешната врата на шлюза.

Неколцината мъже, които работеха вътре, вдигнаха глави, изгледаха ги и някои се смръщиха при вида ѝ, после се върнаха отново към задачите си. Тук се помещаваха офисите на много от техниците, като пространството бе разделено от ниски панели от плетена ракета. Ъгълчето, което той делеше с Милико, бе най-отзад, където единствената солидна стена в големия купол им позволяваше да разполагат с лично място за уединение – стаичка три на три с покрив с рогозка под, която служеше едновременно за спално помещение и офис. Той отвори вратата между шкафове и Сатина го последва, оглеждайки се така, сякаш не можеше да възприеме и половината от това, което виждаше. „Не е привикнала към покрив над главата си – помисли си, като си представи колко огромна би била промяната за един тамдолец, изпратен внезапно на станцията. – Без ветрове, без слънце, заобиколена само от стомана, горката Сатина.“

– Виж ти – възкликна Милико, като вдигна поглед от разсланите карти върху леглото им.

– Обича теб – рече тамдолката и пристъпи съвсем уверено, прегърна Милико и опря бузата си до нейната, макар да ѝ пречеше дихателят.

– Заминаваш ли? – попита съпругата на Константин.

– Отива твой дом – отговори Сатина. – Вижда дом на Бенет. – Тя се поколеба, скръсти стеснително ръце зад гърба си, поизправи се, гледайки ту единия, ту другия. – Обича Бенет-мъж. Вижда негов дом. Пълни очи в негов дом. Прави наши очи топъл, топъл.

Понякога в приказките на тамдолците нямаше никакъв смисъл;

друг път идеите се улавяха от брътвежа им с учудваща яснота. Емилио я изгледа с известно чувство на вина, защото за цялото време, откакто контактуваха с туземците, никой от тях не се бе научил да казва повече от десетина цвърчащи тамдолски думи. Най-големи успехи бе имал Бенет.

Хайза обожаваха подаръците. Потърси нещо подходящо, забележа на лавицата над леглото черупка, която бе намерил край реката. Взе я и я даде на Сатина, чиито тъмни очи блеснаха. Тя го прегърна и заяви:

– Обича теб.

– И аз те обичам, Сатина – отвърна ѝ той. Обви с ръка раменете ѝ, съпроводи я през офисите до шлюза. Тя отвори външната врата свали маската си и му се усмихна, като махна с ръка.

– Аз отива работи – каза тя.

Скоро щеше да пристигне совалката. Човек не би се трудил през деня, в който напуска работното си място. Но Сатина хукна навън, като трясна леката врата, желяейки да покаже старанието си, сякаш някой можеше да промени решението си в последния момент.

Вероятно не бе правилно да ѝ се приписват човешки подбуди. Навярно бе израз на радост или благодарност. Тамдолците нямаха понятието за заплащане; те приемаха „дарове“.

Бенет Джейсинт се бе отнасял с разбиране към тях. Те се грижеха за гроба му. Оставяха там най-хубавите черупки, кожички, създаваха онези възлести скулптури, които означаваша нещо важно за тях.

Емилио се прибра в центъра за управление, в жилището си, при Милико. Свали самото си, остави го на закачалката върху стената, на врата му остана да виси дихателят – украшение, което носеха от обличане на дрехите сутринта до събличането им преди лягане.

– Получих прогноза за времето от станцията – информира го съпругата му. – Ще трябва да оправяме отново пътя – подир ден-два следващата буря ще ни връхлети от към морето.

Той изруга; толкова струваха надеждите за пролет. Милико му направи място сред схемите на леглото, Емилио седна и проучи зоните на поражение, които тя бе отбелязала с червено, наводнените райони, показани им от станцията – по протежението на дългите редици от кръгчета, обозначаващи лагерите, които бяха изградили край непавираните, разчистени с човешки труд пътища.

– О, ще стане и по-зле – възкликна тя, като му показа топографската карта. – Компютърът предсказва достатъчно валежи с тази буря, че да залезят отново и сините области. До самия праг на база две. Но по-

голямата част от шосето би трябвало да остане над нивото на водата.

Емилио се смръщи и въздъхна леко.

– Можем само да се надяваме.

Пътят бе особено важен; полетата можеха да стоят наводнени още със седмици, без да се навреди на друго, освен на графициите им. Местните зърнени култури се развиваха във вода, зависеха от нея в първоначалната фаза на естествения си цикъл. Решетките предпазваха младите растения да не бъдат отнесени надолу по реката. Най-много страдаха съоръженията и нервите на хората.

– Тамдолците имат най-доброто решение – каза той. – Зарязват всичко през зимата, скитат, когато разцъфнат дърветата, любят се, свиват гнезда нависоко и чакат житото да узрее.

Милио се усмихна, като продължи да нанася знаци по картите.

Емилио въздъхна и след като не му обърнаха внимание извади пластмасовата табла, която му служеше за писалище. Захвана се със собствените си задачи – да преразпределя оборудването с нови приоритети. Вероятно, помисли си той, ако помолеше тамдолците и им поднесе специални дарове, вероятно те щяха да се задържат малко повече, преди да тръгнат на пролетните си скитания. Съжаляваше, че губи Сатина и Синия зъб; двамата му бяха от голяма помощ, като убеждаваха другарите си в открит спор за неща, които техният Константин-мъж много искаше да бъдат направени. Но това имаше две страни: Сатина и Синия зъб искаха да заминат, те желяеха нещо, което зависеше от него, и беше ред да го получат, преди да настъпи пролетта и да изгубят самоконтрол.

Той разпределяше опитни работници, новообучени и хора от И-зоната във всяка от новите бази по целия път, като се стараше да спазва такова съотношение, че да няма опасност от бунт в групите. Опитваше се да превърне изпратените тук бежанци в работници въпреки убеждението им, че са използвани, да повдигне духа им, като посочваше, че надолу по реката изпращаха по-надеждните. Докато на него му се налагаше да задържи най-лошите в основната база, в онзи огромен купол, който многократно бе разширяван и снаждан, така че името му вече не отговаряше на вида му – постройката покриваше неравномерно съседния хълм и представляваше непрестанен проблем. Техниците бяха настанени в близките няколко купола, към които се стремяха заради удобството им; те винаги се опъваха, когато трябваше да бъдат преместени при по-примитивни условия край кладенците или в новите лагери, където щяха да са насаме с гората, наводненията, бежанците и странните хайза.

Комуникациите винаги създаваха затруднения. Имаха комвързка,

но на по-отдалечените места се чувстваха самотни. Най-доброто би било да имат въздушен транспорт, но единственият малък самолет, който бяха построили преди няколко години, катастрофира на пистата по-миналата пролет – леките машини не бяха подходящи за бурите на Тамдолу. В плана им бе включено разчистване на площадка за кацане на совалките, поне за база три, но изсичането на дърветата трябваше да се съгласува с тамдолците, а темата бе деликатна. При нивото на техниката, с която разполагаха на планетата, гъсеничните транспортъори все още бяха най-ефикасното средство за придвижване – спокойни и бавни, какъвто винаги е бил и самият ритъм на живота на Тамдолу, те си пробиваха път през тиня и вода за учудване и възхищение на туземците. Нефт и зърно, дървесина и зимни зеленчуци, сушена риба, опит да се опитомят стигащите им до колената питсу, за които местните жители ходеха на лов. („Ти лош – бяха заявили тамдолците, – прави тях топъл в твой лагер и ти яде, това не хубав.“ Но неколцина от тях в база едно бяха станали пазачи на стада и те всички се бяха научили да ядат месото на домашни животни. Лукас бе наредил така и това бе един от неговите проекти, който бе сработил добре.) На планетата хората бяха добре екипирани, изхранваха себе си и станцията дори след масовото прииждане. Задачата не бе малка. Производствените предприятия горе на станцията и на Тамдолу работеха без прекъсване. Да се задоволяват сами, да изработят на място всеки един артикул, който обикновено внасяха, да изпълнят заявките не само за себе си, но и за пренатоварената станция и да заделят каквито могат запаси – всичко това бе грижа на обитателите на Тамдолу, а най-лошото бе свръхнаселението, бремето, което представляваха хората, отгледани на станции – от Пел и бежанците, които никога не бяха стъпвали на планета. Вече не можеха да разчитат на търговията, която някога бе свързвала Викинг и Маринър, Есперанс и Пан-Париж, Ръсел и Вояджър, както и други в собствен Голям кръг, за да задоволяват взаимно нуждите си. Никоя от останалите станции не би могла да продължи сама; никоя от тях не разполагаше с необходимия за целта жив свят – жив свят и хора, които да го управляват. Понастоящем в съвета се разглеждаха планове и бяха изпратени първите екипи да започне отдавна отлагания рудодобив на самата планета, да се осигури втори източник на материали, каквито се намираха в свободно състояние в системата на Пел – просто в случай че нещата се влошат повече, отколкото някой би искал да си представи. През лятото, когато отново станеше възможно да се разговаря с тамдолците, щяха да стартират широкомащабни нови програми, които да се изпълнят по възможност през

есента, когато туземците бяха в най-трудолюбивия си период, когато хладните ветрове ги караха да се замислят пак за зимата и те сякаш не спираха нито за миг да работят за хората и да пренасят мек мъх в собствените си тунели под гористите хълмове.

Тамдолу щеше да се промени. Човешкото население на планетата се бе увеличило четирикратно. Емилио съжаляваше за това, както и съпругата му. Вече бяха разчертали нови райони върху разпънатите карти на Милико – места, където никога не трябваше да стъпва човешки крак, красиви места, такива, за които знаеха, че са свещени, и други, които бяха особено важни за жизнения цикъл на хайза и други диви същества като тях.

Трябваше да блокира такива планове в съвета още в самия им зародиш, още тази година, преди да се е увеличило още повече напрежението. Да се организира защитата на неща, които трябваша да останат незагнетени. Вече усещаха натиска върху себе си. На планетата вече се забелязваха рани – пушекът на мелницата, посечените стволоче на дърветата, грозните куполи и нивите, заградени по бреговете на реката и разчистени с брадва по продължението на калните пътища. Бяха искали да разкрасят нещата в процеса на изграждането им, да създадат градини, да скрият шосетата истройките, но възможността бе пропусната.

Те нямаше да позволят – така бяха решили заедно Емилио и Милико, – нямаше да позволят да бъдат нанесени повече щети. Обичаха Тамдолу, както добрите, така и лошите страни на този свят, влудяващите хайза и яростта на бурите. Хората винаги можеха да потърсят убежище на станцията, където ги чакаха стерилните коридори и меките мебели. Но Милико и той се чувстваха добре тук; приятно им бе да се любят през нощта, докато навън дъждът потропваше по пластмасовия купол, компресорите боботеха в мрака, а някъде съвсем наблизо извиваха лудо гласове нощните създания на Тамдолу. Радваха се на променящото се час по час небе, на свиренето на вятъра в тревата и в гората около тях, смееха се на шегите на тамдолците и господстваха над цялата планета с властта си да решат всички проблеми, освен времето.

Тъгуваха по дома, липсваха им семейството и онзи различен, поширок свят; но говореха за друго – мечтаеха дори да си построят собствен дом, в свободното си време, през идните години, когато тук щеше да е възможно да се изградят домове. Тази надежда, която изглеждаше по-близка преди около година, когато настъпяването на Тамдолу все още ставаше спокойно и лесно, преди да дойдат Малори и другите, преди И-зоната.

Сега те просто се чудеха как да оцелеят при обстоятелствата, в които живееха. Прехвърляха хора насам-натам под охрана, страхувайки се от злините, които те биха могли да направят. Създаваха нови бази на най-примитивно ниво, зле подготвени. Опитваха се да се грижат едновременно за природата и тамдолците и да се преструват, че нищо лошо не се е случило на станцията.

Емилио приключи с разпределението, излезе и го подаде на диспечера Ернст, който бе също счетоводител и компютърен специалист – всеки от тях изпълняваше по няколко длъжности. Върна се в спалнята офис и погледна Милико с нейната камара карти.

– Искаш ли да хапнеш нещо? – попита той. Смяташе да отиде следобед в мелницата, а сега се надяваше да изпие на спокойствие чаша кафе и пръв да се добере до микровълновата фурна – лукс, който бе друга привилегия на този купол, – да има време да поседи и да си почине.

– Почти свърших – каза тя.

Чу се камбана, три остри удара, които объркаха деня. Совалката пристигаше по-рано; той бе предполагал, че ще дойде вечерта. Поклати глава и рече:

– Все пак има време за обяд.

Совалката кацна, преди да са се нахранили. Всички в центъра за управление бяха разсъждавали като тях и диспечерът Ернст ръководеше нещата между хапките от сандвича си. Денят бе тежък за всички.

Емилио погълна последния залък, допи кафето си и взе сакото си. Милико обличаше нейното.

– Докарали са ни още типове от И-зоната – обади се Джим Ернст от диспечерския пулт и след малко добави достатъчно високо, че да се чуе из целия купол: – Цели двеста. Сигурно са ги натъпкали в хладилния трюм като сушени риби. Ало, совалката, какво смятате че трябва да правим с тях?

Отговорът дойде с прашене, накъсан и едва разбираем. Емилио поклати отчаяно глава и като се приближи до Джим Ернст, се надвеси над рамото му:

– Предупреди И-купола, че ще трябва да потърпят малко пренаселване, докато успеем да прехвърлим част от тях надолу по пътя.

– Повечето от И-купола са се прибрали за обяд – напомни му диспечерът.

По принцип избягваха да правят съобщения, когато бежанците се

бяха събрали заедно, защото бяха склонни да изпаднат в истерия.

– Предай им го – нареди той на Ернст, който събщи информацията по интеркома.

Емилио постави дихателя си и излезе, последван от Милико.

Пристигнала бе най-голямата совалка, от която разтоварваха малкото неща, които бяха поискали да им доставят от станцията. Повечето стоки се пренасяха в обратната посока – консерви с тамдолски продукти чакаха в складовите куполи да бъдат натоварени и откарани, за да нахранят Пел.

Когато стигнаха площадката за кацане отвъд хълма, първите пътници тъкмо бяха започнали да слизат по рампата – облечени в комбинезони хора със съсипан вид, които навярно се бяха изплашили до смърт по време на полета, натъпкани в товарни трюмове, по-многобройни, отколкото бе редно и определено повече на брой, отколкото на Тамдолу можеха нормално да поемат наведнъж. Имаше няколко по-добре изглеждащи доброволци, загубили при тегленето на жребия; те се отделиха настрана. Но около совалката чакаше охрана с пушки, за да събере в една група пристигащите от И-зоната. Сред тях имаше възрастни хора и най-малко десетина деца, семейства и части от тях, ако се погледнеш формално, въобщо хора, които имаха слаби шансове да оцелеят в изолационните секции на станцията. Хуманитарен трансфер. Такива хора само заемаха място и натоварваха допълнително компресорите, а според категоризацията им на тях не можеше да се поверява по-леката, но и поотговорна работа с машини или жизненоважно оборудване. Трябваше да им бъде възложен физически труд, и то според силите им. Колкото до децата, добре, че поне нямаше твърде невръстни за работа или твърде малки, че да не разбират защо трябва да се носи маска или как да се смени спешно цилиндър на дихател.

– Толкова много беззащитни хора – каза Милико. – Баща ти какво си мисли – че тук е пансион ли?

Емилио вдигна рамене.

– Нещо по-добро от И-зоната на Тамгоре, предполагам. По-леко. Надявам се, че са ни докарали новите компресори и пластмасовите панели.

– Обзалагам се, че не са – мрачно отвърна жена му.

Откъм базата и куполите зад хълма долетяха писъци, тамдолски гласове, нищо необичайно; той погледна през рамо, без да забележи

причината за виковете, и не им обърна повече внимание. Слизашите от совалката бежанци обаче се сепнаха, като чува шума. Охраната ги подкани наново.

Письците продължаваха. Това не беше нормално. И той, и Милико се извърнаха.

– Остани тук – рече – той – да наглеждаш работата.

Хукна по пътеката нагоре по хълма и изведнъж му се зави свят от ограничената пропускливост на дихателя. Стигна до билото, постройките изникнаха пред погледа му и пред гигантския И-купол видя нещо, което приличаше на сбиване, пръстен от тамдолци, оградил разбунено човешко множество, а през шлюза излизаха все нови и нови бежанци. Всмукна въздух и се понесе надолу колкото го държаха краката, а от редицата на тамдолците се отскубна фигура, която пък побягна насреща му с всички сили – Синия зъб на Сатина, познаваше го по червено-кафявия цвят на козината му, какъвто рядко се срещаше при по-възрастните.

– Лукас-мъж – изсъска Синия зъб, като се изравни с него, подскачайки и танцувайки от притеснение. – Лукас-мъже луд всички.

Това не се нуждаеше от превод. Беше му ясно какво става там, още щом мярна охраната – Бран Хейл и групата му от полски надзиратели. Неколцина бежанци крещяха, а пазачите бяха вдигнали пушките си. Хейл и хората му бяха хванали един младеж и му бяха дръпнали маската, така че той не можеше да си поеме дъх. Държаха губещото сили момче като заложник в редиците си под дулото на пистолет, насочили оръжия към останалите. Бежанците и заобиколилите ги тамдолци пищяха.

– Престанете! – изрева Емилио. – Разпръснете се!

Никои не му обърна внимание и той влезе сам в кръга, а Синия зъб остана отзад. Разбута мъжете с пушките и закачи неколцина, преди изведнъж да си даде сметка, че нямаше оръжие, че бе с голи ръце и самичък, и тези наоколо не бяха свидетели, а тамдолци и бежанци.

Всички отстъпиха. Той дръпна момчето от пазачите, които го държаха, и то се сринна на земята; наведе се, чувствайки оголен собствения си гръб, вдигна падналия дихател и го постави върху лицето на младежа, притисна го. Някои от И-тълпата се опитаха да пристъпят напред и един от хората на Хейл стреля пред краката им.

– Престанете! – викна Емилио. Изправи се, като всеки мускул от тялото му трепереше, погледна към няколкото десетки И-работници, излезли навън, към другите, които заради блъсканицата не успяваха да си пробият път. Към десетте въоръжени мъже вдигнали пушките си.

Изтръпна целият, като си помисли за бунт, за Милико отгатык хълма, за възможността да му се нахвърлят. – Назад – кресна той на И-тълпата. – Успокойте се! – И се обърна към Бран Хейл – млад, ядосан и нагъл: – Какво стана тук?

– Опита се да избяга – каза Хейл. – Маската падна в борбата. Понеч да грабне пушка.

– Лъже! – нададоха глас от И-тълпата в опит да заглушат думите на надзирателя.

– Истина е – отвърна Хейл. – Не искат повече бежанци в техния купол. Започна бой и този хулиган реши да се отскубне. Но го хванахме.

От страна на И-групата хорово запротестираха. Една жена отпред плачеше.

Емилио се огледа, едва успявайки сам да си поеме дъх. Момчето в краката му изглежда се свести, гърчеше и се кашляше. Тамдолците се скупчиха с тревога в тъмните им очи.

– Сини зъбе – рече той, – какво се случи?

Погледът на Синия зъб се спря на един от хората на Бран Хейл. И нищо повече.

– Мой очи вижда – чу се друг глас. Сатина излезе напред, като потрепна няколко пъти от уплаха. Гласът – бе висок и писклив. – Хейл блъска приятел с пушка. Блъска лош нея.

От дружината на Хейл се разнесе подсвиркване и присмех; от И-страната се разшумяха. Емилио викна за тишина. Тя не лъжеше. Познаваше тамдолците, както и Хейл. Истина беше.

– Те ли му свалиха маската?

– Свали – каза Сатина и стисна здраво уста. В очите ѝ бе изписан страх.

– Добре – той пое дълбоко въздух и погледна право в грубото лице на Бран Хейл. – Ще е по-добре да продължим разговора в офиса ми.

– Ще говорим тук – рече Хейл. Групата му бе около него. Тук имаше преимущество. Емилио издържа на погледа му, очи в очи; това бе единственото, което можеше да направи, без оръжие и без подкрепа. – Думите на тамдолец не са доказателство – заяви нахалникът. – Няма да ме унижавате заради твърденията на туземец, мистър Константин, не, сър.

Можеше да си тръгне, да отстъпи. Навярно хората от центъра за управление и редовните работници можеха да видят какво става. Или може би бяха надзърнали от куполите си и бяха предпочели да не го забелязват. Тук можеше да се случи нещастие дори на един Константин.

Дълго време властта на Тамдолу бе държана от Джон Лукас и подбрани-те лично от него. Можеше да си тръгне, вероятно да стигне до центъра за управление, да повика подкрепление от совалката, ако Хейл му позволеше; и до края на живота му щеше да се разправя как Емилио Константин се огъва пред заплахи.

– Съберете си багажа – каза меко той – и бъдете на совалката, когато отлети. Всичките.

– Заради казаното от една тамдолска кучка ли? – Хейл реши да не пази достойнство и се развика. Някои от пушките се бяха насочили към него.

– Напускате, защото аз така казвам – отвърна Емилио. – Качете се на тази совалка. Смяната ви тук свърши.

Забеляза напрежението на Хейл, шарещия му поглед. Някой помръдна. Гръмна пушка и падна в калта. Един от бежанците я бе избил от ръцете на надзирател. За миг изглеждаше, че ще избухне бунт.

– Махайте се! – повтори Емилио. Изведнъж съотношението на силите се промени. Пред И-гълпата застанаха млади работници начело с предводителя на собствената им банда – Уей. Хейл се огледа, прецени отново ситуацията, накрая кимна леко на сподвижниците си. Те се изне-соха. Емилио проследи с поглед самоувереното им оттегляне към общи-те бараки, като все още не можеше да повярва, че случаят бе приклю-чил. Край него Синия зъб просъска продължително, а Сатина изцъка. Мускулите му още потръпваха от напъгане за боя, до който не се бе стигнало. Чу шумно изпускане на въздух, когато И-куполът спадна при излизането на останалите от него, на всичките триста бежанци, които бяха отворили насила и двете врати на шлюза. Той ги изгледа, останал сам с тях.

– Ще приемете новодошлите в купола ви – без караници и без въз-ражения. Ще вдигнем нови постройки, ще ги направите заедно и вие, и те, възможно най-бързо. Нима искате да спят на открито? Само не ми разправяйте глупости.

– Ясно, сър – отговори след малко Уей.

Жената, която бе плакала, пристъпи напред. Константин се отдръп-на и тя се наведе да помогне на зашеметеното момче, което се опитваше да се изправи; майка му, предположи той. Приблжиха се и други и му помогнаха да стане. Около младежа се струпа развълнувана тълпа.

Емилио го хвана за ръката.

– Искам да дойдеш за медицински преглед – каза той. – Двама да го отведат в центъра за управление.

Хората се поколебаха. Знаеха, че би трябвало да ги съпровожда охрана. В този момент той си даде сметка, че вече нямаше пазачи. Токущо бе заповядал на службата за сигурност в основната база да напусне планетата.

– Влезте вътре – нареди той на останалите. – Погрижете се този купол да бъде приведен в нормално състояние; ще говоря с вас по-късно за това. – И докато задържаше вниманието им, продължи: – Огледайте се. Наоколо ви има цял свят, дявол да ви вземе. Помогнете ни. Обърнете се към мен, ако имате някакви оплаквания. Ще се погрижа да имате достъп до мен. Тук всички сме на тясно. Всички. Елате да видите жилището ми, ако мислите че е другояче; ще разведа някои от вас, ако не ми вярвате. Живеем така, защото строим. Помогнете ни в изграждането и тук ще стане по-добре за всички нас.

Гледаха го изплашени очи – без вяра. Бяха пристигнали на претъпкани, умиращи кораби; бяха минали през И-зоната на станцията; живееха тук в кал и препълнени помещения, движеха се под дулата на оръжия. Емилио отпусна дробовете и яда си.

– Вървете – рече той. – Не стойте тук. Вършете си работата. Направете място за новите хора.

Те се раздвижиха, момчето и още двама млади мъже се запътиха към центъра за управление, останалите се върнаха в купола си. Този път вратите се отваряха и затваряха последователно, като пускаха през шлюза група след група, докато всички се прибраха, компресорът запъшка и гънките около отпусналия се връх на купола започнаха да изчезват една по една.

Чу тихо бърбене, усети шаване на тела. Тамдолците още стояха край него. Емилио протегна ръка и докосна Синия зъб. В отговор туземецът леко докосна неговата със задебелите си пръсти, потрепна още няколко пъти от възбуда. От другата му страна бе Сатина – очите ѝ бяха станали още по-тъмни и по-големи.

Отвсякъде бе заобиколен от тамдолци със същите смутени погледи. Човешките кавги и насилие им бяха чужди. Някой от тях би ударил в рядък момент на гняв, но само за да уязви някого. Никога не ги бе виждал да се карат групово, никога не бе виждал оръжия – ножовете им служеха единствено като инструменти и ловни принадлежности. Убиваха само дивеч. Какво ли си мислеха, запита се той, какво ли си представяха при подобна гледка, когато хора насочваха пушки един срещу друг?

– Ние отива Тамгоре – заяви Сатина.

– Добре – съгласи се Емилио. – Наистина ще заминете. Добре постъпихте, Сатина, ти и Синия зъб, и всички останали, хубаво беше, че дойдохте да ми кажете.

Изведнъж хайза трепнаха в израз на всеобщо успокоение, сякаш досега не са били сигурни. Тогава се сети, че бе заповядал на Хейл и хората му да вземат същата совалка – онази човешка измет все още можеше да причини неприятности.

– Ще поговоря с капитана – каза им той. – Вие и Хейл ще бъдете в различни части на кораба. Няма да имате проблеми. Обещавам ви.

– Добре-добре-добре – въздъхна Сатина и се притисна до него. Той я погали по рамото, обърна се да поеме прегръдката и на Синия зъб, потупа го по-грубата козина. Остави ги и се заизкачва към хребета на хълма, по пътеката към площадката за кацане, но се спря, като видя няколкото фигури, застанали там.

Милико. И още двама. Всички имаха пушки. Внезапно почувства облекчение, като си помисли, че все пак бе имал някой за гърба си. Съпругата му го посрещна първа и той я взе в обятията си. Спътниците – също се приближиха след малко – двама от охраната на совалката.

– Изпращам с вас някои служители – каза им той. – Уволнени са и аз ще внеса в съда обвинение срещу тях. Не бива да са въоръжени. Пращам горе и няколко тамдолци и не искам двете групи нито за миг да влизат в контакт.

– Да, сър – двамата пазачи не коментираха, не възразиха на нищо.

– Можете да се прибирате – предложи той. – Доведете насам новопристигналите, всичко е наред.

Те се върнаха към задълженията си. Милико задържа пушката, която бе взела на заем от някого, и остана до него, хванала го здраво през кръста, а той нея през раменете.

– Групичката на Хейл – обясни й той. – Изгоних я цялата.

– Така оставаме без охрана.

– Вината не бе на И-купола. Ще докладвам за случая на станцията.

– Стомахът му се сви, едва сега почувства реакцията на тялото си. – Предполагам, че хората на Хейл са те забелязали на хребета. Навярно това ги е накарало да отстъпят.

– Станцията е алармирана за криза. Помислих, че сигурно е И-тълпата. Соваката изпрати съобщение до главния сектор.

– Тогава по-добре да отидем в центъра за управление и да бием отбой. – Емилио я поведе и те заслizaха по склона към купола. Краката му се подкосяваха.

– Не бях там – рече тя.

– Къде?

– На хребета. Когато стигнахме там, бяха останали само тамдолци и бежанци.

Константин изруга, учуден, че е спечелил сблъсъка с Хейл само с хладнокръвие.

– Добре, че се отървахме от Бран Хейл – каза той.

Стигнаха до коритото на потока между хълмовете, пресякоха го по моста и поеха отново нагоре към центъра за управление. Вътре лекарят преглеждаше момчето, а наблизо стояха двама техници с пистолети, наблюдавайки нервно И-хората, които го бяха довели. Емилио им даде знак, че няма нужда. Те внимателно прибраха оръжията, като не изглеждаха особено зарадвани от създалото се положение.

Пзят неутралитет, помисли си Константин. Биха застанали на страната на който и да бе победил в свадата там, навън, без да му помогнат. Не им се сърдеше, просто бе разочарован.

– Добре ли сте, сър? – попита Джим Ернст.

Той кимна, спрял се заедно с Милико край лекаря и момчето.

– Обади се на станцията – каза след малко той на диспечера. – Предай им, че проблемът е разрешен.

2

Те се сгушиха заедно в тъмното помещение, в което ги бяха пуснали хората, в големия празен търбух на кораба, където се разнасяше страховитото ехо на машините. Трябваше да носят маските си, което навярно бе първото от много бъдещи притеснения. Закачиха си коланите, както хората ги бяха предупредили, че трябва да направят, за да са в безопасност, и Сатина се притисна до Синия зъб – Далут-хос-ме, изпитвайки омраза към това място, към студа и неудобството на дихателите, а най-много се обезпокои от това, че трябваше да се вържат за сигурност. Не бе мислила, че корабите имат стени и тавани и това я изплаши. Никога не си бе представяла полета им като нещо толкова бурно, като поредица от убийствени удари и смазващи тласъци, а като свобода подобно реенето на птиците, велика и очарователна. Трепереше, опряла гръб на възглавниците, които им бяха дали хората, тресеше се и се опита да спре, усети, че и Синия зъб потръпва.

– Можем да се върнем – предложи Далут-хос-ме, тъй като не той бе

избрал това пътуване.

Сатина не отвърна нищо, стисна зъби срещу желанието да се съгласи, че да, могат, че трябва да извикат хората и да им кажат, че двама много малки, много нещастни тамдолци са променили решението си.

Тогава дойде шумът на двигателите. Тя знаеше какво е това, често го бе чувала. Сега го почувства, ужас до мозъка на костите ѝ.

– Ще видим великото Слънце – рече тя, след като вече нямаше връщане. – Ще видим дома на Бенет.

Синия зъб я притисна още по-силно.

– Бенет – повтори той името, което успокои и двамата. – Бенет Джейсинт.

– Ще видим образите на духовете от Тамгоре – каза тя.

– Ще видим Слънцето.

Усетиха силен натиск, чувство, че се движат и едновременно че нещо смазва телата им. Стискането му ѝ причиняваше болка, но и тя се бе хванала за него не по-слабо. Хрумна ѝ, че можеха незабелязано да бъдат смачкани от огромната сила, която хората понасяха; че навярно хората ги бяха забравили в дълбокия мрак на кораба. Но не, тамдолци заминаваха и се връщаха; хайза издържаша на тази голяма сила и летяха, и виждаха всички чудеса, които се намираха Тамгоре, разхождаха се там, където можеха да гледат надолу към звездите и да срещнат лицето на великото Слънце, да напълнят очите си с добри неща.

Всичко това ги очакваше. Сега бе пролет и както той, така и тя бяха започнали да се разгорещават; и тя бе избрала Пътешествието, което да направи, по-дълго от всички други скитания, до място още по-горе от всички най-високи места, където да прекара първата си пролет.

Натискът спадна; продължаваха да се държат един друг и да усещат движението. Полетът беше много дълъг, бяха ги предупредили – не трябваше да се отвързват, докато не дойде човек и не им разреши. Константин им бе казал какво да правят и те без съмнение щяха да са в безопасност. Сатина го почувства с вяра, която се увеличи с отслабването на натиска, и разбра, че бяха преживели най-страшното. Движеха се по пътя. Те летяха.

Тя стисна малката черупка, която ѝ бе дал Константин, подаръка, отбелязал този Момент за нея, освен това носеше червената рокля, която ѝ бе особено скъпоценна, носеше – най-хубавото нещо – честта, че самият Бенет ѝ бе дал име. Сатина усети още по-голяма сигурност заради тези неща и заради Синия зъб, към който изпитваше нарастваща привързаност, истинска обич, не само желание, породено от пролетното

разгонване. Той не бе най-големият и най-красивият, но бе умен и трезвомислещ.

Не напълно. Далут-хос-ме бръкна в една от торбичките, които носеше, извади малко клонче, по което пъпките се бяха пукнали – отдръпна дихателя си, за да го помирише, после – го предложи. То им напомни за техния свят, за местността край реката и за обещания.

Сатина почувства, че я залива огнена вълна, която я накара да се изпоти въпреки студа. Беше неестествено да се намира толкова близо до него, а да ѝ липсват свободата сред природата, просторът, поривът, който щеше да я отведе все по-далеч и по-далеч в земи, населени единствено от образи. Пътуваха по странен и различен начин, към място, където великото Слънце щеше да изглежда винаги еднакво и тя нямаше нужда да предприема нищо. Прие ухаждането на Синия зъб, отначало с притеснение, после с повече лекота, защото така и трябваше. Защото нямаше нужда от закачките, които биха разигравали на повърхността на планетата, докато той останеше единственият sameц, твърдо решил да я последва по пътя ѝ. Именно той бе стигнал най-надалеч и бе тук, и всичко бе според обичая.

Движението на кораба се промени; притиснаха се един в друг от моментната уплаха, но хората ги бяха предупредили за тази промяна и те бяха чували, че по пътя могат да изпитат доста странни неща. Засмяха се и се сляха, после се пуснаха олекнали и опиянени. Възхищаваха се на разцъфналото клонче, което висеше във въздуха край тях и се придвижваше, когато ту единият, ту другият го побутваше. Сатина се протегна внимателно и го хвана във въздуха и като се засмя, го пусна отново.

– Ето къде живее Слънцето – предположи Синия зъб.

Тя се замисли, че трябваше да е така, представи си Слънцето, носещо се величествено, обгърнато в сияние, в което плуваха и те, издигайки се към Тамгоре, металния дом на хората, който им протягаше ръце. Те се сляха пак и се сливаха отново и отново в пристъпи на щастие.

След доста дълго време настъпи друга промяна, коланите ги притегнаха леко, съвсем слабо и те усетиха, как телата им постепенно взеха отново да натежават.

– Слизаме – изрази мисълта си на глас Сатина. Продължиха обаче да кротуват, като не забравяха какво им бе казано – да чакат да дойде човек и да им съобща, че всичко е наред.

Последваха редица удари и ужасни шумове, така че те се притиснаха, обгърнали се един друг с ръце; сега обаче подът стана стабилен. От високоговорителя над главата им се разнесоха множество човешки

гласове, които даваха указания, и никой от тях не звучеше изплашено, а съвсем обикновено, припряно и невесело.

– Мисля, че всичко е наред – рече Синия зъб.

– Трябва да стоим спокойни – напомни му тя.

– Те ще ни забравят.

– Няма – отвърна Сатина, но самата тя изпитваше съмнение, мястото бе толкова тъмно и толкова самотно, само над главите им светеше мъничка лампа.

Чу се страхотно стържене на метал. Вратата, през която бяха влезли, се отвори и сега навън не се виждаха хълмове и гори, а подобен на гърло проход с ребра по стените, откъдето ги лъхна студен въздух.

По него дойде човек, облечен в кафяво и носещ ръчен високоговорител.

– Излезте – рече им той и те побързаха да се отвържат. Сатина се изправи и усети, че краката ѝ треперят; облегна се на Синия зъб, но той се поклащаше.

Мъжът им даде подаръци, които да носят на сребърни верижки.

– Това са вашите номера – обясни им той. – Трябва винаги да ги носите. – Попита ги за имената и посочи към прохода: – Елате с мен. Ще отидем да ви регистрират.

Те го последваха надолу по ужасяващия тунел, излязоха на място, подобно на търбуха на кораба, откъдето идваха – метално и студено, но много, много грамадно. Сатина погледна нагоре и потрепери.

– Ние сме в по-голям кораб – каза тя. – Това също е кораб. – И като се обърна към човека: – Мъж, ние на Тамгоре?

– На станцията сте – отговори той.

Някаква хладнина се загнезди в сърцето на Сатина. Беше се надявала на красиви пейзажи, на топлината на Слънцето. Смърми се да бъде търпелива, че тези неща ще дойдат, че все пак ще бъде хубаво.

3

Пел: нето ниво на синия сектор: 2.9.52 г.

Апартаментът бе изчистен, пръснатите разнообразни вещи бяха приборани в кошници. Деймън облече самото си, оправя яката си. Елена все още се обличаше, безпокойки се, че талията ѝ навярно бе леко издута. Това бе вторият костюм, който пробваше, но изглежда и в него не

се харесваше. Той мина зад гърба ѝ и като я прихвана през кръста, я притисна нежно, срещна очите ѝ в огледалото.

– Изглеждаш прекрасно. Какво от туй, че се забелязва малко?

Тя се вгледа в образа на двамата в огледалото, сложи ръката си върху неговата.

– Струва ми се, че прилича повече на напълняване.

– Чудесно изглеждаш – каза Деймън, очаквайки усмивка. Но в отражението лицето ѝ остана измъчено. Той продължи да я държи, защото усещаше, че тя го желае. – Наред ли е всичко? – попита той. Елена навярно бе проявила прекомерно усърдие, за да изглежда добре; беше взела специални лакомства от служебния супермаркет – изобщо се чувстваше изнервена от мисълта за тази вечер, помисли си той. Откъдето идваше и напрегането. Както и раздразнението заради дреболии. – Това, че Тали ще дойде тук, ли те безпокои?

Тя прокара бавно пръсти по неговите.

– Не мисля, че ме притеснява. Не съм уверена обаче, че знам за какво да си говорим. Никога не съм правила компания на съюзист.

Той отпусна ръцете си и я погледна в очите, когато Елена се извърна. Изтощителната подготовка – всичко бе старание, за да му угоди. Не по собствено желание. Беше се опасявал, че е така.

– Ти го предложи, попитах те дали си сигурна. Елена, ако чувстваш дори най-малкото неудобство...

– Той ти тежи на съвестта повече от три месеца. Забрави терзанията ми. Любопитна съм, не е ли естествено?

Деймън имаше известни подозрения – забелязваше нещо скрито в нейната готовност да му угоди. Дали пък не бе от благодарност? Или такъв бе начинът ѝ да му засвидетелства, че държи на него. Спомни си дългите вечери, когато тя бе седяла замислено от едната страна на масата, той – от другата, нейното бреме бе „Естел“, неговото – хората, за чийто живот бе отговорен. Беше заговорил за Тали през онази нощ, когато впоследствие изслуша нейната изповед; а когато ѝ се удаде възможност, Елена постъпи по типичния за нея начин. Деймън не можеше да си спомни друг път да е пренасял някой от проблемите си у дома. Така че тя се захвана с него, опита се да го разреши, колкото и да бе труден. Съюзист. Нямаше начин да разбере какво чувства тя при тези обстоятелства. А си бе мислил, че знае.

– Не прави такава физиономия – рече му тя. – Казах, че съм любопитна. Но проблемът е как да се държа с него. За какво ще си приказваме? За миналото ли? „Възможно ли е да сме срещали и по-рано, мистър

Тали? В някоя престрелка навярно?“ Или може би ще се интересуваме от семействата – „А вашето как е, мистър Тали?“ Или вероятно ще коментираме болницата. „Приятен ли бе престоят ви на Пел, мистър Тали?“

– Елена...

– Ти попита.

– Съжалявам, че не съм знаел как се чувстваш заради тази среща.

– А ти как се чувстваш – честно?

– Смутен съм – призна той, като се облегна на масата. – Видж, Елена...

– Ако искаш да знаеш какво чувствам – безпокойство, просто безпокойство. Той ще дойде тук и ние ще трябва да го забавляваме, а открито казано, не знам какво ще правим с него. – Обърна се към огледалото и подръпна талията на роклята. – Е, надявам се, че той ще се чувства добре и ще прекараме приятно вечерта.

Деймън можеше да си представи и друго – продължителни мъчания.

– Трябва да отида да го взема – рече той. – Сигурно вече чака. – И като му хрумна по-добра идея, добави: – Защо не отидем в голямата зала? Забрави за приготовленията; сред тълпата всичко може да е по-лесно, без да се налага да играем ролята на домакини.

Очите ѝ светнаха.

– Там ли ще се видим? Ще запазя маса. Всичко тук може да се прибере в хладилника.

– Добре. – Целуна я по ухото, до което единствено му бе даден достъп, и като я тупна леко по рамото, тръгна забързано, за да стигне навреме.

От офиса на охраната се обадиха на Тали и той не закъсня да излезе в коридора – с нов костюм, всичко по него бе ново. Деймън го посрещна и му подаде ръка. Когато я пое по лицето на Тали се появи усмивка, после бързо изчезна.

– Вече си изписан – каза му Константин, взе малък пластмасов портфейл от бюрото и му го подаде. – Когато се прибереш, ще бъдеш пуснат вътре автоматично. Това са документите ти за самоличност, кредитната ти карта и листче с компютърния ти код. Запомни го и унищожил листчето.

Тали хвърли поглед на документите вътре, очевидно развълнуван.

– Свободен ли съм?

Явно служителите не бяха минали да му го съобщят. Ръцете му се тресяха, тънките пръсти потръпваха при опипването на ситно изписаните думи. Гледаше ги втренчено, докато съзнанието му бавно възприемаше случилото се. Накрая Деймън го хвана за ръкава, дръпна го от бюрото и го поведе по коридора.

– Изглеждаш добре – отбеляза той.

Така и беше. Вратата към транспортните системи пред тях отразяваше като в мираж двата образа – тъмен и светъл, жизнеността на неговото орлово мургаво лице и бледността на Тали. Изведнъж си помисли за Елена и се почувства несигурен в присъствието на Джош, от сравнението, при което си даваше сметка за всички свои грешки – не само под погледа му, но и под неговия вътрешен поглед, отправен невинно към него, винаги изразявал невинност.

„Какво да му кажа?“ – припомни си неудобните въпроси на Елена. Може би нещо от рода на: „Извинявай. Съжалявам, че така и не успях да прочета досието ти. Извинявай, че те пратих на смърт, не ни стигаше времето. Прости ми, обикновено не постъпваме така.“

Отвори вратата и срещна погледа на Тали при преминаването му. В него нямаше обвинения, нямаше горчивина. „Той не си спомня. Не може.“

– Пропускът ти – рече Константин, докато вървяха към асансьора – носи бял знак. Виждаш ли цветните кръгчета край вратата там? Сред тях има и бяло. Картата ти служи за ключ, както и компютърният ти код. Ако видиш бяло кръгче, имаш достъп чрез картата или кода. Компютърът ще те пусне. Не се опитвай да правиш нищо там, където няма бяло кръгче. Само ще задействаш алармата и охраната ще дотича по тревога. Запознат си с такива системи, нали?

– Да, разбирам.

– Имаш ли спомен за компютърните си умения?

Минаха няколко крачки в мълчание.

– Специализацията на бойкомпер е доста тясна. Но помня донякъде теорията.

– Доста ли?

– Ако седна пред клавиатура, навярно ще си припомня повече.

– Спомняш ли си за мен?

Бяха стигнали до асансьора. Деймън набра кода за самостоятелна кабина, което бе привилегия на неговото ниво на допуск – не искаше навалица. Обърна се и видя зяпналите очи на Тали. Възрастните

обикновено примигваха, местеха поглед насам-натам, спираха се на едно или друго. В широко отворените очи на Джош не се забелязваше подобно движение, те бяха като на луд или на дете или от изваяното лице на някой бог.

– Помня, че вече ме пита за това – отвърна Тали. – Ти си от рода Константин. Един от тези, които притежават Пел, така ли е?

– Не притежаваме станцията. Тук сме просто от много отдавна.

– А аз не съм, нали?

Във въпроса му пролича следа на безпокойство. „Как ли се чувства човек – запита се Деймън, като го полазиха тръпки по гърба, – какво ли е да знае, че част от собственото му съзнание е мъртва? Как може да разбира изобщо нещата?“

– Срегнахме се, когато ти пристигна тук. Трябва да знаеш... че аз съм този, който допусна Пренастройката ти. От Правния отдел. Аз подписах разрешителното за процедурата.

Изведнъж очите му леко трепнаха. Асансьорът пристигна, Константин пхна ръката си, за да задържи вратата.

– Ти ми даде документите – каза Тали. Влезе в кабината, Деймън го последва и пусна вратата да се затвори. Асансьорът се понесе към зеления сектор, който той бе избрал. – Ти непрестанно идваше да ме видиш. Ти си този, който толкова често стоеше там, нали?

Константин повдигна рамене.

– Аз не исках да се подлагаш; не смятах, че е редно. Разбираш ли ме?

– Искаш ли нещо от мен?

Начинът, по който го каза, изразяваше мълчаливо съгласие – или поне примирение – с всичко. Деймън отвърна на погледа му.

– Може би прошка – отговори той цинично.

– Това е лесно.

– Така ли?

– Затова ли идваше? Затова ли идваше да ме видиш? Защо ме покани да ти дойда на гости сега?

– А ти за какво предполагаш?

Широко отворените очи се премрежиха леко, опитаха да се фокусират.

– Няма откъде да знам. Мило е от твоя страна, че идваш.

– Мислеше ли, че може да не е чак толкова мило?

– Нямам представа колко памет ми е останала. Знаем къде са белите петна. Може да съм те познавал от по-рано. Възможно е да си спомням

неща, които не са се случили в действителност. Нищо не си ми направил, нали?

– Можех да спра процедурата.

– Аз помолих за Пренастройка... нали? Мисля, че аз я поисках.

– Да, ти пожела.

– Ето че помня нещо, което е било. Или са ми го казали. Не знам?

Да идвам ли с теб? Или това е всичко, което искаше?

– Не ти ли се идва?

Премигна няколко пъти.

– Мислех – когато още не бях толкова добре, – че може би съм те познавал. Тогава не помнех абсолютно нищо. Радвах се, че идваш. Ти бе някой от татък стената. И книгите... благодаря ти за книгите. Много им се зарадвах.

– Погледни ме.

Тали го погледна, съсредоточавайки се за миг – израз на внимание.

– Искам да дойдеш. Бих се радвал да дойдеш. Това е всичко.

– Къде каза, че ме водиш? Да се срещна със съпругата ти ли?

– Да се запознаеш с Елена. И да видиш Пел. От по-добрата ѝ страна.

– Добре.

Погледът на Джош се задържа върху него. Реенето му, помисли той, бе защита, отстъпление. Гледането очи в очи бе израз на доверие. А за човек с пропуски в паметта доверието означаваше всичко.

– Аз те познавам – рече Деймън. – Четох досието ти в болницата. Знам за теб неща, които не знам за собствения си брат. Сметнах, че е по-добре да ти го кажа.

– Всички са го чели.

– Кои всички?

– Всички, които познавам. Лекарите... и всички останали в центъра.

Константин се опита да си го представи. Мисълта, че е възможно такова дълбоко ровене в нечий личен живот, никак не му хареса.

– Досието ще бъде изтрито.

– Като съзнанието ми. – По устните на Тали пробягна едва доловима, тъжна усмивка.

– Личността ти не е изцяло променена – каза Деймън. – Ясно ли ти е какво означава това?

– Знам само туй, което са ми казали.

Асансьорът спря бавно на първо зелено ниво. Вратите се отвориха

пред един от най-оживените коридори на Пел. Други пътници искаха да влязат; Деймън хвана Тали за ръката и го преведе през тях. Няколко глави се обърнаха подире им – един странно изглеждащ чужденец или лицето на един Константин предизвикваха известно любопитство. Хората бърбеха без притеснение. Откъм голямата зала се носеше музика, тиха и приятна мелодия. В коридора имаше и неколцина от тамдолските работници, които се грижеха за отглежданите в него растения. Той и Тали се сляха с общия поток.

Коридорът водеше направо в голямата зала, потънала в мрак, като единствената светлина в нея идваше от стените ѝ – огромни екрани с гледки към звездите, към видимия сърп на Тамдолу, към смекчения от филтрите блясък на слънцето, към доковете, погледнати от външни камери. Музиката бе лека, магия на електронни инструменти, камбани и понякога потрепването на контрабас, които се смесваха с разговорите край масите, разположени по средата на овалната зала. Екраните, които се издигаха от пода до високия таван, се променяха при безспирното въртене на Пел и от време на време картините преминаваха от един на друг от тях. Тъмни бяха само подът, дребните човешки фигури и масите.

– Куен и Константин – каза той на младата жена зад гишето край входа. Към тях веднага се приближи келнер, който ги отведе до запазените им места.

Тали обаче бе спрял. Деймън се обърна назад и го забеляза да оглежда екраните с широко отворени очи.

– Джош – рече той и когато Джош не реагира, го хвана леко за ръката. – Насам.

Някои хора, стъпващи за пръв път в голямата зала, губеха равновесие, не можеха да се ориентират при бавното въртене на изображенията, заради които масите изглеждаха като кукленски. Деймън продължи да го държи, докато не стигнаха до местата си, които бяха на първата външна редица и предлагаха безпрепятствена гледка към екраните.

Елена се изправи, когато приближиха.

– Джош Тали – представи Константин госта. – Елена Куен, моята съпруга.

Тя примигна. Повечето реагираха така при вида на Тали. Протегна бавно ръка, която той пое.

– Джош, нали? Елена. – Тя се отпусна отново на стола си и те също седнаха. Келнерът стоеше, изчаквайки. – Още едно – обърна се тя към него.

– За мен едно специално – заръча Деймън и погледна към Тали: – Имаш ли някакви предпочитания? Или по-добре ми се довери.

Джош вдигна рамене, видимо смутен.

– Значи две – каза Константин и келнерът изчезна. Погледна съпругата си. – Доста е многолюдно тази вечер.

– Малко станцисти посещават крайдоковите заведения напоследък – отвърна Елена. Това беше вярно: принудително задържаните по доковете търгари бяха окупирали изцяло няколко бара, което създаваше постоянни проблеми на службата за сигурност.

– Тук сервират и храна – обърна се Деймън към Тали. – Най-малко то сандвичи.

– Вечерял съм – отговори Джош с отчужден глас, подходящ да прекъсне всякакъв разговор.

– Прекарвал ли си повечко време на станция? – попита го Елена.

Константин посегна към ръката ѝ под масата, но Тали поклати глава, без ни най-малко да се притесни.

– Само на Ръсел.

– Пел е най-хубавата от всички – тя подмина опасната тема, без да ѝ обърне внимание. „Един отбит удар“ – помисли си Деймън, като се запита дали жена му съзнаваше какво прави. – На другите не може да се види нищо подобно.

– Куен... е търгарско име.

– Беше. Куен бяха унищожени на Маринър.

Деймън стисна в скута ръката ѝ. Тали я погледна сепнато.

– Съжалявам.

– Не е по твоя вина, сигурна съм – успокои го Елена. – Търгарите са често между два огъня. Просто лош късмет.

– Той не може да си спомни – обади се Константин.

– Наистина ли? – попита тя.

Джош леко поклати глава.

– Хубаво – рече Елена. – Ни тук, ни там. Радвам се, че дойде. Бездната те изплю; само станцист ли би хвърлял зарове с теб?

Деймън недоумяваше, но Тали се поусмихна, като че свашаще скритата шега.

– Предполагам.

– Късметът си е късмет – каза тя, погледна го косо и сви юмрук. – Можеш да хвърляш зарове и да спечелиш на доковете, но старата Бездна си знае своето. Наздраве за оцелелите, Джош Тали.

Горчива ирония? Или приветствие за добре дошъл? Такъв беше

хуморът на търгарите, неразбираем като чужд език. Тали изглеждаше успокоен от него. Деймън издърпа ръката си и се облегна.

– Повдигнаха ли въпроса за работа, Джош?

– Не.

– Ти си изписан. Ако не можеш да работиш, станцията ще се грижи известно време за теб. Но аз уредих нещо за всеки случай, служба, където можеш да отидеш сутрин, да работиш, докато смяташ, че си в състояние, да се прибереш вкъщи по обед, и то през основния ден. Такова внимание привлича ли те?

Тали не отговори, но по изражението на лицето му, полуосветено от слънцето на огромния екран личеше – той го искаше. Константин подпря ръцете си на масата, смутен да разкрие сега малкото, което бе уредил.

– Може би ще те разочарова. Ти имаш по-висока квалификация. Разглобяване на вече негодни машини – все пак е някаква работа, поне докато си уредиш нещо по-добро. И намерих за теб стая в старото централно търгарско общежитие, с баня, но без кухня – жилищата наистина са страшно кът в момента. Заплащането за труда ти гарантира според законите на станцията основните нужди за храна и настаняване. Тъй като нямаш кухня, картата ти важи за хранене във всеки ресторант в рамките на известен лимит. Ако искаш повече, ще трябва да платиш за него. Но в компютъра винаги има списък на услуги, които могат да се извършват от доброволци, така че имаш възможност да заработиш нещо допълнително. В крайна сметка станцията ще изиска от теб да се трудиш на пълен работен ден за покриване на храната и жилището, но не преди да са удостоверили, че си годен за това. Е, какво ще кажеш?

– Свободен ли съм?

– От гледна точка на всякакви нормални желания – да.

Напитките пристигнаха. Деймън взе своя пенлив коктейл от летни плодове и алкохол и отпи от него, с любопитство наблюдаваше как Тали опита един от деликатесите на Пел и изрази задоволството си.

– Ти не си станцист – забеляза след известно мълчание Елена. Погледът на Тали бе насочен към стените зад гърба им, към бавния танц на звездите.

„Гледката, която имаш на кораба не е нищо особено – спомни си Константин какво се бе опитвала да му обясни тя. – Не е каквото си представяш. Там е по-важно, че си сред звездите и че трябва да работиш за това; чувството, че се движиш в обстановка, която винаги може да те изненада. Сякаш си само една пращинка и на своя глава си пробиваш

път сред цялата тази Пустош, което не може да направи никой свят или нещо на орбита около него. Въпросът е да го сториш, макар да знаеш през цялото време, че онази стара вещица Бездната се намира просто от другата страна на металната стена, на която се облягаш. Вие, станцистите, обичате собствените си илюзии. А планетните населения, синьонебците, дори не знаят какво представлява светът в действителност.“

Изведнъж го обгърна студ, почувства, че се отдалечава от Елена и от този чужденец от другата страна на масата, които образуваха странна двойка. Съпругата му Елена и божественият образ, пресъздаден в Тали. Не беше ревност. Беше усещане за паника. Отпи бавно. Гледаше Джош, който виждаше в екраните нещо, което никой станцист не би могъл да види. Сякаш бе човек, който си припомня как се диша.

Като че бе доловил смисъла в думите на Елена: „Забрави станцията. Тук никога няма да се чувстваш добре.“ Струваше му се, че тя и Тали разговаряха на непознат за него език, въпреки че използваха същите думи. Изглеждаше, че търгар, който е загубил кораба си, може да изпитва съчувствие към един съюзист, изгубил своя кораб, затворен на станцията като нея. Деймън се пресегна под масата, потърси ръката на Елена и я стисна.

– Навярно не мога да ти дам това, което най-много желаяш – каза той на Джош, като устоя на болката и се помъчи да бъде любезен. – Пел няма да те задържи завинаги и ако успееш да намериш някой търгар, който да те вземе след окончателното уреждане на документите ти, някой ден ще можеш да заминеш, накъдето пожелаеш. Но послушай съвета ми, настрой се за по-продължителен престой тук. Обстановката още не се е успокоила и търгарите правят курсове единствено до мините и обратно.

– Екипажите на два далекообхватни влекача се напиват до припадък на доковете – измърмори Елена. – На Пел пиенето ще свърши преди хляба. Не, това няма да е задълго. Нещата ще се оправят. Бог да ни е на помощ, рано или късно ще трябва да изплюем този залък, с който сме се задавили.

– Елена.

– Нали и той също е тук, на Пел? – сопна се тя. – Като всички нас? Животът му е свързан със станцията.

– Не бих навредил на Пел – каза Тали.

Ръката му потрепна на масата – лек тик. Деймън държеше езика си зад зъбите, че знае за психоблока; той не беше нещо по-малко реално от подсъзнателното обучение. Джош бе достатъчно интелигентен, така че

дори и сам навярно би проумял някой ден какво са му сторили.

– Не познавам... – Тали направи друго неволно движение с ръка – станцията наоколо. Имам нужда от помощ. Понякога не съм сигурен как съм се забъркал във всичко туй. На вас известно ли ви е? Аз знаех ли го?

Неочаквани асоциации на знания. Константин го изгледа обезпокоено, като за момент се изплаши гостът им да не ги злепостави, като изпадне в истерия, защото не бе сигурен какво би правил с него на обществено място.

– Имам досието ти – отговори той на въпроса на Тали. – Всичко, което ми е известно, съм го научил от него.

– Аз ваш враг ли съм?

– Не мисля така.

– Спомням си Цитиана.

– Правиш асоциации, които не мога да следвам, Джош.

Устните му затрепераха.

– Аз също не мога да ги проследя.

– Каза, че се нуждаеш от помощ. За какво, Джош?

– Да се ориентирам тук. На станцията. Нали ще продължиш да наминаваш...

– Имаш предвид да те посещавам ли? Ти вече няма да си в болницата. – Изведнъж схвана какво искаше да каже Тали, който бе разбрал какво го чака. – Нима питаш дали след като ти намерих работа, няма да те оставя да се оправяш сам? Не. Ще ти се обадя следващата седмица, бъди сигурен.

– Щях да предложа – рече меко Елена – да дадеш код на Джош, така че да може да ни се обади в апартамента. За проблемите няма работно време, а и все някой от нас навярно ще успее да помогне. Официално ние сме твои настоятели. Ако не можеш да се свържеш с Деймън, обади ми се в моя офис.

Тали прие предложението ѝ с кимване. Звездите по екраните продължаваха главозамайващото си движение. Дълго време не си казаха нищо, слушаха музиката и си поръчаха още веднъж същите питиета.

– Няма да е лошо – обади се накрая Елена, – ако другата седмица дойдеш на вечеря, да опиташ нещо от моята кухня. Да поиграем карти. Сигурно играеш на карти.

Погледът на Тали се премести бързо върху Деймън, сякаш търсеше одобрението му.

– Нощта на карти е дълга – поясни Константин. – Веднъж месечно

смените на брат ми и жена му се засичаха с нашите. Те работеха през алтернативния ден, но откакто започна кризата, ги преместиха на Тамдолу. Джош играе карти – обърна се той към съпругата си.

– Хубаво.

– Не сте суеверни, нали? – попита Тали.

– Няма да залагаме – отвърна Елена.

– Ще дойда.

– Добре – каза тя.

Миг по-късно клепачите се спуснаха наполовина върху очите на Тали. Той се бореше да се съвземе и след малко успя. Целият излъчваше напрежение.

– Джош – рече Деймън, – мислиш ли, че ще можеш да вървиш?

– Не съм сигурен – каза той, объркан.

Константин се изправи и Елена го последва; Тали много внимателно се отдръпна от масата, пристъпи и застана между тях. Не беше от двете питиета, помисли си Деймън – те бяха леки, – а от екраните и изтощението. След като излязоха в коридора, Джош се почувства по-стабилен и дишането му се успокои сред светлината и неподвижните стени наоколо. Трима тамдолци ги зяпаха с големите си кръгли очи над маските.

Двамата го изпратиха до асансьора и го закараха обратно в болницата в червения сектор, преведе го през стъклената врата и там го предадоха на охраната. Вече бе настъпил алтернативния ден и дежурният от охраната бе един от рода Мюлер.

– Погрижи се да стигне до леглото си без проблеми – каза му Константин. От другата страна на бюрото Тали ги гледаше втренчено, докато пазачът не се приближи до него и го поведе по коридора.

Деймън прегърна Елена през раменете и те тръгнаха към дома си.

– Добре беше, че го поканихме – рече той.

– Той се чувства много неловко – забеляза Елена, – но кой ли не би се държал така? – Тя излезе след него през стъклената врата в коридора и двамата продължиха надолу ръка за ръка.

– Войната причинява ужасни жертви – каза тя. – Ако някой Куен е успял да оцелее на Маринър, на него – на един от семейството ми – би му се случило същото, само че при разменени роли, нали? Така че Бог да ни пази и да му е на помощ. На мястото на Тали можеше да е един от нашите.

Елена бе пила повече от него – изпадаше в мрачно настроение, когато пийнеше повече. Той си помисли за бебето, но моментът не беше

подходящ да ѝ прави забележка. Само ѝ стисна ръката, разроши ѝ косата и те забързаха към къщи.

ГЛАВА ВТОРА

Станция Цитиана: службата за сигурност: 8.9.52 г.

Марш още не бе пристигнал – нито багажът му, нито самият той. Останалите се настаниха, Ейрърс си избра една от четирите стаи, които се отваряха към холното помещение между тях чрез плъзгащи се панели – всичко наоколо бе на плъзгащи се панели, бели, на сребристи релси. Мебелите бяха на релси, прости, ефикасни, без да са удобни. Вече за четвърти път през последните десет дни им се налагаше да се местят, като новото им жилище не бе далеч от предишното, нито бе видимо по-различно от него и се охраняваше не по-слабо от младите въоръжени манекени, които се срещаха навсякъде из коридорите – все същите през всичките месеци, които бяха прекарвали тук, преди да започнат разместванията.

На практика не знаеха къде се намират – дали на станция близо до първата или на орбита около самата Цитиана. На въпросите им винаги се отговаряше уклончиво. „От съображения за сигурност“ – бяха им обяснили преместването и добавиха: „Търпение.“ Ейрърс се показваше спокоен пред сподвижниците си, по същия начин се държеше и пред различните високопоставени служители – и военни, и цивилни, ако изобщо имаше някаква разлика между тях в Съюза, – които им задаваха въпроси, разпитваха както всеки от тях поотделно, така и всички заедно. Той толкова пъти бе излагал причините и условията на предложението за мир, че накрая интонацията на гласа му бе станала автоматична, бе запомнил всички отговори на своите спътници на същите въпроси, а представянето им се превърна просто в представление, в нещо самоцелно, което можеха да правят до безкрай в границите на търпението на техните домакини. Ако водеха преговорите на Земята, сигурно отдавна биха се отказали, щяха да изразят недоволството си, да приложат други тактики; тук нямаша подобна възможност. Бяха уязвими, правеха, каквото можеха. Спътниците му се бяха държали добре в туй отчайващо положение, с изключение на Марш. Марш стана нервен, неспокоен, напрегнат.

И съюзистите естествено решиха да обърнат по-особено внимание

именно на Марш. Когато ги разпитваха поотделно, с Марш се бавеха най-много; при четирите местения, на които бяха подложени в последно време, Марш пристигаше последен. Бела и Диас не бяха коментирали случая, те не обсъждаха и не изразяваха мнението си за каквото и да е било. Ейръс също не каза нищо, настани се на един от столовете в хола на апартамента и включи визора. Неизменно се предаваше най-новата пропаганда, която съюзистите ги оставяха да гледат за развлечение. Независимо дали бе специално пуснат запис, или програма на стационарната визия, те разкриваха една душевност, невероятно търпелива към скука и баналности – истории отпреди години, репортажи, представящи жестокости, приписвани на Компанията и нейната Флота.

Виждал бе всичко това и по-рано. Поискаха достъп до записите на разпитите им, извършени от местните власти, но той им бе отказан. Собствените им уреди за правене на подобни записи, дори пособията за писане бяха откраднати от багажа им и оплакванията им бяха протакани и пренебрегвани. Тези хора нямаха абсолютно никакво уважение към дипломатическите условности – нещо типично, помисли си Ейръс, за ситуация, при която властта се поддържа от въоръжени с пушки младоци с налудничави погледи и винаги готови да цитират правилници. Именно те го плашеха най-много – младежите с изписано безумие в очите, които изглеждаха твърде еднакво. Фанатични, защото знаеха само онуй, което им наливаха в главите. Навярно обучавани подсъзнателно с рефлексни записи върху всякакви разумни граници. „Не разговаряйте с тях – бе предупредил сподвижниците си. – Правете, каквото ви кажат, и отправяйте протестите си само към висшестоящите им.“

Отдавна бе изгубил вече нишката на предаването. Вдигна глава и се огледа – Диас седеше, вперила очи в екрана, Бела разиграваше логически задачи. Ейръс хвърли скришом поглед на часовника си, който се бе опитал да синхронизира с часовете на съюзистите, различни от земното време, от това на Пел, от стандартното, използвано от Компанията. Закъсняваше с час. Беше изминал цял час, откакто бяха дошли тук.

Прехапа устни, упорито насочи вниманието си към филма на екрана, който можеше само временно да отвлече мислите му, и то без особен успех: клевети, с каквито бяха свикнали. Ако целта бе да ги дразнят, не я бяха постигнали.

Най-накрая се чу шум пред вратата и тя се отвори. Тед Марш влезе, носейки двете си чанти; в коридора се мярнаха двама млади пазачи с пушки. Вратата се затвори. Марш пристъпи със сведени очи, но панелите към всички спални бяха дръпнати така, че да ги закриват.

– В коя? – рече той, принуден да спре и да ги попита.

– Назад, вляво – каза Ейрѝс.

Марш пресече обратно хола и постави чантите си пред указаната врата. Кафявата му коса бе разчорлена, кичури висяха край ушите му; яката му бе намачкана. Не искаше да ги погледне. Движенията му бяха резки и неспокойни.

– Къде беше? – запита го остро Ейрѝс, преди да успее да се измъкне.

Марш извърна глава.

– Грешка при преместването ми тук. Компютърът им ме бе прехвърлил някъде другаде.

Другите вдигнаха погледи и се вслушаха. Марш го гледаше втренчено, облян в пот.

„Да го улича в лъжа ли? Да издам собствената си нервност?“ Бяха напълно сигурни, че всички стаи са наблюдавани. Можеше да нарече Марш лъжец и да покаже, че играта бе стигнала до някакъв предел. Биха могли – съзнанието му се отврати от мисълта – да вкарат Тед в банята, да тикнат главата му под водата и да измъкнат от него истината със същия успех, с който го разпитваше Съюзът. Нервите на Марш едва ли биха издържали, ако го стореха. Кой и какво би спечелил от това оставаше обаче под въпрос.

Може би – обзе го изведнъж състрадание – Тед пазеше мълчание, както му бе наредено. Навярно Марш искаше да им се довери, но вместо туй се подчиняваше на заповедта му да не говори, страдайки от верността си. Но Ейрѝс се съмняваше, че е така. Съюзистите бяха избрали, разбира се, него – не като слаб човек, а като най-слабия от четиримата. Марш отмести поглед, внесе чантите си в стаята и изтегли обратно панелната врата.

Ейрѝс не благоволи да замени дори поглед с останалите. Сигурно ги следяха и с камери и то непрекъснато. Обърна се към екрана и се загледа във филма.

Нужно им бе време – време, спечелено по този начин или чрез споразумения. Затова напрежението бе по-поносимо. Всекидневно спореха със Съюза, всеки път с различни служители. По принцип Съюзът бе съгласен с предложенията им, проявяваше интерес, разговаряше и обсъждаше, препращаше ги към една или друга комисия, заяждаше се по протоколни въпроси. По протокола, след като от багажа им бяха откраднати материали! Всичко бе протакане и от двете страни и на Ейрѝс му се искаше да разбере причината за тяхното бавене.

Военните операции сигурно продължаваха и това навярно не представляваше предимство за собствената му страна при преговорите. Съюзът навярно щеше да им натресе резултата в някой особено критичен момент, щеше да изиска от тях да отстъпят още нещо.

Пел, разбира се. Пел бе територията, която най-вероятно би поискал Съюзът, а това не биваше да се допуска. Предаването на офицери на Компанията на съюзисткия революционен съд бе друга възможност. Неизпълнимо на практика, макар да бе постижим компромис, като се състави някакъв безсмислен документ: например поставяне извън закона. Ейърс нямаше намерение да подписва смъртни присъди за служителите във Флотата, ако можеше да го избегне, но навярно би му се наложило да повдигне възражение срещу преследването на някои станционни ръководители, класифицирани като врагове на държавата. Съюзът тъй или иначе би направил каквото си поиска. Каквото и да се случеше тук, толкова далеч, то не би се отразило особено на Земята в политическо отношение. Широката публика не можеше да бъде разтревожена от никаква новина, ако визуалните медии не я пренесат до всекидневните в домовете. Според статистиката мнозинството от избирателите не можеше или не желаше да чете полемични статии; ако нямаше картина – нямаше новина; щом няма новина, значи не е имало събитие; нямаше да има и особено съпричастие от обществеността, нито продължителен интерес от страна на медиите; политиката на Компанията нямаше да е застрашена. Преди всичко не биваше да се лишат от мнозинството, което бяха спечелили по други въпроси, след като в продължение на половин век бяха маневрирали ловко, за да дискредитират водачите на изолационистите – жертвите, които вече бяха направили. А други бяха неизбежни.

Ейърс гледаше идиотската визия, отсяваше информация от пропагандата, за да си изясни положението, слушаше докладите на Съюза, в които се тръбеше за нови придобивки за гражданите му и широките планове за развитие. Колкото до други неща, които Ейърс би желал да научи – разпространето на владенията на Съюза в други посоки, освен към Земята, броят на базите под негов контрол, какво се бе случило с превзетите станции, работеха ли съюзистите активно за разширяване на територията към нови звезди или на практика войната бе натоварила ресурсите им до краен предел – по никой от тези въпроси не можеше да получи информация. Нямаше сведения за истинския капацитет на прословутите родилни лаборатории, за това, каква част от населението бе произведена в тях и как се отнасяха към тези индивиди. За хиляден път той проклинаше неподчинението на Флотата и най-вече на Сигни

Малори, дразнеше се и от това, че в крайна сметка не можеше да прецени дали е постъпил правилно, като изключи Флотата от операцията си. Че не знаеше какво би станало, ако тя го бе подкрепила. Сега делегацията се намиреше там, където трябваше да бъде, макар това място да бе поредният апартамент с бели стени досущ като всички останали, през които бяха преминали. Делегацията правеше каквото можеше – без Флотата, способна да й осигури поне минимална поддръжка на исканията, но също и да се окаже ужасяващо непредсказуема трета страна при преговорите. Нищо добро не бе излязло от непреклонността на Пел, която предпочете да не се опълчи срещу Флотата. А с помощта на станцията биха успели да повлияят на поведението на такива като Малори.

Което го върна отново на въпроса дали Флотата, която поставяше собствените си интереси над всичко, би могла да бъде убедена да направи каквото и да е било. Мазиан и хора като него никога не биха останали под чужд контрол толкова дълго, колкото бе необходимо на Земята, за да подготви отбраната си. Те не бяха родени на Земята – припомни си Ейърс – нито пък спазваха правилници, доколкото можеше да прецени от собствения си опит. Подобно на учените, които в отговор на емиграционната възбрана на Земята и привикването им обратно в старото лоно избягаха още по-далеч в Задпредела. За да създадат накрая Съюза. Или да станат като Константин, чийто род толкова дълго бе тиранин в собствената си малка империя, че едва ли се чувстваша особено отговорни към Земята.

И още нещо го ужасяваше, когато си помислеше за него – не бе очаквал всичко да бъде такова различно, не разбираше съюзисткия мантилет, склонен сякаш към такава линия на поведение, която не бе нито успоредна, нито напълно противоположна на земната. Съюзът се опитваше да ги пречупи – тази странна игра с Марш, в която сигурно се използваше принципът „Разделяй и владей“. Затова Ейърс отказваше да се довери на Марш. Марш, Бела и Диас няхаха представа за подробностите; те бяха обикновени служители на Компанията и това, което знаеха, не криеше опасности. Той бе върнал на Земята другите двама члена на делегацията, които – като него – разполагаха с твърде много информация; изпрати ги, за да докладват, че Флотата е неуправляема и че станциите загиват. Поне толкова бе успял. Ейърс и спътниците му тук играеха играта, която им налагаха, пазеха гробно мълчание по всяко време, страдаха без нито един вопъл при преместванията и другите усложнения, чиято цел бе да разклатят равновесието им – тази тактика служеше най-вече за отслабването им в преговорите, надяваше се Ейърс, а не за

много по-ужасната възможност да се превземат за разпит собствените им съзнания. Те търпяха всичко и се надяваха, че са по-близо до успеха за споразуменията, отколкото преди.

А Марш се движеше сред тях, присъстваше на разговорите им, лишен от тяхната морална подкрепа, защото да се пита за причини или да се предлага утеха означаваше да се наруши мълчанието, което бе отбранителната им стена. „Защо?“ – бе написал веднъж Ейрѝс върху пластмасовата повърхност на масата край ръката на Марш. С потния връх на пръста си – нещо, което вярваше, че никаква камера не би засякла. И когато това не предизвика никаква реакция, добави още „Какво?“ Марш бе изтрил и двете, без да напише нищо, бе извърнал лицето си на другата страна с треперещи устни, на прага на нервен срив. Ейрѝс не повтори въпроса.

Сега той най-сетне стана, отиде до вратата на Марш, плъзна я встрани, без да почука.

Марш седеше на леглото напълно облечен, със скръстени пред гърдите си ръце, гледаше стената или отвъд нея.

Ейрѝс се приближи до него и се наведе над ухото му.

– Накратко – рече той с възможно най-тихия шепот, без да е уверен, че и той би останал нечут, – какво мислиш, че става? Разпитвах ли те? Отговори ми.

Секундите минаваха. Марш бавно поклати глава.

– Отговори – настоя Ейрѝс.

– Нарочен съм за закъснения – отвърна Марш със заекващо шептене. – Указанията за мен никога не са точни. Винаги има някакво объркване. Карат ме да стоя и чакам с часове. Това е всичко, сър.

– Вярвам ти – заяви Ейрѝс.

Не бе сигурен, че е така, но все пак го каза да успокои Тед и го потупа по рамото. Марш не издържа и се разплака, сълзи потекоха по лицето му, мъчеше се да се овладее. Заради предполагаемите камери – вечно се безпокояха за камерите, каквито вярваха, че има в стаите им.

Ейрѝс бе покрусен от реакцията, от съмнението, че самите те измъчваха Марш също толкова, колкото и Съюза. Излезе от стаята и се върна в хола. И в изблик на гняв спря наред помещението, обърна лице към богато украсеното кристално осветително тяло на тавана, за което имаха най-много подозрения, че скрива камера за шпионирането им.

– Протестирам – рече той остро – срещу подобен умишлен и незаслужен тормоз.

После се извърна и отново седна пред визора. Единствената

реакция на спътниците му бе да го погледат за миг. Отново настъпи тишина.

На следващата сутрин нищо не показва, че случаят е бил забелязан. Въоръжен с пушка манекен им донесе програмата за деня.

„Среща 08:00 ч“ – бе записано в нея. Денят започваше рано. Нямаше друга информация – нито тема, нито с кого, нито къде ще се състои срещата, нито дори споменаване как е организиран обядът, което обикновено се включваше в програмата. Марш излезе от стаята си със сенки под очите, сякаш не бе спал.

– Нямаме много време за закуска – забеляза Ейръс; обикновено им я носеха в апартамента в седем и половина, а вече бяха минали няколко минути след този час.

Лампата край вратата светна за втори път. Отвори я отвън, но вместо закуска там стояха трима пазачи манекени.

– Ейръс – каза единият. Само това, без любезности. – Елате.

Прехапа устни, за да не отвърне. С тях не биваше да се спори, така бе казал на хората си. Погледна спътниците си, върна се да си вземе сакото, разигравайки същата игра, като губеше време и нарочно дразнеше тези, които го чакаха. Когато прецени, че се е забавил достатъчно, за да стане ясно, отиде сам до вратата и застана сред конвоя от млади пазачи.

„Марш – бе първото, което си помисли. – Каква е играта им с Марш?“

Поведоха го по коридора в обичайната посока към асансьора, после след поредица от прекачвания и проходи без надписи или обозначения стигнаха до заседателните зали и офисите, което уталожих първоначалното му безпокойство. Влязоха в познато помещение и го прекосиха към една от трите стаи за разпит. Този път бяха военни. Мъжът със сребристи коси край кръглата масичка носеше толкова метал върху капачето над джоба на черната си униформа, че щеше да стигне за ранговете на всички офицери, с които Ейръс бе говорил досега. Не знаеше точно какво представляват доста натруфените символи, но му беше забавно, че Съюзът бе успял да създаде толкова сложна система от отличителни знаци и емблеми, сякаш предназначението на всичкия този метал бе да направи впечатление. Зад тях обаче наистина се криеха авторитет и власт, а туй не бе никак весело.

Сивокосият човек се изправи. Докато по жизненото му лице му нямаше почти никакви бръчки, косата му бе посивяла от подмлада,

свободно използван тук препарат, какъвто на Земята се намираше само под формата на по-слаби заместители.

– Пратеник Ейръс – приветства го той, като му подаде ръка. Ейръс я пое формално. – Себ Азов – представи се мъжът. – От Директората. Радвам се да се запозная с вас, сър.

От централната власт; както бе разбрал Ейръс, Директоратът сега представляваше орган с триста и дванайсет члена – дали това имаше някаква пропорционална връзка с броя на станциите и обитаваните планети, не му беше известно. Той заседаваше не само на Цитиана, но и на други места. Нямаше представа как се ставаше член на Директората. Мъжът насреща му без съмнение бе военен.

– Съжалявам – каза студено Ейръс, – че запознанството ни ще започне с протест, гражданино Азов, но отказвам да разговарям, докато не се изясни един случай.

Азов повдигна белите си вежди и седна отново.

– Какъв е проблемът, сър?

– Тормозът, на който е подлаган един от членовете на делегацията ни.

– Тормоз ли, сър?

От него се очакваше – знаеше го – да загуби самообладание, да даде израз на раздражението или гнева си. Той не възнамеряваше обаче да го допуска.

– Пратеникът Марш и вашият компютър изглежда всеки път се затрудняват да определят къде се намира новата му квартира, което е учудващо, защото нас винаги ни настаняват заедно. Смятам, че техническите ви способности са доста по-високи. Не мога да определя това отношение по друг начин, освен като тормоз, защото този човек го карат да чака с часове, докато се разнищи уж някакво объркване. Поддържам мнение, че става дума за тормоз, и че целта е да бъде понижена ефективността на работата ни чрез изтощение. Искам да се оплача и от други прийоми, като например неспособността на вашите служители да ни оставят възможност за почивка или зала за физически упражнения; като неизменното твърдение на същите тези служители при всякакви поводи, че нямат достатъчно правомощия; като уклончивите им отговори, когато се опитваме да се осведомим за името на тази база. Трябваше да бъдем изпратени на Цитиана. Откъде да знаем дали се срещаме с упълномощени лица или просто с нископоставени функционери без компетентност или ранг да преговарят по сериозните въпроси, заради които сме дошли? Изминахме огромно разстояние, гражданино, за да разрешим

мъчителна и опасна ситуация, и досега сме получили твърде малко съдействие от хората, с които се срещнахме тук.

Не импровизираше. Беше подготвил речта си за всеки случай и сега виждаше такава възможност, имайки предвид отличителните знаци. Очевидно Азов бе изненадан от атаката. Ейръс поддържаше маска на гняв, най-добрата мимика, която някога бе представял, защото бе силно изплашен. Сърцето му биеше, сякаш готово да изхвъркне, и той се надяваше, че цветът на лицето му не се е променил забележимо.

– Ще се погрижим за това – рече Азов след малко.

– Бих предпочел да имам по-категорични уверения – отвърна Ейръс.

За миг Азов го изгледа изпитателно.

– Имате думата ми – каза той с тон, който трепереше от сила, – проблемът ви ще бъде решен. Ще седнете ли, сър? Чака ни работа. Предайте моите лични извинения за неудобството на пратеника Марш; слушателите ще бъде разследван и ще бъдат взети мерки.

Замисли се дали да не излезе, дали да не повдигне друг спорен въпрос, прецени какъв човек имаше пред себе си и прие предложението му стол.

– Вярвам на думата ви, сър – заяви Ейръс.

– Съжалявам за случая; за момента не мога да кажа нищо повече. Възникна спешен за разрешаване проблем, свързан с преговорите, получи се нещо, което бихме могли да наречем... затруднение. – Той натисна бутон от настолната уредба. – Ако обичате да доведете мистър Джейкъби.

Ейръс погледна към вратата – бавно, без да издава силното безпокойство, което изпитваше. Тя се отвори и влезе мъж в цивилни дрехи – наистина цивилни, не като униформите или приличащите на униформи костюми на всички, с които се бе срещал досега.

– Мистър Сигъст Ейръс, мистър Дейин Джейкъби от станцията Пел. Доколкото разбрах, вече сте се срещали.

Ейръс се изправи, протегна ръка на новодошлия със студена любезност. Ситуацията му се нравеше все по-малко.

– Навярно е било случайно. Извинете ме, но не ви помня.

– В съвета, мистър Ейръс. – Джейкъби стисна ръката му без топлина и се отдръпна, след което прие посочения му трети стол край кръглата маса.

– Тристранни преговори – измърмори Азов. – В условията си, мистър Ейръс, имате претенции към Пел и други станции отвъд нея като

територия, която да е под ваша протекция. Изглежда това не отговаря обаче на желанията на гражданите на тази станция, а в протокола е записано, че поддържате принципа на самоопределение.

– Този мъж – каза Ейръс, без да поглежда към Джейкъби – не е от ръководителите на Пел и няма правомощия да сключва споразумения. Предлагам да се обърнете към мистър Анджело Константин и да изпратите съответно запитване до станционния съвет. В действителност не познавам тази личност и колкото до претенциите му, че е член на съвета, не мога да потвърдя достоверността им.

Азов се усмихна.

– Имаме предложение от Пел, което приемаме. Това поставя под въпрос обсъжданите споразумения, тъй като ако не притежавате Пел ще се окаже, че претендирате за остров сред наша територия – тоест сред станции, за които трябва да ви кажа, че вече са част от Съюза въз основа на подобни решения. Нямаме никаква територия в Задпредела. Никаква.

Ейръс седеше неподвижно, усещаше как кръвта му се събира в главата.

– Това не са преговори на добра воля.

– Вашата Флота вече няма нито една база, сър. Отрязали сме я напълно. Приканваме ви да извършите хуманна постъпка: да я информирате за това и за алтернативите ѝ. Не е нужно да се погубват кораби и животът на хора при отбрана на територия, която вече не съществува. Ще оценим вашето съдействие, сър.

– Възмутен съм – Ейръс.

– Може и да така – рече Азов. – Но с цел да спасите живота на хора може да решите да изпратите това съобщение.

– Пел не е преминала във ваши ръце. Вероятно ще установите, че действителното положение е различно от туй, което си представяте, гражданино Азов, и ако желаете тази търговия, която може да е изгодна и за двете ни страни, помислете си какво отхвърляте.

– Земята е само един свят.

Ейръс не отвърна. Нямаше какво да каже. Не искаше да спори относно това дали Земята е желана или не.

– Проблемът с Пел може да се разреши лесно – рече Азов. – Знаете ли колко е уязвима една станция? А когато самите станцисти са готови да поддържат онези отвън, въпросът има съвсем просто решение. Без разрушения – те не са наша цел. Флотата обаче няма да е в състояние да действа успешно при липса на база, с каквато вие не разполагате. Ще подпишем споразуменията, които предлагате, включително и

определянето на Пел като общо място за среща – в наше владение обаче, не във ваше. На практика няма да има разлика, освен че ще се съобразим с желанието на хората, на което вие толкова много държите.

Такъв изход бе много по-добър от редица други възможности, но това беше само на пръв поглед.

– Тук няма представители на жителите на Пел – каза Ейръс, – освен този самозван говорител. Бих искал да видя документите, с които е упълномощен.

Азов вдигна кожена папка от масата пред себе си.

– Тези тук биха представлявали интерес за вас, сър; споразумението, което ни предложихте, подписано от правителството и Директората на Съюза и от съвета, точно с предложения от вас текст, като в него липсват само контролът на станциите, които сега са в наши ръце, и няколко думи относно статута на Пел: изразът „под управлението на Компанията“ е заменен там и в търговското споразумение. Четири малки думи. Всичко останало е така, както сте го формулирали. Доколкото ми е известно, имайки предвид разстоянията, вие сте упълномощен да подпишете документите от името на вашите правителства и Компанията.

Отказът беше на езика му. Ейръс го обмисли, както имаше навик да премисля всичко, което си позволяваше да каже.

– Това трябва да се ратифицира от правителството. Липсата на тези думи ще предизвика смущение.

– Надявам се, че ще настоявате пред тях да приемат положението, сър, след като размислят. – Азов постави папката на масата и я избута пред него. – Разгледайте ги на спокойствие. От наша страна това е твърдо. Всички условия, които пожелахте, всички условия – откровено казано, – които бихте могли да поискате, след като вашите територии ги няма.

– Откровено се съмнявам в това.

– О, това е ваше право. Но съмнението не променя факта, сър. Предлагам ви да се задоволите с това, което сте спечелили – търговски споразумения, изгодни за всички нас, и прекратяването на дълъг конфликт. Какво друго смятате, мистър Ейръс, че е разумно да поискате? Да ви отстъпим нещо, което жителите на Пел искат да дадат на нас ли?

– Грешно тълкуване.

– Вие самите нямате начин да проверите, като по този начин признавате собствените си ограничения да управлявате и притежавате. Твърдите, че в правителството, което ви е изпратило от Земята, са извършени дълбоки промени и че трябва да се отнасяме към вас като към нова

страна и да забравим всички минали поводи за недоволство като вече несъществени. Да не би това правителство да възнамерява да постави нови изисквания, след като сме подписали документа? Предполагам, сър, че военната ви мощ е крайно западнала, след като нямате средства, с които да проверите каквото и да е било, след като дойдохте тук, пътувайки с товарни кораби в зависимост от прищевките на търгарите. Предполагам също че враждебна реакция няма да донесе нищо добро на правителството ви.

– Заплаха ли отправяте?

– Просто коментирам положението. Правителство без кораби, без власт над собствените си военни и без ресурси не може да настоява да се подпишат споразуменията му без промени. Премахнахме безсмислени клаузи и четири думи, като по принцип оставяме властта на Пел в ръцете на онова правителство, което жителите на станцията изберат – нима това ще е повод за възражение от страната, чиито интереси представяте?

Ейрърс замълча за момент.

– Трябва да го обсъдя с останалите членове на делегацията ни. Но не съм съгласен да го сторя, докато сме наблюдавани.

– Никой не ви следи.

– Убедени сме в обратното.

– Отново не разполагате с никакви средства да установите дали е така или не. Постъпете както смятате за най-добре.

Ейрърс взе папката.

– Нито аз, нито хората ми няма да са свободни за други срещи днес. Ще се съвещаваме.

– Както желаете. – Азов се изправи и подаде ръка. Джейкърс остана на мястото си, без да изрази любезност.

– Не обещавам да подпиша.

– След обсъждане. Разбирам ви напълно, сър. Следвайте изборния си път, но бих ви посъветвал да обърнете сериозно внимание на последиците, ако отхвърлите споразумението. За момента приемаме, че територията ни се простира до Пел. Оставяме ви Старите звезди, които ако пожелаете, може да разработвате за собствена изгода. В случай че споразумението не бъде сключено, ние сами ще определим новите си граници и тогава ще станем непосредствени съседи.

Сърцето му биеше лудо. Нещата отиваха в посока, каквато той ни най-малко не желаше да обсъжда.

– Освен това – продължи Азов, – ако искате да спасите живота на

хората си във Флотата и да приберете тези кораби, в папката сме добавили друг документ, изготвен от наша страна. В случай че се съгласите да направите опит за отзоваване на Флотата и ѝ наредите да се изтегли в териториите, които ще определите като ваши граници при подписване на споразумението, ние ще оттеглим всички обвинения срещу нея и срещу други врагове на държавата, които назовете. Ще разрешим на Флотата да напусне владенията ни под наш ескорт и да ви придружи до дома, макар да съзнавам, че така поемаме голям риск.

– Нашата политика е на ненападение.

– По-лесно бихме ви повярвали, ако не отказвахте да изтеглите корабите си, които понастоящем нападат наши граждани.

– Казах ви съвсем открито, че нямам власт върху Флотата и не съм в състояние да я отзова.

– Смятаме, че бихте могли да окажете значително влияние. Ще ви предоставим възможност да предадете съобщение – враждебните действия ще се преустановят веднага след спиране на огъня от страна на Флотата.

– Ще помислим по въпроса.

– Сър.

Ейръс се поклони, обърна се и излезе, отвън го посрещнаха неизменните пазачи, които го насочиха към друг офис.

– Срещата е отложена – заяви им той. – Прибираме се в апартаментата. Аз и всичките ми спътници.

– Имаме определени нареждания – каза най-предният, което винаги бе единственият им отговор.

Те щяха да поправят грешката си, едва след като стигнеха мястото на срещата, предвидена за 08:00, и съберяха цялата делегация, за да ги съпроводят с нова група младежи от охраната обратно до жилището им; междуременно щяха да ги накарат да чакат дълго, докато всичко се изясни по каналния ред. Нещата винаги се правеха така, за да ги влудяват с неефективността си.

Ръката на Ейръс се бе изпотила върху кожата на папката, която му бяха дали – папката с документите, подписани от правителството на Съюза. Загуба на Пел. Шанс да се спаси поне Флотата и предложение, което можеше да я унищожи. Страхуваше се, че съюзистките ръководители планираха доста по-напред, отколкото си бяха представяли на Земята. Перспективата. Съюзът бе роден под нейния знак. Земята едва сега започваше да ѝ обръща внимание. Почувства се прозрачен и уязвим. „Знаем, че протакате – представи си мислите на Азов зад широкото му,

излъчващо сила лице. – Разбираме, че искате да спечелите време, разбираме също и защо го правите; засега това устройва и нас – нищожно споразумение, което ние и вие ще нарушим при пръв удобен случай.“

Съюзът бе научил всичко, което трябваше да знае – засега.

Съюзът бе отворил уста, за да погълне твърде едра плячка, но още не се знаеше ще успее ли да я смели.

Не можеха да си позволят обсъждане, не можеха да повдигат опасни въпроси, останали сами в апартамента, защото навярно ги следяха все пак. Можеше да подпише споразумението и да го отнесе у дома. От значение бе това, което беше в главата му. Бяха се запознали със Задпредела, който ги заобикаляше в образа на войниците с едно и също лице и почти едно и също съзнание; с неподчинението на капитана на „Норвегия“, с високомерието на Константин, с търгарите, нехаещи за войната, която се водеше навред около тях от поколения – начини на поведение, които Земята никога не бе разбирала, както не разбираше, че тук властват други сили, различно мислене.

Поколения, които напълно се бяха отърсили от спомена за Земята.

Да се върне у дома – като подпише безсмислен документ, каквото Мазан би пренебрегнал също, както и Малори не би го спасила, – да се прибере жив, ето кое бе важното, да накара другите да разберат видяното от него. За тази цел би извършил необходимото – да подпише една лъжа и да се надява.

ГЛАВА ТРЕТА

1

Пел: офис на станционния управител, първо ниво на синия сектор; 9.9.52 г., 11:00 ч

Дневната сводка за злополуките обхващаше дори райони извън станцията. Анджело Константин подпря глава на ръката си и прегледа разпечатката. Разхерметизиране на шлюз в мина „Кентавър“ на третата луна на Пел IV – четиринайсет убити. Четиринайсет – мисълта изплува неканена в съзнанието му – квалифицирани работници с редовни документи. От другата страна на изолационната граница имаше хора, които гниеа в собствената си мръсотия, а вместо тях станцията губеше ценни специалисти. Липса на резервни части, стара техника. Неща, които

трябваше да бъдат подменени, се поправяха с подръчни средства, за да продължат да се използват. Уплътнение за четвърт кредит не бе издържало и четиринайсет мъже бяха загинали във вакуума. Въведе в компютъра съобщение, за да потърси сред техниците на Пел заместници на убитите – на доковете на станцията работата бе спряла, главните и допълнителните гнезда бяха задръстени с кораби, които почти не помръдваха от мястото си, и затова бе по-добре хора от там тях да се пратят навън в мините, където от опита им би имало полза.

Не всички от прехвърлените работници притежаваха необходимите умения за задачите, които им възлагаха. Един от тях бе загинал на Тамдолу, премазан, когато се опитвал да извади верижен транспортър от калта, където го вкарал неопитен колега. Анджело трябваше да добави съболезнованията си към тези, които Емилио вече бе изпратил на семейството, намиращо се на станцията.

Имаше съобщения за още две убийства в И-зоната, а близо до доковете бе открит да се носи в пространството човешки труп. Предполагаше се, че жертвата е била изхвърлена навън още жива. За инцидента обвиняваха И-зоната. Службата за сигурност се опитваше да идентифицира мъртвия, но тялото му беше доста обезобразено.

После попадна на по-различен случай – съдебно дело, засягащо две семейства потомствени станцисти, които си поделяха жилище при въртенето на смените. Първоначалните му обитатели обвиняваха новодошлите в дребни кражби. Деймън му бе изпратил случая като пример за разрастващ се проблем. Налагаше се съветът да предприеме някакви законодателни мерки, за да се изясни отговорността в подобни ситуации.

Доков надзирател, назначен неотдавна на този пост, бе постъпил в болница пребит от хората на военизирания търгарски кораб „Янус“. Военизираните екипажи искаха търгарските си права и достъп до баровете въпреки опитите на някои станционни служби, да ги подчинят на армейски ред. Костите щяха да зараснат, но отношенията между станционните офицери и търгарите бяха в по-тежко състояние. Следващият офицер от станцията, който щеше да излезе да патрулира заедно с военизираните търгари, рискуваше да бъде заклан. Търгарските семейства не бяха свикнали да пускат натрапници на борда си.

„Да не се изпрашат станционни служители на борда на военно-полицейските кораби без разрешението на корабния капитан – нареди по комвръзката Анджело. – Военизираните кораби ще патрулират под командването на собствените им офицери, докато не се разрешат принципните противоречия.“

От това някои служби щяха да се почувстват засегнати. Но то щеше да причини по-малко щети, отколкото търгарски кораб, изправен срещу станционните власти, които се опитват да го контролират. Елена го бе предупредила. Сега му се удаде възможност да се вслуша в съвета ѝ, защото при подобни случаи, изискващи спешно разрешаване, управителят на станцията можеше да възпре неблагоприятното желание на съвета да налага властта си върху въоръжените търговски кораби.

Имаха проблеми със снабдяването. Анджело парафираше документи – в някои случаи при свършен факт, с които одобряваше изобретателността на местните ръководители, особено в мините. Благослови сръчните си подчинени, които се бяха изхитрили да измъкват скрити излишъци от други отдели.

Част от И-зоната се нуждаеше от ремонт и службата за сигурност искаше разрешение да използва въоръжени сили, за да изолира и изпразни оранжеви секции три до петнадесет, докато бъде извършена поправката – което означаваше преместване на хората от множество общи спални. Случаят бе класифициран като спешен, но не и животозастрашаващ; риск за живота на хората обаче щеше да има, ако изпратеха ремонтна бригада без отцепване на района. Той сложи печат „Разрешено“. В противен случай блокирането на канализацията в тази сектор означаваше опасност от зарази.

– Търгарски капитан на име Илайко иска да разговаря с вас, сър.

Константин пое дъх, натисна бутона на вътрешната уредба и покани гостенката да влезе. Вратата се отвори и на прага се появи огромна жена, посивяла от годините, с бръчки които подмладата не бе успяла да спре навреме. Или тя наистина остаряваше – процес, който препаратът не можеше да отлага вечно. Анджело предложи стол, който капитанът прие с благодарност. Изпратила бе искането за среща преди час, докато корабът ѝ все още се приближаваше. Беше от „Лебедово око“ – контейнерен влекач от Маринър. Анджело познаваше тамошните екипажи, но не и тази жена. Сега тя бе един от военизираните капитани – това личеше по синята лента на ръкава.

– Какво е това съобщение – попита той – и от кого?

Възрастната жена потърси нещо из самото си, извади един плик и се надвеси тежко напред, за да го остави на бюрото му.

– От „Чука“ на Олвиг е – каза тя. – От Викинг. Сигнализираха ни там и ни го дадоха на ръка. Предпочитат да останат за известно време извън обсега на станционните сканери – от страх, сър. Никак не им харесва това, което виждат.

– Викинг. – Вестта за превземането на станцията от Съюза бе дошла доста отдавна. – Къде са били през цялото това време?

– Съобщението им може би ще го изясни, но те твърдяха, че корабът им се е повредил при напускането на Викинг. Скокът бил твърде къс и увиснали в празното. Това ни разказаха. И са доста напласнени, но имат товар. Де и ние да имаме такъв късмет, като дойдохме. Тогава нямаше да ни се налага да патрулираме, за да си плащаме доковите такси, нали, сър?

– Знаете ли какво означава това?

– Знам – рече капитанът. – Нещо се задава. Скоро ще станем свидетели на офанзива, мистър Константин. Според мен „Чукът“ се е опитал да прескочи на страната на Съюза, но в крайна сметка там не им е харесало особено; Съюзът, както изглежда, се е опитал да ги задържи, заради което те са избягали. Боят се тук да не им се случи същото. Поискаха да пристигна преди тях и да предам съобщението, така че те да не си цапат ръцете с него. Представете си в какво положение ще изпаднат, ако съюзистите разберат, че те са ги издали. Съюзът настъпва.

Анджело погледна жената, кръглото лице и дълбоко хлътналите тъмни очи, бавно кимна.

– Ясно ви е какво ще стане тук, ако екипажът ви обели дума за това на станцията или някъде другаде. Нашето положение ще стане изключително трудно.

– Ние сме семейство – заяви тя. – Не говорим с външни. – Черните ѝ очи не помръдваха от него. – Ние трябва да патрулираме около Пел, мистър Константин, защото имаме лошия късмет да пристигнем тук без никакъв товар и вие ни наложихте тази роля; също и защото няма къде другаде да се отиде. „Лебедово око“ не е от многофункционалните влекачи; няма резерви и кредит тук като някои други. Но от каква полза ще ни е кредит, мистър Константин, ако Пел претърпи крах? Отсега нататък не ни интересуват кредитите във вашата банка; искам провизии в складовете си.

– Това изнудване ли е, капитане?

– Пак ще изляза с екипажа си да патрулирам и ще пазим периметъра ви. Ако забележим кораби на Съюза, ще ви сигнализираме спешно и набързо ще скочим. Контейнерен влекач не може да си играе на гоненица с кораб ездач и не възнамерявам да проявявам излишен героизъм. Искам същите привилегии, с каквито разполагат екипажите на Пел, които се презапасяват с храна и вода, без да ги декларират.

– Обвинявате ни в укриване ли?

– Мистър Константин, вие знаете, че всеки кораб, свързан с някое предприятие на станцията, се презапасява и не възнамерявате да разрушите тези връзки чрез разследване, нали? Колко от вашите офицери си цапат униформите, като проверяват на място трюмовете и складовете, а? Говоря ви открито и искам същите облаги за семейството си, които другите получават чрез връзките си. Продоволствия. Едва тогава ще изляза отново да патрулирам.

– Ще ги получите – той се обърна към терминала си и въведе, където трябваше, необходимите приоритети. – А сега отлитайте колкото се може по-бързо.

Тя кимна, когато Анджело приключи и я погледна отново.

– Постъпихте честно, мистър Константин.

– Къде ще скочите, капитане, ако ви се наложи?

– В студената Бездна. Намерила съм си местенце, там навън в мрака. Много от товарните кораби го правят, знаете ли го, мистър Константин? Ако офанзивата успее, ще настъпят дълги, бедни години. Съюзът ще покровителства тези, които са отдавна на негова страна. Ако това се случи, ще се скрием и ще се надяваме, че скоро ще им притръбват кораби. Новите територии ще разредят техните и затуй ще имат нужда от нас. Или бих могла да се измъкна в посока към Земята. Някои биха го сторили.

Анджело свъси вежди.

– Смятате, че наистина се задава офанзива.

– Усещам накъде духа – вдигна рамене капитанът. – Ако фронтът не бъде удържан, няма да остана на тази станция, независимо какво ми предлагат.

– Много ли от търгарите споделят виждането ви?

– Готови сме за това – рече едрата жена, като снижи гласа си – от половин век. Попитайте Куен. Вие също ли си търсите място?

– Не, капитане.

Тя се облегна назад и кимна бавно.

– Мога само да ви уважавам за това, мистър Константин. Разчитайте, че няма да скочим, без да ви сигнализираме опасността, и туй е повече, отколкото някои от нашата класа биха направили.

– Знам, че това е голям риск за вас. Ще получите провизии, всичко, от което се нуждаете. Още нещо?

Капитанът поклати глава, леко накланяйки тялото си напред. После се изправи с широко разкрячена стойка.

– Пожелавам ви късмет – каза гостенката и протегна ръка. –

Пожелавам ви късмет. Всички търгари, които са тук, а не отгатък границата, са избрали на чия страна да застанат. Онези, които продължават да пътуват, за да ви осигурят доставки направо от Съюза, не го правят само заради печалба. Тук няма печалба. Знаете ли, мистър Константин, от другата страна би било по-леко, е, в някои отношения.

Той стисна едрата ѝ ръка.

– Благодаря ви, капитане.

– Аха – отвърна тя, без да е особено поласкана, и излезе, поклащайки се.

Анджело взе съобщението и го отвори. Бележката бе написана на ръка с разкривен почерк. „Връщаме се от Съюза. Около Викинг обикалят кръстосвачи – четири, може би и повече. Според слуховете Мазиян бяга, загубил е кораби: «Египет», «Франция», «Съединени щати», навярно и други. Положението е неспасяемо.“ Не беше подписана, не беше указано името на кораба. Прочете още веднъж съобщението, после стана и набра кода на сейфа, пхна в него хартиятата и го заключи отново. Свиваше го стомахът. Наблюдателите можеха да грешат. Възможно бе информацията да е лъжлива, умишлено да се разпространяват слухове. Този кораб нямаше да пристигне на станцията. „Чукът“ щеше да наблюдава известно време, после навярно щеше да влезе в системата или със същата вероятност да избяга; всякакъв опит да бъде докаран за директен разпит щеше да влоши отношенията с останалите търгари. Около Пел кръжаха товарни кораби, разчитайки на храна, на вода, взимаха продоволствията си от станцията, което Пел трябваше да търпи, защото се страхуваше от бунт. Тези кораби използваша станционните провизии, вместо скъпоценните си свръхзапаси, които пазеха на борда си – в случай че някой ден им се наложи да бягат. Някои наистина внасяха продоволствия, но повечето само ги консумираха.

Константин се свърза със секретарката си.

– Затварям офиса за днес – каза – той. – Мога да бъда намерен у дома. Ако нещо не търпи отлагане, ще се върна.

– Да, сър – отвърна шепот.

Анджело събра някои от по-малко обезпокоителните документи, сложи ги в чантата си, облече си самото и излезе, като кимна учтиво на секретарката си и на няколкото други служители, чиито бюра бяха в същото помещение.

През последните дни бе оставал в офиса до късно; така поне имаше възможност да поработи на спокойствие, без прекъсване да изчете камарите документи. Бяха му прехвърлили проблеми от Тамдолу: Емилио му

бе изпратил миналата седмица унищожителни обвинения срещу служители от охраната и политическата страна зад тях. Деймън бе предложил да се пратят размириците навън в мините – бърз начин да се попълни липсващата работна ръка. Адвокатът на защитата протестира, че решението на Правния отдел е продиктувано от предразсъдъци, настоя да се изчистят опетнените досиета на служителите и те да получат пълно обезщетение. Случаят имаше горчиви последствия. Джон Лукас започна да ги затрупва с предложения, да поставя искания. Най-накрая бяха решили този проблем и сега Анджело пазеше петдесет досиета на бивши пазачи, изпратени в И-зоната, които бяха получили условни присъди. Помисли си дали да не се отбие по пътя в дневния бар на съвета, за да пийне нещо и да попрочете част от документите там, да отвлече мислите си от темата, от която все още го побиваха тръпки. В джоба си имаше пейджър, никога не ходеше без него, дори когато можеше да разчита на комвръзка. Отказа се.

Запъти се към къщи, измина късото разстояние до първо синьо ниво дванайсет, тихо отвори вратата.

– Анджело?

Алисия бе будна все още. Остави чантата и сакото си на стола до вратата.

– Прибрах се – каза той, като се усмихна предано на възрастната тамдолка, която излезе от стаята на съпругата му и го потупа по ръката за добре дошъл. – Добър ли беше денят, Лили?

– Ден бил добър – потвърди тя, като също му се усмихна приветливо.

Лили събра безшумно нещата, които той бе оставил, и Анджело влезе в стаята на Алисия, надвеси се над леглото ѝ и я целуна. Тя се усмихна, без да може да помръдне под безупречно чистите завивки, а Лили бе тук, за да се грижи за нея, да я обръща, да я обича всеотдайно вече толкова много години.

Стените представляваха екрани. Гледката около леглото бе към звездите, сякаш Алисия и Анджело се намираха в открития космос, а понякога се виждаха слънцето, доковете, коридорите на Пел или картини от горите на Тамдолу, от базата, снимки на семейството – всякакви неща, които доставяха радост на Алисия. Лили ги сменяше според желанието ѝ.

– Деймън намина – промълви Алисия. – С Елена. За закуска. Беше приятно. Елена изглежда добре. Толкова щастлива.

Двамата често се отбиваха при нея, обикновено поотделно, особено

след като Емилио и Милико бяха толкоз далеч. Константин си спомни изненадата, която ѝ носеше – бе мушнал касетата в джоба на самото си от страх да не я забрави.

– Имаш съобщение от Емилио. Ще ти го пусна.

– Анджело, случило ли се е нещо?

Той поклати печално глава.

– Много си проникателна, любов моя.

– Познавам лицето ти, скъпи. Лоши новини ли?

– Не са от Емилио. Нещата при него вървят много добре, много по-добре. Съобщава за значителен напредък около новите лагери. Не са имали никакви проблеми с И-работниците, пътят е готов до база две и мнозина изявяват желание да се преместят още по-надолу по него.

– Мисля, че ми съобщаваш единствено добрите страни на отчетите му. Наблюдавам коридорите и залите. Аз също знам какво става, Анджело.

Той нежно извърна главата ѝ, така че тя да може по-лесно да гледа към него.

– Войната се разпалва – рече той. – Това не е ли достатъчно страшно?

Очите ѝ – все още тъй красиви на изпитото ѝ бледо лице – бяха изпълнени с живот и сила.

– Докъде е стигнала войната?

– Не е толкова близо, все още няма такива признаци. Просто търгарите нервничат. Но се безпокоя за духа на хората.

Алисия направи кръгово движение с очи, указвайки стените.

– Ти разкрояваш целия ми свят. А там, навън, хубаво ли е?

– Досега на Пел не са нанесени никакви щети. В момента нищо не ни застрашава. Знаеш, че не бих могъл да те излъжа. – Анджело седна на ръба на леглото, на чистите меки завивки, и хвана ръката ѝ. – И по-рано сме виждали войната да се развихря, но до ден днешен сме тук.

– Много ли е лошо положението?

– Току-що говорих с един търгар, който ми обясни отношението на тези като него: разказа ми за тайни места навън сред Бездната, където могат да се скрият и да изчакат. Навярно и Мазиян; сигурно и Мазиян се крие на такива места, където корабите могат да отидат. Нали щом има бури, значи има и небеса? Така че ако се стигне до някоя много тежка ситуация, все ще имаме някакъв избор.

– Би ли заминал?

Той поклати глава.

– Не. Никога. Но все още има някакъв шанс да уговорим момчетата, не е ли така? Убедихме единия да слезе на Тамдолу; ти поработи върху по-младия, поработи върху Елена, тя е най-голямата ти надежда. Тя има приятели там, навън; тя разбира и може да убеди Деймън.

Анджело стисна ръката ѝ. Алисия Лукас-Константин имаше нужда от Пел, нуждаеше се от апаратурата, която един кораб не би поддържал лесно. Беше вързана за Пел и за техниката. Всяко преместване на заобикалящите я метални съоръжения и на лекарите би станало веднага обществено достояние и по визията щяха да вдигнат шум за приближаването на Страшния съд. Тя го бе предупредила за това. „Аз съм Пел“ – беше се засмяла тя, без смехът ѝ да е истински. Навремето бе стояла до него. Анджело нямаше да отиде никъде. Изобщо не си го помисляше – да замине без нея, да изостави всичко, което родът му бе градил в продължение на години, което те бяха построили заедно.

– Войната не е близо – каза той. Но се страхуваше, че е.

2

Пел: док на белия сектор, офис на фирма „Лукас“: 1100 ч

Джон Лукас събра всички документи на куп, вдигна очи към мъжете, които бяха задръстили крайдоковия му офис, изгледа ги продължително, за да подчертае значението на момента. Постава книжата върху бюрото си пред Бран Хейл, който ги взе и ги предаде на останалите си хора.

– Много сме ви задължени – рече Хейл.

– Всъщност фирмата „Лукас“ няма нужда от нови служители. Надявам се, че го разбирате. Постарайте се да сте полезни. Това е лична услуга, нещо като заем, ако предпочитате. Ценя лоялността.

– Няма да имате проблеми – отвърна предводителят на групата.

– Просто мирувайте. Заради избухливостта си загубихте допуска си като служители за сигурност. Няма да ви позволя подобно нещо, докато сте на служба при мен. Предупредих ви. Предупредих ви, когато работихме заедно на Тамдолу...

– Не съм забравил – прекъсна го Хейл. – Но ни изхвърлиха по лични съображения, мистър Лукас. Константин си търсеше извинение. Той промени вашата политика, обърка системата, разруши всичко, което бяхте изградили. И ние се опитахме да го спрем, сър.

– Няма какво да се направи – каза Джон. – Не съм долу. Не управлявам нещата. А вече и вие не сте там. Съжалявам, че го нямаше Джейкбъби да ви отгърве с нещо по-леко, но както и да е. Сега сте на работа в частна фирма. – Надвеси се бюрото и добави сериозно: – Може да имам нужда от вас. Помислете също върху това: можеше да сте в много по-неизгодно положение, а сега си живеете на станцията, без повече кал, без главоболия от лош въздух. Ще работите за фирмата по каквато задача се наложи и ще използвате главите си. Ще се държите добре.

– Да, сър – озова се Хейл.

– И ти, Лий... – Джон се обърна към Лий Куейл с невъзмутим поглед. – От време на време може да охраняваш имущество на фирмата „Лукас“. Може да ти дадат пистолет. Да не си посмял да стреляш. Знаеш ли, че по тази причина бе на косъм от Пренастройка?

– Онова копеле удари дулото – измърмори Куейл.

– Шеф на Правния отдел е Деймън Константин. Братът на Емилио, човече. Анджело държи всичко в свои ръце. Ако му се бе удал случай, щеше да ви прекара през мелницата. Следващия път, когато се изпречи на пътя на някой Константин, помислете си какви шансове имате.

Вратата се отвори. Виторио се вмъкна, като пренебрегна мигновното навъсване на Лукас, предназначено да го спре. Приблужи се до стола му и се надвеси над ухото му.

– Дойде човек – прошепна Виторио. – От кораб, наречен „Лебедово око“.

– Не познавам никакво „Лебедово око“ – изсъска Джон. – Може да почака.

– Не – настоя Виторио и отново се наведе над главата му. – Чуйте ме. Опасявам се, че е дошъл без разрешение.

– Как така без разрешение?

– Няма документи. Не съм сигурен, че в момента изобщо му е позволено да се намира на станцията. Чака отвън. Не знам какво да правя с него.

Джон пое нервно дъх, изведнъж изтръпнал. Офис, пълен със свидетели. Цял док, пълен със свидетели.

– Нека влезе – нареди той. и се обърна към Хейл и хората му: – Излезте навън. Попълнете документите си и ги предайте на служителите ми. Свършете каквато работа ви дадат за днес. Хайде.

Те му отвърнаха с мрачни погледи, питайки се дали да го възприемат като обида.

– Елате – подкани ги Хейл и ги изкара навън. Виторио хукна след

тях и изчезна, оставяйки вратата отворена.

Миг по-късно мъж, облечен като търгар, се промъкна през нея и я затвори. Затвори я, просто така. В това движение нямаше нито страх, нито потайност. Сякаш той командваше. Мъж около трийсетте, с обикновено лице, нищо отличително. Държанието му бе студено и спокойно.

– Мистър Джон Лукас – рече новодошлият.

– Аз съм Джон Лукас.

Очите му се вдигнаха многозначително към тавана, към стените.

– Не ни следят – каза Джон, останал без дъх. – Влизате тук пред свидетели, а се страхувате да не ни наблюдават?

– Имам нужда от прикритие.

– Как се казвате? Кой сте вие?

Мъжът се приближи, изтегли от пръста си златен пръстен, извади от джоба си лична карта и ги постави и двете на бюрото пред Лукас.

Бяха на Дейин.

– Вие направихте предложение – заяви мъжът.

Джон продължи да седи вдървен.

– Осигурете ми прикритие, мистър Лукас.

– Вие кой сте?

– Дойдох с „Лебедово око“. Времето ми е ограничено. Той ще натовари провизии и ще отлети.

– Името ви, човече. Не се занимавам с господин-никойци.

– Наричайте ме, както искате. Трябва ваш човек да се качи на „Лебедово око“. Заложник и същевременно някой, който да действа от ваше име, ако се наложи. Имате син.

– Виторио.

– Изпратете го.

– Ще забележат липсата му.

Новодошлият го изгледа с хладнокръвна непреклонност. Джон пъхна в джоба си картата и пръстена, протегна скована ръка към интеркома.

– Виторио.

Вратата се отвори. Виторио нахълта, схвана бързо ситуацията и затвори зад себе си.

– Корабът, който ме докара – обясни мъжът, – ще ви вземе, Виторио Лукас, и ще ви откара до друг, наречен „Чукът“, в периферията на системата. Не е нужно да се безпокоите за екипажите и на двата. Всички са доверени хора. Капитанът на „Лебедово око“ дори ще има особен интерес да се грижи за сигурността ви, защото си иска семейството. Така че ще сте в безопасност.

– Направи, каквото казва – обади се Джон. Лицето на Виторио бе станало бяло като брашно.

– Да отида? Ей така?

– Ще си в безопасност – успокои го Лукас. – Ще си в пълна безопасност, много по-голяма, отколкото тук, особено ако се има предвид какво ни очаква. Документите ти, картата ти, ключовете ти – дай ги на човека. Качи се на „Лебедово око“ заедно с някоя от доставките. Просто не гледай гузно и не слизай от борда. Съвсем лесно е.

Виторио го гледаше мълчаливо.

– Ще сте в безопасност, уверявам ви – каза чужденецът. – Ще отидете там, ще стоите и ще чакате. Ще служите за връзка с нашето командване.

– „Нашето“?

– Казаха ми, че ще ме разберете.

Виторио бръкна в джоба, измъкна всичките си документи и му ги предаде. По лицето му бе изписан безмълвен ужас.

– Компютърен код – подкани го мъжът, Виторио му го написа върху лист от бележник.

– Всичко ще е наред – рече Джон. – Послушай ме, там ще си по-добре, отколкото тук.

– Ти това каза и на Дейин.

– Дейин Джейкъби се чувства много добре – вметна гостът.

– Гледай да не оплескаш работата – смърми го Лукас. – Вземи се стегни. Ако объркаш нещо там, всички ни чака Пренастройка. Ясно ли ти е?

– Да, сър – отговори тихо синът му.

Джон посочи с глава към вратата, да върви. Виторио колебливо му подаде ръка. Той я пое формално – не можеше, дори и сега, да свикне с този свой син. Но навярно приближаваше момент, когато Виторио можеше наистина да му е от някаква полза.

– Оценявам какво правиш – измънка той, надявайки се с малко любовност да прикрие грубостта си. Синът му кимна.

– На този док е – обади се отново чужденецът, докато подреждаше книгата му. – Второ гнездо. И побързай.

Виторио излезе. Гостът прибра документите и листчето с компютърния код в джоба си.

– Ако кодът се използва достатъчно често, компютърът няма да забележи – каза мъжът.

– Кой сте вие?

– Може да ме наричатے Джесад – отвърна той. – Тук ще бъде Виторио Лукас, когато ме търсят по компютърната връзка. Къде е квартирата му?

– Живее с мен – призна Джон с дълбоко съжаление.

– Има ли други? Някоя жена, близки приятели, на които това няма да се понарава...

– Само двамата сме.

– Джейкъби ми каза същото. Ще е голямо удобство да съм под един покрив с вас. Ще предизвикам ли нечие особено внимание, ако отида дотам в тези дрехи?

Джон седна на ръба на бюрото си, изтри челото си с ръка.

– Няма защо да се притеснявате, мистър Лукас.

– Те... флотата на Съюза... приближава ли се?

– Тук съм, за да уредя някои неща. Аз съм консултант, мистър Лукас. Това е подходящо обозначение. Заменям. Един човек, кораб или два – това е малък риск в сравнение с печалбата. Но аз искам да остана жив, разбирате ли, и предлагам да не бъде жертван, без да това да си заслужава. Просто за да не ви хрумне някоя идея, мистър Лукас.

– Изпратили са ви тук... без никакъв гръб...

– Подкрепата ще е достатъчна, когато пристигне. Ще говорим довечера, в квартирата. Засега съм напълно във ваши ръце. Доколкото знам, връзката между вас и сина ви не е особено силна.

Лицето на Джон пламна.

– Това не е ваша работа, мистър Джесад.

– Не е ли? – мъжът го огледа бавно отгоре до долу. – Подкрепата идва, може да сте сигурен в това. Вие пожелахте да сте на печелившата страна. Да извършите определени услуги в замяна на бъдещ пост. Аз ще ви оценявам. Съвсем професионално. Разбирате какво искам да кажа. Но ще е добре да изпълнявате заповедите ми, да не вършите нищо без мое разрешение. Имам известен опит в такава ситуация. Беше ми обяснено, че не разрешавате следене на домовете, че Пел е доста неотстъпчива по този въпрос, че не разполагате с необходимото оборудване.

– Нямаме такова – каза Джон, като преглътна трудно. – То е забранено от закона.

– Много удобно. Мразя да се разхождам пред камери. Дрехите ми, мистър Лукас. Приемливи ли са за коридорите ви?

Джон се обърна, затършува в бюрото си, намери съответния формуляр, а през това време сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Ако някой спре този човек за проверка, ако възникнеше подозрение, подписът

му на този документ... Но вече бе твърде късно. Ако някой се качеше да претърси „Лебедово око“, ако някой забележеше, че Виторио не бе излязъл от кораба преди излитането...

– Вземете – рече той, като откъсна пропускат. – Не трябва да го показвате на никого, освен ако не ви спрат от службата за сигурност. – Натисна бутон на интеркома и се наведе над микрофона: – Бран Хейл още ли е там? Пратете го при мен. Сам.

– Мистър Лукас – срязва го Джесад, – не трябва да намесваме още хора в случая.

– Поискайте ми съвет относно коридорите. Ето ви следния. Ако ви спрат, ще им кажете, че сте търгар и че са ви откраднали документите. Затова отивате да говорите с управата и Хейл ви придружава. Дайте ми документите на Виторио. Аз мога спокойно да ги нося. Не бива да ви хванат с тях, ако ще разправяте подобна история. Ще оправим всичко, когато се прибера в апартамента тази вечер.

Джесад му ги връчи в замяна на пропуската.

– И какво правят с търгари, чиито документи са откраднати?

– Привикват цялото им семейство от кораба и въобще става доста сложно. Може да се озовете в ареста или за Пренастройка, ако се стигне дотам, мистър Джесад. Сега обаче тук има много случаи на откраднати документи и това е добро прикритие. Ако нещо се случи, кротувайте и ми имайте доверие, че ще оправя работата. Притежавам кораби. Мога да уредя нещо. Кажете, че сте от „Шеба“. Познавам семейството...

Вратата се отвори. Появи се Бран Хейл и Джесад премълча каквото и да искаше да каже.

– Доверете ми се – повтори Лукас, наслаждавайки се на смущението му. – Бран, вече имам работа за теб. Заведи този човек в апартамента ми. – Порови из джоба си за малкия ръчен ключ за гости. – Изпрати го до там, влезте и ме изчакайте, докато се върна. Ще се справиш ли? Може да се забавя. Затова се разполагайте свободно в жилището. А ако ви спрат, той ще им разкаже друга версия. Просто се води по нея, ясно ли е?

Хейл измери с поглед Джесад, после се обърна към Лукас. Интелигентен мъж бе този Хейл. Кимна, без да задава въпроси.

– Мистър Джесад – промълви Джон, – може да имате доверие на този човек, че ще ви заведе където трябва.

Джесад насила се усмихна, протегна ръка. Лукас я пое – суха длан на човек с необикновено здрави нерви. Хейл изтласка госта навън и Джон, изправен до бюрото си, ги проследи с поглед, докато излизаха.

Служителите в офиса бяха като Хейл – все негови хора, на които имаше доверие. Сам бе подбирал тези мъже и жени, и се бе постарал никой от тях да не бъде подкупен от Константин и да не играе двойна игра. Все още се чувстваше притеснен. Отмести погледа си от вратата към бюфета и си наля питие, защото за разлика от невъзмутимия Джесад неговите собствени ръце се бяха разтреперили от срещата и от възможните ѝ последиствия. Съюзистки агент. Това беше фарс, твърде комплициран резултат от интригата му с Джейкъби. Джон бе изпратил разузнавач да огледа обстановката, а някой бе вдигнал залога в играта до главозамайващо ниво.

Корабите на Съюза пристигаха. Трябва да бяха съвсем наблизко, щом поемаха огромния риск да изпратят човек като Джесад. Лукас седна отново зад бюрото си с чаша в ръка, отпи от нея и се опита да въведе ред в мислите си. Предложената измама на компютъра можеше да не сработи. Представи си действията на Джесад в ролята на Виторио през следващите дни и си даде сметка, че ако нещо се провали, най-бързо биха хванали него самия, а не Джесад, който не бе регистриран в компютъра. Ако в плановете на Съюза може би се допускаше жертването на Джесад, то животът на Джон струваше още по-малко.

Пиеше, опитвайки се да разсъждава.

После с внезапно вдъхновение се захвана да изготвя документи, да попълва формуляри, стартира процедурата за изпращането на влекач. Имаше екипажи, работещи за Лукас, които нямаше да проговорят, като „Шеба“ например, хора, които биха пътували с мъртви души на борда, биха фалшифицирали митнически декларации и списъци на екипажа или пътниците – при проследяването на пътищата на черния пазар се бяха натъкнали на най-разнообразни интересни факти, за които някои капитани не биха искали да се вдига шум. Така още същия следобед един кораб щеше да отлети до мините и компютърният код на Виторио можеше да бъде променен в регистрите на станцията.

Движението на такъв кораб не би предизвикало внимание – никой не следеше влекачите в рамките на системата. Полет до мините и обратно на кораб, който не можеше да застрашава сигурността, защото нямаше възможност да развие скорост, да стигне звездите, да носи оръжия. На Джон можеше все пак да му се наложи да отговори на някои въпроси на Анджело, но предварително знаеше какво точно да му каже. Предаде заявката на компютъра, наблюдавайки със задоволство как машината я погълна и му върна съобщение до фирмата „Лукас“, че всеки изпращан кораб трябва да пренесе безплатно някои товари от станцията за мините.

В друг случай би се заявил жестоко за дела за безтаксово транспортиране, който бе скандално голям. Сега той отвърна само: „Прието: четвърт капацитет за станцията; отлитане в 17:00 ч о.д.“

Компютърът прие заявката. Джон се облегна с дълбока въздишка на облекчение, а сърцето му се върна към по-нормален ритъм. С персонала нямаше да има проблеми; знаеше кои са по-надеждните му хора.

Залови се отново за работа, изваждаше имена от компютъра, подбираше екипажа – търгарско семейство, на което отдавна плащаше за услуги.

– Изпрати ми хората на Кълин веднага щом се появят в офиса – нареди той на секретарката си по интеркома. – Има работа за тях. Събщи им го и подготви бързо нещата. Събери всичко, което сме смятали да изпращаме към мините, и го дай за товарене; после прати друга докерна бригада да прибере станционните стоки за безплатен превоз – без препирни, да вземат каквото им дават и да го докарат тук. Постарай се документите да бъдат безупречни и да минат гладко, без абсолютно никакви спънки, при въвеждането им в компютъра. Разбра ли ме?

– Да, сър – чу се отговор. А малко по-късно: – Свързах се с Кълин. Тръгнали са насам и благодарят за задачата, сър.

„Ани“ бе подходящ кораб, достатъчно удобен за продължителната обиколка из минните владения на „Лукас“. Достатъчно малък, за да остане незабелязан. Като млад Джон бе правил такива разходки, за да изучи бизнеса. Защо и Виторио да не стори същото? Отпи от питието си и запрелиства нервно документите на бюрото си.

3

Пел: Централен цилиндър: 9.9.52 г., 12:00 ч

Джош клекна на матрака и се отпусна назад при намаленото притегляне на тренировъчната зала. Деймън се надвеси над него, сложил длани на голите си колене, на лицето му се прокрадваше едва забележима следа на насмешка.

– Стига ми – рече Джош, когато успя да си поеме дъх. Всичко го болеше. – Потренирах, стига ми толкова.

Деймън коленичи до него на матрака, прегърбен и самият той задъхан.

– Все пак добре се справяш. И аз съм готов да спра дотук. – Той пое

въздух и бавно издиша, после се усмихна на Тали. – Имаш ли нужда от помощ?

Джош изсумтя и се претърколи, повдигна се, опрян на едната си ръка, и се изправи тромаво на краката си. Всяко негово мускулче трепереше и той си даваше сметка за по-добрата форма на мъжете и жените, които ги подминаваха по стръмната пътека, обикаляща цялото вътрешно ядро на Пел. Мястото бе многолюдно, кънтеше от разговорите на висок глас. Тук всички се чувстваха свободно и най-лошото, което го заплашваше, бе да чуе присмех. Би продължил да тича, ако можеше, вече бе пробягал повече, отколкото трябваше, но мразеше момента, когато трябваше да спре.

Краката му се подкосяваха, свиваше го стомахът.

– Да вървим – подкани го Деймън, който се изправи с по-голяма лекота, хвана го за ръката и го поведе към съблекалните. – Вземи си парна баня, поне да отпуснеш стегнатите мускули. Имам още малко време преди часа, в който трябва да бъда в офиса.

Влязоха в разбърканата гардеробна, съблякоха се и хвърлиха дрехите си в общата пералня. До нея имаше струпани хавлиени кърпи за ползване от всички. Деймън му подхвърли две от тях и го бутна през врата с надпис „Пара“, после през бърз душ и към дългата редица кабинни, скрити от парата. Повечето от тях бяха заети. Намериха няколко свободни в края на коридора, влязоха в средната и седнаха на дървените пейки. Толкова много вода се пилееше – Джош проследи как Деймън загреба и изля вода върху главата си и върху нагорещена метална плоча, докато от нея не се вдигна пара и го затули зад бял облак. Тали се поля по същия начин, после се попи с кърпата, останал без дъх и замаян от горещината.

– Добре ли си? – попита го Константин.

Той кимна – разтревожен да не развали момента, притесняваше се през цялото време, докато бе с Деймън. Отчаяно се опитваше да запази равновесие на предела между твърде голямото доверие, от една страна, и от друга – ужаса изобщо да повярва на някого. Мразеше да е сам. На моменти от разпокъсаната му памет изплуваше увереност, твърда като истина – знаеше, че никога не бе обичал самотата. Той щеше да омръзне на Деймън. Новостта щеше да избледнее. Компания като неговата навярно трябваше да втръсва след известно време.

И тогава щеше да остане сам с половин разсъдък и мнима свобода в този затвор, наречен Пел.

– Измъчва ли те нещо?

– Не. – И за да промени темата, спомняйки си оплакването на Деймън, че няма с кого да идва в залата, добави отчаяно: – Мислех, че ще срещнем тук Елена.

– Бременността започва да затруднява леко движенията ѝ. Не е във форма за това.

– О-о. – Тали премигна, погледна встрани. Въпросът му бе засегнал интимна тема и той се почувства като натрапник – и то наивен в такива неща. Мислеше, че бе познавал жени, но не бременни, не бе ставал свидетел на толкова постоянна връзка, каквато съществуваше между Деймън и Елена. Спомни си жена, която бе обичал. По-възрастна. По-суха. Обичал я бе като момче. Като дете. Опита се да проследи накъде водеха нишките, но те се оплетоха. Не искаше да мисли за Елена в такова отношение. Не можеше. В съзнанието му изплуваха предупреждения – психологически бариери, както ги наричаха. Бариери...

– Джош, добре ли си?

Премигна отново – реакция, която можеше да се превърне в нервник, ако продължаваше така.

– Нещо те гложди.

Направи безпомощен жест в отговор, защото не желаше да попадне в капана на разговор.

– Не знам.

– Разтревожен си за нещо.

– За нищо.

– Не ми ли вярваш?

Премигването размъти погледа му. В очите му се стичаше пот. Избърса лицето си.

– Добре – рече Деймън, сякаш всичко бе наред. Тали се изправи, приближи се до вратата на дървената кабина, само и само да се отдалечи от него. Стомахът му се бунтуваше.

– Джош.

Тъмно, затворено място... Можеше да избяга, да се откъсне от тази близост, от изискванията към него. И тогава щяха да го арестуват, да го изпратят обратно в болницата, между белите стени.

– Страх ли те е? – запита го открито Константин.

Въпросът попадна също толкова точно в целта, колкото и ако бе формулиран другояче. Тали махна безпомощно с ръка, чувстваше се нагътно. Навън шумът на чужди гласове сякаш внезапно стихна, превърна се в далечно бучене.

– Какво си мислиш? – попита Деймън. – Че не съм честен с теб ли?

– Не.

– Че не бива да ми се доверяваш?

– Не.

– Какво тогава?

Повдигаше му се. Знаеше, че бе стигнал до някаква непреодолима бариера, до граница, поставена при Пренастройката.

– Бих искал да говориш – каза Константин.

Джош го погледна, опрял гръб на дървената преграда.

– Ти ще се откажеш – отвърна той вцепенен, – когато цялата тази работа ти омръзне.

– От какво ще се откажа? Отново ли умуваш по темата за изоставянето?

– Защо се занимаваш с мен?

– Ти за забележителност ли се смяташ – запита го Деймън, – или за какво?

Тали преглътна жлъчката, вдигнала се до гърлото му.

– Нима това е впечатлението ти от мен и Елена? – продължи Константин.

– Не искам да си мисля така – успя да отговори той най-накрая, – но все пак съм забележителност, в едно или друго отношение.

– Не си – възрази Деймън.

По лицето на Джош заигра мускул. Той се добра до пейката, седна и се опита да спре тика. За целта имаше хапчета, но той вече не ги взимаше. Прииска му се да му ги дадат, да се отпусне и да не мисли. Да се махне оттук, да се отърве от туй разнищване на личността му.

– Ние те харесваме – рече Деймън. – Има ли нещо лошо в това?

Седеше скован, а сърцето му биеше лудо.

– Ела – каза Константин, като стана. – Стига ти толкоз жега.

Джош се изправи на крака, но усети, че коленете му се подгъват, зрението му бе замъглено от потта, високата температура и намаленото притегляне. Деймън му подаде ръка, но той се отдръпна и тръгна след настойника си по коридора към душовете в края на помещението.

Хладните пръски проясниха донякъде ума му. Остана под душа повече от нужното, вдишвайки освежаващия въздух, излезе отново успокоен до известна степен и се върна, загърнат в пешкир, в гардеробната, следван от Константин.

– Съжалявам – обърна се той към Деймън.

– Просто рефлекс – успокои го Константин, като силно свъси вежди и хвана ръката му, преди той да успее да се извърне. Тали отскочи

назад и се блъсна с трясък в шкафа.

Тъмно място. Навалица от тела. Ръце върху него. Прогони от съзнанието си тези мисли, облегна се, разтреперан, на металната врата, взря се в загриженото лице на Деймън.

– Джош?

– Съжалявам – повтори той. – Съжалявам.

– Изглеждаш, сякаш ще припаднеш. От горещината ли е?

– Не знам – промълви Тали. – Не знам. – Запъти се към пейката и седна да си поеме дъх. След момент се почувства по-добре. Мракът отстъпи. – Наистина съжалявам. – Беше потиснат, убеден, че Деймън няма да го търпи повече. Депресията го завладяваше все повече. – Навярно ще е по-добре да се върна отново в болницата.

– Толкова ли си зле?

Не искаше да си мисли за собствената си стая, за празния апартамент в общежитието, с голи стени, безрадостен. В болницата имаше хора, които познаваше, лекари, които го познаваха, които можеха да се справят с тези неща и чиито мотиви – както ясно си даваше сметка – се ограничаваха до задълженията им.

– Ще се обадя в офиса – заяви Деймън – и ще им кажа, че ще закъснея. Ще те изпратя до болницата, ако смяташ, че се налага.

Джош опря глава на ръцете си.

– Не знам защо го правя – рече той. – Спомням си нещо. Не съм сигурен какво. От него ми се повдига.

Деймън възседна пейката и остана така в изчакване.

– Мога да си представя – каза накрая той и Тали вдигна поглед, като с неудобство си припомни, че Константин бе имал достъп до цялото му досие.

– Какво си представяш?

– Навярно там е било доста тясно. Много от бежанците изпадат в паника, когато попаднат в такава гълпа. Този страх се е вкоренил в тях.

– Но аз не дойдох с бежанците – отвърна Джош. – Това си го спомням.

– И какво друго?

Тик трепна по лицето му. Изправи се, започна да се облича и след малко Деймън стори същото. Наоколо влизаха и излизаха други мъже. Чуваха и викове, когато се отвореше вратата – обикновеният шум на тренировъчната зала.

– Наистина ли искаш да те отведе в болницата? – попита накрая Константин.

Тали навлече сакото си.

– Не. Ще се оправя.

Така му се струваше, въпреки че кожата му бе все още изопната от студ, който дрехите трябваше да се прокудили. Деймън свъси вежди и му посочи вратата. Измъкнаха се в хладното преддверие, влязоха в асансьора с още половин дузина други пътници и се спуснаха с главозамайващо падане към външния пръстен с нормално притегляне. Джош пое дълбоко въздух, залитна леко на излизане и спря, когато се озова сред забързания поток от хора.

Ръката на Деймън го хвана за лакътя и го насочи леко към една пейка край стената на коридора. Зарадва се, че може да поседи за момент, да си почине и да гледа хората, които минаваха край тях. Не бяха на нивото, където се намираше офисът на Константин, а на първо зелено. От другия край на коридора до тях долитаха звуци на музиката от голямата зала. Трябваше да подминат това ниво, да слязат още надолу, но бяха спрели по хрумване на Деймън. По-близо до пътя към болницата, помисли си Джош. Или просто място, където да си починат. Седеше, поемайки си дъх.

– Леко съм замаян – призна той.

– Може би ще е добре, ако наминеш край болницата поне за преглед. Не трябваше да те карам да се преуморяваш толкова.

– Не е от тренировката. – Тали се прегърби, зарови лице в ръцете си, направи няколко спокойни вдишвания и накрая се възправи. – Деймън, имената... На теб са ти известни имената от досието ми. Къде съм роден?

– На Цитиана.

– Името на майка ми... знаеш ли го?

Константин се намръщи.

– Не. Не си го споменавал; говорил си повече за една леля. Наричал си я Мевис.

Образът на възрастната жена изплува отново, обзе го топло чувство за нещо познато.

– Спомням си я.

– Дори това ли бе забравил?

Тикът отново трепна на лицето му. Опита се да не му обръща внимание, стараяйки се отчаяно да бъде нормален.

– Няма как да различа кое е спомен и кое е фантазия или сън, разбираш ли? Казваше се Мевис.

– Да. Живеели сте във ферма.

Тали кимна, ощастливен от внезапен спомен за огрян от слънцето път, разнебитена от времето ограда – често бе на този път в сънищата си, с боси крака в праха, – къща, купол на консервна фабрика, на много други като нея из полетата, блеснали в узрелия, златист цвят на на слънцето.

– Плантация. Много по-голяма от ферма. Живеех там... Живеех там, докато не отидох в школата. Тогава съм бил за последен път на планета, нали?

– Не си споменава друго.

Продължи да седи, опитвайки се да задържи образа, обзет от възбуда при този спомен за нещо красиво, топло и истинско. Постара се да си припомни подробностите. Големината на слънцето на небето, цвета на залеза, прашния път, водещ към малкото село. Едра, блага жена и възслаб, неспокоен мъж, който не спираше да прокллина времето. Откъслечни спомени се обединиха, дойдоха на местата си. Дом. Това бе домът му. Изпитваше силна носталгия за него.

– Деймън – рече той, събрал смелост, защото имаше нещо по-важно от приятните спомени. – Нямах причини да ме лъжеш, нали? Но ти ме излъга – когато преди известно време те попитах за кошмара? Защо?

Константин изглеждаше смутен.

– Страх ме е, Деймън. Страх ме е от лъжи. Разбираш ли го? Страх ме е и от други неща. – Запъна се, не можеше да се владее – нетърпелив към самия себе си, с треперещи мускули, с език, който не може да назове нещата, и съзнание на решето. – Казвай ми имена, Деймън. Чел си досието ми. Знаем, че си го чел. Каж ми как съм попаднал на Пел.

– Когато Ръсел претърпя крах. Като всички останали.

– Не. Започни от Цитиана. Казвай ми имена.

Константин сложи ръка на облегалката на пейката и се обърна към него, свъсил вежди.

– Първата ти служба, за която споменаваш, е била на кораб, наречен „Хвърчилото“. Не знам колко години си бил на него, може да е бил и единственият. Доколкото разбирам, взели са те от фермата във военна школа или както я наричаш там, където са те обучили за бойкомпер. Предполагам, че корабът е бил доста малък.

– Разузнавателна сонда – промълви Джош и видя в съзнанието си точното разположение на панелите, претърпаната вътрешност на „Хвърчилото“, където екипажът трябваше да се придвижва в безтегловност, хващайки се за едно-друго. Доста време бяха прекарвали на станцията Фаргон, доста време както вътре, така и навън – в патрулиране наоколо

и в по-далечни разузнавателни полети. Кита... Кита и Лий... Приличащата на дете Кита – към нея бе изпитвал особено привличане. И Улф. Образите им изплуваха в съзнанието му и това го зарадва. Бяха работили в тясно сътрудничество – и то в буквалния смисъл, защото на корабите-стрели нямаше кабинни, нямаше личен живот. Бяха прекарвали заедно години. Години.

Сега те бяха мъртви. Сякаш отново ги бе изгубил.

„Внимавай!“ – бе извикала Кита; той също бе изкрещял нещо, осъзнал, че ги атакуват откъм сляпата им зона; грешката беше на Улф. Седеше безпомощен пред пулта си, без да може да насочи никакво оръжие към заплахата. Отърси се от спомена.

– Те ме взеха – рече той. – Някой ме прибра.

– Били сте ударени от кораб, наречен „Тигрис“ – обясни Деймън. – Ездач. Но теб те прибрал товарен кораб, който те открил по сигнала на капсулата.

– Продължавай.

Константин замълча за момент, като че ли се канеше да спре дотук. Тали взе да се притеснява все повече и повече.

– Докарали те на станцията – каза накрая Деймън – на борда на търгарски кораб, на носилка, но без наранявания. От шока, от студа, предполагам – жизнеосигуряващата ти система вече едва функционирала и едва са успели да те спасят.

Джош поклати глава. Онова място бе празно, далечно и студено. Спомняше си докове, лекари, разпити, безкрайни въпроси.

Тълпи. Крещящи тълпи. Докове, един пазач се строполява. Някой хладнокръвно го е застрелял в лицето, докато Тали лежи на земята зашеметен. Навсякъде мъртви, прегазени, купове от тела, а около него – мъже, войници с оръжие.

„Имат пушки!“ – провиква се някой. И настъпва паника.

– Взели са те от Маринър – рече Деймън. – След експлозията, когато са търсили оцелели на станцията.

– Елена...

– Разпитвали са те на Ръсел – продължи меко, но упорито Константин. – Били са изправени пред... не знам точно какво. Били са изплашени, бързали са. Използвали са незаконни методи... като Пренастройката. Искали са информация от теб – планираните дати, движението на корабите, всичко. Но ти не си могъл да им го кажеш. Бил си на Ръсел, когато започнала евакуацията. Ето какво се е случило.

Тъмнен ръкав от станцията към кораба. Войници и оръжия.

– На боен кораб.

– „Норвегия“.

Стомахът му се сви. Малори. Малори и „Норвегия“. Граф. Спомни си. Гордостта му... загина там. Той се превърна в едно нищо. Кой бе той, какъв бе той – това не ги интересуваше, нито войниците, нито екипажа. Не беше дори омраза, а горчивина и досада, жестокост, при която той нямаше значение, живо същество, което чувстваше болка, изпитваше срам. Крещеше, когато ужасът станеше непоносим, и когато осъзна, че абсолютно никой не му обръщаше внимание, престана да крещи, или да чувства, или да се бори.

„Искаш ли да отидеш пак при тях? – Като че ли отново чуваше гласа на Малори. – Желаяш ли да се върнеш?“ Не го бе поискал. Не бе желал нищо друго, освен да не чувства нищо.

Това бе причината за кошмарите, мракът, неясните фигури, нещо, което го караше да се буди през нощта.

– Тук бе вкаран в ареста – обясни Деймън. – Навсякъде са те държали затворен – на Ръсел, на „Норвегия“, тук. Ако мислиш, че сме въвели фалшива информация при Пренастройката ти, не е така. Повярвай ми. Джош?

Пот бе избила по челото му. Усещаше я.

– Добре съм – отговори той, въпреки че в момента му бе трудно да си поеме дъх. Стомахът му продължаваше да се надига. Това се дължеше на близостта – емоционална или физическа; сега бе идентифицирал причината. Опита се да я контролира.

– Стой тук! – нареди му Деймън, стана, преди той да успее да възрази, и влезе в един от магазините покрай коридора.

Тали се подчини и остана на мястото си, опрял глава в стената зад гърба си, а пулсът му най-сетне започна да се нормализира. Даде си сметка, че за пръв път оставаше сам на свобода, ако се изключи пътят между работата и стаята му в старото общежитие. Това го накара да се почувства странно оголен. Запита се дали тези, които минаваха покрай него, знаеха кой е. Мисълта го изплаши.

„Ще си спомняш някои неща – бе му казал лекарят, когато спряха хапчетата. – Но можеш да се дистанцираш от тях.“ Да си спомня някои неща.

Константин се върна с две чаши с някаква течност, седна и му подаде едната. Беше плодов сок с още нещо, изстуден и подсладен, който успокои стомаха му.

– Ще закъснееш доста, докато стигнеш офиса си – напомни Джош.

Деймън вдигна рамене и не каза нищо.

– Бих искал... – за негов най-голям срам той се запъна, – ...да ви покана с Елена на вечеря. Сега работя. Имам известен кредит над нормираните ми часове.

Константин го изгледа за момент.

– Хубаво. Ще попитам Елена.

Отговорът го накара да се почувства доста по-добре.

– Бих искал – продължи той – да се върна отгук вкъщи. Сам.

– Добре.

– Трябваше да разбере... какво си спомням. Извинявай.

– Безпокоя се за теб – рече Деймън и това силно го разчувства.

– Ще се прибера обаче сам.

– Кой ден ще е вечерята?

– Ти и Елена решете. Моята програма не е натоварена.

Шегата бе плоска. Деймън все пак се усмихна по задължение, допи питието си. Джош привърши своето и стана.

– Благодаря ти.

– Ще говоря с Елена. Утре ще ти кажа датата. Не се безпокой. И ми се обади, ако имаш нужда от нещо.

Тали кимна, обърна се и тръгна сред навалицата, в която някой може би познаваше лицето му. Беше като на онези докове в спомените му: тълпи. Но не беше същото. Намираше се на друг свят и вървеше по коридорите му към собственото си кътче като новоизлюпен собственик – отиде до асансьора с тези, които са били родени на Пел, изчака с тях да пристигането на кабината, сякаш бе съвсем обикновен човек.

Асансьорът дойде.

– Седмо зелено – обади се той, когато притисналите си вътре хора го отдалечиха от пулта за управление, и някой любезно натисна клавиша вместо него. Рамо до рамо в кабината. Чувстваше се добре. Асансьорът го свали до неговото ниво. Проби си път, извинявайки се, сред останалите пътници, които не го проследиха с погледи, и се озова в коридора, близо до общежитието.

– Тали – каза някой, като го стресна. Обърна се надясно, към униформени служители за сигурност. Един от тях му кимна учтиво. Пулсът на Джош се ускори, после отново забави. Лицето му бе бегло познато. – Тук ли живееш сега? – попита пазачът.

– Да – отвърна той и добави с извинение: – Не си спомням добре... миналото. Може би сте били тук, когато пристигнах.

– Да, така е – рече пазачът. – Радвам се да видя, че си оцелял след

всичко.

Човекът изглежда наистина бе зарадван.

– Благодаря – каза Джош и продължи по пътя си, а служителите за сигурност поеха по своя. Мракът, който се бе надвесил над него, се разсея.

Тали бе смятал, че всичко е само сън. „Но аз не го сънувам – помисли си. – То наистина се е случило.“ Мина покрай бюрото на входа на общежитието, надолу по коридора към стая 18. Пъхна картата си. Вратата се плъзна встрани и той влезе в собственото си убежище, голо помещение без прозорци – и все пак рядка привилегия, имайки предвид това, което бе научил от визията за претъпканата станция. Още нещо, което Деймън бе уредил.

Обикновено включваше визора, за да изпълни стаята с гласове, защото иначе сънищата насищаха тишината.

Сега седна на леглото си, просто остана така сред тишината, опипвайки сънищата и спомените си като полузараснали рани. „Норвегия“.

Сигни Малори.

Малори.

4

Пел: Бял док: офис на фирма „Лукас“: 18:30 ч; 06:30 ч – алтернативен ден: алтернативна сутрин

Нищо страшно не се случи. Джон остана в офиса си, разположен зад другите помещения на фирмата, проведе обичайните разговори по интеркома, извърши рутинния преглед на складовите сводки и отчети, опитвайки се с едно неспокойно ъгълче на съзнанието си да планира какво да предприеме, ако се случи най-лошото.

Забави се до по-късно от обикновено – след като светлините на доковете леко избледняха, доста след като служителите от първа смяна си бяха отишли и дейността през основния ден бе замряла. Във външните офиси бяха останали само няколко чиновници, които да отговарят на обажданията и да се грижат за най-неотложното, докато пристигне смяната от алтернативния ден. „Лебедово око“ отлетя без проблеми в 14:46 ч; „Ани“ и хората на Кълин потеглиха с документите на Виторио в 17:03 ч, без повече въпроси или вълнения от обикновеното щателно разпитване за разписанието и маршрута. Тогава задиша по-леко.

И когато „Ани“ отдавна се бе отдалечила от станцията, когато вече нямаше никаква възможност някой да отправи възражения, той грабна сакото си, заключи и се запъти към дома.

На влизане използва картата си за да се запише както трябва, дори и най-малката подробност в компютъра. Завари Джесад и Хейл да седят мълчаливо един срещу друг в дневната. На масата имаше кафе, ароматът му носеше облекчение след напрежението през следобед. Джон седна в третото кресло и се облегна, възвръщайки си владението върху собствения си дом.

– Искам малко кафе – каза той на Бран Хейл, който се намръщи и стана да му го донесе. После се обърна към Джесад: – Скучен ли бе следобедът?

– Приятно скучен – отвърна меко гостът. – Но мистър Хейл напра- ви всичко възможно да ме забавлява.

– Имахте ли проблеми да стигнете дотук?

– Никакви – обади се Хейл от кухнята. Донесе кафето и Джон, като отпи от него, си даде сметка, че Бран чакаше.

Да го освободи – и да остане сам с Джесад. Нямаше особено желание за това. Нито пък искаше Хейл да се раздрънка твърде свободно, тук или където и да е другаде.

– Оценявам дискретността ти – рече той на Бран. И след внимателно обмисляне добави: – Знаеш, че нещо се мъти. Услугите ти ще бъдат възнаградени не само парично. Само внимавай Лий Куейл да не се изпусне. Ще те осведомя веднага щом аз науча нещо повече. Виторио замина, Дейин го няма. Имам нужда от надежден, разумен помощник. Разбираш ли ме, Бран?

Хейл кимна.

– Ще говорим за това утре – каза Лукас съвсем тихо, като се наведе напред. – Благодаря ти.

– Добре ли ще сте тук? – попита Хейл.

– Ако не съм, ти ще вземеш мерки. Ясно ли е?

Бран кимна отново и мълчаливо излезе. Джон се облегна с малко повече увереност, погледна госта си, който седеше съвсем спокойно срещу него.

– Предполагам, че имате доверие на този човек – забеляза Джесад, – и че искате да го лансирате като ваш помощник. Подбирайте предпазливо съюзниците си, мистър Лукас.

– Познавам хората си. – Джон отпи от горещото кафе. – Вас не познавам, мистър Джесад или както ви е там името. Не мога да допусна да използвате самоличността на сина ми според вашия план. Уредих друго прикритие за него. Обиколка на местните клонове на „Лукас“ – за мините отпътува кораб, на който са документите му.

Очакваше изблик на гняв. Отговорът бе само учтиво вдигане на вежди.

– Не възразявам. Но ще имам нужда от документи и не мисля, че ще е разумно да се подлагам на разпит, за да ги получа.

– Документи могат да се уредят. Това е най-малкият ни проблем.

– А най-големият какъв е, мистър Лукас?

– Искам да получа някои отговори. Къде е Дейин?

– На сигурно място отвъд фронта. Няма причина да се безпокоите. Аз съм изпратен като човек за свързка, с презумпцията, че предложението ви е валидно. Ако не е, аз ще загина, а се надявам, че това няма да се случи.

– Какво може да ми предложите?

– Пел – каза тихо Джесад. – Пел, мистър Лукас.

– И сте готови да ми предаде станцията?

Гостът поклати глава.

– Вие ще я предадете на нас, мистър Лукас. Такова е предложението. Аз ще ви направлявам. Аз имам опит, а вие познавате добре това място. Ще ме осведомите за положението тук.

– И каква гаранция ще имам?

– Моето одобрение.

– Какъв е рангът ви?

Джесад вдигна рамене.

– Неофициален. Искам подробности. Всичко – от разписанията на доставките и разпределението на корабите, до обсъжданията в съвета ви, и до най-малките подробности от управлението на вашите служби.

– През цялото ли време възнамерявате да останете в апартамента ми?

– Не виждам особена причина да се местя. От това ще пострадат навярно социалните ви контакти. Има ли обаче по-сигурно място? Този Бран Хейл, дискретен човек ли е?

– Работеше за мен на Тамдолу. Беше уволнен от службата си на планетата, защото се опитал да защити политиката ми срещу Константин. Лоялен е.

– Надежден ли е?

– Хейл е надежден, но имам известни съмнения относно някои от хората му – поне от гледна точка на преценките им.

– Тогава трябва да внимавате.

– Внимавам.

Джесад кимна бавно.

– Намерете ми все пак документи, мистър Лукас. Бих се чувствал доста по-сигурен с тях.

– А какво ще стане със сина ми?

– Безпокоите ли се? Мислех, че не е останала много любов помежду ви.

– Зададох ви въпрос.

– Там, далеч навън, чака кораб, регистриран на името на търгарското семейство Олвиг, но който в действителност е военен. Всички Олвиг са задържани, както и повечето хора от „Лебедово око“. Корабът на Олвиг – „Чукът“, ще ни предупреди своевременно. А нямаме толкова много време, мистър Лукас. Ще ми покажете ли най-напред схема на самата станция?

„Аз имам опит.“ Експерт в такива неща, човек, обучен за тях. Ужасяваща и смразяваща мисъл го споходи – че Викинг бе превзета отвътре, а Маринър бе взривена. Саботаж. Отвътре. От някой, достатъчно луд да унищожи станцията, на която се намира – или пък е напуснал в последния момент.

Вгледа се в мъчно разгадаемото лице на Джесад, в спокойните му, съвсем непреклонни очи и си представи, че на Маринър е имало човек като него.

После се е появила Флотата и станцията умишлено е била унищожена.

5

Пел: И-зоната: девето оранжево ниво: 19:00 ч

Отвън все още имаше чакащи в редица хора, опашка, простираща се по главния коридор на девето ниво чак навън на дока. Василий Кресич подпря брадичка на дланите си, когато поредният просител бе грубо избутан навън от човек на Коледи – жена, която му бе крещяла, която се бе оплакала от кражба и бе назовала един от бандата на Коледи. Главата го болеше, гърбът също. Ненавиждаше тези приемни часове, които

независимо от това провеждаше веднъж на пет дни. Те бяха най-малкото клапан за изпускане на напрежението, поддържаха илюзията, че съветникът на И-зоната изслушва проблемите, приема оплакванията, опитва се да направи нещо.

Колкото до оплакването на жената, това, което можеше да стори, бе малко. Познаваше мъжа, когото тя бе назовала. Вероятно беше истина. Щеше да поиска от Нино Коледи да го накаже. Жената бе като полудяла, когато отпрати оплакването. Много хора стигаха тук до странно състояние, може би истерия, когато единственото, което имаше значение, бе гневът им. Той водеше до самоунищожение.

Пуснаха един мъж да влезе. Рединг, следващия по ред. Кресич се стегна вътрешно, облегна се назад на стола си, готов за седмичната среща.

– Все още се опитваме – рече той на едрия мъж.

– Аз платих – заяви Рединг. – Платих предостатъчно за паспорта си.

– При заявките за Тамдолу няма гаранция, мистър Рединг. Станцията просто взима тези, от които има нужда в момента. Моля, оставете новата си молба на бюрото ми и аз ще продължа да я прокарвам според процедурата. Рано или късно ще се отвори възможност...

– Искам да изляза оттук!

– Джеймс! – викна Кресич, обзет от паника.

Охраната се появи мигновено. Рединг се огледа диво и за ужас на Кресич посегна към колана си. В ръката му проблесна късо острие, но то не бе предназначено за охраната – мъжът се извърна от Джеймс към него, Василий.

Кресич се отблъсна назад и падна от стола. Дес Джеймс се хвърли върху гърба на Рединг, който се просна по лице върху бюрото, като разпиля на всички страни документите и продължи да замахва побеснял с ножа. Василий изпъзля от стола и се опря в стената. Отвън се надигнаха викове, паника и още хора нахлуха в залата.

Кресич отстъпи встрани, когато борбата се приближи до него. Рединг се блъсна в стената. С другите бе влязъл и Нино Коледи. Едни притиснаха Рединг на пода, други избутваха назад тълпата от любопитни и отчаяни посетители. Те махаха с ръце стиснали формулярите, които се надяваха да подадат.

– Мой ред е! – пищеше някаква жена, като размахваше документ и се опитваше да стигне до бюрото. Изведоха я навън с останалите.

Рединг се мятеше на пода, заклещен от трима. Четвърти го ритна в

главата и той утихна.

Коледи държеше ножа, огледа го внимателно и го прибра в джоба си с усмивка на изплашеното си младо лице.

– Този няма да стигне до станционната полиция – каза Джеймс.

– Ранен ли сте, мистър Кресич? – попита Коледи.

– Не. – Той пренебрегна драскотините и се добра до бюрото си. Отвън още се носеше глъчка. Придърпа отново стола си до бюрото и седна, защото краката му се клатеха. – Човекът каза, че бил платил – рече Кресич, знаейки много добре, че Коледи наистина продаваше на черно формуляри за преместване от И-зоната. – Досието му в станцията не е чисто и не мога да му издадя разрешение. Какво сте имали предвид, като сте му обещали и сте му взели парите?

Коледи премести бавно поглед от него към мъжа на пода и обратно.

– Е, сега досието му при нас няма да е чисто и това е по-лошо за него. Махнете го оттук. Откарайте го надолу по коридора, в обратната посока.

– Не мога да приема никой повече – изохка Кресич, като подпря глава на ръцете си. – Разкарайте ги оттук.

Коледи излезе в коридора.

– Опразнете мястото!

Кресич чу как надвиква воплите на протест. Хората на Коледи – някои от които бяха въоръжени с метални пръти – започнаха да изтласкват хората от опашката. Тълпата отстъпи и Коледи се върна в офиса. Тръгнаха да извеждат Рединг през другата врата, като го разтърсиха, за да го накарат да ходи. Бе започнал да се свестява, от слепоочието му течеше кръв и покриваше цялото му лице.

„Те ще го убият“ – помисли си Кресич. По някое време в по-спокойните часове някъде щеше да се появи труп, така че да бъде намерен от служителите на станцията. Рединг сигурно се досещаше какво го чаква. Опита се да се бори отново, но те го изведоха и затвориха вратата.

– Избършете това – нареди Коледи на един от останалите в залата, който тръгна да търси нещо, с което да изчисти пода. Коледи седна отново на ръба на бюрото.

Кресич бръкна отдолу и извади една от бутилките вино, с които го снабдяваше Коледи. И чаши. Наля две, отпи от тамдолското вино и се опита да стопли разтрепераните си крайници, пронизваните от болка гърди.

– Твърде стар съм за това – оплака се той.

– Не трябва да се безпокоите за Рединг – каза му Коледи, като

вдигна чашата си.

– Не бива да създаваш такива ситуации – тросна се Кресич. – Знам какво правиш. Но не обещавай преместване на хора, за които няма шанс да им го уредя.

Коледи се усмихна с изключително неприятно изражение.

– Рединг щеше да си го изпроси рано или късно. По този начин си плати за привилегиата.

– Не искам и да знам – рече кисело Василий. Отпи голяма глътка от виното. – Не ме интересуват подробностите.

– Ще е по-добре да ви закараме в апартамента ви, мистър Кресич. Ще ви поставим охрана. Поне докато не приключи този случай.

Допи виното си толкова бързо, колкото му се нравеше. Един от младежите в групата на Коледи бе събрал купищата документи, които в борбата се бяха разпилели по пода, и ги сложи на бюрото. Тогава Кресич се изправи, краката му все още се подкосяваха, извърна очи от кръвта, която бе оставила следи по рогазката.

Коледи и четирима от хората му го съпроводиха през същата врата, през която бяха минали Рединг и пазачите му. Отидоха по коридора до сектора, където се намираше малкият му апартамент и той си отвори с ръчния ключ – компютърът бе изключил в тази част от станцията и тук нищо не функционираше, освен механичните устройства.

– Нямам нужда от компанията ви – отсече той.

Коледи му отвърна с крива и подигравателна усмивка, направи пародиен поклон.

– Ще говорим по-късно – каза Нино.

Кресич влезе, заключи отново ръчно вратата и остана за момент на място, чувствайки, че му се повдига. Накрая седна на стола до вратата и се опита да си почине малко.

Лудостта в И-зоната взимаше все по-застрашителни размери. Паспортите, които за някои бяха надежда да се махнат от там, само засилваха отчаянието на тези, които не можеха да заминат. Оставаха най-големите грубияни, така че положението ставаше все по-напечено. Управляваха бандите. Никой, който не се числеше към една или друга от организациите, не можеше да се чувства сигурен – независимо дали бе мъж или жена, никой не можеше да се движи в безопасност по коридорите, ако не се знаеше, че е закрилян, а закрилата се продаваше – срещу храна, услуги или тела, според съответната налична валута. До И-зоната достигаха упойващи лекарства и наркотици, също и вино, а скъпоценни метали и всичко друго, което имаше някаква стойност, се изнасяше от

И-зоната и проникваше в станцията. Пазачите край бариерите печелеха от това.

А Коледи продаваше формуляри за паспорти за излизане от И-зоната, за преселване на Тамдолу. Продаваше дори правото да се стои на опашка за правосъдие. И всичко друго, което той и полицията му сметнеше, че е изгодно. Бандите за защита се обръщаха към Коледи за разрешително.

Оставаше само стопяващата се надежда за Тамдолу и онези, чиито молби бяха отхвърляни или отлагани, изпадаха в истерия от подозрението, че в досиетата им в станцията са вписани лъжи, черни точки, които щяха завинаги да ги задържат в И-зоната. Нарастваше броят на самоубийствата; някои се отдаваха на ексцеси в общите спални, чиито обитатели се отдаваха на всички пороци. Някои извършваха престъпленията, в които се страхуваха, че ги обвиняват; други ставаха техни жертви.

– Тях ги убиват навън – бе извикал един отхвърлен младеж. – Изобщо не ги пращат на Тамдолу; извеждат ги оттук, за да ги убият, ето къде отиват. Не взимат работници, не взимат млади хора, извеждат старите хора и децата, за да се отърват от тях.

– Млъкни! – бяха надигнали глас останалите и младежът бе пребит от трима в редицата, преди полицията на Коледи да успее да го измъкне окървавен. Други плачеха, но продължаваха да чакат на опашката, стискайки в ръка заявките си за паспорт.

Самият Кресич не можеше да кандидатства за заминаване. Боеше се да не изтече информация до Коледи, ако пуснеше заявление за себе си. Пазачите търгуваха с Коледи и затова толкова се страхуваше. Тук имаше контрабандно вино, безопасност, охраната, поставена от Коледи около него, така че ако някой пострадеше в И-зоната, това нямаше да е Василий Кресич, не и докато Коледи не подозираше, че той се опитва да избяга от него.

Уверяваше сам себе си, че това което вършеше бе за добро – докато оставаше в И-зоната, докато имаше приемни часове веднъж на пет дни, докато имаше възможност да се противопостави поне на най-големите извращения. Самият Коледи спираше някои изстъпления, а понякога и хората му предпочитаха да се замислят преди да си създадат проблеми. Кресич поддържаше някакъв ред в И-зоната. Спасяваше живота на хора. Възпираше донякъде безвластието, в което би изпаднала И-зоната без неговото влияние.

А освен всичко Кресич имаше достъп до станцията... Винаги хранеше надеждата, че ако ситуацията станеше наистина непоносима,

когато дойдеше неизбежната криза, можеше да помоли за убежище. Можеше да се измъкне. Нямаше да го върнат, за да умре. Нямаше.

Накрая се изправи, потърси бутилката с вино, която държеше в кухнята, наля си четвърт от нея, опитвайки се да не мисли за това, което бе станало, ставаше, щеше да стане.

До сутринта Рединг щеше да е мъртъв. Не можеше да го съжалява, виждаше само лудите очи на мъжа, втренчени в него, когато се бе хвърлил през бюрото, разпилявайки документите, замахвайки към него с ножа – към него, а не към охраната на Коледи.

Сякаш той беше врагът.

Потрепери и изпи виното си.

6

Пел: жилищен отсек за тамдолци: 23:00 ч

Смяна на работниците. Сатина влезе в слабо осветеното жилищно помещение, махна си маската и се изми старателно със студената вода в легена. Синия зъб – който не се отдалечаваше от нея нито през деня, нито през нощта – влезе и клекна на рогозката ѝ, сложи ръка на рамото ѝ, опря глава в нейната. Бяха уморени, дори преуморени, защото през деня се бе наложило да пренесат много товари и макар по-голямата част от работата да се вършеше от машините, тамдолски мускули натоварваха стоките на платформите, а хората само викаха. Тя взе другата му ръка, обърна я с дланта нагоре и целуна набитите места, притисна се до него и близна бузата му там, където маската бе протъркала козината.

– Лукас-мъже – изръмжа Синия зъб. Очите му гледаха право напред и лицето му бе ядосано. Този ден бяха работили за Лукас-мъже, някой от които бяха създали неприятностите в базата на Тамдолу.

Сатина изпитваше болки в ръцете и раменете, но се безпокоеше най-вече за Синия зъб, за този поглед в очите му. Много трудно можеше да бъде разгневен. Той обикновено мислеше доста и докато разсъждаваше, нямаше кога да се ядоса. Тя обаче съзнаваше, че този път Синия зъб правеше и двете и ако изгубеше самообладанието си, щеше да е лошо за него – сред хората, с Лукас-мъже наоколо. Сатина поглади грубата му козина и продължи да го чеше, докато той не се поуспокои.

– Ела – рече тя. – Ела да ядем.

Синия зъб се обърна към нея, докосна с устни бузата ѝ, близна

козината, за да я изглади и я прихвана с ръка.

– Да ядем – съгласи се той.

Станаха и отидоха по металния тунел в голямата зала, където винаги имаше готова храна. Младите, които работеха тук им сипаха по пълна купа и двамата се оттеглиха в един тих ъгъл да хапнат. С пълен стомах Синия зъб си възвърна най-накрая доброто самочувствие и изсмука със задоволство полепналата по пръстите му овесена каша. Влезе друг мъжкар, влачейки краката си, взе си купата и седна до тях – младия Великанчо, който им се усмихна дружелюбно, излапа овесената си каша и отиде за втора купа.

Те харесваха Великанчо, който също бе дошъл неотдавна от Тамдолу, от същата страна на реката, макар и от друг лагер и други хълмове. Когато той се върна, към тях се присъединиха още тамдолци, струпаха се наоколо – дъга от топлота срещу ъгъла, в който седяха Сатина и Синия зъб. Голяма част от тях бяха сезонни работници, които идваха на Тамгоре и после се връщаха на Тамдолу, работеха с ръцете си и не разбираха особено от машини – те се отнасяха сърдечно към двамата. Имаше други хайза извън този приятелски кръг – постоянните работници, които не разговаряха много с тях, а седяха сами в отдалечени ъгли, само седяха и гледаха, като че ли дългото им пребиваване сред хората ги бе превърнало в нещо, различно от хайза. Повечето бяха възрастни. Те познаваха тайните на машините, разхождаха се из дълбоките тунели, из отдалечени тъмни места. Винаги стояха на страна.

– Разкажи за Бенет – помоли Великанчо, защото той, както и останалите, които идваха и си отиваха, независимо кой лагер на Тамдолу ги бе изпратил, бяха минали през основната база на хората, бяха познавали Бенет Джейсинт и на Тамгоре настъпи голяма печал, когато до тях стигна новината за смъртта му.

– Ще разкажа – рече Сатина, понеже тя, като най-нова тук, имаше право да разправи тази история, наред с другите истории, които хайза си разправяха на това място, и тя бързо обикна разказа си.

Всяка вечер, откакто бяха пристигнали, разговорите не бяха за дребните постижения на хайза, чийто живот бе винаги един и същ, а за направеното от двамата Константин, за това как Емилио и приятелката му Милико бяха накарали хайза да се усмихват отново – и за Бенет, който бе умрял като приятел на хайза. От всички, които по-рано бяха дошли на Тамгоре, за да разкажат тази история, нямаше нито един, който да я е виждал, и затова те я молеха да я разправя отново и отново.

– Той отива до мелницата – рече Сатина, когато стигна до тъжния

момент на разказа си, – и казва на хайза там не, не, моля бягайте, хората ще оправят, хората ще работят, така че реката да не взима никои хайза. И той работи със свои ръце, винаги, винаги Бенет-мъж работи със свои ръце, никога не вика, не, той обича хайза. Дадохме му име – аз го дадох, защото той ми даде човешко име и добър дух. Аз го наричам Идващ-със-светлина.

Думите – породиха шепот – на признателност, а не на укор, макар името да принадлежеше на духа на самото Слънце. Хайза се обгърнаха всички заедно с ръце в трепета си, както правеха всеки път, когато Сатина им разказваше историята.

– И хайза не изоставят Бенет-мъж, не, не. Те работят с него да спаят мелницата. Защото старата река, тя е сърдита на хората и на хайза, винаги е сърдита, най-вече сърдита, понеже Лукас-мъже оголват нейните брегове и взимат нейната вода. И ние предупреждаваме Бенет-мъж да не вярва на старата река, той ни слуша и се връща; но ние, хайза, работим, така че мелницата да не пропадне и Бенет да не е тъжен. Старата река, тя идва по-високо и отнася подпорите; и ние викаме бързо, бързо, върни се, на хайза, които работят. Аз-Сатина, аз работя там, аз виждам. – Тя се тупна в гърдите и докосна Синия зъб, разкрасявайки историята. – Синия зъб и Сатина, ние виждаме, ние тичаме да помогнем на хайза, на Бенет и добрите хора негови приятели, всички, всички тичаме да им помогнем. Но старата река, тя ги удавя и ние идваме много късно, тичаме твърде късно. Мелницата пропада, ссст! И Бенет се протяга за хайза в ръцете на старата река. Тя го взима и него, с мъже, които помагат. Ние крещим, ние викаме, ние молим старата река да върне Бенет; но въпреки това тя го взима. Тя връща всички хайза, но взима Бенет-мъж и неговите приятели. Очите ни са пълни с това. Той умира. Той умира, когато протяга ръце за хайза, умира заради доброто си сърце и старата река, лоша старата река, тя го удавя. Хората го намират и го погребват. Аз поставям пръчки-духове над него и му оставям подаръци. Идвам тук и приятелят ми Синия зъб идва, защото това е Момент. Идвам тук на поклонение, защото тук е домът на Бенет.

Разнесе се одобрителен шепот, тръпка премина по телата, които ги обграждаха. В очите на много хайза блестяха сълзи.

И нещо странно и страшно се бе случило, тъй като някои от особениците хайза на Тамгоре се бяха приближили до задните редици на групата и наблюдаваха.

– Той обича – рече един от тях, изненадвайки останалите. – Той обича хайза.

– Така е – съгласи се Сатина. Буца застана на гърлото ѝ, като чу туй признание от един от тези ужасяващи, особени тамдолци, от факта, че те се вслушваха в бремето на сърцето ѝ. Разрови се сред торбичките си, нейните дарове-духове. Извади ярката рокля и я хвана нежно с пръсти. – Това е моят подарък-дух, името, което той ми даде.

Разнесе се шепот на одобрение.

– Как ти е името, разказвачо?

Притисна силно своя дар-дух до гърдите си и се загледа в особения, който я бе попитал, пое дълбоко въздух. Разказвач. Козината – настръхна от такава чест от страна на Стария сред особените.

– Аз съм Небето-я-вижда. Хората ме наричат Сатина. – Тя протегна нежно ръка към Синия зъб.

– Аз съм Блясък-на-слънце-през-облаци – рече Синия зъб, – приятел на Небето-я-вижда.

Вече всички особени хайза се бяха събрали, посрещнати с почтителен шепот сред останалите, които се бяха отдръпнали, за да оставят свободно пространство между тях и Сатина.

– Чухме, че говориш за този Идващ-със-светлина, за този Бенет-мъж – рече стария. – Добър, добър беше този човек и добре е, че си му оставила дарове. Ние те приветстваме с добре дошла и почитаме поклонението ти, Небето-я-вижда. Твоите думи ни стоплиха, направиха топли очите ни. Дълго време чакахме.

Тя се наклони напред в знак на уважение към възрастта на говорещия и към неговата любезност. Шушукането сред останалите се засилваше.

– Този е Стария – прошепна над рамото ѝ Великанчо. – Той не говори с нас.

Стария плюна, изчетка надменно козината си.

– Разказвачът говори смислено. Тя отбелязва Момент с пътуването си. Тя ходи с отворени очи, не само с отворени ръце.

– Ах – въздъхнаха другите смутено, а Сатина се чувстваше объркана.

– Ние почитаме Бенет Джейсинт – каза Стария. – Става ни топло, когато чуваме тези неща.

– Бенет-мъж е нашият човек – заяви предано Великанчо. – Човек на Тамдолу: той ме изпрати тук.

– Той ни обичаше – обади се друг, а трети допълни: – Всички го обичахме.

– Той ни защитаваше от тези като Лукас – рече Сатина. – И

Константин-мъж е негов приятел, той ме изпрати тук за моята пролет, на поклонение; срещнахме се при гроба на Бенет. Аз идвам да видя Слънцето, да видя лицето му, да видя Тамгоре. Но, Стари, ние виждаме само машини, не виждаме велика светлина. Работим много, много. Нямаме цветовете и хълмовете, приятелят ми и аз, нямаме ги, обаче все още се надяваме. Бенет казва, че тук е добре, че тук е красиво; казва, че великото Слънце е близо до това място. Чакаме да видим, Стари. Попитахме за образите на Тамгоре, но никой не ги е виждал. Казват, че хората ги крият от нас. Обаче ние все още чакаме, Стари.

Настъпи продължително мълчание, докато Стария се поклащаше напред-назад. Накрая той спря и вдигна костелива ръка.

– Небето-я-вижда, нещата, които търсиш, са тук. Ние ходим там. Образите са в голямото място, където се събират Старите на хората, и ние сме ги виждали. Слънцето бди над туй място, да, истина е. Вашият Бенет-мъж не ви е излъгал. Но тук има неща, от които ще изстинат костите ти, разказвачо. Ние не говорим за тези тайни неща. Как ще ги разберат хайза на Тамдолу? Как ще ги понесат? Техните очи не виждат. Този Бенет-мъж обаче направи очите ти топли и те повика. Ах, дълго чакахме, дълго, дълго, и ти стопляш сърцата ни да те посрещнем с добре дошла. Ссст! Тамгоре не е такова място, каквото изглежда. Спомняме си образите на равнината. Аз съм ги виждал. Аз съм спал край тях и съм сънувал сънища. Но образите на Тамгоре – те не са, за да сънуваме. Ти ни разказваш за Бенет Джейсинт и ние, разказвачо, ще ти разправим за една от нас, която не виждаш – Лили, така я наричат хората. Името ѝ е Слънцето-й-се-усмихва и тя е Великата Стара, на много повече лета от мен. Образите, които ние дадохме на хората, станаха човешки образи и край тях една жена сънува в потайните места на Тамгоре, на много светло място. Голямото Слънце я посещава – тя никога не се движи, не, защото сънят е хубав. Тя лежи в тази светлина, очите ѝ са топли със Слънцето; звездите танцуват за нея; тя наблюдава цялото Тамгоре на стените си; навярно ни наблюдава в този момент. Тя е образът, който бди над нас. Великата Стара се грижи за нея, обича я, тази светица. Добра, добра е нейната любов и тя сънува всички нас, сънува Тамгоре и лицето ѝ се усмихва вечно на великото Слънце. Тя е наша. Ние я наричаме Слънцето-неин-приятел.

– Ах! – прошепнаха събралите се хайза, удивени от чутото – че някой е приятел със самото велико Слънце.

– Ах! – промълви и Сатина, сви се и треперейки, се наведе напред.
– Ще видим ли тази добра жена?

– Не – отвърна кратко Стария. – Само Лили ходи там. И аз. Веднъж. Веднъж я видях.

Сатина се отпусна, дълбоко разочарована.

– Навярно няма такъв човек – предположи Синия зъб.

Ушите на Стария се дръпнаха назад и навсякъде около тях хайза поеа въздух.

– Това е Момент, моето пътешествие – каза Сатина. – Идваме от много далеч, Стари, а не можем да видим образите, не можем да видим сънуващата, още не сме видели лицето на Слънцето.

Устните на Стария се свиха и отпуснаха няколко пъти.

– Елате двамата. Ние ще ви покажем. Тази нощ ще дойдете вие, през следващата други – ако не ви е страх. Ще ви покажем място. В него за кратко време няма хора. Един час. Според броенето на хората. Знаем как да го определя. Ще дойдете ли?

Синия зъб не издаде ни звук.

– Ела – подкани го Сатина и усети нежеланието му, като го дръпна за ръката. Други не поискаха. Никой нямаше такава смелост – или таква доверие на Стария.

Стария се изправи, както и двама от спътниците му. Сатина също стана и Синия зъб я последва по-бавно.

– Аз също ще дойда – заяви Великанчо, но освен него никой от другарите му не се присъедини към тях.

Стария ги изгледа с подигравателно любопитство и им махна да го последват – надолу по тунелите, към далечни места, надолу по тунели, където хайза можеха да ходят без маски, из тъмни места, където трябваше да се катерят по метални пръчки и където дори хайза трябваше да вървят приведени.

– Той е луд – просъска накрая Синия зъб в ухото й, запъхтян. – И ние сме луди да следваме този побъркан Стар. Всички те са особени, тези, които са били тук по-продължително време.

Сатина не отговори, не знаеше друг довод, освен собственото си желание. Страхуваше се, но следваше Стария и Синия зъб вървеше с нея. Великанчо се влачеше последен. Задъхваше се, когато дълго време трябваше да се придвижват приведени или да се катерят на високо. Силата, която Стария и приятелите му притежаваха, бе необикновена, явно бяха свикнали с такива разходки и знаеха къде отиват.

Или може би – мисълта я смрази до мозъка на костите й – това бе странна шега на Стария – да ги отведе на дълбоко в тъмните проходи, където могат да се лутат и да умрат изгубени, за да даде урок на

останалите.

И тъкмо когато почти се бе убедила в опасението си, Стария и спътниците му спряха на една площадка и си сложиха маските, с което показаха, че ще излязат на място с човешки въздух. Сатина нахлупи своята на лицето си и Синия зъб и Великанчо едва успяха навреме да поставят маските си, защото вратата зад гърба им се захлопна, а тази пред тях се отвори към светла зала с бял под и зеленина на растения, хора сновяха из това самотно голямо пространство, съвсем не приличащо на доковете. Тук бе чисто и светло, а по-нататък зееше черна бездна, към която ги поведе Стария.

Сатина усети как Синия зъб пхна ръката си в нейната и Великанчо се приближи до двамата, когато те последваха водача си в мрак, по-обширен и от светлото помещение, което бяха напуснали – място, където нямаше стени, а само небе.

Звезди се въртяха около тях и ги, замайваха с движението си, магически звезди, които се преместваха от едно място на друго, грееха по-ярко и по-непроменливо, отколкото някога ги бяха виждали от Тамдолу. Сатина пусна ръката, която я държеше, и пристъпи напред, оглеждайки се.

Изведнъж блесна светлина – огромен кръг, искрящ като жарава, осян с тъмни петънца и бушуващи огънове.

– Слънцето – пропя Стария.

Нямаше светло небе – синева, единствено мрак, звездите и ужасната близост на огъня. Сатина потрепна.

– Тъмно е – забеляза Синия зъб. – Как може да е нощ, когато грее Слънцето?

– Всички звезди са роднини на великото Слънце – поясни Стария. – Истина е. Светлото небе е илюзия. Наистина е така. Великото Слънце сияе в мрака и то е огромно, толкова огромно, че ние сме просто пращинки. То е страшно и огньовете му плашат тъмнината. Вярно е. Небето-я-вижда, това е истинското небе: това е истинското ти име. Звездите са като великото Слънце, но са далече, далече от нас. Туй сме научили. Вижете! Стените ни показват самото Тамгоре и големите кораби, външната страна на доковете. А също и Тамдолу. Сега гледаме към него.

– Къде е човешкият лагер? – попита Великанчо. – Къде е старата река?

– Светът е кръгъл като яйце и част от него гледа в обратна на Слънцето посока, което причинява нощта на тази страна. Навярно ако се

вгледате внимателно, ще може да видите старата река; така си мислех. Но никога човешката база. Тя е твърде малка върху лицето на Тамдолу.

Великанчо се сви и потрепери.

Сатина обаче мина между масите, излезе на празното пространство, над което, превъзможвайки мрака, светеше великото Слънце с истинското си лице – страховито, оранжево като огън, вездесъщо, с ужасяваща мощ.

Тя си помисли за сънуващата жена, наречена Слънцето-неин-приятел, чиито очи винаги се топлеха от тази гледка, и козината – се изправи на тила.

Протегна широко ръце сякаш за да прегърне огромното Слънце и всичките му далечни роднини, да потъне сред тях, защото бе дошла на Мястото, в чието търсене се бе впуснала на път. Напълни очите си с гледката, докато насреща – бе Слънцето, и никога вече нямаше да е същата, никога.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На борда на „Норвегия“: точка нула, територия на Съюза: 10.9.52

Омикрон.

„Норвегия“ не бе първият кораб, който изплува в реалното пространство близо до тази камара от скали и лед с големината на планета, която се виждаше само когато затъмняваше звезди. Други бяха пристигнали вече на тази лишена от слънце среща. Омикрон бе скитник, купчина отломки сред звездите, но местоположението му бе предсказуемо, освен това имаше достатъчно голяма маса, за да послужи за излизане от скок. Това място, толкова никъде, колкото бе възможно, бе случайно открито от Сънг на „Пасифик“ преди много време и оттогава бе използвано от Флотата. То бе едно от образуванията, от които се бяха страхували субсветлинните товарни кораби, но които скоковите кораби, заинтересовани от дискретен бизнес, ценяха високо и пазеха в тайна.

Сензорите долавяха все по-голяма активност, наличието на няколко кораба, комуникации сред тази вечна нощ. Компютрите говореха помежду си, когато „Норвегия“ изплува, и Сигни Малори непрестанно местеше поглед от един телеметричен уред на друг, борейки се с хипнотичното състояние, в което бе толкова лесно да изпаднеш след скок и

необходимите седативи. Тя тласна кръстосвача към максимална скорост в реално пространство, насочвайки се към тези сигнали. Бе излязла от скока с чувство, че си имат опашка, довери се на действията на екипажа си и уточни курса, докато корабът ускоряваше. През тези няколко трепетни минути на пътуване с почти светлинна скорост чувстваха сърцата си в гърлата и можеха да работят единствено с приближения.

Малори бързо намали скоростта, започна да спира, което не бе приятен процес, обърканите от шеметното движение телеметрични уреди и обърканият от седатива човешки мозък се бореха да определят точното местонахождение – ако не преценеше правилно спирането, можеше да блъсне „Норвегия“ право в тази скала или в друг кораб.

– Ясно, ясно, всички са тук освен „Европа“ и „Либия“ – докладва комофицерът.

Не беше малък навигационен подвиг да попаднат толкова близо до Омикрон, да изплуват в обхвата на средния сканер, точно в скоковата област, след като стартираха край Ръсел, доста отдалеч. Ако закъснееха, щяха да се намират в скоковата област, когато в нея пристигне друг кораб, а това означаваше катастрофа.

„Добра работа“, изпрати Малори до всички станции, докато преглеждаше на екрана си изчисленията, приготвени от Граф.

– Две минути закъснение, но право в целта; като се има предвид стартовото ни разстояние, не можехме да изплуваме по-точно. Приемаме сигнали от нашите. Останете в готовност.

Тя засече позицията си по отношение на Омикрон, провери данните; след половин час се получи сигнал от „Либия“, който току-що се бе появил. „Европа“ пристигна четвърт час по-късно в друга плоскост.

Това бе тайният им сборен пункт. Бяха на едно и също място по едно и също време, което не се бе случвало от годините на най-ранните им операции. Колкото и да бе невероятно Съюзът да предприеме масирана атака тук, продължаваха да чувстват безпокойство.

Дойде компютърен сигнал от „Европа“. Даваха им време да отдъхнат. Сигни се облегна, извади комслушалката от ухото си, откопча колана си и стана, а Граф се настани на мястото ѝ. Те бяха в по-изгодно положение от други: „Норвегия“ бе измежду корабите, на които течеше основният ден – според графика на смяна бе основният команден екипаж. На някои като „Атлантик“, „Африка“ и „Либия“ сега бе алтернативният ден, така че противникът да не може да избере удобен момент за нападение, така че по всяко време да има кораби, на които на смяна е основният екипаж. Но сега всички трябваше да се пренастроят на

основен ден – синхронизация, каквато никога не бяха извършвали и от която страдаха капитаните от алтернативната смяна заради комбинацията от скока и смяната на времето.

– Поеми управлението – помоли тя Граф, измъкна се през прохода, докосна тук-там нечие рамо, стигна до собствената си каюта в дъното на коридора и я подмина. Запъти се към квартирите на екипажа, надникна в тях – там лежеше алтернативната смяна – повечето упоени до безчувственост, за да почиват въпреки скока. Неколцина, които не обичаха процедурата, бяха будни и седяха в столовата на екипажа, като изглеждаха по-добре, отколкото навярно се чувстваха.

– Всичко е нормално – каза им Малори. – Някой да е зле?

До един отрекоха. Сега им предстоеше бавно да превъзмогват влиянието на седативите. Тя ги остави, спусна се с асансьора към външния пояс и войнишките квартири, тръгна по главния коридор зад тренировъчната зона и обиколи едно след друго всички казармени помещения, където неизменно прекъсваше заниманията на групички мъже и жени, обсъждащи предстоящите събития. Срещна виновни и стреснати погледи, войници, които скачаха на крака, смутени от това, че е дошла да ги провери, припряно търсеха части от облеклото си, скриваха туй-онуй, което можеше да предизвика неодобрение; тя не правеше забележки, но екипажът и войниците често проявяваха чудата потайност. И тук някои спяха упоени, проснати върху койките си; повечето обаче бяха будни – в много от помещенията играеха хазарт, докато корабът хвърляше своите зарове срещу Бездната, докато телата на хората и корпусът му сякаш се разтваряха и играта продължаваше оттатък този безкрайно разтегнат миг.

– Тук ще се позабавим – съобщаваше във всяко помещение Малори. – На позиция сме и всичко е нормално; правете каквото искате, но бъдете готови да реагирате за минута при сигнал за действие. Няма основания да очакваме проблеми, но не бива да рискуваме.

Дей Джанц я пресрещна в главния коридор, щом тя излезе от третото казармено помещение, кимна ѝ любезно и я съпроводи из това свое царство, очевидно зарадван от нейното посещение сред подчинените му. Войниците се ободриха, когато видяха Дей в компанията на Малори, посрещнаха ги с мълчаливо внимание. Най-добре е, помисли си тя, да се довърши импровизираната проверка, просто за да им се покаже, че командването не ги е забравило тук долу. Операцията, която предстоеше, бе именно от типа, от който те най-много се страхуваха – едновременно нападение на много кораби, което увеличаваше шансовете някой да

бъде засегнат. И войниците трябваше да го преживеят слепешком, ненужни, затворени в тесните помещения, в относителна безопасност, каквато вътрешната структура на кораба можеше да им осигури. Не бяха по-смели, когато трябваше да прекосят обстрелвана зона, да се качат на борда на спрян търгар, да кацнат за бърза атака на някоя планета или станция; те извършваха с лекота обикновените нападения, в които участваше само „Норвегия“ – удряха и бягаха. Сега обаче бяха нервни, тя го усещаше в прошепнатите коментари, дотути по отворения интерком – винаги отворен, такава бе традицията на „Норвегия“, всички, до последния новобранец да знаят какво става. Те се подчиняваха, щяха да се подчинят, но гордостта им бе наранена в този нов етап от войната, в който от тях нямаше нужда. Затова бе важно сега да ги посети тук, долу, да направи този жест. Замайни от скока и седативите, те бяха в най-ниското си състояние на духа и физиката и Сигни видя как очите им светват от проста дума, от докосване по рамото при разминаване. Познаваше ги по име всичките, обръщаше се по име към един или друг войник. Този беше Малер, бе го взела от бежанците от Ръсел, изглеждаше трезв и доста изплашен; Кий, от търгарски кораб; Дей бе дошъл преди години по същия начин. И още много, много други. Някои от тях бяха подмладени като нея самата, познаваха я отдавна и тя си даде сметка, че разбираха истинското положение на нещата също като нея, както трябваше да го знаят и всички останали. Най-горчиво приемаха факта, че този критичен етап не бе техен, не можеше да е техен.

Сигни мина през тъмния преден трюм, разположен край стената на цилиндъра, и влезе в странния свят на екипажите на корабите ездаци. Това място ѝ беше като роден дом, спомен за отминалите дни, когато тя също живееше в подобна обстановка, в една такава секция, в която екипажите на бойните кораби, техните механици и подготвителни екипи водеха свой собствен живот в отделен свят. Тук съществуваше друг команден отсек, нормално ориентиран при въртене като в момента и обърнат с пода нагоре в редките случаи, когато се намираха в док. В него бяха настанени два от осемте екипажа – на Куеведо и на Алмаршад. Четири екипажа почиваха, а останалите два пътуваха при нулево притегляне в носещата рамка на „Норвегия“ или в корабите си, защото прехвърлянето на екипажа с асансьора извън въртящия се цилиндър траеше една ротация и те не можеха да си позволят подобно губене на време в критична ситуация. А скок при нулево притегляне бе добре познато преживяване за Сигни. Не възнамеряваха да разгръщат ездачите тук, край Омикрон, иначе още два екипажа щяха да се намират на подобно

заточение в тъмницата, както я наричаха.

– Всичко е наред – рече Малори на екипажите, които бяха в готовност също да отидат в ездачите. – Почивайте, отпуснете се, но не пийте. Все още сме в изчакване и ще останем в този режим, докато сме тук. Не знам кога ще ни наредят да отлетим, нито колко по-рано ще ни предупредят за това. Може да се наложи да е по спешност, но е малко вероятно. Предполагам, че няма да извършим скок, без да си починаем. Тази операция върви по наш план, а не по сметките на Съюза.

Нямаше възражения. Сигни взе асансьора до основното ниво и прекоси малкото разстояние, което я отделяше от коридор номер едно. Все още чувстваше краката си сковани, но седативите вече губеха притъпяващия си ефект. Отиде в собствения си офис-квартира, легна на койката и се отпусна, просто затвори очи и остави напрежението да отmine, да се разсее нервната енергия, с която винаги я изпълваше скокът, защото излизането от него обикновено означаваше влизане в бой с необходимото бързо взимане на решения – да убиеш или да умреш.

Но не и този път. Този скок бе планиран, бе нещо, към което се бяха приближавали в продължение на месеци, изпълнени с дребни удари, с набези; бяха изкарали извън строя жизненоважни съоръжения, бяха опустошавали и разрушавали при всяка възможност.

Трябваше да си почине малко, да поспи, ако успее. Но не ѝ се удаде. Зарадва се, когато я извикаха.

Изпитваше странно чувство, докато минаваше по коридорите на „Европа“, още по-странно, когато се озова в заседателната зала на флагманския кораб в компанията на всички останали. Неестествено и объркващо чувство, предизвикано от събирането на всички капитани, които бяха работили заедно, без да се виждат в продължение на години, старателно бяха избягвали близостта си, освен при кратки срещи, за да предадат заповеди от кораб на кораб. Изглеждаше невероятно дори самият Мазиян да е знаел през това време къде се намира цялата му флота, дали отделни кораби са оцелели след мисиите, на които са били изпратени, или след безрасъдните операции, които са предприели сами. Действията им не подобаваха на флота, а по-скоро на партизански отряди – да се промъкваш, да нападаш и да бягаш.

Сега тук бяха последните десет капитани, преживели маневрите – тя самата; Том Едгър от „Австралия“, строен мъж със сурово изражение; едрият Мика Крешов от „Атлантик“, постоянно намръщен; Карло

Мендес от „Северен полюс“, дребен, мургав мъж със спокойни обноски. Ченъл от „Либия“ бе преминал подмлада и косата му бе станала изцяло сребриста от последния път преди година, когато го бе видяла Сигни. Тук бе и тъмнокожият Пори от „Африка“, ужасно отблъскващ, тъй като във Флотата не се правеха козметични операции на раните. Кеу от „Индия“, мек като коприна, но твърд и уверен; Сънг от „Пасифик“, символ на самата ефективност; Кант от „Тибет“, още един от типа на Сънг.

И Конрад Мазиян. Висок, красив мъж със сребриста от подмладата коса, облечен в тъмносин костюм; бе подпрял ръце на масата и бавно оглеждаше присъстващите. С този откровен поглед търсеше ефект, а навярно изразяваше и истинска привързаност. Мазиян винаги проявяваше особено чувство за драматизъм, живееше, воден от това чувство. Макар че Сигни го познаваше, макар да знаеше какъв бе всъщност, тя все пак се почувства развълнувана както някога.

Без уводни думи, без приветствия, само този поглед и едно кимване.

– Папките са пред вас – каза Мазиян. – С най-висока степен на секретност, защото съдържат кодове и координати. Вземете ги със себе си и запознайте нужните хора с подробностите, но не обсъждайте нищо между корабите. Настройте компютрите си за вариантите А, Б, В и тъй нататък и действайте, като изберете подходящия според ситуацията. Ние обаче не възнамеряваме да използваме варианти. Нещата са планирани така, както трябва да бъдат. Ето схемата.

Той изведе на екрана пред тях изображение, показващо познатата територия на неотдавнашните им действия, при които чрез изтегляне на важен персонал и създаване на хаос на станциите бяха оставили една-единствена незасегната станция, стесняваща като фуния пътя и насочваща го към Пел, към широко пръснатата група на Старите звезди. Една станция. Викинг. Сигни отдавна си бе дала сметка какво се целеше с това, разпозна бе тактика, стара колкото Земята, колкото войната, тактика, на която Съюзът не можеше да устои. Защото той не би позволил да се получи вакуум във властта, не можеше да позволи станциите, за чието превземане се бе борил, да изпаднат в хаос, лишени от техници, директори, сили за сигурност и да загинат оставени на произвола. Съюзът пръв бе започнал тази игра на превземане на станции. Така че те бяха натъпкали гърлото на Съюза със станции, за да го накарат да реагира, да ги вземе, за да не ги загуби, да изпрати на тях техници и друг опитен персонал, който да замести евакуираните. Както и кораби, които да ги пазят. Съюзът трябваше да разпредели в широк мащаб чудовищните си

ресурси, за да задържи това, което му бе дадено за смилане.

Беше му се наложило да превземе Викинг цяла, с всички вътрешни усложнения на станция, която не е била евакуирана. Да я превземе последна, защото като бяха задръстили бързо гърлото на Съюза със станция подир станция, те бяха диктували реда и посоката на движение на неговите кораби и персонал.

Викинг беше последната.

Спрямо другите тя се намираше в центъра, сред низ от опустошение, сред станции, които се бореха да оцелеят.

– Всичко показва, че са решили да укрепят Викинг – говореше меко Мазиан. – Логично решение. Викинг е единствената станция с пълни файлове в компютрите, единствената, на която имаха възможност да хванат всички дисиденти, да сломят всякаква съпротива, да приложат собствената си полицейска тактика и да регистрират в компютъра всеки – мигновено. Сега всичко е чисто, всичко там е подготвено за база на техните операции. Позволихме им да инвестират много в тази станция. Ще извадим Викинг от строя и ще ударим всички други, които се крепят на косъм от гледна точка на жизнеспособност. Тогава между нас и Фаргон ще има само боклук. Между Пел и Съюза. Ще направим разширяването неудобно и скъпо. Ще насочим звяра към широките му полета в обратна посока. Докато можем. В папките има специални указания за всеки от вас. Може да се наложи в определени граници да се импровизират някои подробности в зависимост от това на каква ситуация попаднете в сектора си. „Норвегия“, „Либия“ и „Индия“ са първо звено; „Европа“, „Тибет“ и „Пасифик“ – второ; „Северен полюс“, „Атлантик“, „Африка“ – трето; „Австралия“ има отделна задача. Ако имаме късмет, никой няма да ни излезе в гръб, но всяка възможност е предвидена. Обсъждането ни ще е дълго, затова ви давам възможност да си отдъхнете малко. Ще правим симулации, докато нямате повече въпроси.

Сигни бавно пое въздух и издиша, отвори папката и в настъпилата тишина прегледа планираната операция, все по-силно свивайки устни. Нямахше нужда от специална подготовка – знаеха какво трябва да правят, вариации на стари теми, които те бяха разработвали самостоятелно. Но подобна навигация подлагаше на изпитание цялото им умение – масова атака, изискваща точност при пристигането, което нямаше да е синхронизирано, а трябваше да се извърши поотделно. Защото ги очакваше катастрофа, ако след скока кораби попаднеша близо един до друг, ако обект с голяма маса, като например противникът, просто се случеше да е там. Щяха да се появят съвсем близо до Викинг, така че да не дадат

никакъв шанс за съпротива, но и на косъм от гибелта. Наличието на вражески кораб на място, където не би трябвало да е, разгръщането на противниковите кораби около станцията по нестандартен начин – предвидени бяха всякакви случайности. Отчитаха също местоположението на планетите и спътниците в системата в момента на пристигането им, за да се скрият, където е възможно. Защото трябваше да излязат от скок с все още забавени реакции, да задействат замъглените си умове и да се опитат веднага да локализират местоположението на приятели и врагове, да координират атаката си толкова точно, че някои от тях да изплуват отвъд Викинг, други пред станцията, да я нападнат едновременно от всички страни, тръгвайки от едно и също място...

Имаха едно-единствено предимство пред пъргавите нови кораби на Съюза, пред модерното им оборудване, пред безстрашните им млади екипажи, тренирани с рефлексни записи, подсъзнателно заучили решенията на всички проблеми. Флотата имаше опит, можеше да придвижи кърпените си кораби с точност, която прецизната техника на Съюза все още не успяваше да постигне, владееха играта на нерви, която консерватизмът на Съюза и придържането към уставите не разрешаваха на неговите капитани.

Можеха да загубят кръстосвач при този вид операция, може би повече от един, ако се появяха твърде близо един до друг, тъй че да се унищожат се взаимно. Вероятността за това беше висока. Разчитаха на „Късмета на Мазиян“, че няма да е тъй. Това беше предимството им – можеха да сторят нещо, което никой здравомислещ не би направил.

На екрана се редуваха една след друга схеми. Капитаните спореха, но в повечето случаи слушаха и приемаха, защото нямаше много неща, по които биха възразили. Обядваха заедно, а след това се върнаха отново в заседателната зала, за да обсъдят всичко за последен път.

– Един ден почивка – рече Мазиян. – Ще тръгнем в друг ден при зори по основното време. Въведете всичко в компютрите и го проверете няколко пъти.

Кимнаха и се разделиха, всеки тръгна към своя кораб. Раздялата им също имаше особен привкус, защото следващия път, когато се срещнеха, сякаш да са по-малко на брой.

– Ще се видим в ада – измърмори Ченъл и Пори се усмихна.

Разполагаха с един ден да настроят компютрите и задачите ги чакаха.

ГЛАВА ПЕТА

Станция Цитиана: службата за сигурност: 14.9.52 г.

Ейърс се събуди, без да е сигурен какво го бе изкарало от съня в тишината на апартамента им. Марш се бе върнал – той бе предизвикал поедната им уплаха, когато не се бе появил след почивката. Напрежение обзе Ейърс. Даде си сметка, че от известно време спеше напрегнат, тъй като го боляха раменете и ръцете. Но продължи да лежи, докато по лицето му избиваше пот и той не знаеше какво я бе причинило.

Войната на нерви не бе престанала. Азов получи каквото искаше – съобщение до Мазиан с нареждане да се оттегли. Сега обсъждаха някои точки на второстепенни споразумения за бъдещето на Пел, която Джейкъби предлагаше да се предаде на Съюза. Имаха време и за почивка, но ги задържаха на съвещания, притесняваха ги с хитра тактика както преди. Сякаш протестът му пред Азов само бе утежнил положението, тъй като той бе недостижим през последните пет дни – заминал, твърдяха по-нископоставени служители, и в трудностите, с които се сблъскваша сега, се забелязваше белег на лукавство.

Някой се разшава отвън. Тихи стъпки. Вратата се плъзна встрани без предупреждение и през нея видя силуета на Диас.

– Сигъст, ела – рече тя. – Трябва да дойдеш. Заради Марш.

Ейърс стана, взе халата си и последва Диас. Карл Бела също излизаше от стаята си, съседна на неговата. Спалнята на Марш бе от другата страна на всекидневната, до тази на Диас, и вратата – бе отворена.

Марш висеше, въртейки се леко, на колана си, закачен за кука на тавана, на която преди бе прикрепена подвижна лампа. Лицето му бе ужасяващо. Ейърс замръзна за миг, после придърпа стола, който бе паднал назад, покатери се на него и се опита да откачи тялото. Нямаха нож, не разполагаха с нищо, с което да прережат колана. Той се бе впил във врата на Марш и Сигъст не можеше да го освободи, като едновременно придържа и тялото. Бела и Диас опитаха да помогнат, хванали го за коленете, но това не доведе до нищо.

– Ще трябва да извикаме охраната – каза Диас.

Ейърс скочи от стола на пода, като дишаше тежко, и ги изгледа.

– Навярно бих могла да го спра – заяви Диас. – Все още бях будна. Чух, че прави нещо, вдигна доста шум. После – странни звуци. Когато те престанаха внезапно и задълго, най-накрая реших да видя какво

става.

Сигъст поклати глава, погледна към Бела, после отиде във всекидневната до панела на интеркома и въведе номера на службата за сигурност.

– Един от нашите е мъртъв – обяви той. – Свържете ме с някой от командирите ви.

– Искането ви ще бъде препредадено – беше отговорът. – Охраната е вече на път към вас.

Връзката прекъсна.

Ейръс седна, подпря главата си с ръце и се опита да не мисли за ужасния труп на Марш, който бавно се въртеше в съседното помещение. Можеше да се очаква нещо подобно, бе се страхувал дори от пострашното – че Марш ще се пречупи в ръцете на мъчителите си. Смел мъж по своему, Марш не се бе предал. Сигъст с всички сили се опита да повярва, че не го бе сторил.

Или бе постъпил така от чувство за вина? Угризението може да го е подтикнало към самоубийство.

Диас и Бела седяха край него в очакване, лицата им бяха сурови и мрачни, косите разрошени след ставане от сън. Ейръс се опита да срещне своите, прокарвайки през тях пръстите си.

Очите на Марш. Не искаше да мисли за тях.

Мина доста време.

– Какво ли ги задържа? – запита се Бела и Ейръс се съвзе и овладя достатъчно, за да му отправи гневен поглед, укор за тази човешка реакция. В крайна сметка всичко се свеждаше до старата война, която продължаваше дори в този случай и особено след него.

– Може би трябва пак да си легнем – обади се Диас.

По друго време и на друго място това би било налудничаво предложение. Тук бе проява на благоразумие. Имаха нужда от почивка. А се полагаха систематични усилия да ги лишат от нея. Още малко и всички те биха се чувствали като Марш.

– Навярно ще закъснеят – съгласи се той. – Може и да си легнем.

Те се прибраха в стаите си тихо, сякаш това бе най-нормалното нещо на света. Ейръс съблече халата си и го сложи върху облегалката на стола до леглото, като още веднъж си каза, че трябва да е горд със спътниците си, които се държаха толкова добре, а той мразеше, мразеше Съюза. Но в работата му не влизаше да го мрази, а само да постигне успех. Поне Марш бе свободен. Запита се какво ли правят в Съюза с мъртъвците. Навярно ги погребват, за да наторят почвата. Такова решение би

било типично за подобно общество. Икономично. Горкият Марш.

Сигурен бе в извратеното поведение на Съюза. Едва си бе легнал, укротил съзнанието си до степен да няма ясна мисъл, затворил очи в опит да заспи, когато външната врата се отвори, във всекидневната се разнесе тропането на крака в ботуши, после неговата врата бе плъзната встрани грубо и на фона на светлината зад нея се откриоиха силуетите на въоръжени войници.

– Обличай се – нареди един от тях.

Сигът се подчини. Нямахме смисъл да спори с марионетки.

– Ейръс – рече войникът, подканвайки го с пушката си.

От апартамента ги бяха отвели в един от офисите – него, Бела и Диас, накарали ги бяха да седят поне час на груби скамейки, в очакване на някой по-високостоящ, с когото им бяха обещали да се срещнат. Предполагаше, че службата за сигурност иска да изследва подробно апартамента.

– Ейръс – повтори войникът, този път грубо, като му посочи, че трябва да се изправи и да го последва.

Той отново се подчини, с чувство на загриженост при раздялата си с Диас и Бела. Навярно щяха ги шантажират, помисли си той, дори да ги обвинят в убийство на Марш. Може би щяха да обвинят него.

Просто още един начин да сломят съпротивата им, каза си Сигът. Навярно щеше да заеме мястото на Марш, щом го отделяха от другите.

Изведоха го от офиса, отвън в коридора го оградиха с взвод войници и го поведоха, пришпорвайки го, все по-далеч от офисите, от всички познати места, надолу с асансьор, после по друг коридор. Той не се съпротивляваше. Ако спреше, щяха да го носят. Нямахме смисъл да спори с хора с такъв манталитет, а и бе твърде стар, за да се остави да го влачат по коридора.

Излязоха на доковете, изпълнени с военни, взвод до взвод, все въоръжени, които се качваха на кораби.

– Не! – опъна се Ейръс, забравил политиката си на съдържаност, но удар с приклад на пушка в гърба го тласна отново напред, през пространството, покрито с грозна, проста настилка, нагоре по рампата и в ръкава, свързващ някакъв кораб с дока. Когато влезе вътре, забеляза, че ако не друго, то поне въздухът бе по-прохладен отколкото на доковете.

Прекосиха три коридора, изкачиха се с асансьор, преминаха множество врати. Последната в дъното бе отворена и осветена, вкараха го

вътре, в помещение със стоманена и пластмасова корабна мебелировка със заоблени линии, столове с многофункционален дизайн, твърдо закрепени скамейки. Извивките на пода и тавана бяха доста по-изразени в сравнение с тези на станцията, всичко бе претрупано, разположено под странни ъгли. Сигът се препъна, несвикнал с такъв терен под краката си, после изгледа с изненада мъжа, седнал на масата.

Дейн Джейкъби стана от стола, за да го приветства.

– Какво става? – запита Ейръс.

– Наистина не знам – отвърна му Дейн и изглежда това бе самата истина. – Снощи ме вдигнаха от леглото и ме доведоха на борда. Чакам в тази стая от половин час.

– Кой командва тук? – попита Ейръс марионетките. – Съобщете ми, че искам да говоря с него.

Те изобщо не реагираха, просто продължиха да стоят, като всички държаха пушките си под един и същ ъгъл сякаш за тренировка. Ейръс се отпусна бавно на близкия стол, следвайки примера на Джейкъби. Беше изплашен. Навярно и Дейн се чувстваше така. Потъна в привичното си дълго мълчание, нямаше какво да каже на един предател. Не можеше да води никакъв учтив разговор с него.

Корабът се помръдна, по туловището му се разнесе стържене, чието ехо обиколи коридорите и наруши спокойствието им. Войниците посегнаха към дръжките, щом с чувство на леко повдигане усетиха, че изпадат безтегловност. След като корабът се освободи от притеглянето на станцията, все още му бяха необходими няколко мига, докато управлението се поеме от системите му и той генерира свое собствено притегляне. Дрехите залепнаха неприятно, стомасите закъркориха. Бяха убедени, че падат, а когато почувстваха падането, то се превърна в бавно възвръщане на нормалните усещания.

– Отделихме се – промълви Джейкъби. – Значи го направиха.

Ейръс не каза нищо, мислеше с ужас за Бела и Диас, които бяха останали на станцията. Изоставени.

На врата се появи офицер в черна униформа и след него още един.

Азов.

– Излезте – нареди той на марионетките и те безмълвно изпълниха заповедта. Ейръс и Джейкъби скочиха едновременно.

– Какво става тук? – попита Сигът направо. – Какво означава това?

– Гражданино Ейрърс – отвърна Азов, – извършваме отбранителна маневра.

– Ами спътниците ми, те къде са?

– На най-сигурното място, мистър Ейрърс. Вие ни предоставихте посланието, което желяхме. То може да се окаже полезно и затова сте с нас. Квартирата ви е в съседство, надолу по коридора. Настанете се удобно в нея.

– Какво става? – повтори въпроса си Сигърт, но помощникът го хвана за ръката и го поведе към вратата. Ейрърс се залови за рамката ѝ, съпротивлявайки се, и погледна назад към Азов. – Какво става?

– Подготвяме се да предадем на Мазиан вашето съобщение – каза той. – И смятаме, че ще е подходящо да сте ни под ръка, ако възникнат други въпроси. Предстои да ни нападнат и аз се досещам къде ще стане това. Атаката ще е голяма. Мазиан не отстъпва станции току-така, срещу нищо. И ние, мистър Ейрърс, ще застанем там, където той ни принуждава да бъдем, да приемем двубоя, както изглежда. Не ни е оставил друг избор и той го знае. Но сериозно се надяваме, разбира се, че той ще се подчини на заповедта, с която го отзовавате. Ако искате да подготвите второ, още по-строга съобщение, ще ви осигурим всичко необходимо да го сторите.

– Коего ще бъде редактирано от експертите ви.

Азов се усмихна закачливо.

– Искате си Флотата непокътната? Честно казано, съмнявам се, че ще си я получите. Не мисля, че Мазиан ще се съобрази със съобщението ви. Но тъй като е останал без никакви бази, все пак може да ви се наложи да изпълните хуманитарна мисия.

Ейрърс не отговори нищо. И сега продължаваше да смята мълчанието за най-мъдро поведение. Помощникът го хвана отново за рамото и го поведе надолу по коридора, натика го в неудобна кабина с пластмасови мебели и заключи вратата.

Известно време Сигърт се разхождаше напред-назад, доколкото му позволяваше тясното помещение. После отстъпи на усещането, че краката му се подкосяват, и седна. Лошо се бе справил, помисли си. Диас и Бела бяха... където и да бяха, на някой кораб или все още в станцията, а той така и не разбра на коя станция ги бяха докарали. Всичко можеше да се случи. Седеше и трепереше, давайки си изведнъж сметка, че бяха загубени, че войниците и корабите се бяха насочили към Пел и към Мазиан, защото бяха взели и Джейкьби. Друга – как я нарече? – хуманитарна мисия. В глупостта си той бе играл играта, за да остане жив, за да

се върне у дома. Това изглеждаше все по-малко вероятно. Щяха да изгубят всичко.

– Беше сключен мир – бе казал той в простото изявление, което се бе съгласил да бъде записано, без да разполага с необходимите кодове. – Представителят на Съвета за сигурност Сигъст Ейръс, упълномощен от Земната Компания и от Съвета за сигурност, настоява Флотата да установи контакт за преговори.

Моментът беше най-неподходящият да се започва голяма битка. Земята имаше нужда от Мазиан там, където той се намираше, с всичките му кораби, които да нападат тук-там Съюза, да му пречат, да го затруднят да продължи разширението си към Земята.

Мазиан се бе побъркал – да хвърли малкото кораби, с които разполагаше, срещу огромния потенциал на Съюза, да започне голямомасабна битка и да загуби. Ако Флотата бѐдеше унищожена, изведнѐж Земята щеше да се окаже лишена от времето, което Ейръс бе дошъл да спечели тук. Без Мазиан, без Пел всичко щеше да се разпадне.

Можеше ли обаче съобщение от типа на това, което бе направил, да предизвика някое прибързано действие или да обърка плановете за вече започнали маневри и така да намали още повече шансовете за успех на Мазиан?

Ейръс се изправи, закричи по извития под на това, което изглежда бе негов доживотен затвор. Значи второ послание. Какво нахално искане! Но ако Съюзът бе толкова самоуверен колкото марионетките му, толкова непоклонливо убеден в правотата си, навярно можеше да пусне съобщението, стига то да отговаря на исканията му.

– Като се имат предвид общите интереси на Компанията и Съюза за постигане на търговско споразумение... – започна той да съставя съобщението в главата си. – Преговорите са на напреднал етап и за да се изрази добрата ни вяра в тях, необходимо е да спрете всякакви военни действия. Прекратете огъня и приемоте примирието. Изчакайте по-нататъшни нареждания.

Коварство – да се накара Мазиан да отстъпи, да се върне към този вид разпръсната съпротива, от която се нуждаеше Земята на този етап. Това бе единствената надежда.

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

1

Приближаване към Пел: 4.10.52 г., 11:45 ч

Пел.

„Норвегия“ се появи заедно с останалата част от Флотата, възстановявайки синхронно с нея масата си в реалното пространство. Комвръзките и сканерите заработиха трескаво, търсейки пращинката, каквато представляваше гигантът „Тибет“. Кръстосвачът бе скочил преди тях в ролята на авангард при това отстъпление.

– Всичко е наред – съобщи комофицерът на командващия с успокояваща нотка в гласа.

„Тибет“ се намираше там, където трябваше да бъде, цял и невредим, и сондата не регистрира никакви враждебни действия. Из системата бяха пръснати кораби, главно търговски, както и на някои самозвани милицейски патрули, чиито шумни заплахи бързо се изпариха. „Тибет“ бе предизвикал паника у един търгар и той се бе гмурнал в хиперпространството, което беше лоша новина. Нямаха нужда от бегълци, които да разправят всичко на Съюза, макар това да бе последното място, накъдето би се насочил някой търгар в момента.

Миг по-късно пристигна потвърждение от „Европа“, от командния център на флагманския кораб. Намираха се в сигурно пространство без заплаха от нападение.

– Имаме вече комвръзка със самата станция Пел – предаде Граф на Малори, която оставаше нащрек на поста си в командната зала. – Всичко изглежда нормално.

Сигни се пресегна към пулта и въведе съобщение с инструкции до капитаните на корабите-ездачи. Те не се стрелнаха навън, а останаха закрепени за корпуса на „Норвегия“ подобно на паразити. Комслужбата продължаваше да получава отправени към нея тревожни идентификационни сигнали от милицейските кораби, които бързаха да се отстранят от планираната ѝ траектория, тъй като кръстосвачът изплува с опасно

висока скорост извън равнината на системата. Цялата Флота бе доста нервна, движеща се заедно, сякаш бе едно тяло, пробиваща си път в последната сигурна зона, която се надяваха, че е останала.

Сега бяха само девет. „Либия“ на Ченъл се бе превърнал в отломки и пара, а „Индия“ на Кеу бе загубил два от четирите си ездачи.

Бяха избягали в пълно отстъпление от разгрома край Викинг, търсейки място, където да си поемат дъх. Всички имаха рани – едно от генераторните крила на „Норвегия“ влачеше след себе си облак от изпаднали метални вътрешности, ако изобщо бе останало все още закрепено за кораба след скока. На борда имаше и мъртви – трима техници, които се бяха намирали в този отсек. Не бяха имали време да ги изхвърлят навън, нито дори да почистят секцията, бяха избягали, бяха спасили кораба, Флотата, това, което бе останало от мощта на Компанията. По пултовете пред Сигни продължаваха да мигат множество червени лампички. Тя нареди на контролната служба по щетите да отстрани трупове или каквото намери там от тях.

Тук също бе възможно да има засада, но нямаше, не можеше да има. Беше вперила очи в светлините пред себе си, погледът ѝ обхващаше командния панел. Седативите продължаваха да притъпяват сетивата ѝ и да правят пръстите ѝ безчувствени, докато Сигни настройваше системата, за да си възвърне управлението на „Норвегия“, оставено на синхронизирания компютърен контрол. Почти не бяха влезли в схватка край Викинг, бяха обърнали гръб и хукнали да бягат – по решение на Мазиян. Тя не бе задала никакъв въпрос, беше уважавала стратегическия гений на този човек в продължение на години. Бяха изгубили кораб и той ги бе изтеглил след месеци на планиране, след маневри, които бяха отнели четири месеца и живота на безброй хора, за да подготвят всичко.

Беше ги изтеглил от битка, от която нервите им бяха още опънати, от битка, която биха могли да спечелят.

Сигни нямаше кураж да погледне встрани и да срещне очите на Граф или на Дей, нито да погледне останалите на мостика. Нито пък имаше отговор за тях. Нямаше никакъв отговор и за себе си. На Мазиян му бе хрумнало нещо друго, кой знае какво. Опитваше се да повярва, че е имал разумна причина за бягството.

Да се измъкнат бързо, после да го направят отново. Да го планират отново. Само че този път те бяха изтласкани далеч от всички техни източници на доставка, бяха изоставили всички станции, от които по-рано взимаха припасите си.

Възможно бе нервите на Мaziан да не са издържали. Тя си каза, че не е така, но вътрешно продължи да мисли какви действия би предприела тя самата, какво би направила, ако командваше Флотата. Какво всеки от тях би извършил по-добре в сравнение със стореното. Всичко бе вървяло точно по план. А Мaziан го бе прекратил. Мaziан, пред когото прекланяха.

Усети кръв в устата си. Беше си прехапала устната.

– Получаваме от Пел инструкции за приближаване чрез „Европа“ – съобщи й комофицерът.

– Граф, поеми управлението – нареди Малори.

Насочи вниманието си към екраните и към аварийния комканал, който следеше чрез пъхнатата в ухото ѝ слушалка, директна връзка с Мaziан, ако той се решише най-накрая да я използва. Ако изобщо пожелаеше да се обърне към Флотата, което досега не бе сторил, запазил мълчание след заповедта си за изтегляне от битка, която не бяха загубили.

Приближаването бе стандартно, съвсем обичайно. Сигни получи разрешение от комофицера на Мaziан, даде заповед на своите капитани на ездачи и разгърна ятото изстребителни на „Норвегия“. Същото направи едновременно с нея и останалите кораби от Флотата, като този път ездачите се управляваха от резервните екипажи. Изстребителите щяха да държат под око милицейските кораби и да унищожат всеки, който се опиташе да скочи в хиперпространството, после също щяха да се приберат в доковете на станцията, след като големите кръстосвачи се бяха приютили на сигурно в гнездата ѝ.

По комвръзката от Пел пристигаха непрекъснато съобщения – намалете скоростта, молеха ги, защото бяха твърде близо до пренаселената станция. От Мaziан не се чуваше нищо.

2

Пел: док на синия сектор: 12:00 ч

Мaziан, самият Мaziан пристигаеше, а не Съюзът, нито пък друг конвой. Цялата Флота пристигаеше.

Новината се разнесе из коридорите на станцията със скоростта на неконтролиран комканал, обиколи офисите и най-малките групи, събрали се по доковете. Стигна и до И-зоната, защото бариерите пропускаха,

и екраните показваха положението там. Вълнението започна с истинска паника, когато съществуваше възможност корабите да са на Съюза, до съвсем друг вид паника, когато се разбра какви са в действителност.

Деймън Константин наблюдаваше екраните и нервно сновеше напред-назад в командната зала на синия док. Там беше и Елена, седнала на компулта, като държеше слушалка на ухото си и се мръщеше в сериозен спор с някого. Търгарите бяха изпаднали в паника, а военнизираните от тях бяха на косъм от решението да скочат в хиперпространството от страх да не попаднат в подчинение на Флотата и да бъдат принудени да ѝ служат. Други се страхуваха от конфискуване на запаси, на оръжие, на оборудване и персонал. Работата на Деймън бе именно да се грижи за разсейването на такива страхове и да реагира на оплаквания. Той разговаряше с хората, когато можеше да им вдъхне вяра и да ги успокои. Задачата на неговия Правен отдел бе да предотврати подобни конфискации със съдебни разпореждания, заповеди и наредби. Съдебни разпореждания... срещу Мазян. Търгарите знаеха колко струват те. Деймън крачеше напред-назад и се тормозеше, накрая се приближи до компулта и включи друг канал, този път за връзка със службата за сигурност.

– Дийн – обърна се той към командващия, – извикай алтернативната смяна. Ако не можем да ги отклоним от И-зоната, все пак не бива да оставяме тези товарни докове достъпни за лесно проникване. Поставете жива охрана там. Облечете в униформи някои от чиновниците, ако нямате достатъчно хора. Вдигнете всеобща тревога: подсигурете тези докове и дръжте тамдолците настрана от тях.

– По нареждане на вашата служба.

– По мое нареждане.

Мъжът от другата страна се поколеба – за целта бяха необходими документи, парафирани от главното управление. Това можеше да стори кметът на станцията, но сега той бе твърде зает да проумее какво става и да се ориентира в положението. Баща му държеше връзка с Флотата и се опитваше да я спре с доводите си.

– Дай ми писмена заповед, когато успееш – рече Дийн. – Аз ще ги накарам там.

Деймън въздъхна тихо, изключи връзката, отново закрачи нервно, после спря зад стола на Елена и се подпря на облегалката му. Тя се отпусна за миг назад, полуизвърната, за да докосне ръката му. Когато бе влязъл в помещението лицето ѝ бе било като бяло платно, но вече си бе възвърнала цвета и самообладанието. Операторите бяха заети да

препращат заповедите с по-подробни нареждания към докерните бригади долу, да подготвят главния сектор на станцията за преместване на товарните кораби, така че да може да приеме Флотата. Там обаче цареше хаос, защото по доковете нямаше само товарни кораби, но и стотици търгари, на които бяха дадени постоянни орбити заедно със станцията около Тамдолу – движещ се с нея облак от търговски кораби, за които не бе имало място. Девет грамадни кръстосвача се приближаваха към всичко това, като изкарваха в този облак нови кораби от доковете. Комофицерите на Мазан бълваха непрекъсната тирада от въпроси и искания към Пел, все така отказвайки да обяснят какво иска главнокомандващият на Флотата или къде смята да влезе в док, ако изобщо възнамерява да го стори.

Ние ли сме следващите? Очакваше ги кошмар. Евакуация. Бременността не е състояние, в което човек да се впусне като бежанец до Бог знае къде, да прекара скок до някоя отдавна изоставена станция край Старите звезди, към Сол, към Земята... Спомни си за „Хансфорд“. Представи си Елена в такава обстановка.

– Май успяхме – обади се един от операторите.

Деймън примигна, даде си сметка, че това също бе възможност, но все пак не бе възможно – винаги бяха знаели в сърцата си, че бе невъзможно, че Съюзът бе станал прекалено голям, че Флотата би им осигурила години, както бе правила досега, но не и победа, не, никога. Кръстосвачите не биха пристигнали всички вкупом, по никаква друга причина, освен при отстъпление.

Помисли си за шансовете им, ако Пел откажеше да се евакуира. Помисли си какво би очаквало всеки Константин в ръцете на Съюза. Военните никога не биха му позволили да остане на станцията. Постави ръката си върху рамото на Елена, сърцето му бе готово да се пръсне при мисълта, че могат да бъдат разделени, че може да загуби нея и детето. Ако се стигнеше до евакуация, щяха да го качат на борда на някой кораб под стража, както вече се бе случило на други станции. За да измъкнат от ръцете на Съюза жизненоважни за станцията хора, щяха да ги натоварят на който и да е попаднал им кораб. Баща му, майка му – Пел беше техният живот, Пел представляваше самия живот за майка му. Също Емилио и Милико. Пронизваше го остра болка като станционист, наследник на поколения станционисти, който никога не е искал война.

Би се борил за Елена, за Пел, за всичките мечти, които бяха имали.

Но не знаеше откъде да започне.

„Норвегия“: 13:00 ч

Сигни Малори вече ги виждаше непосредствено – застаналият по средата пръстен на станцията Пел, отдалечената луна, обгърната от облаци планета Тамдолу, подобна на ярък скъпоценен камък. Флотата отдавна бе намалила скоростта и се движеше бавно като на сън в сравнение с предишния си стремглав полет, докато гладките очертания на станцията се превръщаха в хаос под всякакви ъгли, какъвто представляваше повърхността ѝ.

Във всяко гнездо на видимата страна бяха натъпкани товарни кораби, един в доковете, други изчакващи отвън. Сканерът показваше невероватно струпане и Флотата се движеше толкова бавно, защото на тези мудни кораби им бе необходимо много време, докато ѝ освободят път за приближаване. Всички търгари, които не бяха попаднали в ръцете на Съюза, трябваше да се намират наоколо, на станцията, на орбита около нея или малко по-далеч, или увиснали в бездната на пространството просто отгатък границите на системата. Граф продължаваше да държи управлението, което вече бе досадна работа. Досега не бяха виждали такава натрупване и движение. Истински хаос. Сигни се изплаши, когато си даде сметка за нарастващото свиване на стомаха ѝ. Ядът ѝ бе отрицателен и тя се страхуваше от безпомощност, каквато не бе свикнала да изпитва. Искаше ѝ се да бе имало някой доста по-мъдър, който още преди много време да бе взел друго решение, така че никой да не бе стигал до този момент сега, тук, с възможностите за избор, с каквито разполагаха.

– Кръстосвачите „Северен полус“ и „Тибет“ да останат вън от станцията и да поемат патрулиране – чу се нареждане от „Европа“.

Това бе абсолютно наложително. А при подобно приближаване Малори предпочиташе да бяха дали тази задача на нея и нейния екипаж. Защото това, което им оставаше, бе по-горчиво. Не ѝ се искаше да се повтаря операцията на Ръсел, където паниката на цивилата бе предугадила военния план да се извади от строя станцията и по доковете бяха наизлезли тълпи... Всичко това бе недостатъчно за екипажа ѝ. На нея също ѝ бе писнало и тя ненавиждаше мисълта да пусне на свобода на някоя станция войници в състоянието на духа, в което се намираха в момента нейните.

Пристигна друго съобщение. Пел ги уведоми, че е преместила

известен брой товарни кораби от гнездата им, за да настани военните кораби в една редица без непосредствени съседи на дока. Изкараните оттам кораби щяха да се присъединят към групата на тези, които се намираха на орбита, поемайки в противоположна посока на тази, от която пристигаше Флотата. После се чу гласът на Мазиян дълбок и суров, който повтори заплахата си, че независимо от разположението на останалите на орбита около Пел, всеки товарен кораб, който се опита да изскочи от системата, ще бъде унищожен без предупреждение.

Станцията се съгласи. Не ѝ оставаше нищо друго.

4

Пел: И-зоната: 13:00 ч

Нищо не работеше. В И-зоната изглежда никога нищо не функционираше. Василий Кресич натисна напълно мъртвите бутони, натисна ги още веднъж, после удари с длан комустройството, но така и не получи отговор от централна комслужба на главния сектор. Закрачи из тясното пространство на апартамента си. Повредите го въбесяваха, докарваха го почти до сълзи. Ставаха всекидневно – водата, вентилаторите, комвръзката, визията, доставките, недостигащи припаси, които отново и отново връщаха мъката на съществуването му, разложението, натиск на телата, безсмислената грубост на хора, побъркали се от стълпотворението и несигурността. Кресич имаше апартамент. Притежаваше разни неща. Той ги поддържеше старателно в ред, често и вманиачено ги изтъркваше. Смрадта на И-зоната бе полепнала по него, независимо колко се миеше и колко щателно изтъркваше пода и затваряше всички отвори срещу всепроникващото зловоние. Вонята беше на антисептични средства, на евтина стипца и каквито и да е други химикали, които станцията използваше в борба с болестите и пренаселването, като същевременно запази равновесието на жизнеосигуряващите системи.

След като известно време се разхожда напред-назад, Василий опита да се свърже отново, обзет от надежда, но не успя. Можеше да дочуе вълнение отвън, в коридора, и вярваше, че Нино Коледи и момчетата му ще държат нещата в някакъв ред. Надяваше се. Имаше случаи, когато Кресич не успяваше да излезе от И-зоната, при периодичните безредици, когато вратите се затваряха и дори неговият пропуск от Съвета не бе достатъчен, за да се направи изключение. Знаеше къде му е мястото –

там, отвън, да вдвоява ред, да напътства Коледи, да се опита да спре полицията на И-зоната от някои от ексцесиите ѝ.

Но не можеше да отиде там. Кожата му настръхваше дори при самата мисъл да се срещне с тълпата, с виковете, с омразата и грозотата на И-зоната, да види отново кръв и други неща, които да обезпокоят съня му. Сънуваше Рединг. И други. Хора, които бе познавал и които бяха умрели в коридорите или изхвърлени в космоса. Съзнаваше, че неговата страхливост е изключително фатална. Бореше се с нея, макар да знаеше до какво води това – че ако веднъж покажеше, че не е твърд, беше загубен. И като си даваше сметка за това, имаше дни, когато му бе трудно да се разхожда навън, когато чувстваше, че не му достига смелост. Той беше един от тях, не по-различен от останалите. А като му дадоха подслон, не искаше да излезе от него, не желаше да прекоси дори тясното пространство, през което трябваше да мине, за да стигне до поста на охраната и до вратата.

Щяха да го убият, Коледи или някой от конкурентните групировки. Или някой без абсолютно никаква причина. Някой ден, обзети от лудостта на слух, плъзнал из И-зоната, щяха да го убият, някой недоволен от отказ на молбата му, някой, който го мразеше, смятайки го за символ на властта. Стомахът му се свиваше всеки път, когато отвореше вратата на апартамента си. Отвън го чакаха въпроси, на които той нямаше отговор, искания, които не беше в състояние да изпълни, хора, които не можеше да погледне в очите. Ако излезеше днес, щеше да се наложи да се върне в момент, в който безредиците щяха да са още по-голями. Никога не му разрешаваха да остане извън И-зоната повече от една смяна навън. Беше опитал, беше тествал доверието им към него, най-накрая бе събрал смелост да попита за документи, да поиска освобождаване няколко дни след последните размирици – попитал, макар да знаеше, че това може да стигне обратно до Коледи, попитал, макар да знаеше, че това може да му струва живота. И му бяха отказали. Великият, могъщият съвет, чийто член беше и той, не искаше да чуе. Бил твърде ценен, бе казал Анджело Константин, там, където се намира. На четири очи кметът бе разиграл театър да го моли да остане там, където е. Кресич не повдигна повече въпроса от страх, че повече хора могат да научат, а той не би оцелял дълго след това.

Едно време бе добър, храбър човек. Така поне си мислеше за себе си, най-малкото преди пътуването, преди войната, докато бе с Джен и Роми. Тълпата два пъти го бе смачквала в И-зоната, единият път бе пребит до безсъзнание. Рединг се бе опитал да го убие и нямаше да е

последният. Василий бе уморен и болен, подмладата не му действаше. Съмняваше се в качеството на профилактиката, която му бяха направили, опасяваше се, че натоварването го убива. Забелязваше как по лицето му се появяваха нови бръчки, изпито изражение на безнадеждност. Вече не можеше да разпознае в образа си човека, който бе бил само допреди година. Страхуваше се непрестанно за здравето си, като знаеше нивото на медицинските грижи, които се полагаха в И-зоната, където лекарствата се крадяха и можеха да бъдат подменени, където зависеше от щедростта на Коледи, за да получи медикаменти, както и вино и прилична храна. Вече не си спомняше за дома, престанал бе да тъгува, не мислеше повече за бъдещето. За него съществуваше само днешният ден, също толкова ужасен, колкото и вчерашния. И ако му бе останало едно-единствено желание, то бе да има поне някаква сигурност, че няма да стане по-лошо.

Отново опита да се свърже и този път дори не светна червената лампичка. Вандали разбиваха нещата в И-зоната веднага щом собствените им ремонтни бригади успяваха да ги пуснат в действие – техните собствени хора. Минаваха дни, докато успеят да докарат майстори от Пел, и някои неща си оставаха счупени. Василий сънуваше кошмари, че всички тях ги чака такъв край в случай на саботаж на нещо жизнено необходимо, ако някой луд реши, че самоубийството му не е достатъчно, а трябва да изхвърли в космоса цялата секция.

Това бе напълно възможно.

По време на криза.

Или във всеки един момент.

Крачеше из стаята все по-бързо и бързо, притиснал с ръце корема си. Стомахът го свиваше безспирно, когато се намираше под напрежение. Болката се засили, измествайки другите страхове.

Най-накрая събра кураж и облече самото си, в което, за разлика от повечето хора в И-зоната, не спотайваше оръжие, защото трябваше да мине през сканиращото устройство на пропуската. Пребори се с повдигането, което изпита, когато сложи ръка върху дръжката на вратата, и накрая се принуди да излезе навън в тъмния, покрит с надписи и рисунки коридор. Заклучи вратата след себе си. Досега не го бяха обирали, но очакваше, че може да се случи въпреки закрилата на Коледи. Всички ги обираха. Най-сигурно бе човек да притежава възможно по-малко неща, а за него се знаеше, че има доста. Ако не го закачаха, то бе защото нещата, с които разполагаше, принадлежаха на Коледи в очите на неговите хора, защото самият той му принадлежеше. Стига до ушите им да не

бе стигнала все още молбата му за измъкване.

Премина по коридора и покрай охраната – хора на Коледи. Излезе на дока след тълпата, която вонеше на пот, несменяни дрехи и антисептични спрейове. Хора го познаха и протегнаха зловещо към него ръце, питайки за новини какво става оттатък в главния сектор на станцията.

– Не знам, все още не знам, комвръзката в квартирата ми не работи. Отивам да разбера какво става. Да, ще попитам.

Василий повтаряше все това, отскубвайки се от едни дърпащи го ръце, за да попадне в други, от един питащ на други, някои от които бяха със смахнато ококорени очи, обзети от лудостта на седативите. Той не хукна да се измъкне. Побягването му означаваше паника, паниката – тълпа, тълпата – смърт, а междусекционната врата бе пред него, обещаваща сигурност, бариера, отвъд която И-зоната не можеше да го стигне и където никой не можеше да отиде без скъпоценния пропуск, който той носеше.

– Това е Мaziан – носеше се слухът по дока на И-зоната. И с него също: – Те се оттеглят. Цялата станция Пел се изтегля и ни изоставя.

– Съветник Кресич! – Някаква ръка го хвана за лакътя и това означаваше нещо сериозно. Дърпането рязко го извъртя назад. Пред очите му се появи лицето на Сакс Чембърс, един от хората на Коледи, и почувства заплаха в стискането, от което го заболя ръката. – Къде отивате, съветник?

– Оттатък – отвърна, загубил дъх, Василий. Знаеха. Стомахът го заболя още повече. – Съветът свиква извънредно заседание заради кризата. Кажи на Коледи. Ще е по-добре да присъствам. Иначе кой знае каква съдба ще ни определи Съветът.

Сакс не каза нищо, за момент не направи нищо. Владееше изкуството да сплашва. Просто го изгледа достатъчно дълго, за да напомни на Кресич, че притежава и други умения. После го пусна и Василий се отдръпна от него.

Без да тича. Не трябваше да го обръща на бяг. Не биваше да поглежда назад. Не трябваше да забележат ужаса му. Външно се държеше спокойно, макар stomaxът му да се бе свил на топка.

Около вратата се бе събрала тълпа. Проби си път сред нея, нареди на хората да отстъпят. Те мълчаливо се отдръпнаха и Кресич използва пропуска си, за да отвори тяхната страна на шлюза, вмъкна се бързо вътре и побърза да го затвори отново с картата си, преди някой да се осмелил да го последва. За момент остана сам върху издигащата се рампа на тесния шлюз, обгърнат от ярка светлина и неотменната смрад на

И-зоната. Облегна се разтреперан на стената, докато стомахът му се бореше с повдигане. После пристъпи по рампата към отрещната врата и натисна бутона, който трябваше да привлече вниманието на охраната от другата страна на И-границата.

Този бутон сработи. Охраната отвори, прие картата му и регистрира влизането му в същинската част на Пел. Василий премина обеззаразяване и един от часовете напусна поста си, за да го съпроводи. Това беше стандартна процедура всеки път, когато съветникът от И-зоната влизаше в станцията и преминаваше пограничната зона. После го оставяха да продължи сам.

Пооправи дрехите си, докато вървеше, като опита да се отърси от смрадта, спомена и мислите за И-зоната. Но се чуваше сигнал за тревога, из всички коридори мигаха червени светлини, навсякъде се забелязваха хора от службата за сигурност и полицаи. И от тази страна не бе по-спокойно.

5

Пел: комцентрала в главния сектор: 13:00 ч

Лампичките върху контролните табла в централната комслужба бяха светнали от край до край, задръстени от обаждания от всички части на станцията едновременно. Жилищните сектори се бяха затворили автоматично при криза. Във всички зони мигаше червена светлина за тревога, указвайки на станционистите да си останат по местата.

Не всички спазваха тази инструкция. Някои от коридорите, изобразявани на екраните, бяха празни, други бяха изпълнени с развълнувани станционисти. А това, което сега се виждаше на монитора на И-зоната, бе още по-лошо.

– Свържете ме със службата за сигурност от трето ниво на синия сектор – заповяда Джон Лукас, наблюдавайки екраните.

Началникът на службата се надвеси на таблото и даде нареждания на диспечера. Джон отиде до централния панел зад гърба на притеснения комшеф. Целият съвет бе свикан да заеме каквито може аварийни постове и да дава насоки, а не конкретни заповеди. Лукас се бе намирал най-близо, беше се затичал и стигнал този пост, преодолявайки хаоса навън. Колкото до Хейл... горещо се надяваше, че Хейл бе направил каквото му бе заръчано, че бе останал в апартамента му с Джесад.

Гледаше бъркотията в центъра, сновеше от панел към панел и наблюдаваше вълнението в един или друг коридор. Комшефът правеше опити да се обади в офиса на стационарния управител, но не можеше да се свърже. Опитва се да прехвърли обаждането през командния интерком на станцията, но постоянно получаваше мигащо на екрана съобщение „Каналът е зает“.

Измъчен от кризисната ситуация, шефът изруга, после се извини на подчинените си.

– Какво става? – попита Джон. Изчака, докато мъжът не отговори на някакъв предишен въпрос, и после пак запита: – Какво правите?

– Съветник Лукас, претоварени сме – отвърна той със слаб глас. – Нямаме време.

– Не можете да се свържете.

– Не, сър, не мога да се свържа. Всичко е задръстено от предавания на командно ниво. Извинете ме.

– Да вървят по дяволите – рече Джон, щом началникът понечи да се обърне към контролното табло, и добави, когато мъжът го изгледа изненадано: – Включете ме на всеобщо предаване.

– Трябва ми разрешение за това – каза комшефът. Червените светлини зад гърба му започнаха да мигат и да стават все по-многобройни. – Необходимо ми е специално разрешение, съветник, каквото може да даде стационарният управител.

– Действай!

Мъжът се поколеба, огледа се, сякаш можеше да получи съвет от някъде другаде. Джон го хвана за рамото и го извъртя с лице към табло, докато все повече светлини започнаха да мигат по контролните панели.

– Побързай! – нареди му Лукас и комшефът се пресегна да включи един вътрешен канал, после заговори в един микрофон.

– Освободете първи канал за приоритетно съобщение – заповяда той и миг по-късно получи потвърждение. – Да се предава по визията и интеркома. – Главният екран на комцентъра светна, когато се включи камерата.

Джон пое дълбоко въздух и застана пред камерата. Изображението се предаваше навсякъде, не на последно място и в неговия апартамент пред очите на човек, наречен Джесад.

– Аз съм съветник Джон Лукас – обяви той пред цялата станция Пел, намесвайки се във всеки канал, бил той команден или обществен, от управлението, насочващо приближаващите се кораби, до бараките в

И-зоната и от най-малката квартира до най-големия апартамент на станцията. – Искам да направя едно общо съобщение. Потвърдено бе, че намиращата се в непосредствена близост до нас флота е тази на Мазиян и тя извършва нормалните операции за влизане док. Станцията е в безопасност, но ще остане в състояние на тревога, докато кацането не завърши благополучно. Работата на комцентъра и в другите служби ще може да протече по-гладко, ако всички граждани се въздържат от използване на комуникациите, освен в случай на крайна нужда. Всяка една от секциите на станцията е обезопасена и никъде няма нито повреди, нито кризисни ситуации. Ще се регистрират обажданията и ще се следи за неспазване на това официално изискване. Всички тамдолски работни групи да се приберат веднага в жилищата си в съответните секции и да чакат по-нататъшни нареждания. Стойте встрани от доковете. Всички работници да продължат да изпълняват поставените им задачи. Ако може да разрешите проблеми, без да се обаждате в главното управление, направете го. Засега имаме единствено оперативна връзка с Флотата, но щом получим повече информация, ще я съобщим на всички. Моля останете край приемниците си. Те ще са най-бързия и най-точен източник на информация.

Лукас излезе от обсега на камерата, чиято червена предупредителна лампа изгасна. Огледа се наоколо и видя, че хаосът по контролните панели е вече доста по-малък, сякаш за момент цялата станция е била заета с нещо друго. Някои обаждания веднага светнаха отново, явно необходими и спешни, но повечето не се повториха. Джон въздъхна, като с част от съзнанието си мислеше какво ли ставаше в апартаментата му или – което бе по-лошо – навън. Надяваше се, че Джесад бе останал в него и се страхуваше, че ще го открият там. Мазиян. Военно присъствие, което може да започне проверка на записите, да задава неудобни въпроси. И да го хванат, че приютява Джесад...

– Сър – обади се комщешфът. Третият екран вляво светеше. На него бе Анджело Константин, сърдит и почервенял. Джон прехвърли обаждането.

– Действай по процедурите – сопна се Анджело и прекъсна. Екранът потъмня, докато Джон стоеше със скръстени ръце и се опитваше да разбере дали причината за това бе, че бе хванал Анджело без подходящ отговор, или защото бе зает.

„Нека да видим какво ще стане“ – рече си той в пристъп на омраза, която разтуптя кръвта във вените му. Нека Мазиян евакуира всички, които са готови да тръгнат. След това щеше да дойде Съюзът и той щеше

да има нужда от онези, които познаваха станцията. Можеше да се постигне разбирателство. Разбирателството му с Джесад проправяше пътя за това. Сега не беше време за свенливост и скромност. Той участваше в играта и вече нямаше къде да отстъпва.

Първата стъпка бе да го видят всички, да се превърне в успокояващ глас и Джесад да наблюдава как го прави. Да стане известен, лицето му да е познато на цялата станция. Това беше предимство, което родът Константин винаги бе имал – монопол в публичната изява и красота. Анджело приличаше на жизнен патриарх, докато Джон не изглеждаше така. Липсваха му неговите обноски, граденото цял живот самочувствие за власт. Но той притежаваше способности и когато сърцето му започна да се успокоява след първоначалната уплаха от безредието навън, откри, че размириците, както и всички събития в ущърб на Константин, му дават преимущество.

Единствено Джесад... Той си спомни Маринър, който бе загинал, когато Мазиян се бе намесил в положението там. Сега ги предпазваше едно-единствено нещо – фактът, че Джесад трябваше да разчита на него и на Хейл като на собствени ръце и крака, докато все още нямаше собствена мрежа. А в момента Джесад бе добре затворен, принуден да му се доверява, защото не би рискувал да излезе в коридорите без документи. Нямаше да посмее да остане навън, когато пристигнеше Мазиян.

Пое глътка въздух, завладян от мисълта за силата, с която на практика разполагаше. Беше в най-добро положение. Джесад можеше да осигури застраховането му... Или какво значение би имало още едно изхвърлено в космическото пространство тяло, още един от трупове без документи, каквито понякога бяха изхвърляха от И-зоната? Никога порано не бе убивал, но от момента, когато прие присъствието на Джесад, знаеше, че бе възможно да го направи.

ГЛАВА ВТОРА

„Норвегия“: 14:00 ч

Да се вкарат в док толкова много кораби бе бавен процес. Най-напред „Пасифик“, после „Африка“, „Атлантик“, „Индия“. „Норвегия“ получи разрешение и от удобното място, което бе заела по средата на мостика, Сигни предаде заповедта си на Граф, в чиито ръце бе управлението. Кръстосвачът се насочи към дока с нетърпелива експедитивност,

след като бе чакал толкова дълго; отвори шлюзовете на докерните бригади на Пел, за да закачат свързващите ръкави, докато „Австралия“ също започна операция по кацането; завърши обезопасяването си за престој, докато суперкръстосвачът „Европа“ се плъзна в своя док, пренебрегвайки настоятелната помощ, която станцията искаше да му окаже.

– Не забелязвам нищо нередно тук – рече Граф. – От управлението на дока ми казват, че всичко е спокойно. Навсякъде е пълно с хора от Службата за сигурност на станционния кмет. Няма и следа от паникьосани цивита. Явно са им забранили да излизат.

Новината бе успокояваща до известна степен. Сигни се отпусна леко, обзета от слаба надежда за разумност, поне докато Флотата си върши своята работа.

– Съобщение – обади се комофицерът. – Общо поздравление от управителя на станцията Пел до Флотата на доковете: „Добре дошли и бихте ли се появили възможно най-рано в станционния съвет?“

– „Европа“ ще отговори – измърмори Малори и миг по-късно комофицерът на флагманския кораб наистина даде отговор, като помоли за известна отсрочка.

– До всички капитани – чу тя най-накрая по аварийния канал, който следеше от часове, познатия нисък глас на Мазиян. – Явете се незабавно на закрито съвещание в заседателната зала. Оставете всички оперативни решения на лейтенантите си и елате веднага тук.

– Граф, поеми командването. – Сигни скочи от стола си. – Дей, прати ми десет души за ескорт, много спешно.

Интеркомът бълваше други заповеди от „Европа“: да се изпратят на доковете по петдесет войници от всеки кораб в пълно бойно снаряжение; че се предава временно командването на Флотата на втория по ранг от „Австралия“ – Ян Мейис; ездачите, принадлежащи на кораби, които вече са в доковете, да искат инструкции за приближаване от управлението на станцията и да се приберат в гнездата си. Да се справи с тези подробности сега бе задача на Граф. Мазиян имаше нещо, което искаше да им каже, дългоочакваното обяснение.

Сигни мина през офиса си, където се забави само колкото да пхне в джоба си един пистолет, после забърза към асансьора и навън по ръкава за достъп. Там налетя на хукналите войници, на които Граф бе наредил да излязат на дока. Те бяха в бойно снаряжение още от момента, когато корабът бе започнал да се приближава към станцията, и сега се насочиха към шлюза още преди ехото от гласа на Граф да затихне из стокоридорите на „Норвегия“. С тях беше Дей и ескортът на

Малори, който се отдели от останалите и пое нататък с нея, когато тя се озова сред него.

Целият док бе техен. Групата изскочи навън едновременно с появата на войници от другите кръстосвачи на дока и охраната на станцията отстъпи смутено назад пред целеустремното настъпление на въоръжените отряди, които съвсем точно знаеха необходимия за покриване периметър и бързо го заеха. Докерните работници се мотаеха насам-натам, несигурно какво се иска от тях.

– Хващайте се на работа! – викна Дей Джанц. – Докарайте тези маркучи тук!

Коего веднага ги извади от двоумението им. Те не представляваха особена опасност, защото се намираха твърде близко и бяха твърде уязвими в сравнение с войниците. Погледът на Сигни обаче бе насочен към въоръжените хора от службата за сигурност в по-задните редици и следеше поведението им, както и засенчената плетеница от тръбопроводи и подемни кранове, където можеше да се крие снайперист. Малори бе заобиколена от отделение войници, водени от Бихан. Тя ги водеше със себе си, вървейки забързано покрай редицата корабни гнезда, пред която имаше струпани свързващи ръкави, рампи и електрокари. Тази гледка се простираше, докдето очите можеха да видят нагоре по възходящата извивка на дока, сякаш представляваше поредица огледални изображения, нарушавана единствено от някоя арка на хидравличен портал между секциите и границата на издигания се хоризонт. Отвъд дока на Флотата имаше кацнали търгари. По целия път между „Норвегия“ и „Европа“ стена от войници ги отделяше от станцията. Сигни вървеше след Том Едгър от „Австралия“ и неговия ескорт. Другите капитани трябваше да са зад гърба ѝ, идвайки колкото могат по-бързо.

Малори настигна Едгър по рампата на ръкава за достъп към „Европа“ и продължи да върви с него. Когато преминаха набраздения от носещи ребра тунел на ръкава и стигнаха до асансьора, Кеу от „Индия“ се присъедини към тях, а Пори от „Африка“ го следваше по петите. Никой нищо не каза, всеки се бе умълчал, навярно обзет същите мисли и ядове. Никакви предположения. Взеха само по двама души от ескортите си, натъпкаха се в кабината на асансьора и се изкачиха все така мълчаливо. Закрачиха по главната алея на основното ниво към заседателната зала, като стъпките им отекваха глухо тук, в тези коридори, които бяха пошироки отколкото на „Норвегия“, както и всичко бе с по-големи размери. Но пусто – само няколко войника на „Европа“ стояха тук-там мирно на пост.

Заседателната зала също бе празна, не се виждаше ни следа от Мазиан, единствено ярко светещите лампи в помещението им показваха, че ги очакват на кръглата маса.

– Останете отвън – нареди Сигни на ескорта си, когато и другите войници излязоха. Тя и останалите капитани заеха местата си, като се подредиха по ранг. Том Едгър бе първи, след него Малори, три празни места, после Кеу и Пори. Появи се Сънг от „Пасифик“ и седна на деветия стол. Пристигна също Крешов от „Атлантик“ и се настани на място номер четири от другата страна на Сигни.

– Къде е той? – запита най-накрая Крешов, чието търпение се бе изчерпало.

Малори вдигна рамене и скърсти ръце на масата, вперила насреща очи в Сънг, без да го вижда. Бързайте... и после чакайте. Изтеглени от битката, държани дълго в неведение, а сега отново оставени да чакат, за да им бъде обяснено защо. Тя фокусира погледа си върху лицето на Сънг, върху класическа, белязана от годините маска, която никога не издаваше нетърпение. Но очите му бяха потъмнели. Нервите, припомни си Сигни. Бяха изтощени, бяха се отскубнали от сражението и преминали през скок, за да се озоват сега тук. Не беше време да се правят задълбочени или всеобхващащи заключения.

Накрая Мазиан влезе в залата, тихо и спокойно, мина покрай тях и зае председателското си място на масата, навел лице, изтощен като останалите. „Поражение?“ – запита се Сигни и тежестта на този въпрос се загнезди като топка на дъното на стомаха ѝ, която той никога няма да смели. После Мазиан вдигна поглед и тя видя онова леко изпъване на кожата му около устните, което ѝ подсказа, че не е така. Малори пое силно дъх в изблик на гняв. Познаваше това слабо напрежение, тази маска – Конрад Мазиан играеше театър, правеше постановки на появите си, както режисираше засадите и битките, влизаше в ролята ту на аристократ, ту на грубиян. Сега изразяваше унижение, което бе най-лошото от всичко – скромно облечен, без нито една от подобаващите значки. Косата му, напълно посребрена от подмладата, бе вчесана безупречно над гладкото лице и тъжния му поглед – очите му лъжеха най-много от всичко, правеха го лесно като тези на актьор. Сигни наблюдаваше играта на изражения, чудната лекота в поведението му, с която би съблазнил и светец. Мазиан се подготвяше да отклони вниманието им. Тя сви устни.

– Добре ли сте? – попита ги той. – Всички ли...

– Защо бяхме изтеглени? – веднага запита Малори, като изненада

очите му с открития си поглед към тях и предизвика гневен блясък в отговор. – Какво не може да се предаде по комканала? – Тя никога не бе задавала въпроси, никога не се бе противопоставяла на заповед на Мазян през цялата си кариера. Сега го направи и видя как изражението му се промени от гняв на нещо подобно на обич.

– Добре, добре – каза той. Обходи с поглед залата, в която продължаваше да има празни места. Бяха деветима капитани, като навън патрулираха двама. Очите му се спираха едно след друго върху всеки от тях. – Има нещо, което трябва да научите – рече Мазян. – Нещо, с което трябва да се съобразяваме.

Той натисна няколко бутона на панела пред себе си и активира еднаквите екрани на четирите стени. Сигни видя схемата, която бяха разглеждали за последен път в Точка Омикрон, и усети горчив вкус в устата си. Изобразяваната област се разшири, като с промяната на мащаба познатите звезди се свиха. Сега не се забелязваше никаква територия на Компанията, нищо вече не им принадлежеше с изключение на Пел. При по-нататъшно разширение можеха да видят Старите звезди. Но не и Сол. Вече и това представляваше само един спомен. Малори много добре знаеше къде се намира най-старата станция, ако изображението продължеше да се разширява. Но то замръзна, престана да расте.

– Какво е това? – попита Крешов.

Мазян ги остави просто да гледат.

Дълго.

– Какво е това? – повтори въпроса си Крешов.

Сигни въздъхна. Времето сякаш бе спряло, докато Мазян им показваше сред мъртвешка тишина това, което вече се бе отпечатало в съзнанията им.

Бяха изгубили. Едно време бяха били господари тук, но бяха загубили.

– От една планета с живот на нея – каза Мазян почти шепнешком, – от една населена планета, която представляваше началото, човечеството достигна толкова надалеч, колкото някога сме пътували ние. Сега ни остава една тясна ивица, разположена далеч назад от пространството, което владее Съюза – Старите звезди. Пел и Старите звезди. Защитима територия, която, особено с персонала, който пренаселва Пел, е напълно възможно да поддържа.

– Отново ли ще правим набези? – запитва Пори.

По брадичката на Мазян трепна мускул. Сигни си даде сметка, че сърцето ѝ бие лудо и че дланите ѝ се потят. Бяха на крачка от пълен

крах, от това да загубят абсолютно всичко.

– Слушайте! – изсъска Мазиан вече свалил маската. – Слушайте!

Той натисна друг бутон. Чу се глас, далечен, деформиран от записа. Малори го познаваше, чувала бе този чужд акцент, знаеше чий бе.

– Капитан Конрад Мазиан – започваше записът, – аз съм Сигъст Ейръс, втори секретар на Съвета за сигурност на Земята, код на пълномощията „Омар“ трета категория, и представлявам Съвета и Компанията. Прекратете огъня. Прекратете огъня. Водят се преговори за мир. За да се изрази добрата ни воля в тях, прекратете всякакви военни действия и изчакайте по-нататъшни нареждания. Това е заповед на Компанията. Правят се всички възможни усилия да се гарантира сигурността на служителите на Компанията, цивилни и военни, по време на преговорите. Повтарям: Капитан Конрад Мазиан, аз съм Сигъст Ейръс, втори секретар на...

Гласът млъкна внезапно при натискането на бутон. Последва млчание. Лицата на капитаните бяха изопнати от смущение.

– Войната свърши – промълви Мазиан. – Войната свърши, разбирате ли?

Кръвта на Сигни изстина. На стените около тях се виждаше картата на това, което бяха изгубили, на ситуацията, в която се намираха.

– Компанията най-накрая се реши да стори нещо – каза Мазиан. – Да им предаде всичко. – Той вдигна ръка и посочи екраните с жест, който включваше вселената. – Записах съобщението, което бе предадено от флагманският кораб на Съюза, точно това съобщение. От флагманският кораб на Себ Азов. Разбирате ли ме? Кодът на пълномощията е валиден. Онези представители на Компанията, Малори, които искаха да бъдат транспортирани, това направиха те.

Тя затаи дъх.

– Ако съм ги качила на борда...

– Не би могла да ги спреш, както добре знаеш. Хората от Компанията не взимат самостоятелни решения. Решението вече е било взето другаде, по-рано. Дори да ги бе застреляла на място, пак нямаше да го спреш, само щеше да го забавиш.

– Докато не предприемаме друга тактика – отвърна Сигни. Впери поглед в бледите очи на Мазиан и си припомни всяка дума, която бе разменила с Ейръс, всеки жест, всеки намек. Беше го оставила да си върви, да им причини това.

– Значи все пак са намерили кой да ги откара – продължи Мазиан. – Въпросът е какво споразумение са сключили първо на Пел и какво

точно са отстъпили после на Съюза. Съществува също така възможност тези тъй наречени дипломати, водещи преговорите, да не са съвсем с всичкия си. Ако са успели да им промият мозъците, те биха подписали и казали каквото им нареди Съюза, особено като знаят шифрите на Компанията. Може да не съзнават какво друго са издали; шифри, информация, какво и доколко са предали от всичко останало. Не става дума за нашите вътрешни кодове. Не знаем обаче кои от шифрите на Пел са разсекретени, както и всичко, което би позволило на Съюза да пристигне направо тук. Тъкмо заради това ви отзовах. Да, планирахме в продължение на месеци, изоставихме станции, изгубихме кораби и приятели, причинихме ужасни страдания на много хора – и всичко това за нищо. Трябваше да взема спешно решение, флотата е непокътната, както и Пел – разполагаме поне с тях, за добро или за зло. Можехме да победим край Викинг и да се окажем хванати там като в капан, да загубим Пел и единствения ни източник на суровини и запаси с нея. Ето защо се оттеглихме.

Никой не издаде звук, нито помръдна. Изведнъж всичко изглеждаше съвсем разумно.

– Не исках да ви предам това по комканала – рече Мазиан. – Изборът е ваш. Намираме се на Пел, където имаме избор. Ще приемем ли, че това съобщение е било изпратено от представители на Компанията, и то с пълното им съзнание? Без да бъдат принудени? Ще повярваме ли, че Земята все още ни подкрепя? Но... приятели мои, има ли това някакво значение?

– В какъв смисъл дали има значение? – попита Сънг.

– Погледнете картата, приятели мои, разгледайте я отново. Ето, тук има една планета. Пел. Без нея не можем да оцелеем. Какво представлява Земята, ако не именно това? Предоставя ви се избор: да се подчините на нещо, което би могло да е заповед на Компанията, или да се установим тук, да съберем сили и да предприемем действия. „Европа“ ще остане независимо каква е заповедта. Ако останат достатъчно кораби, ще накараме Съюза два пъти да помисли, преди да си покаже носа. Той не разполага с екипажи, които владеят нашия стил на бой. Имаме източник на доставки, имаме ресурси. Вземете сами решение – аз няма да ви спра – тръгнете, или останете и вършете това, което мисля, че можете. Аз съм направил вече своя избор.

– Аз също оставам – обади се Едгър.

– И аз – рече Сигни заедно с утвърдителното измърморване на останалите. Мазиан бавно ги изгледа един по един и кимна.

– Тогава се установяваме тук и първо завземаме станцията. Скоро ще разберем дали ще срещнем сътрудничество или съпротива. И още: не знаем дали всички сме на това мнение. Сънг, искам лично да отлетиш до „Северен полюс“ и „Тибет“ и да им представиш как стоят нещата. Обясни им ги, както намериш за добре. И ако в някой екипаж или сред войниците има голям брой несъгласни, ще ги благословим и ще ги пуснем да си вървят – на някой от търгарските кораби тук. Оставям този въпрос да бъде решен от всеки капитан.

– Няма да има несъгласие – заяви Кеу.

– В случай че има – отвърна Мазиян. – Колкото до станцията, ще влезем в нея и ще разположим навсякъде собствена охрана на ключовите позиции. За половин час може да уведомите подчинените си. Независимо какво ще решат да направят те, няма никакво съмнение, че трябва да държим Пел здраво в ръцете си. Чак тогава ще предприемем каквито и да било действия; или да освободим кораб за тези, които искат да се махнат, или да подготвим отбраната си тук.

– Да вървим ли? – попита Крешов, когато настъпи мълчание.

– Вървете – каза меко Мазиян.

Сигни стана от стола и излезе след Сънг, мина покрай охраната на Мазиян, повика двамата войници, които бяха неин ескорт, и си тръгна, усещайки другите по петите си. Все още изпитваше несигурност. Беше работила за Компанията през целия си живот – беше я проклинала, мразила нейната политика и късогледство, – но изведнъж се почувства гола, когато трябваше да остане извън нея.

Това е нерешителност, разсъждаваше тя. Обичаше историята и ценеше нейните уроци. Най-големите злини идваха от половинчатите мерки, от извинения, от компромиси с грешна политика, от колебание пред това, което трябваше да се направи. Космосът и неговите изисквания бяха абсолютни величини и компромисите, който Компанията бе решила да направи със Задпредела, нямаше да се спазват по-дълго, отколкото бе изгодно на по-силния – Съюза.

Ще служим на Земята по-добре, убеждаваше се Малори, с това, което правим, отколкото представителите на Компанията с всичко, което отстъпиха.

ГЛАВА ТРЕТА

1

Пел: второ ниво на белия сектор: 15:30 ч

Светлинните сигнали за тревога сигурно продължаваха да мигат навън, в коридора, но работата в центъра за разглобяване на непотребна техника продължаваше да следва своя собствен ритъм. Надзирателят се разхождаше между машините и с приближаването му всички разговори замлъкваха. Джош Тали се стараеше да държи главата си наведена, докато освобождаваше малък, износен двигател от защитния му корпус. Когато успя, пусна пластмасовия кожух в един сандък за по-нататъшно сортиране, клемите в друг и продължи да разглобява компонентите и да ги разделя по категории за повторно използване или рециклиране според износването и вида на материала.

Откакто бяха направили първоначалното съобщение по интеркома, не се бе чула нито дума повече от екрана на предната стена. След смутения шепот в началото не им бяха разрешили да коментират повече новината. Погледът на Джош странеше от екрана и от станционния полицей край вратата. Стоеше тук вече три часа след нормалното приключване на неговата смяна. Трябваше да ги пуснат, всички, които бяха на частично работно време. Трябваше да дойдат други работници. Тали работеше тук повече от шест часа. Тук нямаше условия да се хранят. Накрая надзирателят поръча да донесат за тях сандвичи и напитки. На пейката пред Джош все още стоеше купичка сладолед. Той не я бе докоснал, старейки се да изглежда много зает.

Надзирателят спря за момент зад гърба му. Тали не реагира, не прекъсна ритъма на действията си. Чу, че надзирателят се отдалечава, но не вдигна глава да погледне.

Тук не се отнасяха към него по-различно, отколкото към останалите. Просто неговото объркано съзнание, убеждаваше той себе си, го караше да подозира, че е възможно да го подлагат на специално наблюдение. Следяха внимателно всички. Момичето до него, сериозно, бавнорегистриращо дете, винаги особено внимателно, вършеше най-сложната работа, за която му стигаха сили, а природата го бе лишила от доста умения. Много от хората в центъра за разглобяване на непотребна техника бяха от този тип. Някои идваха тук още съвсем млади, може би за да намерят

своя път в трудовата класификация, да придобият елементарни технически умения и да преминат по-нагоре, на друга техническа работа или в производството. А се срещаха и такива, чието нервно поведение подказваше, че има по-различни причини да се намират тук, те бяха обхванати от безпокойство и вманиачено се съсредоточаваха в работата. За Джош бе странно да наблюдава тези симптоми у други хора.

Само че той никога не бе спадал към криминалните престъпници, каквито можеха да са те, и навярно затова му вярваха още по-малко. Тали благословеше работата си тук, която окупираше мислите му, която му даваше независимост. Също както сериозното момиче в съседство се радваше на мястото си, помисли си той. Отначало, в стремежа си да покаже своите умения, Джош бе работил с трескава бързина, докато видя, че това разстрои детето до него, защото то не можеше да работи по-бързо. Тогава се реши на компромиса да не проявява толкова очевидно способностите си. Работеше достатъчно, за да преживява. И известно време наистина му се струваше така.

Само че сега го свиваше стомахът и съжали, че бе изял целия сандвич, но дори и в този случай не искаше да изглежда по-различен от останалите.

Войната бе стигнала до Пел. Хората на Мазиян. Флотата беше тук. „Норвегия“ и Малори.

Избягваше определени мисли. Когато го обхващаха мрачни мисли, започваше да работи по-усилено и успяваше да прогони спомените. Докато... войната... Някой около него пошушна, че ще се наложи да евакуират станцията.

Не беше възможно. Това не можеше да се случи.

Деймън! – помисли си, като му се прииска да може да стане и да си тръгне, да отиде в неговия офис и да чуе утешителните му думи. Едва ли обаче щеше да намери успокоение и той не смееше да опита.

Флотата на Мазиян. Военен режим.

Малори беше с тях.

Джош можеше да се срине, ако не внимаваше. Равновесието в съзнанието му бе доста крехко и той го знаеше. Навярно самото решение да поиска да забрави всичко бе налудничаво. Страхуваше се от всяка емоция, която изпитваше, и затова гледаше да се поддава на възможно най-малко чувства.

– Почивка – обяви надзирателят. – Десет минути.

Той продължи да работи, както бе правил и по време на предишните паузи. Също стори и момичето до него.

„Норвегия“: 15:30 ч

– Държим Пел – каза Сигни на екипажа си и на войниците, на онези, които бяха около нея на мостика, и на останалите, пръснати из кораба. – Нашето решение – на Мазиян, мое и на останалите капитани, – е да задържим Пел. Представители на Компанията са подписали споразумение със Съюза, отстъпили са му всичко в Задпредела и поискаха от нас да стоим настрана, докато го правят. Те са предали на Съюза шифрите ни за свързка. Ето защо прекратихме нападението, причината да се оттеглим. Защото не знаехме кои от нашите шифри са издадени. – Малори остави съзнанията им да смелят това, наблюдавайки мрачни лица навсякъде край себе си, давайки си сметка за огромното вътрешно пространство на кораба и за всички останали в него, които я слушаха. – Пел, Старите звезди, цялата граница със Задпредела – това е, което е останало под наша защита. Няма да изпълним тази заповед на Компанията, няма да приемем поражение, независимо как е замаскирано то, нито да се предадем. Няма да сме повече на нейно подчинение и този път ще водим войната така, както ние смятаме за добре. Имаме с планета и станция, а целият Задпредел тръгна да се развива от такава основа. Можем да възстановим станциите край Задните звезди, всички, които съществуват между Пел и самото родно Слънце. В състояние сме да го сторим. Компанията може да не е достатъчно съобразителна, че да поиска в момента буферна зона между нея и Съюза, но ще стигне дотам, повярвайте ми, ще проумее това и ще е достатъчно благоразумна поне да не ни създава неприятности. Сега Пел е нашият свят. Разполагаме с девет кръстосвача, които да го бранят. Вече не принадлежим на Компанията. Ние сме Флотата на Мазиян и Пел е наша. Има ли някой на друго мнение?

Очакваше някои да са, макар да познаваше хората си като собствено семейство. Защото някои можеха да мислят другояче, да изпитат ургизения. Имаше причини да е така.

Внезапно от палубите на войниците се разнесе ликуване, което се повтори от ехото. Всички комканали бяха отворени. Хората на мостика се прегръщаха и радваха. Граф я прегърна, после бойкомперът Тихо и други от офицерите, служещи от дълги години с нея. Някои плачеха. В очите на Граф се виждаха сълзи. Не и в нейните обаче. Можеше и да има, но не при чувството на вина, защото, колкото и неоправдано вече,

продължаваше да изпитва предишната си лоялност. Сигни прегърна отново Граф, пусна го, отстъпи и се огледа.

– Трябва всички да се приготвим – каза тя. Думите ѝ се чуваха из целия кораб по отворения интерком. – Ще изскочим и ще превземем централния сектор на станцията, преди някой да разбере какво става. Дей, действайте по-бързо.

Граф започна да раздава заповеди. Малори чу, че и Дей върши същото долу при войниците и ясното ехо от гласа му отекваше по коридорите. Мостикът оживя от трескава дейност, техническите оператори се бутаха един друг в тесните секции, за да заемат местата си.

– След десет минути – извика тя, – всички годни войници да са в пълно бойно снаряжение и излезли навън.

Чуха се викове и на други места, докато интеркомът свидетелстваше, че войниците се втурнаха да се приготвят още преди разпореждането да е предадено официално. Из коридорите се разнесоха заповеди. Сигни се върна в малкия си офис-квартира, взе предпазни мерки, като си сложи шлем и ризница, но остави непокрити ръцете и краката си, рискувайки заради свободата на движение. Пет минути. Тя чу Дей да отброява времето по отворения интерком, докато от други места долиташе шумът на пълен хаос. Нямаше значение. Този екипаж и тези войници си знаеха работата и можеха да я свършат както на тъмно, така и с главата надолу. Всички тук бяха едно голямо семейство. Несъвместимите ставаха още в самото начало жертви на нещастни случаи и тези, които оставаха, се сближаваха като братя, като деца, като влюбени.

Малори излезе от своята офис-квартира, открито пхна пистолета си в кобура, и тръгна надолу с асансьора. Въоръжените войници се носеха надолу по коридора на бегом и с дрънчене. Но в момента, в който я разпознаеха, се залепяха за стените, за да ѝ сторят път, така че тя да стигне и застане по-бързо начело, където ѝ беше мястото.

– Сигни! – викаха те ликуващи след нея. – Браво, Сигни!

Чувстваха, че отново са живи.

3

Съвет на Пел: първо ниво на синия сектор

– Не! – отсече веднага Анджели. – Не, не се опитвай да ги спреш. Отстъпи! Незабавно изтегли нашите хора!

От управлението на станцията потвърдиха нареждането и се заеха отново с работата си. По екраните в заседателната зала започна да се забелязва изпълнението на новата заповед, докато приглушеният глас на шефа на службата за сигурност докладваше. Анджело се облегна назад на стола си край масата в центъра на заседателната зала, по средата между частично заетите редици и тихото, стъписано мърморене на онези, които бяха съумели да стигнат дотук през безредиците по коридорите. Той подпря брадичката си на ръцете, поставил лакти на масата, и продължи да следи непрекъснато пристигащите сведения, сменящи се бързо на екрана с изгледи от доковете, където се стичаха въоръжени войници. Някои от членовете на Съвета бяха изчакали твърде дълго и сега не можеха да напуснат секциите, в които работеха или бяха заели аварийен пост. Деймън и Елена се появиха заедно, търсейки къде да отидат, останали без дъх, и се поколебаха на вратата. Анджело махна на си-на си и снаха си да влязат и по негово настояване те използваша привилегията си и седнаха на две от празните места край масата.

– Трябваше да напуснем спешно офиса на дока – спокойно каза Деймън. – Качихме се с асансьора.

Веднага след тях пристигна Джон Лукас с дружина приятели и те се разположиха – хората му по редиците, а той самият на масата в центъра. Двама от рода Джейкъби също успяха да дойдат с разчорлени коси и блестящи от пот лица. Това не беше съвет, а убежище от онова, което ставаше отвън.

На екраните нещата вървяха от зле към по-зле, войниците се бяха насочили към сърцето на станцията, като службата за сигурност се опиташе да се справи с положението от разстояние, превключвайки бързо от една камера към друга с бърза смяна на изображенията.

– Охраната иска да знае дали да заключим вратите на центъра за управление – обади се един съветник, застанал на прага.

– Срещу пушки ли? – Анджело навлажни устните си и бавно поклати глава, като гледаше прескачането на образа от една камера на втора, после на трета.

– Обадете се на Мазан – каза Дий, един от новодошлите. – Протестират срещу това.

– Опитам, сър. Но не получих отговор. Предполагам, че той е с тях.

„Размирици в И-зоната – появи се надпис на един екран. – Трима със сигурност са мъртви, има множество ранени...“

– Сър – включи се обаждане едновременно със съобщението. – Пред вратите на И-зоната са се събрали тълпи, които се опитват се да ги

разбият. Да стреляме ли?

– Не отваряйте – нареди Анджело, докато сърцето му биеше все полудешката в крак с разпространението на безредиците там, където преди бе имало спокойствие. – Не разрешавам да стреляте. Освен ако не разбият вратите. Какво искате, да ги изпуснете ли?

– Не, сър.

– Тогава недейте. – Връзката прекъсна и той избърса лицето си, чувствайки се зле.

– Ще отида там – предложи Деймън, почти станал от мястото си.

– Никъде няма да ходиш! – спря го Анджело. – Не искам да попаднеш в ръцете на военните.

– Сър – чу той обезпокоен глас край себе си, някой, който бе дошъл при него от редиците. – Сър...

Кресич.

– Сър! – настоя Кресич.

– Интеркомът в И-зоната е повреден – докладва службата за сигурност. – Отново са се докопали до него. Но можем да им съобщим нещо. Не могат да са стигнали до високоговорителите на дока.

Анджело погледна Кресич, измъчен, пребледнял мъж, който изглеждаше все по-зле през последните месеци.

– Чувате ли това?

– Страхуват се – обясни Кресич, – че ще напуснете станцията и Флотата ще ги остави в ръцете на Съюза.

– Не знаем какви могат да са намеренията на Флотата, мистър Кресич, но ако тълпата се опита да разбие онези врати и да премине в нашата част на доковете, няма да ни остане никаква друга възможност, освен да стреляме. Предлагам ви да използвате комвръзката с тази секция, когато я възстановят, и ако все още има високоговорител, който да не са счупили, им обяснете това, което казах.

– Знаем, че ние ще сме потърпевшите, каквото и да се случи – отвърна Василий, като устните му трепереха. – Помолихме ви, молахме се отново и отново да ускорите проверките, да ни оформите документите, да изчистите досиетата ни, да го направите по-бързо. Сега е твърде късно, нали?

– Не е точно така, мистър Кресич.

– Ще се погрижите най-напред за собствените си хора, ще ги настаните удобно на наличните кораби. Ще ни вземете и нашите кораби.

– Мистър Кресич...

– Работата напредваше – обади се Джон Лукас. – Някои от вас

могат да получат редовни документи. Не бих искал да ги лиша от това, сър.

Василий изведнъж замълча, поглеждайки недоверчиво, докато по лицето му бе избил нездрав цвят. Устните му трепераха и техният спазъм се предаде на брадичката му. Кресич стискаше здраво преплетените си ръце.

„Удивително е – помисли си горчиво Анджело – с каква лекота успява да сведе проблемите до дребни неща и колко умело го прави. Поздравления, Джон.“

Лесно беше да се справят с бежанците от И-зоната. Просто трябваше да осигурят на всичките им предводители валидни документи и да се споразумеят с тях. На практика някои наистина бяха предложили именно това.

– Стигнаха до трето ниво на синия сектор – измърмори Деймън. Анджело проследи погледа му към мониторите, на които потокът от въоръжени войници и разполагането им по коридорите се бяха превърнали в бърз, механично повтарящ се процес.

– Мазиян – рече Джон. – Самият Мазиян.

Анджело се загледа в сребристокосия мъж начело, докато пресмяташе на ум секундите, необходими на този войнишки прилив да се надигне по спираловидните аварийни рампи и да стигне до тяхното ниво, до самата заседателна зала на Съвета.

Поне дотогава щеше все още да управлява станцията.

4

Първо ниво на синия сектор: номер 0475

Изображенията се сменяха. Лили се размърда нервно, скочи и започна да ходи напред-назад, правейки крачка ту към бутоните на визора, ту към сънуващата, чиито очи изразяваха тревога.

Накрая се реши да посегне към визора, да смени съня.

– Не – рече й остро сънуващата.

Лили се обърна назад и видя мъката в тъмните, красиви очи на бледото лице, сливащо се с тези бели, бели чаршафи, цялото залято от светлина с изключение на очите, които наблюдаваха втрънено картините на станционните коридори. Тя се върна при жената и постави тялото си между съня и сънуващата, изглади възглавницата.

– Да ви обърна – предложи Лили.

– Не.

Погали челото, едвам докосвайки го, съвсем нежно.

– Дал-тес-елан, обичам те, обичам те.

– Това са войници – каза ѝ Слънцето-неин-приятел с нейния толкова равен и спокоен глас, че предаваше своя мир и на другите. – Хора-с-оръжия, Лили. Това означава неприятности. Не знам какво може да се случи.

– Сънувай, че си отиват – помоли тя.

– Не е във властта ми да го сторя, Лили. Но виж, те не използват оръжията и никой не е пострадал.

Лили потръпна и остана до жената. От време на време по непрекъснато променящите се стени се появяваше лицето на Слънцето, което им вдъхваше увереност, около него танцуваха звездите и лицето на планетата светеше като сърп на месечина. А редицата хора-в-черупки растеше и изпълваше всички коридори на станцията.

Не срещнаха съпротива. Сигни не бе извадила пистолета си от кобура, макар ръката ѝ да стоеше върху него. Не го бяха направили нито Мазан, нито Крешов, нито Кеу. Бяха дали един предупредителен изстрел на доковете, но нищо повече от това. Движеха се бързо, като не оставяха време за мислене на тези, които ги посрещаха, нито за миг да не допуснат, че може да се съпротивляват. Из всичките секции видяха само малцина, които се бяха забавили в коридорите. Анджелио Константин навярно им е наредил така, реши Сигни, единствената разумна политика.

Минаваха от ниво на ниво по рампа в края на централния коридор. Стъпките на ботушите им отекаха в абсолютна пустота, а рязкото докладване на войниците зад гърба им, които сами заставаха на пост из станцията на определени разстояния, позволяващи директна видимост, изпращаше друго ехо. От аварийната рампа се прехвърлиха в секцията, където се намиреше управлението на станцията. Тук също сновяха войници под командването на офицери, свалили надолу дулата на пушките си, докато други взводове се бяха насочили към страничните коридори, за да нахлуят в останалите офиси. Нямаше стрелба, не и тук. Продължиха да вървят по главния коридор, като скоро студеният метал и пластмаса се смениха с мека рогозка, заглушаваща стъпките. После влязоха в залата със странните дървени скулптури, чиито очи сега изглеждаха не

по-малко учудени, отколкото преди.

А човешките лица – тези на малката група хора, събрани в преддверието на заседателната зала – бяха със също толкова ококорени очи.

Войниците прекосиха помещението и натиснаха украсената врата, за да я отворят. Двете ѝ крила се разтвориха встрани и двама войници застанаха като статуи с лица, обърнати към залата, и вдигнати дула на пушките. Съветниците, които се намираха вътре, а техният брой съвсем не изпълваше залата, се изправиха срещу оръжията едновременно с влизането на Мазиян, Малори и останалите. Поведението им изразяваше достойнство, ако не и предизвикателство.

– Капитан Мазиян – рече Анджело Константин, – мога ли да ви предложа да седнете и да обсъдим заедно това, което става, с вас и вашите капитани?

Мазиян остана за миг мълчалив и неподвижен. Сигни стоеше между него и Кеу, Крешов бе застанал от другата му страна, и всички оглеждаха лицата на съветниците. Съветът не бе в пълен състав, липсваха повече от половината му членове.

– Няма да ви отнемем много време – обяви Мазиян.

– Поискайте да дойдем и ето ни тук.

Никой не помръдна – нито да седне, нито да промени положението си.

– Бихме искали да чуем обяснение – каза Константин – за тази... операция.

– Обявявам военно положение – отвърна Мазиян, – което ще продължи, докато се намираме в опасност. И имам въпроси, директни въпроси, мистър Константин. Отнася се до споразуменията, които може да сте сключили с представители на Компанията. Става дума за договори... със Съюза и изтичане на поверителна информация към неговото разузнаване. Това е предателство, мистър Константин.

Кръвта се дръпна от лицата на присъстващите в залата.

– Няма такова договаряне – заяви Константин. – Не сме сключвали никакви подобни споразумения, капитане. Тази станция е неутрална. Тя е на Компанията, но няма да позволим да бъдем въввлечени във военни действия или използвани като база.

– А тази... милиция, която сте разпръснали навсякъде?

– Неутралитетът понякога се нуждае от защита, капитане. Самата капитан Малори ни предупреди, че могат да се появят случайни кораби с бежанци.

– Твърдите, че не знаете нищо за информация, която цивилни

представители на Компанията са предали на Съюза. И че не участвате в никакви споразумения, договори или концесии, каквито могат да се сключват с врага?

Настъпи гробно мълчание.

– Не знаем за никакви споразумения. Ако е имало намерение да се сключват, Пел не е била информирана за тях. А ако имахме информация, щяхме да се противопоставим.

– Сега вече знаете – каза Мазиян. – Изтекли са сведения, включително шифри и сигнали, които застрашават сигурността на станцията. Предадени сте на Съюза, господин станционен управител, от самата Компания. Земята ограничава интересите си тук. Вие сте една от жертвите. Ние също. Няма да приемем подобно положение. Другите станции бяха загубени, оставени на Съюза. Сега тук е границата. Пел ни е нужна, със силите, с които разполагаме, можем да я задържим. Разбирате ли ме?

– Може да разчитате на пълно сътрудничество от наша страна – заяви Константин.

– Достъп до записите ви. Трябва да се открие всеки проблем, свързан със сигурността, и да се постави под контрол.

Погледът на Константин се премести върху Сигни и после отново към Мазиян.

– Спазвахме всички ваши процедури, с които капитан Малори ни запозна. И то много внимателно.

– Не трябва да има секция от станцията, запис, оборудване, апартамент, ако се наложи, до които хората ми да нямат начаса достъп. Бих предпочел да изтегля повечето от войниците си и да оставя като отговорници ваши хора. Условието е да сме наясно по следния въпрос: ако възникнат проблеми, свързани със сигурността, например изтичане на информация, ако някой кораб напусне внезапно определената му орбита или се наруши редът където и да е било, ще действаме, както ние намерим за добре, а това не изключва и да стреляме. Ясно ли е?

– Да – отговори Анджели, – отлично го разбираме.

– Хората ми ще идват и ще си отиват, когато пожелаят, мистър Константин, ще стрелят, ако сметнат, че е необходимо. Ако се налага да използваме оръжие, за да си разчистим пътя, всеки мъж и всяка жена от флотата ще го стори. Надявам се, че няма да се случи и вашата собствена служба за сигурност ще се погрижи да е така. Или вашите хора, но с наша помощ. Просто ми кажете как предпочитате.

Константин бе стиснал зъби.

– И двете страни сме наясно, капитан Мазиян. Разбираме задължението ви да защитавате силите си, както и да защитите тази станция. Ние ще ви сътрудним и очакваме същото от ваша страна. Така че когато изпратя съобщение, то ще бъде прието.

– Естествено – отвърна с готовност Мазиян. Огледа се, после тръгна към вратата, а Сигни и останалите капитани продължаваха да стоят изправени пред Съвета. – Капитан Кеу – рече той, – може да продължите да обсъждате нужните въпроси със Съвета. Капитан Малори, поемете центъра за управление. Капитан Кршов, проверете всички записи и процедури на службата за сигурност.

– Държа да ме придружи някой, който познава нещата – обяви Кршов.

– Директорът на службата за сигурност ще е на ваше разположение – отвърна Анджело. – Ще предам веднага тази заповед.

– Аз също – рече Сигни.

Тя впери очи в познато лице край масата в средата на залата, младият Константин. Изражението му се промени, като срещна поглед ѝ, а младата жена до него го хвана за ръката.

– Капитане – отзова се той.

– Вие, Деймън Константин, ако пожелаете може да помогнете.

Мазиян излезе, като взе част от ескорта със себе си, за да направи оглед на обстановката или, което бе по-вероятно, да продължи с операцията по завземането на други секции, например ядрото на станцията и неговите съоръжения. С тази деликатна задача се бе заел Ян Мейис, вторият по ранг от „Австралия“. Кеу придърпа стол край масата в центъра, превемайки едновременно нея и цялата заседателна зала. Кршов излезе подир Мазиян.

– Да вървим – каза Малори, но младият Деймън се задържа за миг, за да погледне към баща си, който бе свил притеснено устни и да се сбогува с младата жена до себе си. „Нямат особено високо мнение за мен“ – каза си Сигни. Тя го изчака, после тръгнаха заедно към вратата, където взе двама от войниците си да ги съпровождат.

– Към центъра за управление – нареди тя на младия Константин и той ѝ стори път на вратата с неуместна, но естествена галантност, посочвайки към коридора, по който бяха дошли.

Деймън не пророни нито дума, лицето му бе изопнато и сериозно.

– Това жена ви ли беше, там вътре? – попита Сигни. Трябваше ѝ информация за онези, от които зависеха определени неща. – Коя е тя?

– Съпругата ми.

– Как се казва?

– Елена Куен.

Това я изненада.

– От стационарен род ли е?

– От фамилията Куен. От „Естел“. Омъжи се за мен и не участва в последния полет.

– Загубила е хората си, цялата фамилия. Известно ви е, предполагам.

– Да, знаем.

– Съжалявам. Имате ли деца?

Мина известно време, преди той да отговори на въпроса.

– Очакваме.

– Аха. – Жената й се бе видяла леко пълна в талията. – Константин има двама сина, нали?

– Да, имам брат.

– Къде е той?

– На Тамдолу. – Лицето му изразяваше все по-голямо притеснение.

– Няма за какво да се безпокоите.

– Не се безпокоя.

Тя му се усмихна с нотка на присмех.

– Войниците ви и на Тамдолу ли са? – попита Деймън.

Сигни продължи да се усмихва, без да си направи труда да отвърне.

– Доколкото си спомням, вие сте от Правния отдел.

– Да.

– Сигурно доста от кодовете за достъп до досиетата са във вашите компютри, нали?

Той я стрелна с погледа, в който не се забелязваше уплаха. По-скоро гняв. Сигни погледна напред, където войници охраняваха остъкления команден комплекс на Главния сектор.

– Обещахте, че ще ни сътрудничите – напомни му Малори.

– Вярно ли е, че сме били отстъпени?

Все така с усмивка тя си припомни, че ако някой можеше да запази самообладание, да знае цената си и тази на Пел, това бяха хората от рода Константин.

– Поварвайте ми – каза Сигни с ирония в гласа.

УПРАВЛЕНИЕ НА ГЛАВНИЯ СЕКТОР, обявяваше знак, придружен от стрелка; КОМУНИКАЦИОНЕН ЦЕНТЪР, и още един; ПЪРВО НИВО, СИН СЕКТОР, 01–0122.

– Свалете тези обозначения – рече тя. – Навсякъде.

– Не мога.

– И цветните кодове.

– Станцията е твърде объркваща, дори нейни жители могат да се изгубят, коридорите са абсолютно еднакви, а без цветовете ни обозначения...

– Така е и на кораба ми, мистър Константин, но не маркираме коридорите, за да напътстваме нашественици.

– На тази станция има деца. Без цветовете...

– Могат да се научат – прекъсна го тя. – Свалете всички знаци.

Централното управление на станцията беше отворено, но заето от войници. Когато влязоха, към тях нервно се насочиха пушки, после се обърнаха навътре. Сигни огледа командния център, всички контролни панели редица по редица, работещите оператори и офицери. Войниците видимо се отпуснаха в нейно присъствие. Също и цивитата – явно при вида на младия Константин, помисли си тя. Именно с тази цел го бе взела със себе си.

– Всичко е наред – обърна се Малори към войниците и към цивилните. – Успяхме да се споразумеем с кмета на станцията и със Съвета. Няма да евакуираме Пел. Флотата установява база, която няма да изоставим. Не ще допуснем Съюза да проникне тук.

Сред цивитата се разнесе шепот, очите им размениха поуспокоени погледи. От заложници изведнъж се бяха превърнали в съюзници. Войниците наведоха дулата на оръжията си.

– Малори – дочу шепота от пост до пост в помещението. – Това е Малори. – С тон, в който нямаше обич, но и без да липсва уважение.

– Разведи ме наоколо – каза тя на Деймън Константин.

Той тръгна из центъра за управление, като тихо назоваваше хората и постовете, а тя щеше да запомни много от тях – удаваше й се, когато искаше. Сигни спря за миг и се огледа, после обърна очи към екраните, към въртящия се модел на Тамдолу, осяян със зелени и червени точки.

– Това бази ли са? – попита тя.

– Построихме няколко допълнителни селища – обясни Деймън, – опитваме се да поемем и изхраним тези, които ни оставихте.

– Изолационна зона? – Сигни спря поглед върху монитора, който показваше какво става в тази секция. Скупчена човешка маса блъскаше заключена врата. Пушек. Развалини. – Какво правите с тях?

– Вие не ни казахте какво да правим с тях – отвърна той. Малцина си позволяваха да говорят така с нея. Това я забавляваше.

Тя слушаше, разглеждаше огромния комплекс – редица след редица

от екрани, с функции, коренно различни от тези на космически кораб. Тук имаше търговска информация, както и данни за поддържане на орбитата, на която се намираха от векове. Описание и отчет на налични стоки и произвеждани продукти, регистрация на населението на станцията и на планетата, на местните жители и на хората – колония, където кипеше ежедневиият живот. Сигни наблюдаваше, бавно поемайки дъх си създаваше чувство за собственост. Борили се бяха именно да запазят всичко това.

Централният интерком се включи, за да предаде съобщение от Съвета:

– ...искаме да успокоим жителите на станцията – каза Анджело Константин, зад чийто гръб се виждаше заседателната зала, – че флотата е тук, за да ни защити...

Техният свят.

Оставаше само да го подредят.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Основна база на Тамдолу: 16:00 ч по стандартното време на станцията. Местно утро³

Наближаваше утрото, хоризонтът се бе превърнал в червена линия. Емилио стоеше навън, дишайки равномерно под маската си, облечен в дебело палто срещу вечния студ на нощите по тази географска ширина и надморска височина. В мрака тихо се движеха върволиците от прегърбени фигури, забързани с товар подобно на насекоми, спасяващи яйцата си от наводнение.

Хората, които работеха на Тамдолу, още спяха в изолационния и в по-старите жилищни куполи. Само няколко от работниците помагаша в тази задача. Погледът му можеше да ги различи тук-там сред пейзажа от ниски куполи и хълмове, защото сенките им се извисяваха над останалите.

При него дотича малка, пъшкаща фигура, чийто дъх излизаше

---

3. Поради това, че продължителността на деня е зависима от годишното време и периода на въртене не съвпада с приетия на станцията стандарт (земно денонощие) се получава увеличаващо се с всеки изминат ден разминаване във времето. Денят и нощта рядко попадат в относителна синхронизация на станцията и планетата. – Б.а.

свободно във въздуха.

– Да? Ти вика мен, Константин-мъж?

– Ти ли си, Скокливецо?

– Аз Скокливец – изсъска гласът, докато устата се бе обтегнала в усмивка. – Бързо бяга, Константин-мъж.

Емилио докосна жилавото, покрито с козина рамо, усети как дългите пръсти на паякообразна ръка се преплитат с неговите. Извади сгънат лист хартия от джоба си и го пхна в мазолестата ръка на този хайза.

– Тогава бягай! – каза му той. – Занеси това до всички лагери на хората, нека очите им го видят, разбираш ли ме? И разкажи всичко на хайза. Кажи им го на всички – от реката до равнината. Кажи на всички тях да изпратят свои бегачи, дори до хайза, които никога не са идвали при хората. Кажи им да се пазят от хората, да не вярват на чужденци. Кажи им какво правим тук. Да наблюдават, да наблюдават, но да не се приближават, докато не чуят повикване, което познават. Ще разбере ли хайза?

– Идат Лукаси – рече мъжкарят. – Да. Разбира, Константин-мъж. Аз Скокливец. Аз съм вятър. Никой не хваща.

– Върви! – каза той. – Бягай, Скокливецо!

Прегърнаха го здрави ръце, криещи изненадващата, плашеща сила на хайза. Сянката го остави в тъмното, хукна, понесе се...

Вестта полетя. И не можеше да бъде спряна, не толкова лесно.

Емилио продължи да стои на мястото си да наблюдава другите човешки силуети по склона. Беше дал нареждания на служителите си, но се въздържаше да им се довери, искаше да им спести отговорността. Складовите куполи вече бяха почти празни, докато всичките запаси, които бяха съхранявали, бяха скрити навътре в гората. А вестта се понесе надолу по реката по начин, който нямаше нищо общо с модерните комуникации, нищо, което подслушващите да засекат. Вестта се носеше със скоростта на хайза и нямаше да бъде спряна с никаква заповед от станцията или този, които я държаха. От лагер на лагер, сред хора и хайза, навсякъде, където едни хайза имаха контакт с други от техния вид.

Хрумна му интересна мисъл – че навярно още дълго преди Човека хайза са имали достатъчно акъл да разговарят с други от вида си по този начин. Доколкото му бе известно, те никога не бяха воювали, нито някога бе съществувало единство между разпръснатите племена. Но все пак вестта за хората се бе разпростряла от едно място до друго. А сега хората изпращаха съобщение по тази странна мрежа. Представи си предаването му край брега или в гората, при случайни срещи или при

целенасочени събирания, независимо какви бяха мотивите, които движеха благите, скромни хайза.

И в цялата зона на контакт хайза щяха да започнат да крадат, хайза, които не разбираха какво е това кражба, и да зарязват работата си, те, които не знаеха какво е заплащане или бунт.

Стана му студено, въпреки че бе скрит под няколко пласта дрехи и добре предпазен от ледения бриз. За разлика от Скокливеца той не можеше да избяга оттук. Като човек и като Константин той остана да чака, докато надигащото се утро открои колоните от натоварени работници. Докато хората в другите куполи взеха да стават от сън, за да открият систематичното опустошаване на складове и оборудване. Докато неговите служители стояха наоколо и наблюдаваха какво става. Под прозрачните куполи светнаха лампи, наизлизаха работници, все повече и повече, изпаднали в шок.

Зави сирена. Емилио погледна към небето и забеляза само няколко от последните звезди, но по комканала се получаваше нещо. Иззад скалите край него се появи някой и го хвана през кръста. Той притисна Милико към себе си, зарадван от близостта ѝ.

Чу се вик от отсрещния склон, вдигнаха се ръце и посочиха нагоре. В избледняващото небе се виждаше светлината на спускащ се кораб – по-скоро, отколкото му се искаше.

– Минкс! – извика той при себе си една от върволицата хайза и тя дойде, женска с бял обезкосмен белег от старо изгаряне върху ръката. Приблужи се заедно с товара, който носеше, пъшкайки. – Сега се скрийте! – рече ѝ Константин и Минкс се спусна обратно към колоната и още по пътя започна да бърбори с другарите си.

– Къде отиват? – попита Милико. – Казаха ли?

– Те си знаят – отвърна той. – Само те си знаят. – Притисна я още по-силно под поривите на вятъра. – И ще се върнат тук отново, в зависимост от това кой ги повика.

– Ами ако ни отведат оттук...

– Правим, каквото можем. Но няма да оставим чужденци да им заповядват.

Светлините на кораба станаха по-ярки и наситени. Явно не беше някоя от совалките им, а нещо по-голямо и по-застрашително.

Военни, каза си Емилио. Планетната сонда на кръстосвач.

– Мистър Константин – дотича задъхан един от работниците и спря пред тях, разперил от стъписване ръце. – Вярно ли е? Истина ли е, че Мазян е там горе?

– Беше ни изпратено съобщение, че е така. Не знаем какво става там горе. Всичко показва, че положението е спокойно. Престанете да се тревожите и предайте новината на другите. Ще трябва да запазим самообладание и да посрещнем събитията такива, каквито са. Никой да не казва нищо за липсващите припаси, да не обелва нито дума за тях, разбирате ли ме? Няма да позволим на Флотата да ни вземе всичко, а после да си замине и да остави станцията да гладува. Ето какво става. Съобщете им също и това. И ще изпълнявате само моите заповеди и тези на Милико, ясно ли е?

– Да, сър – въздъхна мъжът и след като бе отпратен, хукна да разнесе вестта.

– По-добре го съобщи на И-купола – рече Милико.

Той кимна и тръгна натам по склона на хълма, на който бяха застанали. От другата страна на възвишението бляснаха ярки светлини, полеви сигнали, които да насочват кацането. Емилио и жена му стигнаха по пътеката до И-купола и попаднаха там на Уей.

– Флотата е там горе – обяви Константин. Веднага се разнесе ужасено шушукане. – Опитваме се да запазим храна за станцията и за нас самите. Ще се постареем да предотвратим превземането на всичко тук от Флотата. Нищо не сте видели. Нищо не сте чули. Вие сте слепи и глухи и не носите отговорност за нищо. Аз я поемам цялата.

Чу мърморене, от постоянните работници, от И-групата. Обърна се и пое заедно с Милико обратно към площадката за кацане. След него тръгна тълпа от негови служители и работници. Също и от хора от И-купола, които никой не спря. Вече нямаха охрана, нито тук, нито в другите лагери. И-групите работеха по зададен план и график като всички останали. Съвсем не липсваха спорове и проблеми с тях. Но те представляваха по-малка заплаха от тези, които се спускаха към тях, които щяха да предявят искания за провизии за пълните си с войници кръстосвачи, а възможно бе да поискат и живи тела.

Корабът се спусна с рев, настани се на площадката за кацане и я зае цялата. Спрели на склона, Емилио и Милико запушиха ушите си и извърнаха лица от разнасящия прах и пепел вятър, докато бяха изключени двигателите. Корабът стоеше там, в зората на деня, чужд и грозен, олицетворяващ войната. Люкът се отвори, спусна челюст към повърхността и по нея слязоха войници в защитни брони, за да нагазят с ботушите си почвата на тази планета. През това време младият Константин, жена му и хората около тях бяха образували собствена редица, лишена от брони и оръжия. Войниците застанаха готови за бой с вдигнати пушки. По

рампата на светло излезе офицер с тъмна кожа, който носеше само маска без шлем.

– Това е Пори – прошепна Милико. – Този трябва да е самият Пори.

Емилио усети тежестта на отговорността, че трябва да слезе там долу, в подножието на хълма, и да посрещне заплахата, и пусна ръката на Милико. Но тя не пусна неговата. Спуснаха се надолу по склона заедно, за да се изправят лице в лице срещу легендарния капитан. Спряха на достатъчно разстояние, от което да говорят, като сега чувстваха доста по-силно близостта на пушките.

– Кой е шеф на тази база? – попита Пори.

– Емилио Константин и Милико Дий, капитане.

– Стоящите пред мен ли?

– Да, капитане.

– Тогава приемете заповед за въвеждане на военно положение. Всички запаси на тази база се конфискуват. Всички цивилни ръководители, от страна както на хората, така и на местните, се освобождават временно от длъжност. Незабавно трябва да ми предадете всички регистри на наличното оборудване, на персонала и на запасите.

Емилио направи ироничен жест с ръка, предлагайки куполите, изпразнените куполи. Пори нямаше да се зарадва, помисли си той. Някои от водените на ръка счетоводни книги също бяха изчезнали. Страхуваше се – за себе си, за Милико, за мъжете и жените в тази база и в останалите, и не на последно място за всичките хайза, които никога не бяха виждали война.

– Ще останете на планетата – каза Пори, – за да ни помагате във всичко, което е необходимо.

Емилио се усмихна насила и стисна ръката на Милико. Това бе равносилно на арестуване, не можеше да означава нищо друго. Съобщението на баша му, което го събуди от съня, му бе дало време. Около него стояха работници, които никога не бяха се съгласявали да бъдат поставени в такова положение, които доброволно бяха дошли да вършат тази работа. Той разчиташе на мълчанието им по-малко, отколкото на бързината на хайза. Възможно бе военните да му наложат дори още по-големи ограничения. Помисли си за семейството си на станцията, за вероятността Пел да бъде евакуирана и хората на Мазиан да съсипят умишлено самата планета Тамдолу при изтеглянето си, да унищожат всичко, което не искат да попадне в ръцете на Съюза, и да вземат всички здрави мъже и жени във Флотата. Щяха да пхнат оръжие в ръцете на хайза, ако това щеше да означава още бойци, които да хвърлят срещу Съюза.

– Ще обсъдим въпроса, капитане – отвърна Емилио.

– Всички оръжия да се предадат на войниците ми. Ще бъдете претърсени до последния човек.

– Предлагам да обсъдим въпроса, капитане.

– Вкарайте ги вътре – направи рязък жест Пори.

Войниците се приближиха към тях. Милико стисна ръката му. Той я поведе сам и двамата пристъпиха доброволно напред, оставиха се да ги претърсят и да ги качат по рампата в бляскавата вътрешност на кораба, където ги чакаше Пори.

Емилио спря в горния край на рампата и Милико застана до него.

– Ние носим отговорността за тази база – рече той. – Не искам този въпрос да става публично достояние. Просто тихо и кротко ще изпълня всички разумни искания от ваша страна.

– Заплашвате ли ни, мистър Константин?

– Само ви давам мнението си, сър. Кажете ни какво искате. Аз познавам тази планета. Да се подчини на военен режим една функционираща система ще отнеме доста ценно време, докато се въведат новите порядки, а в някои случаи подобна намеса може да се окаже разрушителна.

Емилио погледна Пори в очите, обградени от белези, и прочете в тях, че той не бе човек, който обичаше да го предизвикват. Който можеше да е много опасен за всеки.

– Офицерите ми ще отидат с вас – каза Пори, – за да вземат регистрите.

ГЛАВА ПЕТА

1

Пел: второ ниво на белия сектор: 17:00 ч

В помещението влязоха полицаи, няколко спокойни мъже, които застанаха до вратата и заговориха с надзирателя. Джош ги видя изпод веждите си и продължи да държи главата си наведена, докато пръстите му не пропуснаха нито едно завъртане на детайла, който разглобяваше. Младото момиче до него веднага спря да работи и го сръга силно в ребрата.

– Хей – викна тя. – Хей, тези са от полицията.

Бяха петима. Джош игнорира ударите в ребрата и това само я накара да го заръга още по-силно.

Над тях се включи екрана на интеркома. Светлината привлече вниманието му и той погледна нагоре за миг. Направиха друго съобщение до всички – че отново се дава известна свобода за преминаване през зеления сектор. Наведе глава и подхвана отново работата си.

– Зяпат насам – каза момичето.

Наистина гледаха към тях. Ръкомахаха в тяхна посока. Джош хвърли бърз поглед и сведе отново очи, още веднъж, защото този път бяха влезли войници, и то въоръжени. Войници на Компанията. Хора на Мазиян.

– Виж! – обади се отново момичето.

Той се върна към заниманията си. Каdifеният глас от центъра за управление продължаваше да говори по интеркома, като твърдеше, че всички били в безопасност. Тали престана да му вярва.

Чу стъпки в прохода между машините, които се приближаваха от другата му страна, тежки стъпки на многобройни крака. Стигнаха до него и спряха зад гърба му. Продължи да работи с последна, отчаяна надежда. Деймън, помисли си. Искаше да е тук. Деймън!

Ръка докосна рамото му и го накара да се обърне. Погледна нагоре към лицето на надзирателя си с все още премрежен поглед, към хората от станционната служба за сигурност и към войник в броня със знаци от Флотата на Мазиян.

– Мистър Тали – каза един от полицаите, – ще дойдете ли с нас, ако обичате?

Даде си сметка, че гаечният ключ в ръката му бе един вид оръжие, внимателно го остави на тезгяха, избърса ръката си в комбинеzona и се изправи.

– Къде отивате? – попита момичето край него. Така и не бе научил името ѝ. По простоватото ѝ лице се четеше уплаха. – Къде отивате?

Той не отговори, не знаеше. Един от полицаите го хвана за лакътя и го преведе през прохода към дъното на работилницата, където бе вратата. Всички ги гледаха втрещено.

– Спокойно – рече надзирателят.

Разнесе се всеобщо шушукане. Полицаите и войниците го изведоха навън в коридора и спряха там. Вратата се затвори и военният офицер, който носеше само ризница, го обърна към стената и го претърси.

Мъжът извади документите му от джоба. Обърна се отново с лице към тях, когато го пуснаха, и застана с гръб към стената, докато

наблюдаваше как офицерът се рови в документите му. „Атлантик“, пишеше върху емблемите на униформата му. Обзе го кански ужас. В ръцете на войници на Компанията се намираха документите му, а те единствени можеха да удостоверят, че Тали е безобиден, да докажат всичко, което бе преживял, че не представляваше опасност за никого. Посегна да си ги вземе и офицерът ги дръпна извън обсега му. Хората на Мазан. Сянката се върна. Джош побърза да прибере ръката си, като си спомни други срещи с тях и сърцето му заби учестено.

– Имам пропуск – каза той, опитвайки се да потисне на лицето си, който се появяваше всеки път, когато бе притеснен. – Той е в документите ми. Може да видите, че работя тук.

– Само сутрин.

– Всички ни задържаха – обясни Джош. – Задържаха ни всички повече, отколкото трябваше. Попитайте и другите. Ние всички сме от сутрешната смяна.

– Вие ще дойдете с нас – каза един от войниците.

– Попитайте Деймън Константин. Той ще ви каже. Аз го познавам. Той ще потвърди, че всичко ми е наред.

Това ги забави.

– Ще си го отбележим – рече офицерът.

– Възможно е да е истина – обади се един от станционните полицаи. – Бях дочул нещо подобно. Той е специален случай.

– Ние изпълняваме заповеди. Компютърът ни насочи към него и трябва да вземем мерки. Или вие ще го приберете в някоя от вашите килии, или ние ще го затворим в нашите.

Тали отвори уста да изкаже предпочитанията си.

– Ние ще го приберем – заяви полицаят, преди Тали да успее да каже каквото и да е.

– Документите ми – продума Джош. Започна да заеква и поруменя от срам. Все още нямаше сили да контролира някои реакции. Протегна умоляващо ръка за документите си, която видимо трепереше. – Сър.

Офицерът ги сгъна и внимателно ги пхна в чантичката на колана си.

– Той няма нужда от тях. Никъде няма да ходи. Отведете го и го затворете, дръжте го на разположение, в случай че някой от нас поиска да го види, ясно ли е? Може би по-късно ще бъде прехвърлен в И-зона-та, но не преди шефовете да са разгледали случая.

– Разбрано – отвърна сухо полицаят. Хвана Джош за ръката и го поведе надолу по коридора. Войниците вървяха непосредствено зад тях,

но най-накрая на едно кръстовище техните пътища се разделиха.

Обаче във всеки коридор, в който погледнеше, виждаше хора на Мазиан. Почувства, че му става студено, че е оголен. Испита дълбоко облекчение, когато полицаите спряха пред един асансьор и единствено те се качиха с него в кабината. По време на пътуването нагоре и после към първо ниво на червения сектор бяха сами, без войници.

– Ако обичате, обадете се на Деймън Константин – помоли ги той.
– Или на Елена Куен. Или на някого от техните офиси. Знам номерата.

През повечето време по пътя мълчаха.

– Ще го докладваме по етапен ред – каза накрая един от полицаите, без да го погледне.

Асансьорът спря на първо ниво на червения сектор. В зоната за сигурност. Тали излезе, застанал между тях, мина през прозрачната преградна стена и се приближи до бюрото на входа. Вътре също се разхождаха войници, с брони и с оръжия, а това предизвика вълна на паника у него, защото се бе надявал, че поне на това място ще се намира под властта на станцията.

– Моля ви – обърна се към хората зад бюрото, докато го регистрираха. Познаваше младия офицер, който бе дежурен, още от времето, когато го бяха държали тук като затворник. Спомняше си го. Наведе се напред към него и като снижи гласу промълви отчаяно: – Моля ви, обадете се на някой Константин. Кажете му, че съм тук.

И този път не получи отговор, само неловко отместване на погледа от него. Всички стационаристи се страхуваха, изпитваха ужас от въоръжените войници. Униформени мъже го издърпаха от бюрото и го поведоха по коридора към килиите на ареста, тикнаха го в една, гола, бяла, обзаведена само със санитарен възел и бял нар, подаващ се от стената. Задържаха се, колкото да го претърсят наново, като този път го съблякоха, и го оставиха сред хвърлените на пода дрехи.

Той се облече, после седна на нара, вдигна свитите си крака пред гърдите и подпря глава на коленете си, изтощен от дългата работа и целият скован от страх.

2

Търгарски кораб „Чукът“ в дълбокия космос: 17:00 ч

Виторио Лукас се надигна от мястото си и направи няколко крачки

напред по извития под на мърлявия мостик на „Чука“, но се поколеба при трепването на палката в ръцете на съюзара, който постоянно го държеше под око. Нямаше да му позволят да се приближи дотолкова, че някой контролен уред да попадне в обсега на ръцете му. В малкия, силно извит въртящ се цилиндър – тъй като по-голямата част от грозната маса на „Чука“ представляваше търбух в безтегловност, разположен отзад – имаше очертана линия върху плочките на пода, маркирана с лента, която определяше границите на неговия затвор. Още не бе разбрал какво ще се случи, ако я престъпи, без да е извикан, нямаше и намерение да пробва. Позволяваха му да се разхожда из по-голямата част от коридорите на цилиндъра, можеше да отиде в квартирите на екипажа, където спеше, в дребната главна зала и донякъде в командната кабина – дотук. От това място можеше да наблюдава един от екраните и да види сканера през рамото на обслужващия го оператор. Задържа се тук, загледан в центъра за управление на кораба, в гърбовете на мъже и жени, облечени като търгари, но които не бяха такива, докато стомахът му продължаваше да го свива от седативите, а нервите му бяха опънати след скока. Беше прекарал по-голямата част от деня в повръщане на всичко, което можеше да изкара.

Капитанът бе застанал прав и наблюдаваше екраните и го извика, като го зърна. Виторио се поколеба, но при втория знак пристъпи напред в забранената командна зона, поглеждайки все пак назад към мъжа с палката. Остави капитана да сложи приятелски ръка на рамото му и погледна сканера по-отблизо. Капитанът имаше преуспяващ вид – можеше да е бил бизнесмен на Пел – и подканваше екипажа си, вместо да кряска заповеди. Всички се отнасяха много добре към Виторио, дори с учтивост. Това, което го ужасяваше, бе положението, в което се намираше, и възможните последствия от него. Страхливец, би казал баща му с презрение. И беше прав. Младият Лукас наистина бе такъв. Нито това място тук, нито компанията наоколо не бяха подходящи за него.

– Съвсем скоро ще се върнем обратно – каза мъжът. Името му беше Блас, Ейб Блас. – Не скочихме надалеч, само толкова, колкото да се махнем от пътя на Мазиян. Успокойте се, мистър Лукас. Стомахът ви сега по-добре ли е?

Той не отговори. Споменаването на неговото неразположение предизвика ново свиване на стомаха.

– Няма никакви проблеми – каза му меко капитанът, все още държейки ръката си върху неговото рамо. – Абсолютно никакви, мистър Лукас. Пристигането на Мазиян не ни обезпокои.

Виторио го изгледа.

– Ами какво ще стане, ако Флотата ни забележи, когато се появим отново?

– Винаги можем да скочим – отвърна Блас. – „Лебедово око“ няма да е напуснал поста си. А Илайко няма да проговори, тя си знае интереса. Просто се отпуснете и починете, мистър Лукас. Изглежда все още изпитвате някакви съмнения в нас.

– Ако жертват баща ми на Пел...

– Това е малко вероятно да стане. Джесад знае какво прави. Повярвайте ми. Всичко е предвидено. Освен това Съюзът се грижи за приятелите си. – Капитанът го потупа по рамото. – Справихте се много добре като за първи скок. Вслушайте се в съвета на стар вълк и не се напрягайте. Само се успокойте. Върнете се в главната зала, а аз ще дойда да поговорим веднага след като изчислим новия си курс.

– Да, сър – измънка той и направи, каквото му бе казано. Излезе от командната кабина, минавайки отново покрай пазача, закрачи по извятия под на коридора и се върна обратно в безлюдната главна зала. Седна в края на излятата група маса-скамейка, подпря лакти на масата и тежко преглътна.

Повдигането му не се дължеше единствено на скока. Изпитваше ужас. Стани мъж, можеше да чуе думите на баща си. Измъчваше се от безсилието си. Бе такъв, какъвто си беше, и мястото му не беше тук, сред подобните на Ейб Блас и на онези мрачни, изглеждащи твърде еднакво хора. Баща му го бе пожелвал. Ако Виторио бе амбициозен, щеше да се опита да извлече полза за себе си при създадите се обстоятелства, да се подмаже на Съюза. Но той не го стори. Знаеше своите способности и ограничения и мечтаеше за своята Розина, за удобства, за хубаво питие, каквото не можеше да си позволи сега заради седативите, проникнали из цялото му тяло.

Нямаше да успее, нищо нямаше да излезе от това и щяха да го откарат навътре в Съюза, където всички се движеха в крак. А туй щеше да е краят на света, който познаваше. Страхуваше се от промени. Това, с което разполагаше на Пел, му бе достатъчно. Никога не бе искал нещо повече от живота или друг човек. Мисълта, че се намираше тук, навън в космоса, в центъра на абсолютно нищо, бе кошмарна.

Но нямаше избор. Баща му се бе погрижил за това.

Най-накрая Блас дойде, седна, разгърна със сериозно изражение на лицето разни карти на масата и му обясни неща, сякаш младият Лукас бе някой, от който зависеше нещо в тази мисия. Виторио разгледа

диаграмата и се опита да проумее предпоставките за такова преместване насам-натам през нищото, докато в действителност не можеше да разбере къде изобщо се намират, което на практика бе равносилно на никъде.

– Трябва да се чувствате съвсем спокоен – рече Блас. – Уверявам ви, че се намирате на много по-сигурно място, отколкото е станцията сега.

– Вие сте доста високопоставен офицер от Съюза, нали? – попита Виторио. – Иначе не биха ви изпратили, просто така.

Капитанът вдигна рамене.

– „Чукът“ и „Лебедово око“, това ли са всичките ви кораби в близост до Пел?

Блас отново вдигна рамене. Вместо отговор.

ГЛАВА ШЕСТА

Тунел за поддръжка в белия сектор 9-1042: 21:00 ч

Мъжете идваха и си отиваха вече от доста време, мъже-в-черупки, носещи пушки. Сатина потрепери и се отдръпна още по-назад в сенките до товарния асансьор. Много от хайза бяха избягали, когато командването поеха Лукасите, други се бяха скрили, когато пристигнаха чужденците, минавайки през проходите, които хайза можеха да използват, тесните коридори, тъмните тунели, където хайза можеха да дишат без маски, но не и хората. Мъжете от Тамгоре знаеха тези коридори, но още не ги бяха показали на чужденците, така че хайза бяха в безопасност. Въпреки това някои от тях плачеха, потънали в мрака, дълбоко навътре, възможно най-надолу, за да не ги чуят хората.

Тук нямаше надежда. Сатина облиза устни и се отпусна назад, приклепнала, изчака, докато въздухът се смени, и се шмугна обратно в безопасната тъмнина. Нечии пръсти я докоснаха. Усети миризмата на мъжкар. Тя изсъска с укор и понюха, за да намери този, който бе неин. Обгърнаха я здрави ръце. Отпусна уморено глава върху твърдото рамо, успокоявайки другия, както и той я успокояваше. Синият зъб не я попита нищо. Знаеше, че не носи по-добри новини, защото именно това бе казал, когато Сатина бе настояла да излезе навън и да види какво става.

Бяха в беда, в голяма беда. Лукасите говореха и даваха заповеди, а чужденците заплашваха. Стария не беше тук, както нямаше и никой от особените – от тези, които живееха от по-отдавна на станцията. Явно

бяха отишли някъде по свои дела, сигурно за да се погрижат за необходимите неща, помисли си Сатина. По работа, която бе заповядана от важни хора, а може би и по работа, която засягаше хайза.

Но те не се бяха подчинили, не бяха отишли при надзирателите, както не го бяха сторили и особените, които също мразеха Лукасите.

– Да се върнем ли? – запита някой накрая.

Щяха да загаят, ако се предадат, след като бяха избягали. Хората щяха да са им ядосани, хората, които носеха оръжие.

– Не – рече Сатина, а когато се чу мърморене в знак на несъгласие с нея, Синия зъб извърна глава, за да изрази по-гневен отказ.

– Помисли! – каза той. – Ако отидем там, там сигурно има мъже, голяма беда.

– Гладен съм – възрази друг.

Никой не отговори.

Хората можеха да ги лишат от приятелството си за това, което бяха направили. Сега си дадох ясна сметка за положението. А без такова приятелство те можеха да си останат завинаги на Тамдолу. Сатина си спомни полята на Тамдолу, пухкавите облаци, за които едно време си бе мислила, че са достатъчно твърди, за да седне на тях, дъжда и синьото небе, сиво-зелено-сините листа, цветята и мекия мъх, и най-вече въздуха, който ухаеше на роден дом. Синия зъб навярно също си мечтаеше за това, особено когато нейната пролетна разгорещеност започна да се изпарява и тя не навлезе – защото бе твърде млада още – в първия си зрял период. Синия зъб разсъждаваше върху нещата с по-ясна глава сега. Понякога тъгуваше за планетата. Както и тя. Но да останат там завинаги...

Небето-я-вижда, такова бе името ѝ, а тя бе видяла истината. Синьото бе заблуда, покривало, опънато отгоре като чаршаф. Истината представляваше огромно черно пространство и лицето на великото Слънце, което сияеше сред мрака. Истината винаги щеше да тегне над тях, да виси над главите им. Без благоразположението на хората те щяха да се върнат на Тамдолу без надежда, като през целия си живот щяха да знаят, винаги щяха да помнят, че са откъснати от небето. Вече не можеше да има такъв дом за тях, не и след като бяха видели Слънцето.

– Лукасите си отиват понякога – прошепна в ухото ѝ Синия зъб.

Тя зарови глава в гърдите му, като се опита да забрави, че е гладна и жадна, и не му отговори.

– Имат пушки – рече друг глас близо до тях. – Те ще ни застрелят и ще изгубим живота си завинаги.

– Не и ако останем тук – отвърна Синия зъб – и направим това,

което казах.

– Тези не са нашите хора – обади се дълбокият глас на Великанчо. – Те ще наранят нашите хора.

– Това е човешка битка – възрази Синия зъб. – Не засяга хайза.

Осени я мисъл. Сатина вдигна глава.

– Константин. Това е битка на хората Константин. Ще намерим хора Константин и ще ги попитаме какво да правим. Ще открием тези Константин, а също и особените, около Дома на Слънцето.

– Да се обърнем към Слънцето-неин-приятел – възкликна друг. – Тя трябва да знае.

– Къде се намира Слънцето-неин-приятел?

Настъпи мълчание. Никой не знаеше. Особените го бяха запазили в тайна.

– Аз ще я намеря – рече Великанчо. Той пристъпи към тях, протегна ръка в тъмното и я сложи на рамото на Сатина. – Ходил съм на много места. Елате! Елате с мен!

Тя пое въздух, после неуверено докосна с устни бузата на Синия зъб.

– Идваме – съгласи се неочаквано той и я поведе за ръка.

Великанчо потегли бързо пред тях, в мрака се чу трополенето на краката му. Те тръгнаха след него и други също ги последваха, нагоре по тъмните коридори, по стълбите, през тесните проходи, където понякога бе светло, но в повечето случаи не беше. Някои изостанаха, защото вървяха между тръби, минаваха през места, където цареше студ, и през други, които изгаряха голите им ходила, покрай машини, които гърмяха със застрашителна сила.

От време на време Синия зъб излизаше начело, като пускаше ръката ѝ, но после Великанчо го изблъскваше встрани и отново повеждаше. Същност Сатина се съмняваше, че Синия зъб има и най-малка представа накъде отива или кой път ще ги отведе до Слънцето-неин-приятел. Бяха ходили в Дома на Слънцето и тя смътно изпитваше онова усещане, които имаше на планета, което подсказваше на сърцето ѝ къде се намира дадено място... Нагоре беше правилно, после наляво, помисли си тя. Но понякога тунелите не завиваха наляво, често криволичеха. Двамата мъжкарци вървяха напред, ту единият, ту другият начело, докато накрая всички започнаха да се задъхват и да се препъват. Все повече и повече хайза изоставаша и най-сетне този, който пристъпваше точно зад нея, я хвана за ръката, умолявайки я с този жест. Но Синия зъб и Великанчо не спираха и Сатина щеше да ги изгуби. Тя зарязва последните, които ги

следваха, и хукна напред, опитвайки се да догони водачите.

– Стига вече! – примоли им се, когато ги настигна по една метална стълба. – Не можем повече, нека се върнем. Вие сте се изгубили.

Великанчо не й обърна внимание. Изкачваше се нагоре, като пъхтеше. Сатина дръпна Синия зъб, но той изсъска ядосано и продължи след Великанчо. Лудост. Обзела ги бе лудост.

– Нищо няма да намерите! – проплака тя.

Втурна се отчаяно и забърза след тях, дишайки тежко, като се опитваше да ги вразуми, тях, които сякаш бяха загубили разума си. Минаха покрай панели и врати, през които навярно можеха да излязат навън. Но двамата винаги отказваха. Най-накрая стигнаха до място, където бяха изправени пред избор. Място, на което се виждаше да свети синя лампа над една врата, и откъдето тръгваха стълби, водещи навсякъде – нагоре, надолу и в три други посоки.

– Тук е – заяви Великанчо след известно колебание, като опипа бутоните на осветената врата. – Тук има коридор.

– Не – изстена Сатина.

– Не – противопостави се също Синия зъб, възвръщайки навярно здравия си разум.

Но Великанчо натисна първия бутон и се пъкна във въздушния шлюз, когато вратата се отвори.

– Върни се! – викна Синия зъб и те се втурнаха да го спрат, защото бе луд. Полудял бе от ревност и желание да предизвика съперника си, защото бе направил това заради нея, единствено заради нея. Влязоха след него и вратата се затръшна зад гърба им. Втората врата се отвори, задействана от ръката на Великанчо, в момента, в който стигнаха до него. Блясна светлина и ги заслепи.

Изведнъж гръмнаха пушки и Великанчо се срина на прага, като от него се разнесе мирис на изгоряло. Той извика, нададе ужасен писък. Синия зъб се извъртя и натисна бутон на другата врата, а когато тя се отвори и ги духна вятър, яката му ръка пренесе Сатина навън. Чуха се човешки гласове, които надвикваха внезапния вой на сирени, но те заглъхнаха, след като вратата се затвори. Хукнаха към стълбите и се спуснаха надолу, тичайки сляпо през тъмните коридори, все по-надолу, по-надълбоко в мрака. Смъкнаха дихателите от лицата си, но въздухът миришеше странно, непривично. Накрая спряха своя бяг, изпотени и треперещи. Синия зъб се поклащаше и стенеше в тъмното и Сатина го обледва за рани, попадна на пръстите му, стиснали горната част на ръката. Облиза болното място, което бе пламнало, обгорено, облекчи го,

колкото можеше. После притисна Синия зъб до себе си и се опита да успокои яростта, която го караше да трепери. Бяха се изгубили, и двамата се бяха изгубили в тъмните коридори. Ужасна смърт бе застигнала Великанчо и Синия зъб седеше, съскайки от болка и гняв, а мускулите му се бяха стегнали и потръпваха. След малко обаче той се отърси, докосна с устни бузата ѝ, трепна, когато тя го прегърна.

– О, нека си вървим у дома – прошепна той. – Нека си отидем у дома, и да не виждаме повече хора. Нито машини, нито полета, нито човешка работа. Само хайза, единствено хайза. Нека си вървим у дома.

Сатина не каза нищо. Вината за произшествието бе нейна, защото именно тя дала предложението. Великанчо я желаше и Синия зъб бе приел предизвикателството да се надпреварват, сякаш се намираха сред хълмовете. Нещастieto бе станало заради нея, по нейна вина. Сега дори Синия зъб ѝ предлагаше да изостави мечтата си, не искаше да я следва повече. Очите ѝ се напълниха със сълзи, обзеха я съмнения относно нея самата и за самотата, за това, че бе отишла твърде далеч. В момента бяха изпаднали в още по-голяма беда, защото за да се приберат, трябваше отново да се качат в зоната на хората, да отворят някоя врата и да помолят за помощ, а вече бяха видели до какво води това. Седяха притиснати един в друг и не помръдваха от мястото си.

Малори изглеждаше уморена, очите ѝ бяха хлътнали, но продължаваше да обикаля редиците на центъра за управление, представляващи сякаш безкраен лабиринт, докато войниците ѝ дежуреха край вратата. Деймън я наблюдаваше, облегнал се на един пулт, също гладен и уморен, но това сигурно бе нищо, помисли си той, в сравнение с чувството, което хората от Флотата трябваше да изпитват, защото след като бяха преминали скок, веднага бяха прехвърлени на тази досадна полицейска работа. Работниците, които не бяха освободени от постовете си, изглеждаха изтощени и тихо се оплакваха с мъморене. Но за войниците нямаше да има друга смяна.

– Цяла нощ ли ще останете тук? – попита я той.

Сигни му отвърна със студен поглед, без да каже нищо, и продължи.

Младият Константин я наблюдаваше вече от няколко часа, приемайки присъствието ѝ в центъра за предзнаменование. Имаше особена походка, с която се движеше, без да предизвиква никакъв шум, без да се перчи. Но въпреки това навярно приемаше несъзнателно, че всички ще

се отстранят от пътя ѝ. И всички го правеха. Ако на някой оператор му се наложеше да стане от мястото си, той се осмеляваше само когато Малори минаваше покрай друга редица. Тя не бе отправила нито една заплаха – рядко говореше, най-вече с войниците си, обаче за какво, си знаеха само Сигни и те. От време на време, особено в началото, преди да изтекат толкова часове, тя изглеждаше дори приятна. Но нямаше никакво съмнение, че заплахата все пак съществуваше. Повечето от станционистите никога не бяха виждали отблизо въоръжението, което носеха Малори и нейните войници. Те никога не бяха докосвали пушка със собствените си ръце, така че трудно биха могли дори да опишат това, което виждаха. Деймън забеляза три разновидности само сред малкия избор, който имаше тук – лек пистолет, модели с по-дълга цев и тежки пушки, – всичките от черна пластмаса и със зловещо симетрична конструкция. Войниците носеха също брони, които да разсейват изгарящия лъч на подобни оръжия и които им придаваха еднакъв смъртоносен вид като на машини, сякаш неразделни от останалото снаряжение, вече не приличащи на хора. На човек му бе невъзможно да се отпусне в присъствието им.

Един оператор се изправи в далечния край на залата и погледна през рамо, сякаш за да се увери, че нито едно от дулата не се бе отместило, после бавно и внимателно дойде до младия Константин, сякаш пътят му бе миниран. Подаде му напечатано съобщение и веднага се върна на мястото си. Деймън задържа в ръката си листа хартия, без да го прочете, като си даваше сметка за любопитството на Малори. Тя спря да обикаля. Нямаше как да се скрие от вниманието ѝ, така че разгърна бележката и я прочете.

СП-СС/ПАКПАКОНСТАНТ ИНДЕЙМЪН/ПЪЛН1-1-1-1/
1030/4/10/52/2136СВ/0936А/НАЧАЛО/ДОКУМЕНТИ НА ТАЛИ
КОНФИСКУВАНИ И ТАЛИ АРЕСТУВАН ПО ЗАПОВЕД НА
ФЛОТАТА/ДАДЕН ИЗБОР НА СЛУЖБА СИГ МЕСТЕН АРЕСТ
ИЛИ ВОЕННА НАМЕСА/ТАЛИ ЗАДЪРЖАН АРЕСТ/ИСКАНЕ
НА ТАЛИ ИЗПРАТИ СЪОБЩЕНИЕ ДО СЕМЕЙСТВО
КОНСТАНТИН/ИЗПЪЛНЕНО ТУК/ЧАКА РАЗПОРЕЖДАНЕ/
ЧАКА ИЗЯСНЯВАНЕ ПОЗИЦИЯ/САУНДЪРСЧЕР1СЛУСИГ/
КРАЙКРАЙКРАЙ.

Вдигна поглед, пулсът му се ускори, разкъсан между успокоението, че не е нещо по-лошо, и тревогата за това, което бе станало. Малори

гледаше право в него, а на лицето ѝ бе изписано любопитство, предизвикателна проява на интерес. Приблужи се до Деймън. Той се поколеба дали да не се измъкне с някоя лъжа, като се надяваше, че тя няма да настоява да прочете съобщението и няма да направи от това голям въпрос. Но прецени какво знаеше за нея и реши другояче.

– Мой приятел е изпаднал в беда – каза той. – Трябва да изляза и да отида да го видя.

– Неприятности с нас ли?

Отново се подвоуми дали да не излъже.

– Нещо такова.

Сигни протегна ръка. Деймън не ѝ даде бележката.

– Навярно мога да помогна. – Очите ѝ бяха студени и тя продължаваше да държи ръката протегнатата с дланта нагоре. – Да предположим ли – рече тя, като не получи отговор, – че това е нещо, zlepоставящо станцията. Или трябва да направим други предположения?

Той ѝ подаде листа хартия, докато все още имаше някакъв избор. Малори го сканира с поглед, за момент на лицето ѝ се изписа учудване, после изражението ѝ постепенно се промени.

– Тали – рече. – Джош Тали ли?

Деймън кимна и тя сви устни.

– Приятел на семейство Константин. Как се променят времената.

– Той мина Пренастройка.

Очите ѝ трепнаха.

– По негово собствено искане – каза Деймън. – Какво друго му оставаше след Ръсел?

Тя не преставаше да го гледа право в очите и на него му се прииска да може да извърне поглед нанякъде другаде, да се намира някъде другаде. Пренастройката изваждаше наяве неща. Обвързваше Пел и тази жена с интимност, каквато той не желаше, каквато съвсем очевидно и тя не желаше – всичко бе в записите на станцията.

– Как е той? – попита Сигни.

Дори въпросът ѝ му се стори ужасно грозен и Деймън просто продължи да я гледа.

– Приятелство – поде тя. – Приятелство между такива противоположни полюси. Или е настойничество? Той е поискал Пренастройка и вие сте го подложили на нея. Завършили сте това, което е било започнато на Ръсел... Усещам засегната чувствителност, така ли е?

– Тази станция не е Ръсел.

Появи се усмивка, но очите издаваха, че е фалшива.

– Какъв прекрасен свят, мистър Константин, на който все още има такова насилие над личността. И където съществува И-зона – на същата станция. И двете просто в непосредствена близост помежду им, ръководени от вашата служба. Или самата И-зона е може би израз на неуместно състрадание. Подозирам, че сигурно сте създали онзи ад с половинчати мерки. Като проява на вашата чувствителност. Обект на вашето лично престъпление ли е този съюзар? Вашия компромис с морала? Или ваше отношение към войната, мистър Константин?

– Искам той да бъде освободен. Искам да му бъдат върнати документите. Той няма повече никакво отношение към политиката.

Никой не разговаряше с Малори по този начин. Абсолютно никой. След продължително мълчание тя откъсна поглед от очите му – знак, че го освобождава, – и кимна леко.

– На ваша отговорност?

– Аз поемам отговорността.

– Доколкото разбирам... Не, не, мистър Константин, няма вие да ходите. Не е нужно да отидете лично. Ще наредя по комканала на Флотата да го освободят и да го пратят в къщи. Въз основа на вашето уверение, че нещата са такива, каквито твърдите.

– Може да прегледате записите, ако желаете.

– Сигурна съм, че няма да съдържат нищо ново за мен.

Сигни махна с ръка, давайки знак на някого зад него, който леко се отмести. Тръпки го полазиха по гърба, когато изведнъж си даде сметка, че към гърба е било насочено оръжие. Междувременно тя отиде до компулта, надвеси се над рамото на оператора и въведе код за канал на Флотата.

– Тук е Малори. Върнете документите на Джошуа Тали и го освободете от станционния арест. Предайте нареждането ми на съответните служби на Флотата и на станцията. Край.

Чу се потвърждение, безлично и незаинтересовано.

– Мога ли... – обърна се Деймън към нея, – мога ли да му се обадя? Той ще се нуждае от точни напътствия...

– Сър! – обади се една от седящите наблизо операторки, обърнала лице към него. – Сър...

Константин погледна разсеяно изплашеното ѝ лице.

– Застреляли са тамдонец, сър, на четвърто зелено ниво.

Новината го остави без дъх. За момент съзнанието отказа да възприема.

– Мъртъв е, сър.

Той поклати глава, като му се повдигаше, обърна се и погледна Малори.

– Те не причиняват зло на нищо. Досега никой тамдолец не е вдигал ръка срещу човек, освен за да избяга от страх. Никога.

Сигни вдигна рамене.

– Вече е непоправимо, мистър Константин. Продължавайте да си вършете работата. Някой се е стреснал и е гръмнал, а имаше заповед да не се стреля. Това е наш проблем, не е ваш. Нашите собствени служби ще се занимаят със случая.

– Те са хора, капитане.

– Убивали сме също и хора – отвърна невъзмутимо Малори. – Казва ви, че ще е най-добре да си гледате вашата собствена работа. Това е случай за военното правосъдие при извънредно положение и аз ще се погрижа по въпроса.

Той не помръдна. Из целия център погледите на хората се бяха насочили към тях и по панелите мигаха сигнали, на които не бе обърнато внимание.

– Хайде на работа! – нареди той остро и всички веднага се извърнаха. – Пратете станционен лекар на местопроизшествието.

– Играете си с търпението ми – каза Малори.

– Те са наши граждани.

– Броят на гражданите ви е голям, мистър Константин.

– Казвам ви, че те се ужасяват от насилието. Ако искате тази станция да изпадне в хаос, капитане, предизвикайте паника у тамдолците.

Тя се замисли над това, накрая кимна, без следа от злоба.

– Ако може да оправите някак си положението, мистър Константин, направете каквото е необходимо. И вървете, където пожелаете.

Само толкоз. Вървете. Той тръгна към вратата, но изведнъж погледна със страх назад към Малори, която можеше да прекрати открит спор. Беше загубил, беше се оставил на гнева си да го завладее и ръководи, а тя бе казала „вървете“, сякаш това не засягаше гордостта ѝ.

Деймън излезе от залата, но чувството, че бе направил нещо изключително опасно, не го напусна.

– Пуснете Деймън Константин да мине – прогърмя из коридорите гласът на Малори и войниците, които се бяха приготвили да го спрат, се отдръпнаха от пътя му.

Затича се, щом слезе от асансьора на четвърто ниво в зеления

сектор, като държеше в ръката си личната си карта и пропуска, профуча край ревностно гледащ задълженията си войник, който се опита да му препречи пътя, и успя да се измъкне. Отпред се бяха струпали войници и закриваха всичко от погледа му. Той се приближи забързан, усети, че някой грубо го хвана, показва пропуска си и си проправи път покрай тях.

– Деймън!

Той чу гласа на Елена още преди да я види, завъртя се на място и посрещна обятията ѝ между шпалира от войници в брони, притисна я успокоен.

– Един от сезонните работници – каза тя, – мъжкар на име Великанчо. Мъртъв е.

– Да се махаме оттук – предложи ѝ той, като не вярваше на здравия разум на войниците.

Погледна през рамото ѝ. По пода пред прага на шлюза имаше доста кръв. Бяха пхнали мъртвия тамдонец в найлонов чувал и го поставили върху носилка, с която да го изнесат. Елена, хванала го под ръка, сякаш нямаше намерение да си тръгва.

– Вратата го е смачкала – рече тя. – Но преди това може да го е убил изстрелът. – Млад офицер се прилижи бързо до тях и Елена пошушна: – Лейтенант Ванърс от „Индия“, който командва този взвод.

– Какво стана? – попита Деймън лейтенанта. – Какво се случи тук?

– Вие сте мистър Константин? Съжаляваме за станалата грешка. Тамдонецът се появи неочаквано.

– Намирате се на Пел, лейтенанте, тук е пълно с цивилни. Станцията ще поиска обстоен доклад за произшествието.

– За безопасността на вашата станция, мистър Константин, настойчиво бих ви препоръчал да преразгледате процедурите си за сигурност. Ваши работници разхерметизираха шлюза. Затова се задейства аварийният щит и именно той разряза тамдонецата на две. Някой отвори вътрешната врата не когато трябва. Докъде стигат тези тунели? Навсякъде ли се простират?

– Избягали са – вметна бързо Елена, – надолу, далеч от тук. Навярно са от сезонните и не познават добре тунелите. А те едва ли ще излязат отново сега, когато навън ги заплашват пушки. Ще се крият там долу, докато умрат.

– Заповядайте им да излязат – каза Ванърс.

– Не разбирате тамдолците – отвърна Деймън.

– Изкарайте ги всичките от тунелите и ги запечатайте.

– В тези тунели се извършва поддръжката на Пел, лейтенанте. И

нашите тамдолски работници живеят в образуваната от тях мрежа, в която циркулира техният въздух. Затова не могат да бъдат затворени. Аз ще вляза там – обърна се той към Елена. – Могат да ми отговорят.

Тя прехапа устна.

– Няма да мръдна оттук – рече, – докато не излезеш обратно.

Искаше да ѝ изложи възраженията си, но мястото не беше подходящо за целта. Погледна към Ванърс.

– Може да ми отнеме време. Тамдолците не са такива, с които можем да се пазарим на Пел. Те са изплашени и могат да се промъкнат на места, където да умрат и да ни причинят истински проблеми. В случай че изпадна в беда, свържете се със станционната управа и не изпращайте вътре войници. Ние можем да се справим с тях. Ако гръмне друга пушка, когато те са наблизко, може да останем без поддръжка на станцията, сър. Нашата и тяхната жизнeосигуряващи системи са свързани и трябва да поддържат помежду си в строго определено равновесие.

Ванърс нищо не отвърна. Не реагира. Нямаше как да разберат дали разумните доводи стигаха до съзнанието му или до това на останалите от тях. Деймън стисна ръката на Елена, отдръпна се, проби си с рамо път през бронираните войници, и се опита да избегне стъпването в локва кръв, докато отваряше шлюза с картата си.

Вратата се отмести, после се затвори след него, шлюзът автоматично задейства цикъла си. Протегна ръка да вземе предназначенията за хора дихателна маска, каквато винаги висеше от дясната страна на входа в такива шлюзове, и я нахлузи на лицето, преди да чуждата атмосфера да му повлияе сериозно. Дишането му сега се придружаваше от всмукване и изсъскане, които той винаги асоциираше подсъзнателно с присъствието на тамдолци и които прозвучаха твърде силно в металната килия. Отвори вътрешната врата и ехото долетя обратно от голямата дълбочина. Над мястото, където се намираше, светеше бледа синя лампа, но той се спря да отключи вградения до вратата шкаф и да извади от него лампа. Мощният лъч прорязва мрака, за да покаже плетеница от стомана.

– Тамдолци! – викна той и гласът му прокънтя глухо надолу. Усети студа още щом мина през вратата и я остави да се затвори, застанал на свързващата платформа, от която тръгваха стълби във всички посоки. – Тамдолци! Аз съм Деймън Константин! Чувате ли ме? Обадете се, ако ме чувате.

Ехото заглъхна страшно бавно, потъвайки все по-надълбоко.

– Тамдолци?

От мрака се надигна тихо стенание, ехо на плач, което изправи

космите на тила му. Стон на гняв?

Продължи надолу, хванал прожектора в едната си ръка, докато с другата се държеше за тънкото перило, спря и се заслуша.

– Тамдолци?

Нещо се размърда в тъмните дълбини. Далече надолу меки ходила стъпваха съвсем леко по метална повърхност.

– Константин? – прошепна чужд глас. – Константин-мъж?

– Аз съм Деймън Константин – извика той отново. – Моля покажете се. Нямам оръжие. В безопасност сте.

Остана на мястото си, като усети лека вибрация на скелето, когато някъде долу в мрака върху него стъпиха нечий крака. Чу дишане и очите му мярнаха светлина дълбоко под него, проблясване като илюзия. Стори му се, че забеляза козина и друг присвятване на очи, които се качваха по стълбите. Стоеше абсолютно неподвижно, сам човек, уязвим по тези тъмни места. Тамдолците не бяха опасни, но никой досега не ги бе нападал с оръжие.

Идваха, вече се различаваха по-ясно в светлината на преносимата лампа, две раздърпани същества, които с усилие преодоляха последната стълба, задъхани, едното ранено, а другото с широко отворени очи от ужас.

– Константин-мъж – каза изплашената женска с треперещ шепот, – помощ, помощ, помощ!

Протегнаха ръце, умолявайки. Деймън постави прожектора долу на решетката, върху която бе застанал, и ги прие като деца. Докосна много внимателно мъжкаря, чиято ръка бе обляна цялата в кръв и който разтегна устни в раздражено ръмжене.

– Всичко е наред – успокой ги той. – В безопасност сте, сега сте в безопасност. Ще ви измъкна оттук.

– Страхува, Константин-мъж. – Женската погали партньора си по рамото и премести погледа си от единия върху другия, отправяйки към човека кръглите си, помръкнали очи. – Всички крият няма намира път.

– Не те разбирам.

– Още, много, още ние, ужасно гладни, ужасно страх. Моля помогни ние!

– Извикай ги.

Тя докосна мъжкаря с красноречив жест на загрижеността й. Той й избъбри нещо, побутна я, после тя протегна ръка и докосна Деймън.

– Ще чакам – увери я той. – Ще стоя тук. Няма опасност.

– Обичам те – каза тя на един дъх, после заситни обратно надолу с

припляскване на ходилата по метала и потъна веднага в мрака.

След известно време долетяха писъци и трели, разнесли се някъде далеч под тях, и ехото ги усили многократно. Добавиха се гласове от други места, мъжки и женски, ниски и високи, докато в тъмното и дълбокото настана истинска лудница. Внезапно край Деймън избухна рев – мъжкарят викна нещо надолу.

После в тишината, която бе настъпила, се чу отекването на стъпки върху метал долу в дълбините, викове, чието остро ехо се разнасяше от време на време, надигаха се стонове, от които на човек му се изправяше косата. Женската се върна на бегом, за да погали партньора си по рамото и да докосне ръцете на Деймън.

– Аз Сатина аз нарича. Направи той здрав, Константин-мъж.

– Трябва да преминавате през шлюза само по няколко наведнъж, разбираш ли, пазете се от шлюза.

– Знам шлюз – каза тя. – Аз внимателна. Върви, върви, аз доведе тях.

После отново забърза надолу. Деймън прегърна мъжкаря през раменете и го вкара в шлюза, постави маската на лицето му вместо него, защото тамдолецът бе замаян от ужас и ръмжеше от болка, но не направи никакъв опит да хапе или да удари. Отсрещната врата се отвори, за да ги изложи на блясъка на светлината и на вьоръжените мъже. Тамдолецът подскочи, хванат в обръча на ръката му, изръмжа и плюна, но се укроти под успокояващото притискане на Деймън. Елена беше там, промъкна се между войниците и протегна напред ръце, за да помогне.

– Изтеглете назад войниците! – кресна Деймън, без да може, заслепен от светлината, да различи Ванърс. – Махнете се от пътя! И престанете да размахвате пушки срещу тях!

Накара тамдолеца да седне на пода, подпрян на стената, а Елена извика лекаря.

– Разкарайте войниците по-далеч оттук! – каза отново младият Константин. – Оставете ни сами да се оправяме!

Някой даде заповед. За голямо негово успокоение войниците на „Индия“ започнаха да се оттеглят, а тамдолецът седеше кротко и след известно убеждаване протегна пострадалата си ръка, за да може клекналият лекар да я прегледа. Деймън си свали маската, задушавайки се в нея, и стисна ръката на Елена, когато тя също се наведе до него. Въздухът смърдеше на потен, изплашен тамдолец, изпълнен с остра мускусна миризма.

– Казва се Синия зъб – рече докторът, като провери табелката му.

Надраска набързо бележките си и започна внимателно да почиства раната. – Изгаряне и кръвоизлив. Дребни, с изключение на шока.

– Пие – примоли се Синия зъб и посегна към докторската чанта. Лекарят я придърпа към себе си и обеща да му даде вода, когато успеят да намерят.

Шлюзът се отвори и пусна около дузина тамдолци. Деймън се изправи, като прочете страха в техните очи.

– Аз съм Константин – рече им той веднага, защото това име означаваше много за тях.

Посрещна ги с протегнати ръце, позволи на потните и гледащи замаяно тамдолци да го прегърнат, да го притиснат нежно с яките си, покрити с козина ръце. Елена ги прие по същия начин, а след малко от шлюза излезе друга група и скоро те се струпаха толкова, че изпълниха коридора, по-многобройни от войниците, застанали в края му. Тамдолците хвърляха към тях уплашени погледи, но не се разбягаха. Поредно отваряне на шлюза и този път от него излезе също партньорката на Синия зъб, бърборейки угрижено, докато не го откри. Ванърс дойде при тях, не особено уверен сред тази навалица с кафява козина.

– Трябва да ги отведете в някое обезопасено място колкото се може по-бързо – каза той.

– Използвайте интеркома си и ни разчистете пътя по аварийната рампа от четвърто до девето ниво и до доковете – отвърна Деймън, – откъдето могат да влязат в обитаваната от тях зона. Ние ще ги изпратим дотам. Така ще е най-бързо и най-безопасно за всички.

Не изчака мнението на Ванърс по въпроса, а махна с ръка на тамдолците.

– Елате! – рече младият Константин и те млъкнаха и се приготвиха да потеглят.

Синия зъб, с превързана с бял бинт ръка, скочи, за да не бъде оставен, и измърмори с ниския си глас нещо на останалите. Сатина също се обади и изведнъж всеобщо ободряване обзе тамдолците. Деймън тръгна, хванал за ръка Елена, и край тях и зад тях закрачиха тамдолците под странния акомпанимент на звуците от дихателите, движейки се радостно и бързо. Войниците, които срещаха тук-там по пътя си, стояха неподвижно, изведнъж превърнали се в малцинство, докато тамдолците бърбеха помежду си все по-свободно. Стигнаха края на коридора и поеха по широката спираловидна рампа, от която водеха врати към всичките девет нива. Докато се спускаха, нечия ръка се сплете с лявата на Деймън, той се извърна и видя Синия зъб, до който беше Сатина, така че

направиха блок от четирима, вървящи заедно, странна компания... от петима, тъй като още някой отдясно бе хванал Елена за ръката. Сатина викна нещо. Отвърна ѝ хор. Тя пак заговори, като ехото на гласа ѝ се носеше нагоре и надолу, и отново прогърмя шумен хор, съпроводен от подскачане край тях. Някой друг извика отзад и дружно му отговориха гласове, после втори път. Деймън стисна по-здраво ръката на Елена, едновременно развълнуван и разтревожен от подобно поведение. Но там-долците бяха доволни, че вървят с него, и викането им започна да наподобява пеене на марш.

Изкачиха се на девето зелено ниво и закрачиха надолу по дългия коридор, после излязоха на доковете със силен вик, който предизвика ехо. Редицата войници, които пазеха подстъпите към корабите, се размърда заплашително, но не предприе нищо повече.

– Стойте край мен! – нареди Деймън строго на спътниците си и те се подчиниха, докато се изкачваха по извитата платформа, водеща към шлюза на техния жилищен отсек, където трябваше да се разделят. – Вървете! – каза им той. – Вървете и гледайте да сте внимателни. Не плашете хората с пушки!

Беше очаквал да хукнат, да припнат свободни, както бяха започнали да подскачат наоколо му. Но един по един те дойдоха и поискаха да ги прегърнат, него и Елена, нежно и внимателно, така че раздялата отне известно време.

Последни бяха Сатина и Синия зъб, които ги взеха в обятията си и ги притиснаха.

– Обичам ви – каза Синия зъб.

– Обичам ви – рече Сатина на свой ред.

Нито дума, нито въпрос за мъртвия им другар.

– Великанчо си отиде – каза им Деймън, макар да бе сигурен, най-вече заради изгарянето на Синия зъб, че те са били замесени по някакъв начин в случилото си. – Мъртъв е.

Сатина кимна сериозно, потвърждавайки.

– Ти праща него у дома, Константин-мъж.

– Ще го изпратя – обеща той. Хората също умираха, но не заслужаваха да бъдат транспортирани. Те нямаха силна връзка с пръстта на тази планета, пръстта на никоя планета, понякога изпитваха тъжно желание да погребват, но само ако това не представляваше неудобство. Случаят тук представляваше неудобство, но такова бе и да бъдеш убит далеч от дома. – Ще се погрижа за това.

– Обичам ви – заяви сериозно тя и го прегърна отново, после

докосна съвсем нежно с ръка корема на Елена и си тръгна със Синия зъб. След малко двамата се затичаха към шлюза, който водеше към тунелите на хайза.

Елена изгледа удивено съпруга си, държейки собствената си ръка върху корема.

– Откъде може да знае? – попита тя с учудване и смях. Жестът на Сатина смути и младия Константин.

– Забелязва се леко – рече той.

– При тях също ли?

– Те не наедряват – отвърна Деймън и погледна през рамото ѝ към доковете и войнишките редици. – Да вървим. Обстановката тук не ми се нрави.

Елена също извърна очи, проследявайки погледа му, към войниците и към по-пъстрите групи, които се забелязваха към издигания се нагоре хоризонт, близо до баровете и ресторантите. Търгари, които държаха под око военните, заели отнетия от тях док.

– Това място е принадлежало на търгарите още от самото създаване на Пел – каза тя, – както и баровете и общежитията за преспиване. Сега заведенията се затварят, което няма да се хареса войниците на Мазиян. Екипажи на товарни кораби и хора на Мазиян в един бар, в една обществена спалня – станционната служба за сигурност трябва да е нащрек, когато пуснат тези войници да се разхождат свободно.

– Хайде – подкани я Деймън, като я хвана под ръка. – Не искам да стоиш тук. Първо беше в онзи коридор с тамдолците, после тича с нас насам, навън...

– А ти къде се подвизаваше? – сопна се Елена. – Долу в тунелите.

– Аз ги познавам.

– Аз пък познавам доковете.

– А какво правеше на четвърто ниво?

– Бях тук долу, когато се получи съобщението. Поисках пропуск от Кеу и той ми даде, накарах лейтенанта му да сътрудничи с доковата управа. Върших си работата, ако искаш да знаеш. А щом чухме новината по интеркома на Флотата, завлякох Ванърс там горе, преди да бъде застрелян още някой.

Деймън я прегърна с чувство на благодарност, поведе я и като подминаха ъгъла, се озоваха в девето синьо ниво. Там отново, докдето им стигаше погледът, се забелязваха само войници, застанали на разстояние един от друг, но освен тях в коридорите нямаше други хора.

– Джош! – рече той внезапно и пусна ръката си.

– Какво има?

Ускори крачка, насочил се към асансьора, извади документите си от джоба, но часовите бяха от „Индия“ и веднага ги пропуснаха.

– Прибрали са Джош. Малори знае, че е тук и къде се намира.

– Какво смяташ да правиш?

– Тя се съгласи да го освободи. Може дори да са го пуснали вече. Трябва да проверя в компютъра и да разбере къде е, дали все още е в ареста или се е прибрал в квартирата си.

– Може да преспи у нас.

Деймън не отговори, разсъждавайки по предложението ѝ.

– Иначе кой от нас – добави тя – ще може наистина да спи спокойно?

– Няма да ни хване много сън и когато той е там. В този апартамент ще сме като нагъчкани. Със същия успех можем да го пуснем при нас в леглото.

– Спала съм и при по-пренаселени условия. И то в продължение не само на една нощ. Ако той попадне в ръцете им...

– Елена, положението ще е съвсем друго, ако станцията изрази своя протест. В случая обаче има неща, лични неща, свързани с Джош...

– Тайни?

– Неща, които не бива да излизат наяве. Неща, които Малори може да не иска да се разчуют, разбираш ли ме? Тя е опасна. Срещал съм много убийци, които имат далеч по-малко хладнокръвие.

– Капитан от Флотата. Това е особена порода, Деймън. Попитай който и да е търгар. Знаеш, че сред редиците на тези войници навярно има роднини на търгари, които се намират на станцията, но те няма да се отделят от строя, за да поздравят собствените си майки, няма да го сторят. Нищо, което е взето от Флотата, не се връща. Само не ми заявявай, че не познавам Флотата. Мога да ти кажа, че ако искаме да направим нещо, то трябва да го направим. Още сега.

– Ако го приютим при нас, рискуваме това ни действие да попадне в досиетата на Флотата...

– Мисля, че знам ти какво искаш да сториш.

Елена също беше твърдоглава. Той прецени нещата, спря пред асансьора и постави ръка върху бутона.

– Смятам, че ще е по-добре да го вземем – рече Деймън.

– Значи така – отвърна тя. – Така и предполагам.

ГЛАВА СЕДМА

1

Пел: четвърто ниво на белия сектор: 22:30 ч

Джон Лукас вървеше нервно по празните коридори въпреки пропуса, какъвто Кеу бе раздал на всички в заседателната зала на Съвета. Еwentуално щяха да започнат да изтеглят постепенно войниците, започвайки от утрото на основния ден – така им бяха обещали. Налагаше им се, помисли си той. Някои от войниците вече бяха изпратени да почиват на смени, докато на тяхно място на пост заставаха хора от екипажа на Флотата, които не носеха брони. Всичко бе спокойно, дори не го спряха освен веднъж, на излизане от асансьора, така че той безпрепятствено стигна до вратата на своя апартамент и пхна картата си, за да я отвори.

Предната стая бе пуста. Сърцето му подскочи от внезапно обзелия го страх, че неканеният му гост бе избягал. Но после в коридора, водещ към кухнята, се появи Бран Хейл, очевидно зарадван и успокоен да го види.

– Всичко е наред – рече Бран и Джесад излезе, последван от други двама от хората на Хейл.

– Време беше – каза Джесад. – Започна да ни доскучава вече.

– Това няма да се промени особено – отвърна Джон раздранено. – Всички трябва да останат тук тази нощ: Хейл, Дениълс, Клей. Не мога да позволя от вратата на апартамента ми да се изниже цяла върволица посетители тъкмо под носа на войниците. Те ще си отидат на сутринта.

– Флотата ли? – попита Хейл.

– Войниците от коридорите.

Лукас отиде до барчето в кухнята и огледа една бутилка, която бе оставил пълна, преди да излезе, а сега не съдържаше повече от два пръста течност. Наля си питие и отпи от него с въздишка, а очите му смъдяха от изтощение. Отиде до любимото си кресло и се отпусна в него, а Джесад седна срещу него от другата страна на ниската масичка, докато Хейл и хората му затършуваха из барчето за нова бутилка.

– Радвам се, че сте бил предпазлив – обърна се той към Джесад. – Безпокоях се.

Джесад се усмихна с лукав поглед.

– Допускам, че сте бил обезпокоен. Че от време на време сте се

опитвал да намерите решение. Навярно продължавате да мислите по този проблем. Ще го обсъдим ли?

Джон смърщи лице, хвърли бегъл поглед към групата на Хейл.

– Имам им по-голямо доверие от вас, ако искате да знаете.

– Вероятно сте си мислил да се отървете от мен – каза Джесад. – И няма да съм изненадан, ако в момента се питате повече как, отколкото дали. Може да си избием всичко това от главата. Навярно бихте успял.

Такава прямота го притесняваше.

– След като сам повдигате въпроса, предполагам, че имате контрапредложение.

Усмивката не слизаше от лицето на госта.

– Първо: аз не представлявам опасност. Може да решите да преразгледате отношението си. Второ: ни най-малко не съм смутен от пристигането на Мазиян.

– Защо?

– Защото този случай е предвиден.

Джон вдигна чашата до устните си и отпи пареща глътка.

– По какъв начин?

– Когато правите скок, мистър Лукас, за да се озовете в някъде в бездната, има три безопасни начина, по които може да го сторите. Преди всичко, разбира се, не бива да хвърляте твърде голяма маса в скока. Ако се намирате в област, която добре познавате, изключително добре; като използвате гравитационното поле на звезда, за да се изтеглите; или – ако сте особено добър – масата на някоя нулева точка. А в околността на Пел има доста боклуци, знаете ли това? Не много едри, но достатъчно големи.

– За какво говорите?

– За Флотата на Мазиян, мистър Лукас. Мислите ли, че Мазиян е струпал на едно място корабите си за пръв път от десетилетия насам, без да има особена причина за това? Единственото, което им е останало, е Пел. И Съюзарската флота е също там навън, като просто ме изпрати-ха напред, знаейки, къде ще се появи Мазиян.

Хейл и хората му се бяха събрали, седнали на дивана и върху облегалката му. Джон мислено си представи положението – Пел, превърнатата в бойно поле, най-лошата от всички възможности.

– А какво ще стане с нас, ако се види, че няма начин да се отпъди Мазиян?

– Мазиян може да бъде прогонен. А когато това стане, той ще се окаже без нито една база. Тогава ще е свършено с него и ще настъпи

мир, мистър Лукас, с всичките изгоди, които той ще донесе. Ето защо съм тук.

– Слушам.

– Трябва да се отстранят ръководни кадри. Родът Константин трябва да бъде отстранен. Вие трябва да заемете техните места. Ще имате ли нужната смелост за това, мистър Лукас, независимо от взаимоотношенията ви? Доколкото разбирам, в случая е замесена роднинска връзка, между вас и съпругата на Анджело Константин...

Джон стисна устни, изтръпвайки, както винаги, при мисълта за Алисия, за състоянието, в което тя се намираше сега. Не можеше да го приеме. Никога не бе успял да се примири с положението. Нейното не беше живот – зависимостта ѝ от онези машини. Не беше живот. Избърса лицето си.

– Сестра ми и аз не си говорим. Не сме го правили от години. Тя е инвалид, Дейин трябва да ви го е казал.

– Знам това. Говоря за нейния съпруг, за синовете ѝ. Ще ви стиска ли да го направите, мистър Лукас?

– Да, ако планът ви е разумен.

– На тази станция има един мъж на име Кресич.

Той пое бавно въздух, като продължаваше да държи чашата в ръката си, подпряна на облегалката на креслото.

– Василий Кресич, съветникът, избран от И-зоната. Откъде го познавате?

– Дейин Джейкъби ни каза как се казва, представи го като съветника от тази зона. Освен това имаме досиета. Този човек – Кресич, идва от И-зоната, за да присъства на съвещанията на Съвета. Означава ли туй, че има пропуск, който му позволява да излезе от нея, или го познават по физиономия, един вид очна ставка?

– И двете. И-зоната се охранява.

– Тези, които извършват проверката, могат ли да се подкупят?

– За определени работи – да. Но станционистите, мистър Който-и-да-сте, изпитват естествено нежелание да извършат нещо във вреда на станцията, на която живеят. Един пазач може да внесе опиати и алкохол в И-зоната, но да пусне човек... Съзнанието му в случая с пиенето и неговият инстинкт за самосъхранение са две различни неща.

– Тогава всякаква наша среща с него ще трябва да е кратка, нали?

– Няма да е тук.

– Туй зависи от вас. Навярно като му дадете на заем лична карта и други документи. Убеден съм, че все нещо може да се организира от

многобройните ви верни служители. Например някоя квартира близо до И-зоната...

– За каква среща говорите? И какво очаквате от Кресич? Той е толкова безхарактерен.

– С колко служители разполагате всичко на всичко – попита Дже-сад, – които са толкова надеждни и на които може да имате доверие, като на тези мъже тук? Хора, които биха могли да поемат риск, които са способни да убият? Тъкмо такива ни трябва.

Останал без дъх, Джон погледна към Брай Хейл, после отново към госта.

– Е, Кресич не е от този тип, това мога да ви кажа.

– Кресич има контакти. Може ли човек да се задържи без тях на неговото място в онзи ад, който представлява И-зоната?

2

Пел: търгарско общезитие – седмо ниво на зеления сектор: 22:41

ч

Интеркомът зажува. Екранът светна, някой се обаждаше. Джош хвърли поглед към него през стаята си, спря да се разхожда. Бяха го пуснали да си отиде. Вървете си у дома, бяха му казали и той се бе прибрал по коридори, охранявани от полицаи и хора на Мазиян. Знаеха къде се намира в този момент. И сега някой му звънеше в квартирата само секунди след неговото пристигане.

Обаждащият се бе настоятелен, червената светлина не угасна, продължи да мига. Той не искаше да отговори, но можеха да го търсят от ареста, за да проверят дали наистина се е прибрал. Страхуваше се да не им отговори. Прекоси стаята и натисна бутона за връзка.

– Джош Тали – рече той в микрофона.

– Джош, Джош, тук е Деймън. Радвам се да чуя гласа ти. Добре ли си?

Подпря се на стената, за да си поеме въздух.

– Джош?

– Добре съм, Деймън. Знаеш какво се случи.

– Знаем. Съобщението ти стигна до мен. Поех лично отговорността за теб. Довечера ще дойдеш в нашия апартамент. Вземи си всичко, което ти е необходимо. Ще мина да те взема.

- Не, Деймън. Не. Не се забърквай в това.
- Вече сме го обсъдили, всичко ще е наред. Не възразявай.
- Не бива, Деймън. Не допускай да го впишат в досиетата си...
- Ние и без друго сме твои официални спонсори, Джош. И вече е вписано в досиетата.
- Недей.
- Елена и аз тръгваме към теб.

Връзката прекъсна. Джош избърса лицето си. Топката, на каквато се бе свил стомахът му, заседна на гърлото му. Не виждаше стени, не виждаше изобщо къде се намира. Наоколо имаше само метал, а сред него бе Сигни Малори с младо лице и посребрена от възрастта коса, с мъртви очи, които бяха по-стари от всичко. Деймън и Елена с детето, което искаха да имат – те бяха готови да рискуват всичко. Заради него.

Тали нямаше оръжие. Не се нуждаеше от какво, ако щяха да са само двамата, той и тя, както бяха останали в нейната квартира. Тогава се бе чувствал мъртъв, мъртъв отвътре. Съществувал бе, мразейки съществуването си. Сега същата парализа заплашваше да го обхване отново – да остави неща да се случат, да се съгласи, да се скрие, където му предлагаша. Това винаги бе по-лесно. Не бе представлявал никаква заплаха за Малори, защото не бе имал за какво да се бори.

Отблъсна се от стената, опипа джоба си, за да се увери, че документите му бяха там. Излезе в коридора и тръгна към безлюдната рецепция на общежитието, оттам навън, където имаше пазачи. Един мъж от местната служба за сигурност се насочи към него. Джош хвърли бърз поглед надолу по коридора, където стоеше войник.

– Вие! – викна той, като наруши тишината на празното помещение. Полицаят и войникът реагираха мигновено. Войникът толкова рязко вдигна пушката си, че сигурно оставаше съвсем малко да натисне и спусъка. Тали преглътна тежко, държейки ръцете си така, че да се виждат. – Искам да говоря с вас.

Движение на пушката го подкани. Той се приближи, разперил широко ръце встрани, към войника в броня и черното дуло.

– Достатъчно! – нареди войникът. – Какво има?

На значките му пишеше „Атлантик“.

– Малори от „Норвегия“ – каза той. – Ние сме добри приятели. Кажете й, че Джош Тали иска да говори с нея. Веднага.

Войникът го изгледа с пълно недоверие, невярващ, после се смръщи. Но закрепил пушката в сгъвката на ръката си и посегнал към преносимия си комапарат.

– Ще предам това на дежурния офицер на „Норвегия“ – рече той. – Тъй или иначе ще ви отведат, и в двата случая – при нея, ако ви познава, или при следствената комисия, ако ли не.

– Тя ще ме приеме – увери го Джош.

Войникът натисна бутона на микрофона и направи съобщение. Това, което му отговориха, стигна само до неговите уши чрез слушалките в шлема, но очите му трепнаха.

– Тогава проверете – каза той на „Норвегия“, а малко по-късно отвърна: – В Главното управление. Разбрах. Край. – Закачи комапарата отново на колана си и посочи с дулото на пушката. – Вървете надолу по този коридор и се качете по рампата. Намиращият се там войник ще ви поеме и ще ви заведе да говорите с Малори.

Тали тръгна забързано, защото не си даваше сметка, че на Деймън и Елена ще им отнеме доста време, докато стигнат до общежитието.

Претърсиха го. Много добре знаеше, че ще го направят. Изтърпя го за трети път през този ден и този път претърсването не го обезпокои. Чувстваше се обзет от студ отвътре и външните неща не го засягаха. Поизпъна дрехите си и се заизкачва с войниците по рампата, покрай часовои на всяко ниво. На второто в зелената сектор влязоха в асансьор, за да изминат краткия път нагоре и после встрани към първо синьо ниво. Дори не му бяха поискали документите, бяха им хвърлили бегъл поглед по-скоро за да се уверят, че в портфейла му нямаше нищо друго, освен тях.

После повървяха малко в обратна посока по коридора, покрит с розга. Из въздуха се разнасяше миризма на химически разтворител. На около работници усърдно отстраняваха всички знаци, указващи посока или местоположение. Остъклената секция по-нататък, натъпкана с техническо оборудване, между което тук-там сновяха оператори, се охраняваше по-сериозно. От войници на „Норвегия“. Те им отвориха вратата и го пуснаха да влезе заедно със съпровождащите го пазачи в главното управление на станцията, изпълнено от редици компютри и зает с обслужването им персонал.

Малори, седнала на ръба на един пулт, стана да го посрещне, усмихна му се студено, с изморено лице.

– Е? – рече тя.

Джош бе мислил, че видът ѝ няма да предизвика никаква реакция у него. Но не беше така. Стомахът му се сви.

– Искам да се върна обратно – заяви той – на „Норвегия“.

– Наистина ли?

– Аз не съм станционист, мястото ми не е там. Друг кой би ме взел?

Сигни го изгледа и не отвърна. В лявото му коляно започна да пулсира спазъм и му се прииска да може да седне. Щяха да го застрелят, ако помръднеш, наистина вярваше, че ще го сторят. Трептенето заплашваше да разбие цялата му стегнатост, с която се владееше, и в ъгълчето на устата му също се появи тик, когато Малори се извърна за миг и после пак го прикова с поглед. Засмя се – сух кикот.

– Константин ли те изпрати?

– Не.

– Преминал си Пренастройка. Така ли е?

Заекване върза езика му. Джош кимна.

– И Константин поема лично отговорността за доброто ти поведение.

Всичко тръгна наопаки.

– Никой не е отговорен за мен – каза той, запъвайки се на всяка дума. – Искам да съм на кораб. Ако „Норвегия“ е единственото място, където мога да отида, ще го приемам.

Принуден бе да я гледа право в очите, в които проблясваха въобразими мисли, неща, които нямаше да бъдат споменати тук, пред войниците.

– Претърсихте ли го? – запита тя пазачите му.

– Да, капитане.

Малори остана известно време замислена, без да се усмихне, без да се засмее.

– Къде живееш?

– В една стая в старото общежитие.

– Константин ли ти я осигури?

– Работя. Плащам си я.

– Какво работиш?

– Дребен демонтаж.

Израз на изненада, на подигравка.

– Затова искам да се махна оттам – рече Тали. – Предполагам, че ми дължите това.

Получи се прекъсване, движение зад гърба му, което спря. Сигни се изсмя – отегчен, изморен смях – и даде знак на някого да се приближи.

– Константин! Елате тук! Елате да си приберете приятеля.

Джош се обърна. В залата бяха влезли и двамата, Деймън и Елена,

почервенели, ядосани и останали без дъх. Явно го бяха последвали.

– Ако е разстроен – рече Деймън, – трябва веднага да бъде изпратен в болницата. – Приближи се и сложи ръка върху рамото на Тали. – Хайде, Джош, ела!

– Не е разстроен – отвърна Малори. – Дойде тук, за да ме убие. Отведете приятеля си у дома, мистър Константин. И го дръжте под наблюдение, защото в противен случай аз ще уредя нещата, както намеря за най-добре.

Настъпи гробно мълчание.

– Ще се погрижа за това – обади се след малко Деймън. Пръстите му се забиха в рамото на Джош. – Хайде! Ела!

Тали пристъпи, тръгна с него и Елена, мина покрай охраната и излезе навън, в дългия коридор с неспирно търкащите работници и миризмата на разтворител. Вратите на главното управление се затвориха зад гърба му. Никой не продума. Деймън премести ръката си и го стисна за лакътя. Натикаха го в един асансьор и бързо се спуснаха до пето ниво. В този коридор също имаше войници и станционни полицаи. Минаха, без никой да ги спре, в отклонението към жилищния отсек и стигнаха апартамента на младите Константин. Те го вкараха вътре и затвориха вратата. Джош стоеше в очакване, докато Деймън и Елена извършиха първите обичайни действия – да запалят лампите и да съблекат връхните си дрехи.

– Ще изпратя някой да вземе нещата ти – каза сухо Деймън. – Хайде, разполагай се като у дома.

Не заслужаваше такова посрещане. Седна на един кожен стол, като си даде сметка за своите оцапани с масло работни дрехи. Елена му донесе някаква студена напитка и той близна от нея, без да усети вкуса ѝ.

Младият Константин седна върху страничната облегалка на кресло до него. Личеше, че е вбесен. Джош прие това, като намери точка на пода между обувките, в която да гледа.

– Накара ни да те гоним по целия пръстен на станцията – рече Деймън. – Не знам как така се измъкна покрай нас, но успя.

– Поисках да ме отведат.

Каквото и да бе искал да каже, Константин го преглътна. Елена дойде и седна на дивана срещу Джош.

– Какво смяташе да направиш? – попита Деймън с равен глас.

– Не биваше да допусна да се забъркате в това. Не исках да бъдете замесени.

– Значи избяга от нас?

Той вдигна рамене.

– Джош, наистина ли имаше намерение да я убиеш?

– В крайна сметка. Някога. Някъде.

Не знаеха какво да кажат. Накрая Константин поклати глава и измести поглед встрани, а Елена се приближи, застана зад стола на Тали и сложи леко ръка върху рамото му.

– Нищо не излезе – рече след малко Джош, като се запъваше. – Всичко, което можеше, се обърка. Опасявам се, че тя сега си мисли, че вие сте ме изпратили. Съжалявам. Наистина съжалявам.

Ръката на Елена поглади косата му, после се върна пак на рамото. Деймън просто го гледаше така, сякаш пред него стоеше някой, когото никога по-рано не бе виждал.

– Да не си си помислил – каза той – да правиш това втори път.

– Не желях вие двамата да пострадате. Не исках да ме приютявате при вас. Помислете си само как изглежда това в техните очи – вие и аз.

– Нима мислиш, че Мазиан е поел изведнъж управлението на тази станция? И нима смяташ, че един капитан от Флотата ще развали взаимоотношенията си с рода Константин, чието сътрудничество е необходимо на Мазиан, и то заради персонална вражда?

Джош размисли върху това. Изглеждаше правдоподобно тъкмо по начин, по който на него му се искаше, и затова той се съмняваше.

– Тя няма да го направи – заяви Деймън. – Така че забрави за случая. В този апартамент няма да влезе никакъв войник, може да си сигурен в това. Просто не им давай основания да ти сторят нещо. А ти за малко да им предоставиш нужното извинение. Разбираш ли го? Най-лошото нещо, което можеш да направиш, е да им дадеш за какво да се хванат. Джош, ти бе освободен от ареста именно по заповед на Малори. Аз я помолих за това. Преди малко тя те пусна втори път, от доброжелателство. Не разчитай, че ще има трети.

Той кимна потресен.

– Ял ли си днес?

Замисли се, объркан, после си спомни сандвича, реши, че част от неразположението му се дължеше на липсата на храна.

– Изпуснах вечерята – отговори Тали.

– Ще ти намеря някакви мои дрехи, които биха ти станали. Измий се, отпусни се. Утре сутринта ще минем през квартирата ти и ще вземем всичко, което ти трябва.

– Колко време ще остана тук? – попита той, като местеше поглед ту върху Елена, ту върху Константин. Апартаментът бе малък и той си

даваше сметка за неудобството. – Не мога да се пренеса при вас.

– Ще останеш тук, докато положението стане безопасно – каза Деймън. – Ако се наложи да уредим още нещо, ще го сторим. Междувременно ще обявя, че правя някаква проверка на документите ти или каквото и да е друго извинение, което успее да скалъпя, за да обясня присъствието ти в офиса ми през следващите няколко дни.

– Няма ли да се върна в работилницата?

– Едва след като случаят приключи. Дотогава няма да позволим да ни се изплъзнеш от погледа. Ще им дадем да разберат, че ще е нужно да стане нещо наистина изключително, за да се докоснат до теб. Ще уведомя също и баща ми за положението, така че никой нито от моя, нито от неговия офис да не се поддаде на изненадващо действие. Само, моля те, недей да предизвикваш нищо.

– Няма – обеща той.

Деймън кимна в посока на коридора навън, после се изправи. Тали също стана и го последва, докато Константин избра и измъкна купчина дрехи от шкафа до вратата на банята. Влезе в банята, изкъпа се и се почувства по-добре, отърсен от спомена за килията в ареста. Загърна се в мекия халат, който Деймън му бе заел, и като излезе, усети уханието на притовената вечеря.

Ядoxa, сгъчкани около масата, разказаха си какво бе станало в различните секции, за които всеки от тях отговаряше. Джош най-сетне можеше да говори без притеснение, сега, когато бе попаднал в кошмар, но вече не бе сам в него.

Избра си единия ъгъл в кухнята, направи си дюшек на пода от учудващото количество одеала и спално бельо, с които Елена го затрупа. „Утре ще ти вземем походно легло – обеща му тя. – Или поне хамак.“ Настани се, чу, че те също си лягаха във всекидневната, и се почувства в безопасност, най-накрая повярва в това, което му бе казал Деймън – че се намира в убежище, където дори Флотата на Мазиян не можеше да проникне.

ГЛАВА ОСМА

Тамдолу: планетна сонда на „Африка“ край основната база: 24:00 ч станд.вр., 12:00 ч алт.вр., местно пладне

Емилио се облегна назад на стола, забил непреклонен поглед в

намръщената физиономия на Пори, изчака, докато капитанът с белязаното лице нанесе няколко бележки върху разпечатката пред себе си и я бутна през масата към Константин. Емилио я взе, прелисти искането за провизии и кимна бавно.

– Може да отнеме известно време – каза той.

– За момента просто препредавам сведената ми информация и действам според указанията – рече Пори. – Вие и вашите работници не ни сътрудничите. Може да се занимавате с това, колкото дълго си искате.

Седяха в малката зала за екипажа на кораба, с който Пори бе пристигнал. Подът ѝ бе равен, защото планетната сонда не бе предвидена за продължително пътуване в космоса. Пори бе опитал вкуса на въздуха на Тамдолу, на куполите им, на прахта и калта и се бе оттеглил, отвлечен, в кораба си, бе извикал Емилио при себе си, вместо да посети главния купол. И това щеше да допадне особено на младия Константин, ако капитанът бе изтеглил и войниците си. Но той не го бе сторил. Те продължаваха да стоят навън, с маски и с оръжия, пръснати навсякъде наоколо. Постоянните, както и И-работниците изпълняваха задълженията си под дулата на пушките им.

– Аз също получавам нареждания – заяви Емилио – и действам според тях. Най-доброто, което можем да направим, капитане, е да признаем, че и двете страни си дават сметка за положението и че разумното ви искане ще бъде уважено. И двамата се подчиняваме на заповеди.

Думите му навярно биха спечелили благоразположението на някой разумен човек. Но Пори не бе такъв. Той просто се смръщи. Вероятно негодуваше срещу назначението, което го бе изпратило на Тамдолу. Възможно бе такова да е обикновеното му изражение. Може би не си бе доспал; кратките интервали, на които се сменяха войниците отвън, показваха, че те не бяха пристигнали бодри и свежи; за същото свидетелстваше и екипажът на кораба, който вероятно не бе алтернативният.

– Разполагате с толкова време, колкото ви е необходимо – повтори Пори и беше очевидно, че щеше да си спомни колко дълго им бе отнемело – някой ден, когато му се удадеше възможност да върши нещата така, както на него му харесваше.

– Тогава довиждане – рече Емилио и като не получи отговор, стана и си излезе. Охраната го пусна да си върви, да прекоси късия коридор и да се спусне надолу през огромния търбух на кораба с асансьора, който действаше и като шлюз, в атмосферата на Тамдолу. Сложи си маската и заслиза по смъкнатата рампа под порива на хладния вятър.

Още не бяха изпратили окупационни войски в другите лагери.

Помисли си, че навярно им се искаше да го направят, но силите им бяха ограничени, а освен това по другите места нямаше площадки за кацане. Колкото до исканията от Пори провизии, пресметна, че ще може да достави заявеното количество. Това щеше да намали техните запаси, определено да ограничи снабдяването на станцията, но реши, че тяхното инатене и изпразнените куполи все пак бяха свели исканията на Флотата поне до нещо поносимо.

„Положението се подобрява – гласеше последното съобщение от баща му. – Не се предвижда евакуация. Флотата възнамерява да си устрои постоянна база на Пел.“

Новините не бяха най-добрите, но не бяха и най-лошите. През целия си живот Емилио бе разглеждал войната като един вид дълг, който ще трябва да бъде изплатен някой ден, от някое поколение. Даваше си сметка, че Пел нямаше да успее да запази вечно неутралитета си. Докато представителите на Компанията бяха при тях, той отчаяно се бе надявал, че те подготвят някаква външна сила, която да се намеси. Но не беше така. Вместо това те разполагаха единствено с Мазиан, който губеше войната, каквато Земята не можеше да финансира, който не можеше да защити станция, дори тя да реши да го обезпечи, който изобщо не познаваше Пел и хич не го бе грижа за финото равновесие на Тамдолу.

„Къде са тамдолците?“ – бяха запитали войниците. „Изплашили са се от чужденците“ – бе им отговорил Емилио. От тях не се забелязваше ни следа. Точно така и бе предвидил в плановете си. Пъкна искането на Пори за провизии в джоба на якето си и закрочи по пътеката нагоре по хълма, прехвърли билото му. Можеше да види тук-там войници, застанали между куполите, да забележи пушките им. Можеше да види по-надалеч и работниците сред полетата, всичките си работници, изкарани да се трудят независимо от графика им, нито от възрастта или здравословното състояние. Войници имаше долу край мелницата, край помпената станция. Задаваха въпроси на работниците относно производствените норми. Досега нищо не бе опровергало основното му твърдение, че станцията просто поглъщаше всичко, което те произвеждаха. Освен това горе се намираха и множество кораби, всички онези търгари, които стояха на орбита около Пел. Надали Мазиан щеше да започне да си набелязва търгарски кораби и да им отнема запасите – не и когато бяха толкова многобройни.

Мазиан обаче не бе надхитрявал толкова дълго Съюза – продължаваше да го гложди мисълта, – за да се остави сега да бъде измамен от Емилио Константин. Едва ли.

Спусна се надолу по пътеката, мина по моста над дерето, заизкачва се наново, към центъра за управление. Видя, че вратата бе отворена, забеляза Милико да излиза, да застава отпред в очакване, с развяна от вятъра черна коса и свити от студа ръце. Беше пожелала да дойде с него на кораба, страхувайки се да го остави сам в ръцете на Пори, без свидетели. Беше я разубедил. Сега тя се втурна към него, спускайки се надолу по склона, и Емилио ѝ махна, даде ѝ знак, че всичко бе поне толкова наред, колкото можеше да бъде.

Те все още продължаваха да управляват Тамдолу.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Първо ниво на синия сектор: 5.10.52 г., 09:00 ч

На пост край ъгъла стоеше войник. Джон Лукас се поколеба, но бе сигурно, че тъкмо така ще привлече вниманието му. Войникът направи движение с ръка и я приближи към пистолета си. Джон пристъпи нервно напред, държейки в своята ръка карта, подаде я и войникът – едър и набит тъмнокож младеж – я пое и се намръщи, докато я разучаваше.

– Това е пропуск от Съвета – каза Лукас. – Пропуск на висш съветник.

– Да, сър – отвърна войникът.

Джон си взе обратно картата и тръгна по напречния коридор, като имаше усещането, че зад гърба му войникът продължаваше да го наблюдава.

– Сър!

Той се извърна.

– Мистър Константин е в своя офис, сър.

– Съпругата му е моя сестра.

За момент настъпи мълчание.

– Да, сър – рече меко войникът и отново се превърна в статуя. Джон се обърна и продължи нататък.

Анджело добре се бе подредил, помисли си с горчивина, тук нямаше навалица, не му се налагаше да отстъпва от своето жилищно пространство. Целият край на напречен коридор номер четири принадлежеше на Анджело.

И на Алисия.

Спря пред вратата, поколеба се, стомахът му се сви. Стигнал бе

вече дотук. Там, отзад, стоеше войник, който щеше да зададе въпроси, да съобщи за странното му поведение. Нямахме връщане назад. Натисна бутона на интеркома. Почака.

– Кой? – попита го писклив глас, като го стресна. – Вие кой?

– Лукас – отговори той. – Джон Лукас.

Вратата се отвори. Слаба, посивяла тамдолка вдигна учудено към него очите си, заобиколени от бръчки.

– Аз Лили – каза тя.

Джон се промъкна край нея, влезе и се озърна в тъмната всекидневна, огледа скъпата ѝ мебелировка, нейния лукс и простор. Тамдолката Лили остана закована на мястото си, притеснена, затвори вратата. Погледът му бе привлечен от светлина, той се извърна и видя, че отгътък има друга стая с бял под, с илюзия на прозорци, отворени към космоса.

– Вие идва види нея? – запита Лили.

– Кажй ѝ, че съм тук.

– Аз каже.

Старата тамдолка се поклони и се оттегли с бързи ситни стъпки. Апартаментът беше тих, мъртвешки тъмен и глух. Лукас изчака в мрака на всекидневната стая, без да знае какво да прави с ръцете си, докато стомахът му го стягаше все повече и повече.

От другата стая се чуха гласове.

– Джон! – чу той повикване сред тях.

Гласът на Алисия. Поне гласът ѝ беше все още човешки. Потрепери, почувства се физически неразположен. Никога не бе идвал в този апартамент. Никога. Бе виждал Алисия само на екрана на интеркома, дребна, сбръчкана, жалка останка, която машините поддържаха жива. Сега дойде. Не знаеше защо идва, но вече го осъзна. За да научи каква е истината, да разбере дали ще може да понесе срещата си с Алисия, дали животът ѝ заслужаваше да бъде живян. През всичките тези години бе успявал някак си да приеме образа на екрана, предаваното студено изображение, но да се озове тук, в нейната стая, да я погледне в лицето и да бъде принуден да разговаря с нея...

Лили се върна, скръсти ръце, поклони се.

– Вие ела. Вие сега ела.

Той пристъпи. Стигна до средата на пътя към покритата с бели плочки стая, стерилна, тиха, и стомахът му се сви.

Изведнъж Джон се обърна и тръгна към външната врата.

– Вие идва? – настигна го озадаченият глас на тамдолката. – Вие идва, сър?

Натисна бутона и излезе навън, изчака вратата зад него да се затвори и пое дълбоко дъх в по-хладната, свободна атмосфера на коридора.

Отдалечи се оттук, от това място, от семейството на Константин.

– Мистър Лукас – обърна се към него войникът на пост, когато стигна ъгъла, като в очите на часовоя прозираха любопитни въпроси изпод маската на учтивостта.

– Тя беше заспала – отвърна той, преглътна, продължи да върви, като с всяка измината крачка се опитваше да пропъди от съзнанието си онзи апартамент и бялата стая в него. Спомняше си дете, момиче, друг образ. Нека останеше така в мислите му.

ГЛАВА ДЕСЕТА

1

Пел: зала на Съвета – първо ниво на синия сектор: 6.10.52 г., 14:00 ч

Съветът привърши рано работата си, като гласува всички мерки, които му бяха предложени да приеме, докато Кеу от „Индия“ седеше като мрачен свидетел на това, което говореха, и на това, което правеха, и каменното му присъствие хвърляше сянка върху дискусиите. На третия ден от кризата Мазиан представи исканията си и получи каквото му трябваше.

Кресич събра бележките си и слезе от най-горната редица до разположения ниско център на залата, до креслата около заседателната маса, забави се там, устоявайки на потока хора, тръгнали да излизат, загледан нервно в Анджело Константин, който обсъждаше нещо с Нгуен, Ландграф и още неколцина представители. Кеу продължаваше да седи на масата и да слуша, а бронзовото му лице приличаше на маска. Беше го страх от Кеу, страхуваше се да повдигне въпроса си пред него.

Но въпреки това пристъпи, упорито опитвайки се да се приближи колкото се може до предния край на масата, да стигне кръга от приближени около Константин. Знаеше, че ще е нежелан там, като представител на И-зоната, напомнящ им за проблеми, които никой нямаше време да разреши. Изчака, докато Константин свърши разговора си с другите, загледан в него толкова настойчиво, че Анджело не можеше да не си дава сметка, че Кресич искаше да привлече вниманието му.

Накрая Константин го забеляза, задържа се за момент, преценявайки дали да се откаже от очевидното си намерение да си тръгне заедно с Кей, който вече се изправил.

– Сър – рече Кресич, – мистър Константин! – Той извади от папката си с документи един лист, който бе приготвил, и го подаде на Анджело. – Възможностите ми са ограничени, мистър Константин, там, където живея, нямам достъп до компютри и принтери. Сигурно го знаете. Положението там... – Овлажни устните си, като видя, че Анджело свъси вежди. – Снощи офисът ми бе почти превзет от тълпата. Моля ви, сър. Мога ли да уверя избирателите си, че назначенията на Тамдолу ще продължат?

– Преговаряме за това, мистър Кресич. Станцията прави всички усилия, за да приведе процедурите отново в нормален ред. Но програмите се обсъждат. Политиката и насоките се преразглеждат.

– Това е единствената ни надежда – Василий избягваше погледа на Кей, държеше очите си заковани върху Константин. – Ако не е Тамдолу... нямаме друга перспектива. Хората ни са готови да слязат на планетата. Да отидат във Флотата. Където и да е, стига някой да ги вземе. Само трябва да се приемат молбите им. Трябва да видят, че има надежда да се измъкнат оттук. Моля ви, сър.

– Какво представлява това? – попита Анджело, като повдигна нагоре листа.

– Законопроект, но не разполагам с необходимата техника, за да го раздам на Съвета за обсъждане. Надявах се, че вашите служители...

– Засягащ молбите.

– Да, сър, именно.

– Програмата ще продължи – намеси се сурово Кей – да се обсъжда.

– Ще направим, каквото е по силите ни – рече Константин, като прибра документа към останалите, които държеше. – Не мога да повдигна този въпрос пред Съвета, мистър Кресич. Сигурно ме разбирате. Не преди засяганите от него основни проблеми да бъдат решени на друго ниво. Ще трябва да задържа законопроекта ви и съвсем сериозно ви моля да не повдигате въпроса утре, въпреки че можете, естествено, да го сторите. Има вероятност публичното разискване да навреди на преговорите. Вие сте човек с опит в управленската практика, така че сте наясно. Но любезно бих склонил, ако можем да отложим обсъждането за някое заседание по-нататък, да наредя, разбира се, на помощниците си да размножат този или други законопроекти. Надявам се, че ми влизате в положението, сър.

– Да, сър – отвърна той със свито сърце. – Благодаря ви.

Отмести поглед встрани. Хранил бе надежда, макар и малка. Надявал се бе, че ще има възможност да апелира пред станционния съвет за помощ, сигурност, защита. Не желаше да бъде защитаван по начина, организиран от Кей. Не смееше да поиска. Бяха видели милосърдието на Флотата, в лицето на хора като Малори, Сънг и Крешов. Щяха да дойдат войници, като начало щяха да разпердушният групата на Коледи, да го лишат от неговата сигурност, от единствената защита, с която разполагаше.

Излезе в предверието на заседателната зала, мина покрай подигравателните, удивени погледи на тамдолските статуи, после през стъклената врата в коридора и без да бъде обезпокояван от охраната, се насочи към асансьора, който щеше да го отведе долу на девето синьо ниво, за да се прибере у дома, в И-зоната.

Движението по коридорите на главния отсек на станцията сега като че ли бе по-нормално, по-малко от обикновено. Станционистите се бяха върнали към работата си и се движеха свободно, макар и предпазливо. Никой не смееше сякаш да се задържи където и да е било повече от необходимото.

Някой се блъсна в него при разминаване. Нечия ръка срещна неговата и пъкна в нея някаква карта. Кресич спря, останал с неясното впечатление, че бе някакъв мъж, чието лице не си бе направил труда да види. Обхванат от ужас, той потисна импулса си да се обърне и да погледне. Направи се, че намества документите в папката си, продължи, без да спира, и едва по-нататък по коридора погледна картата: пропуск за достъп с тясна лента върху повърхността: Зелен сектор, Девето ниво, 0434. Адрес. Вървейки, отпусна край тялото си ръката, в която държеше картата, докато в същото време сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

Можеше да не ѝ обърне внимание, да се прибере в И-зоната. Можеше да върне картата, като заяви, че я бе намерил, или като разкаже истината – че някой искаше да установи контакт с него, без другите да разберат. Политика. Трябваше да е свързано с политиката. Някой, който бе готов да се изложи на риск, искаше нещо от представителя на И-зоната. Капан... или може би надежда, търговия на влияния. Някой, който вероятно бе в състояние да преодолява пречки.

Василий можеше да стигне до девето зелено ниво – просто като натисне грешен бутон за асансьора. Спря пред панела за извикване на асансьора, самичък, въведе зелено и застана пред таблото, така че никой минаващ да не забележи светещата зелена лампичка. Кабината дойде,

вратата се отвори. Той влезе в нея и в последния момент, втурвайки се, вътре влетя някаква жена, която се обърна към вътрешния панел, за да въведе кода за второ зелено ниво. Вратата се затвори и когато асансьорът потегли, Кресич отправи бегъл поглед към жената и бързо го отмести в друга посока. Кабината се придвижи встрани към съседния сектор, после се спусна надолу. Жената слезе на второ ниво, той остана вътре, докато се качиха други пътници, но между тях нямаше никой, който да го познава. Асансьорът спря на шесто, на седмо ниво, поемайки още хора. На осмо слязоха двама, стигнаха девето. Василий излезе с четирима други, тръгна към доковете; пръстите му, стискащи картата, се бяха изпотили. От време на време минаваше покрай войници, които наблюдаваха общия поток на движение. Но едва ли някой от тях щеше да обърне внимание на обикновен мъж, който върви по коридора, спира пред врата и използва картата си, за да влезе. Действията му бяха съвсем естествени. Приближаваше разклонението към четвърти напречен коридор. На него не стоеше часовей. Кресич забави ход, като разсъждаваше объркан, а сърцето му беше лудо. Започна да си мисли дали да не подмине.

Минувач, който изскочи иззад гърба му, го хвана за ръкава и рязко го повлече напред.

– Елате! – рече мъжът и сви с него зад ъгъла.

Василий не оказа съпротива, страх го бе от ножове, инстинкт, какъвто се развиваше в И-зоната. Очевидно доставчикът на картата също бе слязъл тук долу или имаше съучастник. Кресич се движеше като маррионетка, мина по напречния коридор и стигна вратата. Минувачът, който го държеше, го пусна и продължи нататък, остави го да използва картата.

Кресич влезе и се озова в малък апартамент с неоправено легло, цялото покрито с разхвърлени дрехи. От нишата, която служеше за кухня, се появи незабележителен мъж на около трийсет и пет години.

– Кой сте вие? – попита го той.

Това го извади от равновесие. Василий понечи да пхне в джоба си картата, но мъжът протегна ръка, за да я поиска. Той му я предаде.

– Име? – запита непознатият.

– Кресич – и добави отчаяно: – Трябва да се прибирам, всеки момент ще забележат липсата ми.

– Тогава няма да ви задържам твърде дълго. Вие сте от Ръсел, мистър Кресич, нали?

– Мислех, че не ме познавате.

– Съпругата ви се казва Джен Джъстин, а синът ви – Роми.

Опипа наоколо за някаква опора, подпря се облегалката на едно кресло, сърцето му щеше да се пръсне.

– За какво говорите?

– Прав ли съм, Василий Кресич?

Той кимна.

– Съгражданите ви от И-зоната са ви гласували доверие, за да представявате интересите им. Вие, естествено, сте човек, към когото те се отнасят с уважение и когото биха послушали, когато става въпрос за техните интереси.

– Говорете по същество.

– Вашите избиратели се намират в критично положение, бавят им документи. А когато военните вземат по-строги мерки за сигурност, което неминуемо ще направят под управлението на Мазиян, се питам, мистър Кресич, какви ли действия биха могли да се предприемат. Всички вие сте се противопоставяли на Съюза по един или друг начин, разбира се, някои от истинска неприязън, други от собствен интерес, трети – заради удобството. А вие, вие от кои бяхте?

– Откъде получавате информация?

– От официални източници. Знам доста неща за вас, които вие досега не сте споменали тук и ги няма в местните компютри. Извърших известни проучвания. За да ви кажа направо, видях жена ви и сина ви, мистър Кресич. Това интересува ли ви?

Василий кимна, не беше в състояние да направи нищо повече друго, освен да кимне. Облегна се на гърба на креслото, като се опитваше да си поеме дъх.

– Добре са. Намират се на една станция и аз знам името ѝ – именно там ги видях. Или може би вече са преместени. Съюзът си даде сметка за тяхната висока стойност, като знаеше името на човека, който представлява такъв огромен брой хора на Пел. Открихме ги, като ги потърсихме в компютъра, и повече няма да ги изгубим. Бихте ли искали да ги видите отново, мистър Кресич?

– Какво искате от мен?

– Немного от вашето време. Малка подготовка за бъдещето. Можете да защитите себе си, семейството си, избирателите си, които са парии под властта на Мазиян. Каква помощ би могъл да ви окаже Мазиян, за да намерите семейството си? Или как би могъл той да ви отведе при тях? А навярно има и други разделени роднини и близки, които сега могат да поправят своето прибързано решение, решение, наложено им да го вземат от Мазиян, които биха могли да разберат, че единственото,

представляващо интерес за хората от Задпредела, е самият Задпредел.

– Вие сте Съюзар – каза Василий, за да изключи всякакво съмнение.

– Аз съм човек от Задпредела, мистър Кресич. Вие не сте ли?

Седна на страничната облегалка на креслото, защото краката му се подкосяваха.

– Какво желаете?

– В И-зоната сигурно има някаква структура на властта, нещо, което вие добре трябва да познавате. Не може човек като вас да не е във връзка с нея.

– Имам контакти.

– А влияние?

– И влияние.

– Рано или късно ще попаднете в ръцете на Съюза, давате си сметка за това... ако Мазиан не предприеме специални мерки. Представяте ли си какво би могъл да направи той, ако реши, че желае да остане тук? Мислите ли, че би искал близо до корабите му да има И-зона? Не, мистър Кресич. От една страна, вие сте евтина работна ръка, от друга – неудобство. В зависимост от ситуацията. Натам, накъде са тръгнали нещата, съвсем скоро вие ще се превърнете в пречка за него. Какви средства мога да използвам, за да се свържа с вас, мистър Кресич?

– Днес успяхте да се свържете с мен.

– Къде е офисът ви?

– На девето оранжево ниво, 1001.

– Имате ли в него интерком?

– Станционният. По него могат да ми се обаждат единствено от управата на станцията. А и той се поврежда. Всеки път, когато искам да се свържа с някого, трябва най-напред да се обадя в комцентралата, така е настроена системата. Вие няма как... не може да я използвате, за да ми се обадите. Освен това винаги е развалена.

– В И-зоната често се вдигат бунтове, нали?

Той кимна.

– Може ли съветникът от И-зоната... да организира такъв?

Кимна отново. Пот се стичаше по челото му, по страните му.

– Можете ли да ме измъкнете от Пел?

– Когато направите за мен, каквото можете, имате гарантиран билет за навън, мистър Кресич. Съберете силите си. Дори не искам да знам кои са те. Но вие ще сте във връзка с мен. Съобщение, което идва от мен, ще съдържа думата „Василий“. Туй е всичко. Просто тази дума. И

ако получите такова обаждане, трябва да се погрижите да настъпят незабавно всеобхватни размирици. А в замяна на това може да започнете да си мислите за събиране на семейството.

– Кой сте вие?

– Сега си вървете. Не сме ви отнели повече от десет минути от времето ви. Може да намерите обяснение за по-голямата част от него. Не бих се бавил повече, мистър Кресич.

Изправи се, озърна се, излезе забързано и студеният въздух на коридора го лъхна в лицето. Никой не го спря, никой не го забеляза. Влезе в крак с ритъма на потока в главния коридор и реши, че ако решат да му държат сметка за времето, можеше да каже, че бе говорил с Константин, бе разговарял с хора в преддверието, че му бе прилошало и се бе отбил в някоя тоалетна. Самият Константин щеше да потвърди, че си бе тръгнал разстроен. Избърса лицето си с ръка, зрението му започваше да се замъглява, зави покрай ъгъла на зеления док и продължи да върви, напред към синия сектор, към границата.

На вратата се почука. Хейл отиде да отвори и Джон, застанал пред барчето в кухнята, се обърна нервно, после изпусна дълбока въздишка на облекчение, когато влезе Джесад и вратата се затвори след него.

– Нямаше проблеми – каза Джесад. – Навсякъде заличават обозначенията, както знаете. Подготвят се за операция вътре в станцията. Малко трудно се намират посоките.

– Ами Кресич, дявол да ви вземе!

– Нямаше проблеми.

Джесад съблече самото си и го хвърли на Кийфър – един от хората на Хейл, който се появи от спалнята. Кийфър веднага опипа джоба на самото и извади оттам документите си с разбираемо облекчение.

– Не са ви спирани – предположи той.

– Не – отвърна Джесад. – Просто стигнах безпрепятствено до апартамента ви, влязох, изпратих партньора ви с картата – всичко мина много гладко.

– Той съгласи ли се? – попита Джон.

– Разбира се, че се съгласи.

Джесад беше в необичайно настроение, в което се забелязваха остатъци от възбуда, обикновено безизразните му очи бяха живнали от веселие. Отиде до барчето и си наля питие.

– Дрехите ми – каза Кийфър.

Джесад се засмя, сръбна от напитката, после я остави на масата и започна да си съблича ризата.

– Трябва вече да се е върнал в И-зоната. И тя е под наш контрол.

2

Съюзарски кръстосвач „Единство“ сред флотата на Съюза в дълбокия космос

Ейръс седна на масата в главната зала, без да обръща внимание на запачките, подпря глава на ръцете си и се опита да си възвърне равновесието. Остана така, докато успокои дъха си, после стана, отиде до машината за вода на стената, като краката му се подкосяха. Навлажни пръстите си и изми лицето си със студената вода, взе хартиена чашка, напълни я и я изпи, за да успокои стомаха си.

Още някой влезе в помещението. Обърна се и веднага се намръщи, защото влезлият бе Дейин Джейкъби, който седна на единствената маса. Ейръс предпочиташе да не се връща на мястото си край нея, но едва се държеше на краката си, за да стои дълго време прав. Не беше понесъл добре втория скок. Джейкъби изглеждаше по-добре и това също го настройваше срещу него.

– Наблизо е – рече Дейин. – Добре се ориентирам къде се намираме.

Ейръс седна, с усилие фокусира отново погледа си. Седативите караха всичко да изглежда някак си далечно.

– Трябва да се гордееш със себе си.

– Мазиян ще е там.

– Не са ме посветили в това. Но изглежда логично да се намира там... Разговорът ни записва ли се?

– Нямам представа. Дори да е така, какво от туй? Факт е, мистър Ейръс, че не можете да задържите Пел за Компанията, не можете да я защитите. Имахте шанс, но го проиграхте. А Пел не иска Мазиян. Ще предпочете реда на Съюза пред Мазиян.

– Кажете го на спътниците ми.

– Пел – рече Джейкъби, като се наведе напред, – заслужава много повече, отколкото може да й даде Компанията. Със сигурност нещо по-добро от това, което ще й даде Мазиян. Аз защитавам нашите интереси, мистър Ейръс, и ще се споразумеem с този, с когото трябва.

– Можехте да се споразумеете с нас.

– Опитвали сме – в продължение на векове.

Ейърс прехапа устни, отказвайки да бъде въвлечен в такъв спор. Седативите, които трябваше да погълне за скока, замъгляваха съзнанието му. Вече бе проговорил, а бе решил да не го прави. Определено искаха нещо от него, иначе не биха го измъкнали от затвора му и докарали на кораб от такъв ранг. Подпря отново глава на ръката си и се опита да преодолее размиването на разума си, докато все още имаше време.

– Готвим се за нов скок – не го остави на мира Дейин. – Знаете го.

Джейкъби се опитваше да го спласи. Ейърс бе съсипан от ужас по време на последната маневра. Вече бе понесъл едно след друго два скока, като имаше усещането, че сякаш всичко вътре в него бе обърнато наопаки. Не искаше да мисли за още един скок.

– Предполагам, че ще искат да поговорят с вас – каза Дейин – относно съобщение до Пел, такова, което да укаже, че Земята е сключила споразумение. Че Земята поддържа правото на гражданите Пел сами да си изберат кой да ги управлява. Нещо подобно.

Сигъст гледаше Джейкъби, обзет за пръв път от съмнение кое бе право и кое не бе. Дейин произхождаше от Пел. Каквито и да бяха интересите на Земята, нямаше да е възможно те да се защитават, ако се скараше с човек, който в края на краищата би могъл – колкото и да желаеше противното – да заеме висок пост в правителството на Пел.

– За вас навярно ще представляват интерес – продължи Джейкъби – споразумения, които включват самата Пел. Ако Земята не желае да остане откъсната – а вие твърдите, че тя се интересува от търговия, – контактите ѝ ще трябва да минават през Пел, мистър Ейърс. Така че ние сме важни за вас.

– Много добре си давам сметка за този факт. Ще разговарям с вас, когато вие станете представител на властта на Пел. За момента обаче такъв е Анджело Константин и все пак трябва да чуя от него, дали няма да каже нещо различно.

– Преговаряйте сега – каза Дейин – и може да очаквате споразумение. Партията, която представлявам, може да ви гарантира запазване на вашите интереси. Ние сме отправна точка за скок, мистър Ейърс, към Земята и към дома. Имате избор: мирно предаване на Пел, спокойно пребиваване за вас, докато изчакват спътниците ви да ви настигнат, за да продължите пътуването си към дома с кораб, който лесно ще наемете на Пел. Или трудности, безкрайни затруднения, които ще са последствие от дълга и тежка обсада. Възможно е станцията да понесе щети,

дори да бъде разрушена. Не желая това и не мисля, че вие го искате. Вие сте благороден човек, мистър Ейръс. Затова ви умолявам – не създавайте проблеми на Пел. Просто кажете истината. Накарайте ги да разберат, че е постигнато споразумение, че трябва да изберат Съюза. Че Земята ги е оставила на свобода.

– Работите за Съюза. И то старателно.

– Искам станцията ми да оцелее, мистър Ейръс. Хиляди, десетки хиляди хора могат да загинат. Представяте ли си какво ще стане, ако Мазиян я използва за убежище? Няма да е по силите му да я държи вечно, но може да я съсипе.

Сигъст гледаше ръката си, като знаеше, че не може да възрази смислено в сегашното си състояние, даваше си сметка, че повечето неща, които му бяха казали по време на неговото пребиваване при тях, бяха лъжа.

– Навярно би трябвало да си сътрудничим, мистър Джейкъби, ако по този начин можем да сложим край на всичко това, без да се пролива още кръв.

Дейин мигна, като че ли от изненада.

– Може би – рече Ейръс. – Ние и двамата сме реалисти, мистър Джейкъби. Предполагам, че сте такъв. Самоопределението е красив термин за единствения останал избор, нали? Разбирам доводите ви. Пел няма защита. Станцията пази неутралитет – което означава, че ще застане на страната на победителя.

– Правилно сте разбрали, мистър Ейръс.

– Точно така е – потвърди той. – Редът в Задпредела благоприятства търговията, а това е в интерес на Компанията. Беше неизбежно, че там ще се породи и желание за независимост. Просто това стана по-скоро, отколкото Земята бе готова да го разбере. Отдавна щяхме да сме я признали, ако не беше късогледството на идеолозите ни. Възможно е да настъпят по-добри времена, мистър Джейкъби. Дано доживеем да ги видим.

Това бе най-хладнокръвно изречената лъжа, която някога бе казвал. Облегна се назад на стола с пристъп на повдигане от последствията на скока и от истински ужас.

– Мистър Ейръс.

Той погледна към вратата. На прага беше Азов. Съюзарският офицер влезе, изглеждащ великолепно в своята униформа в черно и сребърно.

– Наблюдават ни – забеляза едно Сигъст.

– Не ме интересуват емоциите ви, мистър Ейърс, а само здравият ви разум.

– Ще направя записа, който искате.

Азов поклати глава.

– Ще се появим с предизвестие – каза той, – но с друг тип предупреждение. Не можем да се надяваме, че всички кораби на Мазиян ще са по доковете. Взехме ви с нас първо, заради сподвижниците на Мазиян, и второ, защото когато превземем станцията Пел, ще е полезно да се чуе гласът на представител на бившата власт.

Сигът кимна уморено в знак на съгласие.

– Ако това ще спаси живота на хората, сър.

Азов го изгледа продължително. Накрая вдигна вежди.

– Имате време да си възвърнете равновесието, господо. Както и да помислите какво може да сторите за доброто на Пел.

След като Азов си тръгна, Ейърс погледна към Джейкъби и видя, че той също може да проявява чувство на загриженост.

– Съмняваш ли се? – попита го кисело.

– Имам близки на тази станция – отвърна Джейкъби.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ГЛАВА ПЪРВА

1

Пел: 10.10.52 г., 11:00 ч

Станцията се бе успокоила. Хората отново бяха започнали да отправят запитвания към Правния отдел, а това бе сигурен признак, че напрежението на Пел намаляваше. Папката с входящи документи бе пълна със запитвания относно военните действия, заплахи за даване под съд, възмутени протести от търгарите, намиращи се на станцията, които смятаха, че им се дължи обезщетение за продължаващия полицейски час на доковете. Имаше оплакване от търгарския кораб „Крайт на предела“ във връзка с изчезнал младеж – нещо, което предизвикваше особено безпокойство от гледна точка на предположението, че някой военните екипажи на кръстосвачите може да го е вербувал принудително. На практика младежът вероятно се намираще някъде из станционните общезития, временно изпаднал в увлечение по някого от друг кораб. Компютърът безшумно претърсваше данните за следа от използване на картата му, което никак не бе лесно, защото търгарските пропуски не влизаха в употреба толкова често, колкото личните карти на станционистите.

Деймън хранеше надежда да го намери жив и здрав, въздържаше се да вдигне тревога, преди да е получил резултатите от проучването на записите. В офиса му бяха постъпвали твърде много от тези оплаквания, като повечето случаи бе откривал, че става дума за млад търгар, който се бе скарал с рода си или бе прекалено пиян, за да обърне внимание на визията. Цялата тази работа бе задължение по-скоро на службата за сигурност на съответното ниво, но в момента полицията бе затрупана от множество други проблеми, а нейните служители и служителки стояха на пост в коридорите с изморени очи и повишена сприхавост. Правният отдел можеше да натисне поне няколко клавиша на компютъра и да свърши част от чиновническата работа. Още едно убийство в И-зоната. Беше потискащо, а те не бяха в състояние да направят нищо друго, освен да отбележат факта. Имаше докладна записка за временното

отстраняване от длъжност на полицай, обвинен, че е внесъл контрабандно кашон тамдолско вино в И-зоната. Някой офицер бе решил, че проблемът не търпи отлагане, понеже се предполагаше, че навярно навсякъде се върти дребна контрабанда от търгарите, щъкащи наоколо. Така че наказанието трябваше да послужи за пример.

Деймън имаше насрочени за следобед три отложени дела. Навярно щяха да бъдат отложени отново, защото по същото време щеше да има заседание на станционния съвет, на което трябваше да присъстват и представителите на съдебната комисия. Реши да се споразумее за това с адвокатите на защитата и изпрати съобщение, като по този начин си запази следобед за разглеждане на повече запитвания, на които по-нискостоящите служители в офиса не можеха да отговорят.

Като уреди въпроса, се завъртя на стола и погледна назад към Джош, който четеше някаква книга на спомагателния монитор и се опитваше да не изглежда толкова отегчен, колкото навярно се чувстваше.

– Хей! – рече Константин и Тали вдигна поглед към него. – Ще обядваме ли? Можем да направим по-голяма почивка и да потренираме в спортната зала.

– Можем ли да отидем там?

– Тя е отворена.

Джош изключи монитора.

Деймън се изправи, оставяйки всичко както беше, прекоси стаята и взе сакото си, провери дали картите и документите му са там, за да е сигурен. Все още тук-там стояха на пост войници на Мазиян, също тъй безпричинно, както и преди.

Джош също си обелече сакото – двамата с Деймън бяха почти еднакви на ръст и Константин му го бе дал на заем. Тали се съгласяваше да приеме неща на заем, но не и като подарък, обогатявайки малкия си гардероб, така че да може да идва и да стои в офиса, без да привлича ненужно внимание. Деймън натисна бутона до вратата, мина в другата стая и даде наставления на служителите си да отлагат всякакви обаждания с два часа.

– Значи ще се върнете в един – потвърди секретарката и се обърна, за да отговори на ново обаждане.

Деймън преведе Тали през помещението и двамата излязоха в коридора навън.

– Половин час тренировка – рече той, – после сандвич в голямата зала. Гладен съм.

– Добре – отвърна Джош.

Озърна се нервно наоколо. Константин също се огледа и се почувства неловко. По коридорите все още се забелязваше твърде малко движение. Хората просто нямаха доверие на положението. По-надалеч се виждаха няколко войника на пост.

– Всякакво военно присъствие трябва да бъде изтеглено до края на тази седмица – каза той на Джош. – Нашата собствена служба за сигурност вече пое целия бял сектор. След два дни навярно и зеления. Имай търпение. Действаме по въпроса.

– Те ще продължат да правят каквото си поискат – заяви мрачно Тали.

– Хм. Малори направи ли го след всичко?

По лицето на Джош премина сянка.

– Нямам представа. Дори когато си мисля за това, все още не знам.

– Повярвай ми. – Когато стигнаха до асансьора, бяха сами. На върха на съседен коридор стоеше войник, на практика в самия край на полезрението, нищо забележително. Деймън въведе кода за ядрото. – Тази сутрин пристигнаха и добри новини. Брат ми се обади и каза, че нещата там долу се оправят.

– Радвам се – промърмори Джош.

Внезапно войникът се раздвижи. Тръгна към тях, беше жена. Константин се огледа. Други, които се намираха по-нататък по коридора, също се приближаваха, всичките, почти на бегом.

– Анулирайте повикването! – тросна жената в униформа, когато стигна до тях. После сама посегна към панела. – Викат ни по тревога.

– Мога да ви осигуря приоритет – предложи Деймън, просто за да се отърве от тях. Забързаността им означаваше неприятности. Помисли си, че на други нива може би разблъскаваха станционистите.

– Направете го.

Извади картата си от джоба, пхна я в прореза и набра кода на своя ранг. Светна червена лампа. Останалите войници пристигнаха едновременно с асансьора и рамена в брони изблъскаха Константин и Тали встрани и ги оставиха отвън, докато всички се натикаха в кабината. Асансьорът се понесе нататък, без да спира по пътя към целта, която бяха въвели от панела вътре. В коридора не остана нито един войник. Деймън погледна към Джош, чието лице бе преbledняло и изтръпнало.

– Ще се качим на следващия – каза Константин, като вдигна рамене. Самият той бе разстроен и мълчаливо въведе кода на девето синьо ниво.

– Елена ли? – попита Джош.

– Искам да слеза там – отвърна Деймън. – Ще дойдеш с мен. Ако има някакви размирици, твърде вероятно е да стигнат и до доковете. Трябва да отида там долу.

Асансьорът се забави. Той почака още известно време и накрая отново използва картата си за второ приоритетно повикване. Червената лампа светна, за да укаже това, после замига, което означаваше, че няма свободна кабина. Деймън удари с юмрук по стената, хвърли отново поглед към Джош. Беше далече, за да отидат пеш, по-лесно бе да се изчака асансьорът да се освободи – в крайна сметка щеше да е по-бързо.

Отиде до най-близкия интерком и зададе приоритетно обаждане, докато Тали остана да чака край вратата на асансьора.

– Задръж кабината, ако дойде – рече той на Джош и набра номера. – Комцентрала, тук е Деймън Константин, обаждам се по спешност. Видяхме войници да се изтеглят на бегом. Какво се е случило?

Последва дълга пауза.

– Мистър Константин – отвърна глас, – това е обществен интерком.

– В момента не е такъв. Какво става?

– Обща тревога. Заемете аварийните постове, моля.

– Какво се е случило?

Връзката прекъсна. Започна да вие глухо сирена. По тавана замигаха червени светлини. От офисите наизлизаха хора и се спогледаха, сякаш се надяваха това да е тренировка или грешка. Собствената секретарка на Деймън също беше навън, по-надолу по коридора.

– Влизайте обратно вътре! – викна той. – Затворете вратите!

Хората отстъпиха назад, прибраха се в офисите. Червената лампа до рамото на Тали продължаваше да мига, сигнализирайки, че няма свободен асансьор. Всички кабинни на транспортната система трябваше да са се струпали долу на доковете.

– Ела! – рече Деймън на Джош, като махна с ръка към другия край на коридора. Тали изглеждаше смутен и той се приближи до него и хвана ръката му. – Хайде!

В коридора имаше още хора, в отдалечената му част. Той им нареди да се приберат, без да ги вини – освен Константин имаше други хора, чиито близки и любими бяха пръснати из станцията, деца на училище или детска градина, роднини в болница. Някои хукнаха напред, отказвайки да се подчинят на нареждането. Агент на станционната служба за сигурност също им викна да спрат и когато те не обърнаха внимание на заповедта, посегна към пистолета си.

– Пуснете ги да вървят – възпря го Деймън. – Оставете ги.

– Слушам, сър. – Лицето на полицаия се отпусна, стопявайки израза на ужас. – Сър, никой не отговаря по интеркома.

– Дръжте си пистолета в кобура! От войниците ли заимствате тези реакции? Застанете на поста си. Успокойте хората. Помогнете им, ако можете. Готви се спешно излитане. Възможно е дори да е тренировка. Отпуснете се.

– Да, сър.

Продължиха нататък към аварийната рампа, прекосиха умълчания коридор, без да тичат – един Константин не можеше да тича, да всява паника. Деймън вървеше, като се опитваше да прогони паниката си отвътре.

– Няма време – измърмори Джош под носа си. – Докато се предаде сигналът за тревога, корабите вече ще са стигнали тук. Ако Мазиян е бил изненадан, докато стои на док...

– Извън станцията има милицейски кораби и два кръстосвача – каза Деймън и внезапно си припомни кой бе Тали. Притаи дъх, погледна ужасено към Джош и видя лице, което бе също толкова угрижено, колкото и неговото. – Да вървим! – подкани го той.

Стигнаха аварийната рампа, чуха викове, които станаха по-силни, когато отвориха вратата. От другите нива надолу се спускаха тичащи хора.

– Не бягайте! – извика Константин на тези, които минаха покрай него.

Някои намалиха темпото, неколцина се обърнаха, но това не доведе до нищо, тъй като изведнъж заприждаха още хора, шумът се усили, все повече тичащи. Транспортната система бе блокирала навсякъде и потоците от хора от всички нива се изливаха в кладенеца със спиралната рампа.

– Успокойте се! – викна Деймън, хвана този-онзи за рамото и се опита да ги задържи, но приливът се увеличаваше, тела се блъскаха едно в друго, мъже, жени, деца, вече бе невъзможно дори да се измъкне отгук. Вратите бяха задръстени от хора, които се опитваха да слязат надолу.

– Към доковете! – чу той викове.

Те подеждаха като искра на фона на червените лампи за тревога, които светеха по таваните, и на предположението, което разпалваше духовете из Пел, откакто бяха дошли войниците – че някой ден щеше да се стигне дотам, че станцията бе нападната, че се извършваше евакуация.

Масите напиреха надолу и нямаше как да бъдат спрени.

2

„Норвегия“: 11:05 ч

КФХ/РИЦАР/189-8989-687/
СПОКОЙНОСПОКОЙНОСПОКОЙНО/
СКОРПИОНДВАНАДЕСЕТ/НУЛАНУЛАНУЛА/КРАЙ.

Малори въведе потвърждение и се обърна към Граф, като махна широко с ръка.

– Действайте! – препредаде Граф и сигнал „Старт“ се разнесе из кораба. Замигаха предупредителни светлини, видими и от доковете. Войниците отвън свършиха с разкачането на свързващите ръкави.

– Не можем да ги вземем – каза Сигни, когато Дей Джанц се обади развълнувано по интеркома. От нея не се очакваше да зарече хората си. – Ще се оправят.

– Ръкавите са чисти – провикна се Граф, без да използва интеркома.

От „Европа“, която бе зарязала войниците си и вече излизаше навън, бяха дали сигнал „старт при готовност“. „Пасифик“ се откъсна. Ездачът на „Тибет“ все още се носеше насам, следвайки вълната на оригиналното съобщение, потвърждавайки с присъствието си това, което „Тибет“ вече бе предал. А това, което ставаше в покрайнините на планетната система на Пел, вече бе толкова остаряло, колкото и светлинният сигнал, с който пристигна съобщението – кораби бяха навлезли в системата преди повече от час. Лампичките по главния контролен панел на „Норвегия“ мигаха в зелено, образувайки непрестанни светлинни вълни. Сигни освободи захвата и откачи кораба от дока, докато войниците, които бяха успели да се качат на борда, все още бързаха да се приберат на безопасно място. За момент „Норвегия“ остана в безтегловност, придвижвайки се под леките тласъци на насочващите двигатели и на доковите изтласквачи, продължи да се върти заедно с външната си рама и включи главния двигател на такова близко разстояние, че направо обра клиренса на „Австралия“ и навярно вдигна тревога из цялата Пел. Кръстосвачът придоби силно ускорение, докато вътрешният му цилиндър влезе в синхронизация за бойно положение, въртейки се, за да компенсира натоварванията – тежестта упражни своя натиск върху хората, отпусна ги,

отново рязко ги притисна към пода.

„Норвегия“ се насочи навън, докато на по-ниска равнина се намираха струпани търгарски кораби, „Европа“ и „Пасифик“ бяха пред нея, „Австралия“ се откъсна отзад. „Атлантик“ щеше да тръгне всеки момент, докато Кеу от „Индия“ все още бе на станцията, придвижвайки се към кораба си, а Пори от „Африка“ се намираше долу на планетата. „Африка“ щеше да излети под командването на лейтенанта си, да се срещне със сондата на Пори, издигаща се от Тамдолу и в най-добрия случай да пази тила им.

Очакваше ги неизбежното. Онзи ездач се носеше само на няколко минути след съобщението на „Тибет“, просто за подсигуриране. Сега до тях стигаха информации както от него, така и намесата на по-нататъшни предавания от самия „Тибет“. Добави се и гласът на „Северен полюс“, едновременно с тревогата, вдигната от милицейските кораби, които се намираха безпомощни в траекторията на нападението. „Тибет“ се бе впуснал в бой, като се опитваше да накара пристигащата флота да намали скоростта си, за да се занимае с него. „Северен полюс“ правеше маневра. Търгарските кораби, изпълняващи ролята на милицейски патрули, променяха курса си, но те бяха бавни, предназначени за пренасяне на товари на къси разстояния, и изглеждаха сякаш замръзнали на място в сравнение със скоростта на влетялата в системата флота. Но те можеха все пак да я забавят, ако им стискаше. Ако.

– Ездачът се връща обратно – рече в ухото ѝ гласът на сканоператора.

Видя го на екрана. Ездачът бе получил потвържденията им преди минути и бе променил посоката. Сега те виждаха маневрата му, отразена в изображението на сканера. Компютърът на далекообхватния сканер бе допълнил останалите точки от кривата, а обслужващият го оператор бе предугадил останалото, преценявайки човешките намерения. Размитата жълта лента, която се отдалечаваше от червената крива на приближаване, представляваше новата оценка на далекообхватния сканер за позицията на ездача. Старата предполагаема траектория изсветля до бледосиньо, остана просто като предупреждение да се провери този курс на приближаване за всеки случай. Кръстосвачите се носеха в изходна равнина под тази крива, докато навлизащият в системата ездач трябваше да се насочи към надира. И всичките кораби се движеха заедно, един подир друг по един и същи маршрут.

Сигни хапеше устни, следейки мониторите на сканера и на комсисемата, за да разполага с актуална информация за всички събития в

сферата на обхвата им, недоволна, че Мазиан ги бе изкарал навън само по един вектор. „Хайде – помисли си тя, усещайки в устата си горчивината на вече преживяна една катастрофа, – не прави пак като край Викинг. Дай ни няколко възможности, човече.“

КФХ/РИЦАР/189-9090-687/ДЕВЕТИДЕВЕТИДЕВЕТИ/
СФИНКС/ДВЕДВЕДВЕ ТРОЙКА/ДВОЙКА/ЧЕТВОРКА/ЯТО/
КРАЙ.

Нова заповед. На последните кораби бяха дадени други вектори. „Пасифик“, „Атлантик“ и „Австралия“ се насочиха по нови курсове, формацията се разтвори бавно като цвете, за да изгради щит на системата.

3

Пел: офис на станционния управител

ТЪРГАРСКИ КОРАБ ЧУКЪТ ДО ВСИЧКИ КЗК⁴ В
БЛИЗОСТ/ПОМОЩПОМОЩПОМОЩПОМОЩ/ПРИСТИГАТ
КРЪСТОСВАЧИ НА СЪЮЗА/ДВНАДЕСЕТ КРЪСТОСВАЧИ
КРАЙ НАС/ПРАВИМ СКОК/
ПОМОЩПОМОЩПОМОЩПОМОЩ...
ЛЕБЕДОВО ОКО ДО ВСИЧКИ КОРАБИ/
БЯГАЙБЯГАЙБЯГАЙБЯГАЙ...
КЗК ТИБЕТ ДО ВСИЧКИ КОРАБИ/ПРЕПРЕДАЙ/...

Съобщението бе датирано от преди повече от час, разпространяваше се из системата, препредавано от комстанцииите на всеки кораб, който го бе получил, и продължаваше да се носи като ехо в лудница. Анджели се наведе над клавиатурата и се свърза с доковете, където изненадата от масираното изтегляне все още изкарваше по тревога обслужващите бригади. Но военните екипажи се бяха справили сами, по своя собствена процедура, осигурявайки незабавно напускане на доковете. В центъра за управление цареше хаос, като все още имаше опасност от равновесна криза, ако системите не успееша да компенсират едновременното отлитане. Нестабилността бе осезаема. Комвързките бяха

4. КЗК – кораб на Земната компания. – Б.пр.

задръстени. А ситуацията по периферията на слънчевата им система се бе развивала в продължение на близо два часа, докато съобщението се бе движило към тях със скоростта на светлината.

По доковете се забелязваха останали войници. Повечето вече се бяха качили на борда и се бяха барикадирали на корабите, но някои не бяха успели. Военните канали, минаващи през станцията, ехтяха от неразбираеми съобщения и сърдити гласове. Защо бяха изтеглили войниците, защо се бяха забавили да натоварят тези, които могат, когато идваше нападение, след като можеха да използват свободата на Флотата да отлети, изоставяйки ги. По заповед на Мазиян...

Емилио, помисли си той разсеяно. На картата на Тамдолу върху екрана на лявата стена мигаше точка, която представляваше планетната сонда на Пори. Анджели не можеше да се обади, никой не можеше – по заповед на Мазиян за мълчание по комканалите. „Не напускайте строя“ – бе нареждането, с което от станционното управление на полетите се обърнаха към висящите на орбита търгарски кораби. Единственото, което можеха да им кажат. От търгарите, намиращи се в док, пристигаше поток от запитвания по интеркома – по-бързо, отколкото операторите успяваха да им отговорят с молба да ги оставят на мира.

Всичко туй трябваше да е заради Съюза. „Както се очакваше“ – му бе отговорил Мазиян в рамките на пряката връзка, която Константин бе успял да установи с него. От няколко дни капитаните стояха близо до корабите си, войниците бяха нагъчкани в неудобните условия на борда. Това обаче не бе от уважение към станцията, не бе в отговор на исканията ѝ да се изтеглят войниците от коридорите.

Готови за изтегляне. Готови за изтегляне въпреки всички обещания.

Посегна към бутона на интеркома, за да се обади на Алисия, която може би следеше всичко, каквото ставаше, на екраните...

– Сър – обади се по интеркома секретарката му Милс. – Службата за сигурност ви моли да отидете в централата. Долу в зеления сектор се е създала ситуация.

– Каква ситуация?

– Тълпи, сър.

Скочи от стола и грабна сакото си.

– Сър...

Константин се обърна. Вратата на офиса му се отвори без искане на разрешение, докато Милс възразяваше срещу нахълтването на Джон Лукас, съпроводен от още един мъж.

– Съжалявам, сър – извини се секретарката му. – Мистър Лукас настояваше. Казах му...

Анджело се намръщи, обиден от такова нахълтване, но същевременно надявайки се на съдействие. Джон бе способен, макар и интересчия.

– Имам нужда от помощ – рече Константин.

В очите му обаче се изписа тревога, когато видя лекото движение на ръката на влезлия с Лукас мъж към якето му, внезапното проблясване на метал. Но Милс не го забеляза. Анджело извика в мига, в който непознатия срязва гърлото на секретарката му, после отстъпи назад, когато мъжът се хвърли към него. Хейл, разпозна той лицето изведнъж.

Милс изстена, облята в кръв, сринала се на прага на отворената врата. От другата стая на офиса се чуха писъци. Ударът застигна Константин и той изпита вцепняваща болка. Посегна към нападащата ръка и напипа стърчащия от гърдите му нож, погледна невярващо Джон, видя омразата. На вратата имаше и други.

В него се надигна шок – едновременно с кръвта.

4

И-зоната

– Василий – рече гласът по интеркома, – Василий, чуваш ли ме?

Кресич седеше парализиран на бюрото си. Вместо него Коледи – един от тези, които седяха наоколо скупчени и чакащи – се пресегна и натисна бутона за връзка.

– Слушам – отвърна Кресич въпреки буцата в гърлото си. Погледна към Коледи. В ушите му бучаха гласовете отвън на дока, на хора, които вече бяха изплашени, готови да се разбунтуват.

– Пази го! – нареди Коледи на Джеймс, който бе най-старши от петимата, застанали отвън. – Пази го много внимателно!

И излезе. Бяха чакали, бяха висели над интеркома, като край него винаги имаше един от тях – от тези, които се бяха събрали тук в суматохата. Вече се бе започнало. След малко шумът на тълпата отвън се засили, превърна се в зловещ животински звук, който разтресе стените.

Кресич зари лице в ръцете си и остана така дълго, като не искаше да знае какво става.

– Вратите! – дочу той най-накрая вик отвън. – Вратите са отворени!

Девето ниво на зеления сектор

Тичаха, препъвайки се и останали без дъх, като блъскаха други в коридора, море от паникьосани хора, с почервенели от светлините за тревога очи. Продължаваше да вие сирена. Почувства се нестабилност в притеглянето, докато системите на станцията се опитваха да запазят равновесие.

– От доковете е – рече Деймън с въздишка, погледът му се замъгляваше. Затичал се мъж се удари в него и той отблъсна тялото му, пробивайки си път, следван по петите от Джош, към края на рампата, излизаш на девето ниво. – Мазиан е отлетял – това бе единственото разумно обяснение.

Нададоха се викове и сред тълпата се усети мощно връщане назад, което спря цялото движение. Изведнъж потокът тръгна в обратна посока, хората отстъпваха от нещо. Чуваха се ужасени писъци, тела се притискаха в тях.

– Деймън! – извика Джош зад гърба на Константин.

Но нямаше смисъл. Бяха изтласкани назад, всички, притиснати срещу напирането на идващите отзад. Над главите им просвистяха изстрели и огромната скупчена маса потрепери и побягна с пищене. Деймън протегна напред ръце, за да не се задуши, докато пресоваха ребрата му.

После по-задните в гъчканицата се обърнаха и се спуснаха, обзети от паника, към някакъв изход на спасение и мачкането се превърна в помиташ прилив. Константин се опита да се задържи срещу него, решен да върви в собствена посока. Нечия ръка го хвана за рамото – Джош се добра до него, олюлявайки се, докато тълпата блъскаше и тъпчеше, а те се опитваха да се преборят с този поток.

Долетяха още изстрели. Някакъв мъж падна, после още един – улучени. Стреляше се по тълпата.

– Спрете стрелбата! – кресна Деймън, все още изправен срещу стена от хора пред себе си, стена, която се смаляваше, сякаш я подрязваше коса. – Прекратете огъня!

Някой зад гърба му го хвана и го дръпна, когато профучаха нови изстрели. Единият от тях го парна и той се сви от болка, като се опитваше да запази равновесие сред отстъплението, тичайки с него сега. Тали беше с него и го следваше в бягството им. Тилът на мъж само на една

ръка разстояние пред тях се пръсна и човекът падна под краката на другите.

– Насам! – викна Джош и го дръпна наляво към страничен коридор, през който се изнасяше част от отстъпващите. Константин пое натам, тъй като тази посока не бе по-лоша от другата, видя път, по който можеше да се върне пак назад, удвои усилията си, за да се добере до доковете, хукна през лабиринт от второстепенни коридори обратно към девето ниво.

Успяха да минат цели три кръстовища, навсякъде сновяха обезумели хора, изскачаха на всяко пресечка на коридорите, препъвайки се от приливите и отливите на гравитацията. После писъци огласиха лабиринта пред тях.

– Виж там! – викна Джош, като го настигна. Деймън пое въздух и се извърна, втурна се към ъгъла на страничен коридор, който вървеше нагоре и по-нагоре, за да стигне до сляпа стена – границата между секторите.

Стената обаче не беше сляпа. Имаше проход. Тали изкрещя и се опита да го издърпа назад, когато видя задъненото разклонение.

– Ела! – изсъска Константин и хвана Джош за ръкава.

Продължиха да тичат, докато стената се спусна от хоризонта и се изправи пред тях, сякаш сляпа стена с изрисуван по нея стенопис, но в десния ѝ долен ъгъл имаше люк за тамдолски проход.

Деймън се подпря на стената, измъкна с треперещи пръсти картата си и я натика в прореза. Люкът се отвори, като вдигна облаче прах, и той издърпа през него Тали след себе си, в истински мрак, в сковаващия студ.

Люкът се затвори. Започна процедура за смяна на въздуха и Джош се огледа уплашено. Деймън взе маските от нишата, връчи едната на Тали, нахлузи една на собственото си лице и пое глътка въздух, като толкова трепереше, че едва успя да намести ластичната ѝ лента.

– Къде отиваме? – попита Джош с променен от маската глас. – Сега накъде?

В нишата имаше прожектор. Константин го взе, включи светлината. Протегна ръка към ключа за вътрешната врата, отвори я и звукът от това проехтя далеч нагоре. В лъча на прожектора се забелязаха метални стълби – двамата бяха стъпили върху решетка и от нея тръгваше стълба, която влизаше в кръгла тръба. Притеглянето намаля зашеметяващо. Той се хвана за металното перило.

Елена, Елена сигурно бе излязла да търси убежище, заключила бе

вратите на офиса – трябваше да го стори. Отгук Деймън нямаше да може да излезе навън на доковете. Трябваше да доведе помощ, да стигне до точка, откъдето да организира фронт на силите за сигурност, които да спрат всичко това. Нагоре. Да се изкачи на по-високите нива. От другата страна на тази преграда се намираше белият сектор. Опита се да намери проход към него, но лъчът не откриваше нищо подобно. Нямаше директна връзка между секторите, освен на доковете и на първо ниво, спомни си той. Съществуваха само сложни системи от шлюзове, там-долците знаеха къде са, но не и той. Трябваше да се обади в главния управление, реши той, да излезе в някой коридор по-горе и да се добере до интерком. Нищо не беше наред. Притеглянето губеше стабилност – Флотата бе заминала, навярно и търгарите, изкарвайки ги от равновесие, а главното управление не го компенсираше. Там горе ставаше нещо много, много лошо.

Обърна се, залитна при внезапния подкосяващ прилив на гравитация, хвана водещото нагоре перило и започна да се катери.

Джош го последва.

6

Док на зеления сектор

От централата не отговаряха. Ръчното комустройство даваше само сигнал за изчакване, съпроводен от статично прашене. Елена отпусна бутона му и хвърли нервен поглед към редицата войници, които пазеха входа на девето зелено ниво.

– Вестоносец! – извика тя. При нея пристигна на бегом един младеж. Какво друго им оставаше да използват, след като интеркомът бе изключен? – Мини по всички кораби по пръстена, от един на друг, докдето можеш да стигнеш, и им кажи да предадат съобщението по собствените си комвръзки, ако могат. „Стойте си по местата!“ – гласи то. Кажи им... знаеш какво да им разправиш. Ще им речеш, че навън има неприятности и те ще налетят право на тях, ако изскочат от доковете. Върви!

Възможно бе да не работи и сканерът. Спомни си комуникационното затъмнение, което налагаше Флотата. Но „Индия“ и „Африка“ си бяха тръгнали като бяха оставили войници, които да пазят дока, войници, които нямаха място да вземат. И връзките все още бяха прекъснати.

Нямаше как да разбере каква информация получаваха търгарите, нито какви нареждания можеха да са получили войниците по техните собствени комвръзки. Не знаеше кой ръководеше тези изоставени войници – дали бе някой висш офицер или някой отчаян и объркан сержант. Те образуваха стена пред входовете на девето ниво от синия и зеления док, както и стени, обърнати с лице към извитите хоризонти, които отделяха тези докове от всяка страна. Стени от войници с вдигнати пушки и готови да защитават периметъра си. Елена се страхуваше от тях не по-малко, отколкото от приближаващия се враг. Те бяха стреляли, бяха отблъснали една тълпа, бяха убили хора. Продължаваха да се разнасят откъслечни изстрели. Тя имаше дванайсет служители и шест от тях липсваха – отрязани от прекъснатите комвръзки. Другите ръководеха докерните бригади да проверят състоянието на зарязаните свързващи ръкави – да няма критична повреда в някой шлюз. Цялата секция трябваше да се изолира като предпазна мярка. Само ако хората ѝ в управлението на синия док успеха да оправят нещата. Контролните им панели бяха блокирали, тъй като цялата система бе запушена от централно прекъсване. Колебанията на же продължаваха да се усещат от време на време. Течността в резервоарите трябваше да се преразпредели възможно най-бързо, като се използва пълният капацитет на тръбите, във всички резервоари, за да се компенсира промяната. Станцията разполагаше и с двигатели за коригиране на орбитата, можеха да използват и тях. Подобно увеличаване и намаляване на теглото бе ужасяващо в огромно празно пространство като това на доковете, неприятното предусещане, че всеки момент можеше да се появи колебание с повече от кило или две.

– Мис Куен!

Извърна се. Вестоносецът не бе успял да премине, някой идиот от редицата войници трябваше да го е върнал. Елена тръгна забързано към него, към редицата, която внезапно, необяснимо защо, се разлюля и се обърна с лице към тях, с вдигнати пушки.

Вик проехтя зад гърба ѝ. Тя погледна към извиващия се нагоре хоризонт, видя неясна вълна от бягащи хора, които се спускаха по тази мнима стена към тях, но все още отгатък спускащата преграда на секционната арка. Бунт.

– Хидравличният портал! – извика в безполезния ръчен ком, който продължаваше да е все така блокирал.

Войниците се приближаваха, а Елена се намираще между тях и мишените им. Затича се към външната страна, към плетеницата от подемени кранове и електрокари, сърцето ѝ биеше лудо. Хвърли отново поглед

назад, докато редицата войници напредваше, стесняваше периметъра си. Те я подминаха, няколко от тях заеха позиции под прикритието на машините. Елена натисна бутона на ръчното комустройство и отчаяно се опита да се свърже с офиса си, викайки: „Затворете го!“ Но тълпата вече бе подминала управлението на синия док, можеше дори да е вътре в него. Шумът от навалищата се засилваше, докато се разливаше като прилив към тях, а зад нея от хоризонта продължаваха да слизат още хора, безкрайна маса. Изведнъж тя успя да определи изражението на далечните лица – на тях бе изписана не паника, а омраза, и оръжията им бяха парчета тръби, палки...

Войниците стреляха. Разнесоха се писъци, когато първата редица падна. Елена стоеше като вкаменена на не повече от двайсетина метра по-назад от войниците и видя към тях да се стича все по-голяма и по-голяма тълпа, прегазвайки собствените си мъртъвци.

И-зоната. И-зоната бе на свобода. Хората прииждаха, като размахваха оръжия и крещяха, с шум, който се превърна от далечно буботене в оглушителен рев, а броят им сякаш нямаше край.

Елена се обърна и побегна, като се препъваше от промяната на гравитацията, следвайки собствените си докерни бригади, които бяха хукнали да се спасяват пред нея, и пръснатите тамдолци, които бяха надушили хорските неприятности и търсеха убежище.

Шумът зад гърба ѝ нарасна.

Тя ускори крачка, притиснала с ръка корема си, опитвайки се да намали сътресението от собствения си бяг. Зад нея се чуваха крясъци, почти заглушени от тътена. Тълпата щеше да прегази и тези войници, да им вземе пушките – да надделее просто благодарение на своята многочисленост. Погледна назад и видя от девето зелено ниво да се измъкват четирима разпръснати бегълци, които минаха покрай войниците. По лицата им се четеше паника. Елена пое дълбоко въздух и продължи да тича въпреки тълпата болка в таза, преминавайки в лек тръс, когато ѝ се налагаше, клатушкайки се под приливите на гравитацията. Започнаха да я задминават други тичачи, отначало само неколцина, после повече, помитаща лавина. Мина под арката на границата с белия сектор и видя на хоризонта пред себе си да се образува вълна от изливащите се отстрани потоци от входовете към девето ниво, хиляди и хиляди хора нагоре по извивката на хоризонта, тичачи към търгарските кораби на доковете. Чу писъци, сливащи се с крясъците отзад, на мъже и жени, които викаха и се блъскаха едни други.

Хора я подминаваха, все по и по-многобройни, окървавени,

смърдящи, размахващи оръжия, крещящи. Някакъв мъж я удари в гърба, накаря я да се подпре на едно коляно, а той продължи да бяга. Друг я блъсна, препъна се, но не спря да тича. Елена се изправи, залитайки, с изтръпнала от болка ръка, и се опита да се насочи към електрокарите встрани, под заслона на крановете и хранящите тръби. От входа за достъп до кораба пред нея прогърмяха изстрели.

– Куен! – извика някой. Не можа да определи откъде, огледа се, опита се да се пребори с човешката вълна и се препъна под натиска.

– Куен!

Огледа се. Някаква ръка я хвана за лакътя и я дръпна, покрай главата ѝ профуча куршум. Други двама я подеха, повлякоха я. Удар закачи главата ѝ и тя се олюля, после отпусна тялото си в посоката, в която се опитваха да я изтеглят мъжете, към плетеницата от тръби и въжета. Ех-тяха викове и гърмежи, други ръце се протегнаха да я хванат и Елена се стегна за бой, като ги сметна за някои от тълпата, но стена от тела я ограда заедно с държащите я мъже с вид на търгари.

– Връщайте се! – провикна се някой. – Връщайте се! Те успяха да се измъкнат.

Изкачваха се по рампа към отворен люк, към лъхаш хлад набразден тунел, облян в жълто-бяла светлина, към ръкава, водещ към кораба.

– Не искам да се качвам на борда! – опита се да възрази Елена, но не ѝ бяха останали сили да протестира срещу нищо и вече нямаше къде да отиде, освен сред тълпата. Повлякоха я нагоре по тунела и тези, които стояха край входа, тръгнаха веднага подир тях, след като те прекрочиха прага. Всички се натикаха навътре, притиснати до болка, когато последните отчаяно затичали се нахълтаха в ръкава. Люкът се затвори със съскане и трясък и тя потрепери – по някакво чудо вратата не бе откъснала ничия ръка или крак.

Вътрешният люк ги пусна в коридор, водещ към асансьора. Двама едри мъже изблъскаха останалите през него и я подкрепиха, за да се задържи на краката си, докато гръмовен глас даде заповеди по интеркома. Стягаше я коремът, болки пронизваха бедрата ѝ. Елена се подпря на стената и се отпусна, почивайки си там, докато единият от тях – огромен мъж с нежни ръце – не я докосна по рамото.

– Добре съм – рече тя. – Нищо ми няма.

Напрягането от лудия бяг се стопяваше. Елена придърпа назад косата си и погледна мъжете – двамата, които бяха добрали до нея там навън, бяха я извлекли от навалицата, разблъсквайки бунтовниците от пътя си. Разпозна ги, както и емблемата, която носеха – черна, само от

плат, без бронзова значка: „Краят на предела“. Корабът, който бе изгубил син на станцията, мъжете, с които се бе разправяла тази сутрин. Навярно бяха тръгнали да се прибират на кораба си и се бяха отклонили от пътя си, за да изтеглят от тълпата една жена като тях, една Куен.

– Благодаря ви – промълви тя. – Вашият капитан... Моля ви, трябва да говоря с него, и то спешно.

Те не възразиха. Едрият мъж – Том, спомни си името му – я обгърна с ръка през раменете и ѝ помогна да върви. Братовчед му отвори вратата на асансьора и натисна вътре бутона. От кабината излязоха в просторен централен коридор, който сега, при липсата на ротация, бе претрупан. Главната зала и мостикът се намираха в края му, мостикът бе понапред, и двамата мъже я поведоха натам. Вече се чувстваше по-добре, значително по-добре. Елена влезе сама, без подкрепа, в командната кабина, изпълнена с редици оборудване, където се бе събрал целият пилотски състав. Нейхарт. Фамилията на кораба се казваше Нейхарт. Базата им бе на Викинг. Възрастните бяха на мостика, по-младите от екипажа, децата сигурно бяха прибрани някъде горе, далеч от тук. Тя разпозна Уес Нейхарт, капитана на семейството, със сребриста коса и покрито с бръчки, тъжно лице.

– Куен – приветства я той.

– Сър – прие тя протегнатата му ръка, отказа да седне на предложението ѝ стол, но се подпря на облегалката му, застанала с лице към него. – И-зоната е на свобода, интеркомът е изключен. Моля ви, свържете се с другите кораби, предайте им... Не знам какво става в главното управление, но Пел е в голяма беда.

– Няма да вземем пътници – каза Нейхарт. – Вече видяхме до какво води това. Както и вие. Не отпращайте такова искане.

– Чуйте ме! Там отвън е Съюзът. Ние сме като обвинка на тази станция. Трябва да си останем на мястото. Ще ми осигурите ли комвързка?

Елена защитаваше Пел, беше го правила, пред този капитан, пред всички останали. Но сега се намираше на борда на неговия кораб, не на Пел, а без собствен кораб тя не бе повече от просяк.

– Шефът на дока е добре дошъл – изненадващо прие той и вдигна ръка към пултовете. – Комстанцията е ваша.

Куен кимна в знак на благодарност, приближи до най-близкия панел, който ѝ посочиха, седна на мекото кресло. Остър спазъм я срязва в долната част на корема, тя сложи ръката си там и се примоли: „Само не бебето!“ Самата ѝ ръка бе като безчувствена, гърбът ѝ я болеше там,

където я бяха ударили. Инструментите на таблото се размиха пред очите ѝ, когато посегна да вземе слушалката, и тя с усилие фокусира отново погледа си, като едновременно с него се опитваше да избистри и съзнанието си. Натисна бутона за връзка между корабите.

– До всички кораби, запишете и препредайте! Говори управлението на доковете на Пел, аз съм Елена Куен, офицер за свръзка, предавам от борда на „Крайт на предела“ на фамилия Нейхарт, намиращ се белия док. Нарещам на всички търгарски кораби в док да затворят люковете си и да не пускат, повтарям забрана, да не пускат никакви станицонисти на борда. Пел няма да бъде евакуирана. Съобщете това по външните си високоговорители, ако смятате, че може да се чуе по доковете. Комвръзките на станцията са блокирани. Тези кораби в док, които са в състояние да освободят безопасно захватите отвътре, откачате се, но не напускате дока! Онези кораби, които се намират на орбита, останете на нея, не се отклонявайте от орбитата си! Станцията ще извърши компенсационни операции и ще си възвърне стабилността. Повтарям: Пел няма да бъде евакуирана. В момента в системата се извършват военни действия. Чрез евакуиране на станцията няма да се постигне нищо. Моля, препредайте, ако е възможно, следното съобщение по външните си високоговорители: Внимание! От управата на доковете до всички, уполномощени да въдворяват ред на станцията: направете всичко, което е възможно, за да осигурите ред в зоните, където се намирате! Не се опитвайте да отидете в главното управление! Останете там, където сте! Граждани на Пел, намирате се в голяма опасност поради бунт. Издигнете барикади на всички входове на девето ниво и на всички граници между сектори и се пригответе да ги отбранявате, за да попречите на движението на разрушителните тълпи. Хората от изолационната зона са излезли навън. Ако се разбягате в паника, само ще помогнете на бунта и ще застрашите собственото си оцеляване. Защитавайте барикадите! Ще може да отбранявате станцията секция по секция. Станционният интерком е изключен заради военните действия, а приливите и отливите на гравитация се дължат на това, че военните кораби напуснаха доковете без разрешение. Стабилността ще бъде възстановена възможно най-бързо. До всички бежанци извън И-зоната: призовавам ви да съдействате с усилията си за издигането на отбранителни линии и барикади заедно с гражданите на Пел. Станцията ще се споразумее с вас, що се отнася до положението ви. Вашето сътрудничество при тази криза ще бъде учтено с благодарност от Пел и може да разчитате на благоприятни решения, когато условията се нормализират. Моля, останете там, където сте, защитавайте

зоните, в които се намирате, и не забравяйте, че тази станция поддържа също и вашия живот. До всички търгари: моля, помогнете ми при тези кризисни обстоятелства! Ако разполагате с някаква информация, моля да ми я предадете на „Крайт на предела“. Този кораб ще изпълнява ролята на щаб на доковете по време на тази аварийна ситуация. Моля, препредайте съобщението от кораб на кораб, както и съответните части от него по външните си високоговорители! Аз съм на ваше разположение при нужда.

Мигновено пристигнаха обратни съобщения, неспокойни запитвания за повече информация, груби искания, заплахи, че незабавно ще напуснат дока. Около самата Елена екипажът на „Крайт на предела“ извършваше необходимата подготовка за отлитане.

Всеки момент, надяваше се тя, комвръзката можеше да се възстанови всеки момент, от комцентралата на станцията можеха да се обадят ясно и разумно, да възстановят контакта с главното управление – с Деймън, който сигурно се намираше там или може би не. Дано не беше, примол се Елена, в онези коридори сред полуделите хора от И-зоната. Беше обедната почивка на основния ден – възможно най-лошото време, когато голяма част от жителите на Пел бяха излезли от офисите и работилниците, навън в коридорите...

Неговото назначение при аварийна ситуация бе на синия док. Навярно се бе опитал да стигне дотам, сигурно го бе направил. Тя го познаваше. Сълзи напълниха очите ѝ. Стисна юмрука си върху страничната облегалка на креслото, като се опита да не мисли за спадащата болка в корема си.

– Току-що се активира хидравличният портал на белия сектор – пристигна съобщение до нея от „Сайта“, който се намираше в изгодна позиция. Други кораби докладваха последователно за задействането на останалите хидравлични портали. Пел се раздели на изолирани зони в положение на отбрана – първият знак, че станцията все още имаше някакви сили да се защитава.

– Сканерът засече нещо – чу се изплашеният глас на член от екипажа зад гърба на Елена. – Може да е търгарски кораб, напуснал орбитата. Не е ясно.

Тя избърса лицето си и се опита да се концентрира върху всички неща, които изискваха вниманието ѝ.

– Недейте напуска дока – каза Елена. – Ако се отскубнем от свързващите ръкави, там навън ще загинат хиляди. Извършете запечатването ръчно. Не прекъсвайте, не откачайте тези връзки.

– Ще ни е нужно време – рече някой. – А може да не разполагаме с него.

– Тогава започвайте – подкани ги тя.

7

Пел: главно управление – първо ниво на синия сектор

Броят на червените светлини, които бяха залели панелите, намаля. Джон Лукас се местеше от пулт към пулт и гледаше операторите в ръцете, наблюдаваше сканера, следеше всички действия, които трябваше да продължат да контролират. Хейл пазеше от другата страна на остъклената стена на централата заедно с Дениълс, тук бяха Клей в единия край на помещението и Лий Куейл от другия, както и още хора от службата за сигурност на фирма „Лукас“, докато от собствената охрана на станцията нямаше никой. Операторите и техниците не задаваха никакви въпроси, работеха с всички сили по аварийните ситуации, които заемаха вниманието им.

Залата бе изпълнена от страх, от по-голям страх, отколкото от нападението отвън. Присъствието на хора с оръжие, продължаващата липса на комвързка... Те разбираха, помисли си Джон, даваха си сметка, че нещо не бе наред при такова мълчание от страна на Анджелио Константин и при факта, че никой от рода Константин, нито един от неговите помощници не бе успял да стигне дотук.

Един оператор му връчи съобщение и хукна обратно към мястото си, без дори да срещне погледа му. Беше повторно запитване от основната база на Тамдолу. Но то бе проблем, който можеше да игнорират. За момента държаха управлението и службите му и Лукас нямаше намерение да отговаря на запитването. Нека Емилио си мисли, че централата на станцията мълчеше по заповед на военните.

Картината по екраните на сканера показваше злокобна липса на действие. Онези стояха там, отвън. Чакаха. Джон направи още една обиколка на залата, вдигна рязко поглед към вратата, когато тя се отвори. Всички оператори в централата застинаха вцепенени по местата си, забравили своите задължения, с ръце, замръзнали по средата на движение, когато видяха групата, появила се на вратата – мъже в цивилни дрехи и вдигнати дула на пушките, и още други зад гърба им.

Джесад, двама от хората на Хейл и окървавен агент от службата за

сигурност, който бе от техните доверени.

– Зоната е обезопасена – докладва Джесад.

– Сър – един от техниците стана от поста си. – Съветник Лукас, какво става?

– Накарайте го седне! – кресна Джесад и техникът се хвана за облегалката на стола си, като погледна Джон с изпаряваща се надежда.

– Анджело Константин е мъртъв – обяви Джон, оглеждайки изплашените лица. – Убит по време на бунта, както и целият му екип. Убийци са нахълтали в офиса му. Продължавайте да си вършите работата. Опасността още не е преминала.

Лицата се обърнаха към панелите, виждаха се само гърбове, докато операторите се опитваха да станат невидими, отдали се изцяло на задълженията си. Никой не обели ни дума. Лукас бе разчувстван от такова подчинение. Обиколи още веднъж помещението и после застана по средата му.

– Не спирайте да работите, но ме чуите! – каза той на висок глас. – Персоналът на фирма „Лукас“ осигурява безопасността на тази секция. Навсякъде другаде положението е същото, каквото го виждате на екраните. Ще възстановим връзката само за съобщения от туй управление, и то такива, каквито аз разреша. За момента фирма „Лукас“ представлява единственото ръководство на тази станция и за да спестя на Пел щети, ще застрелям всеки, когото ми се наложи. Имам на свое разположение хора, готови да го сторят без колебание. Ясно ли е?

Никой не каза нищо, нито дори извърна глава. Навярно това бе нещо, което временно ги устройваше, докато системите на Пел се опитваха да запазят крехкото равновесие и И-зоната се бунтуваше по доковете.

Пое по-спокойно въздух и погледна към Джесад, който кимна с увереност и задоволство.

Плетеницата от стълби се простираше напред и назад, над тях имаше мрежа от тръби и бе ужасно студено. Деймън освети с лампата една та и другата посока, хвана се за едно перило и седна на металната решетка, Джош последва примера му. Звучите от дихателите бяха силни, изразяваха напрегане. Главата му бучеше. Нямаше достатъчно въздух, недостатъчно за такива физически усилия. А лабиринтът, в който бяха попаднали, се разклоняваше. В него все пак имаше логика, ъглите винаги бяха едни и същи, просто се искаше да брои стълбите. Опитваше се да не им изпусне сметката.

– Изгубили ли сме се? – попита Джош между две глътки въздух.

Поклати глава, вдигна нагоре ръка на прожектора, към пътя, по който трябваше да вървят. Това, което бяха предприели, бе чиста лудост, но все още бяха живи, цели-целенички.

– Следващото ниво... трябва да е второ – каза той задъхан. – Предлагам... да се покажем навън... да видим как са там нещата...

Джош кимна. Колебанията на гравитацията бяха престанали. Продължаваха да дочуват шум, но сред този лабиринт не бяха сигурни откъде идва. Далечни викове. По едно време се разнесе мощен трясък, за който Константин си помисли, че може да са хидравличните портали. Нещата изглеждаха по-добре, поне така се надяваше. Стана и пристъпи напред, предизвиквайки тракане на метал, хвана се отново за перилото и започна да се изкачва – по последната стълба. Чувстваше се ужасно притеснен, за Елена, за всичко, от което се бе откъснал, като бе тръгнал по този път... Независимо каква бе опасността, трябваше да излезе навън.

Чу се статично пукане. То прогърмя из тунелите и ехото му се върна.

– Интеркомът – рече Деймън. Всичко си идваше отново на мястото.

– Съобщение до всички! Притеглянето скоро ще се стабилизира. Умоляваме всички граждани да останат в зоните, където се намират в момента, и да не се опитват да преминат границите на секторите. Все още няма никакво съобщение от Флотата, но такова не се и очаква. Сканерите не показват нищо. Не очакваме военни действия в близост до станцията... С най-голямо съжаление трябва да ви съобщим, че Анджело Константин е бил убит от бунтовници и че останалите членове от семейството му навярно са изчезнали насилствено. Ако някой от тях е намерил убежище, моля да се свърже с главното управление на станцията колкото се може по-скоро. Умоляваме който и да е роднина на Константин или всеки, който знае къде се намират, да се обади незабавно в централата. Временно изпълняващ длъжността станционен управител, докато трае кризата, е съветник Джон Лукас. Моля укажете пълно съдействие на служителите на фирма „Лукас“, които изпълняват задълженията на служба за сигурност в тази кризисна ситуация.

Деймън се отпусна на стълбите. Почувства, че отвътре го обзема по-голям хлад, отколкото бе студът на метала, върху който седнал. Не можеше да диша. Даде си сметка, че плаче, като сълзите замъгляваха погледа му и задавяха дишането му.

– ...до всички! – започна да повтаря интеркомът. – Притеглянето

скоро ще се стабилизира. Умоляваме всички граждани да...

Усети ръка да го хваща за рамото и да го разтърсва.

– Деймън? – каза Джош през шума.

Беше обзет от вцепенение. Нищо нямаше смисъл.

– Мъртъв! – рече той и потрепери. – О, Боже...

Тали го изгледа, после взе лампата от ръката му. Константин скочи на крака и се втурна за последно изкачване, нагоре към прохода, за който бе сигурен, че се намира там.

Джош го дръпна силно, обърна го с гръб към стената в единия край на площадката.

– Не отивай! – помоли го той. – Деймън, не излизай там сега!

Налудничавите кошмари на Тали! На лицето му отново бе онова изражение. Константин се облегна на стената, мислите му хвърчаха на всички посоки и нито една от тях не беше ясна. Елена.

– Баща ми... майка ми... Това е първо синьо ниво. На него е нашата охрана. Нашите собствени хора.

Джош нищо не отвърна.

Деймън се опита да мисли. Нещата продължаваха да не изглеждат както трябва. Войниците се бяха оттеглили, Флотата бе отлетяла. На тяхно място убийци, и то в най-охраняваната зона на Пел...

Обърна се и тръгна на другата страна, в посоката, от която тъкмо бяха дошли. Ръцете му толкова трепереха, че едва успяваше да се държи за перилата. Тали освети пътя му с лампата, хвана го за лакътя, за да го спре. Деймън се извърна на стъпалото и погледна в захлупеното му от маската, изкривено от светлината лице.

– Накъде? – попита Джош.

– Не знам кой държи положението там горе. Казват, че е чичо ми. Не съм сигурен.

Посегна към прожектора, за да го вземе. Джош с нежелание му го отстъпи и Константин отново се насочи надолу. Започна толкова бързо да се спуска по стълбата, плъзгайки се по стъпалата ѝ, че Тали с мъка успяваше да го следва.

Вървяха пак надолу. Надолу бе лесно. Носеше се забързан на границата на дъха и равновесието си, докато главата му не се замая и лъчът на прожектора не тръгна да се разхожда като побеснял по металното скеле и тунелите. Подхлъзна се, изправи се, продължи да слиза.

– Деймън! – опита се да го укроти Джош.

Не му стигаше въздух, за да спори. Не спря да се спуска, докато зрението му не започна да се губи от липсата на въздух. Седна на

стъпалата и се опита да изсмуче достатъчно въздух от дихателя си, така че да не припадне. Усети, че Тали се наведе над него, че се също се задъхва, че не се чувства по-добре.

– Доковете – рече Деймън. – Трябва да слезем на тях... да стигнем до корабите. Елена навярно би отишла там.

– Не можем да минем.

Той изгледа Джош, даде си сметка, че въвличаше още нечий живот в това. Но нямаше друг избор. Изправи се, потегли пак надолу, почувства трептенето, което предизвикваха стъпките на Тали зад гърба му.

Корабите щяха да са затворили люковете. Елена може би беше там или се бе заключила в офиса. Или бе мъртва. Ако войниците го бяха ударили... ако по някаква налудничава причина някой обезвреждаше станцията още преди да бъде превзета от Съюза...

Напълно логично бе обаче Джон Лукас да се намира в главното управление.

Пропаднала ли беше някоя акция? Наистина ли Джон бе успял по някакъв начин да предотврати превземането на станционното управление?

Деймън беше изгубил броя на спиранията за поемане на дъх, на нивата, които бяха минали. Надолу. Най-накрая стигна дъното – изведнъж се озова на по-широка метална решетка, не си даде сметка какво е това, докато не я претърси с лампата и не откри, че нямаше повече стълби, водещи надолу. Прекоси площадката по дължина, забеляза слабото мъждукане на синя лампа, каквато се поставяше над шлюз. Приближи се, натисна бутона, вратата се отвори със съскане и Джош го последва в по-добре осветената кабина на шлюза. Вратата се затвори и въздухът започна да се сменя. Константин си смъкна маската и пое с пълни гърди въздух, който бе леден и малко прашен. Главата му бучеше. Обърна премрежени очи към изпотеното лице на Джош, върху което личаха следите от впиване на маската, и забеляза смут.

– Остани тук – каза той, съжалил го. – Стой тук. Ще се върна веднага щом разбере какво става. Ако не успея, решавай сам какво да правиш.

Тали се облегна на стената с празен поглед.

Деймън насочи вниманието си към вратата, успокои дишането си, потърка очите си, за да ги проясни, сетне натисна бутона и задейства вратата. Светлината го заслепи. Отвън се чуваше викане, пищене, носеше се мирис на изгоряло. Жизнеосигуряващите системи, помисли си Константин с ужас. Вратата водеше към един от второстепенните коридори и той тръгна по него, затича се, чу бягащи стъпки зад себе си и

погледна назад.

– Върни се! – рече той на Джош. – Върни се и стой вътре!

Нямаше време да спори с него. Хукна надолу по коридора – трябваше да се намира в зеления сектор, в тази посока трябваше да е девето ниво, но всички обозначения бяха заличени. Видя бунт пред себе си, хората тичаха, пръснали се из коридорите, някои от тях държаха парчета тръби. Насред коридора лежеше проснато тяло, Деймън го прескочи и продължи нататък. Бунтовниците, които забелязваше, не приличаха на хора от Пел – бяха небръснати, несресани. Изведнъж проумя кои бяха те и вложи всичките си сили в своя бяг, мина през глава коридора и сви, насочвайки се колкото се може по-близо до доковете, без да излиза на главната алея. Накрая трябваше все пак да излезе на нея, да се шумгне като още един затичал се сред всички тичащи. По пода се търкаляха тела и навсякъде беснееха грабители, търсеци плячка. Проби си път сред мъже, които стискаха тръби и ножове, а някои от тях дори пушки...

Входът към дока бе затворен, залостен. Видя това и се дръпна встрани, тъй като насреща му се хвърли вандал, размахващ парче тръба, насочил се към него по единствената причина, че се намираще на пътя му.

Нападателят продължи да се носи, направи полукръг около него и се заби в стената, а там бе Джош, който удари главата му в нея и му измъкна тръбата от ръцете.

Деймън се завъртя и се хвърли напред, към затворената врата, бръкна в джоба си за картата, с която да отвори шлюза.

– Константин! – извика някой зад гърба му.

Извърна се и видя мъж, който бе вдигнал към него дулото на пушка. Изневиделица над главата му се появи парче тръба и го удари, а мардерите се хвърлиха, за да му вземат пушката – цяла тълпа. Обзет от ужас, Деймън се обърна отново и пхна картата в прореза. Вратата се отвори, а зад нея видя обширното пространство на доковете и други грабители. Затича се, всмуквайки студения въздух, надолу по дока към белия сектор. Но веднага забеляза, че големият портал пред него бе затворен – хидравличният портал на дока, който бе висок две нива и херметически изолиращ. Препъна се от изтощение и едва не падна, засили се по издигания се док нагоре към портала, като чуваше, че някой бяга по петите му и се надяваше това да е Джош. Бодежът, който незабележимо бе започнал да усеща в хълбока си, се превърна в прерязваща болка. Мина покрай плячкосани работилници със зеещи тъмни врати, стигна до стената край огромния хидравличен портал, спря се пред затворената врата

на малкия шлюз за персонала и тикна картата си в прореза.

Но тя бе мъртва. Не последва нищо. Константин я натисна навътре, като помисли, че не е направила контакт, пхна я втори път. Беше блокирана. Поне бутоните трябваше да светнат, да му дадат шанс да въведе приоритетен код за достъп или да замига сигнал за повреда.

– Деймън! – Джош стигна до вратата пред него, хвана го за рамото и го извърна. Зад тях се приближаваха хора – трийсетина, петдесетина, от всички страни на доковете, най-вече от девето зелено ниво, откъдето прииждаше все по-голям и по-голям брой.

– Знаят, че си отворил врата – рече Тали. – Разбират, че имаш такова право на достъп.

Погледна към тях. Извади картата си от прореза. Беше безполезна, мъртва. Управлението бе блокирало картата му.

– Деймън!

Хвана Джош за рамото и побягна, а тълпата тръгна напред с вой. Насочи се към отворените врати на работилниците, вмъкна се в тъмното преддверие на първия от тях. Вътре се извъртя и натисна бутон да затвори вратата. Той поне сработи.

Първите от тълпата се добраха до вратата и започнаха да блъскат по нея. Паникьосани лица се притискаха близо до прозрачната пластмаса, от която бе направена, парчета тръби я удряха, драскайки я. Но тя бе специално обезопасена, като вратите на всички помещения, гледащи към дока – херметически затварящи си, без прозорци, но затова пък два пъти по-дебели.

– Ще издържи – рече Джош.

– Не мисля, че ще можем пак да излезем – отвърна Деймън. – Не мисля, че можем да излезем оттук, докато не дойдат да ни измъкнат.

Джош се обърна към него, застанал пред прозореца малко по-встрани от вратата, и на светлината, която струеше през него, лицето му изглеждаше преbledняло.

– Блокирали са картата ми – каза Константин. – Престана да работи. Който и да се намира в главното управление на станцията, той токущо забрани нейното използване. – Погледна пластмасовата врата, върху която вдлъбнатините потъваха все повече. – Струва ми се, че май се хванахме в капан.

Блъскането продължи. Навън бушуваше ярост – това не бяха убийци, нито хора, водени от разумно желание да хванат заложници, а просто отчаяни люде, обзети единствено от лудостта на своето отчаяние. Бежанци от И-зоната, в чийто обсег бяха попаднали двама станционисти.

Драскотините по пластмасата ставаха по-дълбоки и почти забулваха лицата, ръцете и оръжията. Съществуваше малка възможност те все пак да успеят да я пробият.

И ако това се случеше, нямаше да има нужда от убийци.

ГЛАВА ВТОРА

1

„Норвегия“: 13:00 ч

Сега си играеха на изчакване, на мерни се и изчезни. На призраци. Но на такива с достатъчно твърди тела, чакащи там навън, някъде извън границите на системата. „Тибет“ и „Северен полюс“ бяха изгубили контакт с пристигащия противник. Съюзът веднага се бе скрил обратно с цената на един от ездачите на „Тибет“ – но и с цената на един от своите. С това обаче съвсем нямаше да се свърши. По комканалите течеше непрестанен поток от информация, спокоен и тих, идващ от двата по-отдалечени кръстосвача. Сигни хапеше устната си и наблюдаваше екраните пред себе си, докато Граф бе поел управлението. „Норвегия“ зае позиция заедно с останалата Флота – след намаляване на скоростта корабите се носеха по инерция недалеч от масата на Пел IV и Пел III, както и на самата звезда. Бяха спрели на място. Не бяха позволили да ги изтеглят навън. Сега можеха да използват масата, която да ги защити от твърде близко изплуване на врага. Малко вероятно беше Съюзът да бъде толкова дързък, че да влезе със скок – стилът му не беше такъв. Но те бяха взели предпазни мерки, макар да приличаха на неподвижни мишени. Ако изчакването продължеше твърде дълго, дори консервативните съюзарски командири щяха да заобиколят по границата на обхвата на техните сканери и да открият нови вектори на нападение, след като опитат нещата. Като вълци, обикалящи огън, докато те самите седяха под светлината му – видими, неподвижни и уязвими. Съюзът разполагаше с пространство там навън, можеше да се засили за атака, която да е твърде бърза за тях, за да се справят с нея.

А от известно време от Пел пристигаха лоши новини, беше нарушено мълчанието, носеха се слухове за сериозни безредици.

Самият Мазиян продължаваше да мълчи и един от корабите се осмели да наруши мълчанието, за да зададе въпрос. „Хайде – примолите се

мислено Сигни на Мазиян, – пусни някои от нас на лов!“ Ездачите всяка край „Норвегия“, разгърнати най-широко като тези и на другите кораби – двайсет и седем ездачи, седем кръстосвача. И трийсет и два милицейски кораба, опитващи се да попълнят формацията им, тъй като някои от тях не можеха да се различат на далекообхватните сканери от ездачи, а два дори от кръстосвачи. Докато Флотата оставаше неподвижна и не се издаваше с резки маневри и скорост, който и да погледнеше сканера, щеше да се запита дали някои от тези бавни, носещи се с постоянна скорост космически съдове не бяха бойни кораби, опитващи се да маскират движенията си. Ездачът на „Тибет“ се бе прибрал. „Тибет“ и „Северен полюс“ разполагаха със седем ездачи и единайсет милицейски кораба в района им, влекачи на къси разстояния, които нямаха възможност да избягат и бяха станали смели по принуда – след като не можеха да се отстранят от пътя, се превърнаха в част от общата картина. Макар да не се очакваше нападение от тази посока. Съюзът ги бе опипал. Боднал бе организма и бе изчезнал от полезрението. Навярно Азов се намираще там отвън. Един от най-старите командири на Съюза и един от най-добрите. Докосни с перце и бягай. Така бе привлякъл не един капитан, който бе твърде добър, за да умре по друг начин.

Нервите се опъваха. Операторите на мостика поглеждаха от време на време към Малори. Мълчание се пазеше както между корабите, така и в тях, причинявайки заразно неудобство.

– Положението на Пел се влошава – каза той, без да използва интеркома. От другите пултове се чу мърморене.

– Гледайте си работата! – сопна се Сигни, обръщайки се към всички. – Възможно е да връхлетят върху нас от всяка посока. Така че забравете Пел или ще ни ударят право в лицето, чувате ли ме? Ще изхвърля в космоса всеки, който се разкисне.

После към Граф:

– Приведи ги в готовност.

На тавана светна синя лампа. Това щеше да ги разбуди. На панела на Сигни светна лампичка, която показваше, че бойкомперът и всичките му помощници бяха готови.

Малори протегна ръка към клавиатурата и въведе кода на предварително програмирана задача. Компютърното око на „Норвегия“ започна да търси указаната отправна звезда, идентифицира я, когато я намери, и се закова на нея. За всеки случай. В случай, че станеше нещо, което не бе предвидено в плановете им, и Мазиян, който също получаваше съобщенията от Пел, мислеше да избягат. Лъчът за права връзка на

„Норвегия“ бе насочен към „Европа“, но флагманският кораб така и не казваше нищо. Мазиан обмисляше. Или вече бе избрал решение и разчиташе, че капитаните му сами ще вземат предпазни мерки. Сигни изпрати сигнал до работната станция на програмиста на скока, който трябваше вече да е забелязал другата операция. Пултът оживя, един по един светнаха екраните за контрол на генераторните крила, които им предлагаша възможност и за друг избор – извън реалното пространство. Ако Флотата се оттеглеше от Пел, имаше шанс не всички да пристигнат, където им бе наредено – край най-близката нулева точка. Шанс никога вече да няма Флота, нищо между Съюза и станция Сол.

Потокът информация от Пел стана наистина зловещ.

2

Тунел за достъп на тамдолци

Мъже-с-пушки. Острият им слух продължаваше да долавя виковете отвън, ужасната битка. Сатина се сепна при удар по стената, затрепери, защото не можеше да разбере причината за това, което ставаше. Освен че го бяха направили Лукасите, а Лукасите даваха заповеди, поели властта в Тамгоре. Синия зъб я прегърна, зашепна й, подкани я и тя тръгна, вървейки тихо като останалите. Шумоленето на боси крака на хайза се чуваше както над тях, така и под тях. Движеха се в мрака, образувайки постоянен поток. Не смееха да запалят лампи, които биха помогнали на хората да ги намерят.

Някои бяха пред тях, други зад тях. Водеше ги Стария – самият той, особените хайза, които бяха слезли долу от високите места и ги командваха, без да им кажат защо. Някои се бавеха, страхувайки се от особените. Но отзад имаше пушки и луди хора, така че съвсем скоро и те щяха да дотичат.

Някъде далеч долу в тунелите прокънтя човешки глас и ехото му се издигна нагоре. Синия зъб изсъска и ускори ход, започна да се катери по-бързо и Сатина го следваше с всичките си сили, разгорещена от това усилие, козината й бе влажна и ръцете й се хлъзгаха по металните перила там, където други ги бяха хващали.

– Побързайте! – прошепна изведнъж глас на хайза някъде горе на нивата, високо сред тъмните места на Тамгоре. Ръце ги потикнаха да изкачат още едни стълби до площадка, където светеше бледа лампа и

очертаваше силуета на някой хайза, чакащ ги там. Шлюз. Сатина си сложи маската на лицето и забърза към вратата, хвана ръката на Синия зъб от страх да не го загуби там, където ги водеше Стария.

Шлюзът ги пое. Натъпкаха се вътре с други и втората врата се отвори към кафява маса от тела на хайза, към ръце, които се протегнаха и ги издърпаха набързо. Имаше още хайза, които стояха с лице, обърнато в друга посока, закривайки ги от това, което се намираше по-нататък.

Те държаха оръжия, парчета тръби, каквито носеха и мъжете. Сатина бе зашеметена, опипа назад, за да се увери, че Синия зъб бе там, когато се озоваха пред туй притиснато сърдито сборище под бялата светлина на хората. В този коридор имаше само хайза и те го изпълваха чак до затворената врата в край му. По една от стените бе размазана кръв, но не можеха да доловят през маските мирисът ѝ. Сатина погледна уплашено в посоката, в която ги тласкаше навалищата, усети как мека ръка, която не бе на Синия зъб, я хвана за лакътя и я поведе. Минаха през врата, която ги изведе на място, принадлежащо на хората, широко и полузатъмнено, и се затвори зад тях, възцарявайки тишина.

– Шшт! – рекоха водачите.

Сатина се огледа паникьосано, за да види дали Синия зъб бе все още с нея, и той протегна ръка към нея, хвана нейната. Продължиха да вървят нервно, придружавани от техните по-възрастни водачи, пресякоха това просторно човешко място – съвсем внимателно, изпитвайки страх и респект пред оръжията и гнева отвън. Други хайза – Стари, се надигнаха от сенките и ги посрещнаха.

– Разказвачо – обърна се към нея един от Старите, като я докосна за добре дошла.

Притиснаха я ръце, други хайза излязоха от широка, обширна стая и прегърнаха нея и Синия зъб, а Сатина бе смаяна от честта, която ѝ оказваха.

– Ела! – казаха ѝ те, като я поведоха.

Отидоха на онова широко място – стая без граници с бяло легло по средата, в което спеше човек и край което бе клекнала много стара хайза. Навсякъде наоколо се виждаше мрак и звезди, стени, които бяха там и едновременно не бяха, и неочаквано великото Слънце надникна в стаята, блесна над тях и на Сънуващата.

– Ах! – възкликна Сатина смутено, но старата хайза се изправи и протегна ръце да я приветства.

– Разказвачът – представи я един от Старите и най-старата от всички хайза остави за момент Сънуващата, за да я прегърне.

– Добре, добре – рече нежно Най-старата.

– Лили – обади се Сънуващата и Най-старата се обърна, коленичи край леглото, за да се погрижи за нея, да погали посивялата глава. Чудни очи се обърнаха към тях, живи върху лице, което бе бяло и неподвижно. Цялото ѝ тяло бе покрито с бели завивки, всичко бе бяло с изключение на старата хайза, наречена Лили, и чернотата, която се простираше около тях, осеяна със звезди. Слънцето изчезна. Останаха само те.

– Лили – каза отново Сънуващата, – кои са те?

Сънуващата гледаше нея, Сатина, и Най-старата ѝ махна с ръка да се приближи. Тя коленичи, Синия зъб направи същото до нея, потопили с преклонение в топлината на очите на Сънуващата – Сънуващата от Тамгоре, приятелката на Великото Слънце.

– Обичам те – прошепна Сатина. – Обичам те, Слънцето-неин-приятел.

– Обичам те – отвърна с шепот Сънуващата. – Как е отвън? Има ли опасност?

– Ние пази – заяви твърдо Стария. – Всички, всички хайза пази това място. Мъже-с-пушки стоят надалеч.

– Те са мъртви. – Чудните очи се изпълниха със сълзи и потърсиха Лили. – Работа на Джон. Анджело... Деймън... може би и Емилио... Но не и аз, още не. Лили, не ме оставяй!

Лили обърна Сънуващата нежно, съвсем леко, положи посивялата си буза до нейната посивяла коса.

– Няма – каза Лили. – Обичам те, оставя никое време, не, не. Сънувай те отиват, мъже-с-пушки. Тамдолци всички пазят твоето място. Сънувай великото Слънце. Ние твои ръце и крака, ние много, ние силни, ние бързи.

Стените представиха друга картина. Сега показваха насилие, мъже, биещи се с други мъже, и всички хайза се скупчиха заедно от уплаха. Изображението отново се смени, но само Сънуващата остана спокойна.

– Лили, Тамгоре е застрашена от загиване. Ще има нужда от хайза, когато всичко свърши борбата, ще се нуждае от вас, разбирате ли? Бъдете силни. Защитавайте това място. Останете с мен.

– Ние бори, бори мъже идва тук.

– Живейте! Те няма да посмеят да ви убият, разбирате ли? Хората се нуждаят от хайза. Те няма да дойдат тук.

Искрящите ѝ очи потъмняха и отново се изпълниха с обич и нежност. Слънцето се върна и величественото му лице изпълни цялата стена, като потуши гнева. То се отрази в очите на Сънуващата, докосна

белотата със своя цвят.

– Ах! – въздъхна Сатина и се залюля наляво-надясно. Други също се присъединиха към нея, като нададоха тих стон на страхопочитание.

– Тя е Сатина – рече Най-старата на Сънуващата. – Синия зъб неин приятел. Приятел на Бенет-мъж, вижда той умира.

– От Тамдолу – каза Сънуващата. – Емилио ви е изпратил Тамгоре.

– Константин-мъж твой приятел? Той обича всички, всички там-долци. Той приятел Бенет-мъж.

– Да. Беше.

– Тя говори – обади се Стария и после се обърна към Сатина на езика на хайза: – Разказвачо, Небето-я-вижда, разкажи историята пред Сънуващата, накарай очите ѝ да грейнат и сънищата ѝ да станат топли. Изпей разказа в Съня.

Горещина заля лицето ѝ и гърлото ѝ се стегна от страх, защото тя не бе голям певец, измисляше само малки песни. А да разкаже историята с човешки думи, в присъствието на Сънуващата и на великото Слънце, заобиколени от всички звезди, да стане част от Съня...

– Направи го – подкани я Синия зъб. Неговата вяра стопли сърцето ѝ.

– Аз Небето-я-вижда – започна Сатина. – Идва от Тамдолу, разказва вас Бенет-мъж, разказва вас Константин, пее вас неща на хайза. Ти сънува неща на хайза, Слънцето-неин-приятел, както Бенет прави сънува. Той прави живее, прави върви с хайза, ах, ти обича, той обича. Слънце усмихва гледа него. Дълго, дълго ние сънува сън на хайза. Бенет прави ние вижда сън на хора, показва неща истина, казва Слънце то държи цяла Тамгоре, държи цяла Тамдолу в ръце. А Тамгоре тя широка тя прегръща Слънце. Казва ние кораби идва и отива, големи, големи, идва и отива, води хора от мрак далече. Прави ние широки очи, прави ние широк сън, прави ние сънува също като хора, Слънцето-неин-приятел. Бенет дава ние това нещо и той дава негов живот. Той казва хубави неща Тамгоре, прави ние топли очи иска тези хубави неща. Ние идва. Ние вижда. Толкова широко, толкова голям мрак, ние вижда Слънце усмихва в мрака, прави сън на Тамдолу, синьо небе. Бенет прави ние вижда, прави ние идва, прави ние нови сънища. Ах! Аз Сатина, Аз разказва време хора идват. Преди хора време няма, само сън. Ние чака, не знае ние чака. Ние вижда хора и идва идва Тамгоре. Ах! Време Бенет идва студено време, стара река тя спокойна...

Тъмните, красиви очи бяха насочени към нея, изразяваха интерес, вникваха в думите ѝ, сякаш Сатина притежаваше умение като старите

певци. Тя описваше истината колкото можеше по-добре, превръщаше в истински нещата от разказа си, а не ужасиите, които ставаха навсякъде другаде. Думите ѝ звучаха все по-истински и по-истински, така че Сънуващата да може да ги превърне в истина, така че следвайки кръговрата, пак да се върне истината, както отново се появяваха цветята, дъждовете и всички трайни неща.

3

Главно управление на станцията

Работата по пултовете бе придобила стабилен ритъм. Главното управление се бе приспособило към паниката като към постоянно състояние и това се забелязваше по вманиаченото задълбочаване към подробности и отказа на операторите да обърнат внимание на нарастващия брой въоръжени хора, които влизаха и излизаха от командния център.

Джон патрулираше между редиците, смръщен, не позволяващ никакво излишно движение.

– Ново запитване от търгарския кораб „Краят на предела“ – докладва му една операторка. – Обажда се Елена Куен, иска информация.

– Не разрешавам.

– Сър...

– Не разрешавам. Кажете им да си стоят на мястото и да изчакат всичко да свърши. Да не се обаждат повече без разрешение. Да не си въобразявате, че ще предадем по интеркома информация, която би могла да помогне на врага?

Операторката насочи вниманието си към своята работа, като очевидно се опитваше да не забелязва пушките.

Куен. Съпругата на младия Деймън беше при търгарите и вече създаваше проблеми, отправяше искания, отказваше да излезе. Информационната вече се бе разпространила и Флотата сигурно вече я получаваше от търгарите, които се намираха на орбита около станцията. Мазян вече знаеше какво се бе случило. Куен бе с търгарите, а Деймън на дока на зеления сектор. Тамдолци се бяха струпали около апартамента на Алисия и блокираха напречен коридор номер четири в тази зона. Нека си държи своята тамдолска охрана – тъй или иначе вратата на сектора бе залостена. Лукас сплете ръце зад гърба си и се опита да изглежда спокоен.

Очите му забелязаха движение край вратата. Джесад се бе върнал след кратко отсъствие и стоеше пред нея, привиквайки го мълчаливо. Джон се запъти натам, ненавиждайки зловещата невъзмутимост на Джесад.

– Някакво развитие? – попита го Лукас, като излезе навън.

– Открихме мистър Кресич – каза Джесад. – Той е дошъл тук с придружители, иска преговори.

Джон се намръщи, погледна към края на коридора, където Василий чакаше, заобиколен от група пазачи и същия брой хора от собствената им служба за сигурност.

– Положението в четвъртата пряка на първо синьо ниво е все същото – рече Джесад. – Районът продължава да е блокиран от тамдолците. Държим вратата, можем да декомпресираме зоната.

– Имаме нужда от тях – отвърна нервно Джон. – Оставете ги.

– Заради нея ли? Половинчатите мерки, мистър Лукас...

– Тамдолците са ни необходими, а тя ги държи. Казах ви: зарежете това! Деймън и Куен са тези, които ни създават неприятности. Как ще решите проблемът с тях?

– Никой не може да се промъкне на онзи кораб, тя не иска да излезе и те не отварят люка. Колкото до него, знаем къде се намира. Работим по въпроса.

– Какво имате предвид под „работим по въпроса“?

– Хората на Кресич – просъска Джесад. – Трябва да стигнем дотам, разбирате ли ме? Стегнете се и говорете с него, обещавайте му всичко. Той държи тълпите в ръцете си. Може да дърпа нишките. Направете го.

Джон изгледа групата в коридора, докато мислите му блуждаеха в различни посоки – Кресич, Мазиян, проблемът с търгарите... Съюзът. Съюзарската флота трябваше да пристигне скоро, налагаше се.

– Какво искате да кажете с туй „трябва да стигнем дотам“? Знаете ли къде е, или не?

– Не сме напълно уверени – призна Джесад. – Ако оставим тази сган да се саморазправи с него, после няма да има какво да идентифицираме. А трябва да сме сигурни. Повярвайте ми. Говорете с Кресич. Трябва да побързате, мистър Лукас.

Джон се обърна, улови погледа на Василий, кимна и групата се приближи. Кресич изглеждаше посивял и по-съсипан от когато и да е било. Но останалите около него бяха нещо съвсем друго – млади, арогантни, с наперено държание.

– Съветникът иска своя пай от това – каза един от тях, дребен,

тъмнокос мъж с белег върху лицето.

– Вие от негово име ли говорите?

– Мистър Нино Коледи – представи го Кресич и изненада Джон с директен отговор и по-твърд поглед, отколкото някога бе демонстрирал в Съвета. – Съветвам ви да го изслушате, мистър Лукас, мистър Джесад. Той оглавява службата за сигурност в И-зоната. Ние разполагаме със собствени сили и можем да въдворим ред, когато пожелаем. Имате ли нужда от такъв?

Джон погледна притеснено към Джесад, без да получи никакъв отговор. Той се въздържаше от всякаква реакция.

– Ако можете да спрете тълпите, действайте.

– Да – добави спокойно Джесад. – Омиротворяването ще ни е от полза на този етап. Добре дошли в нашия съвет, мистър Кресич, мистър Коледи.

– Искам достъп до интеркома – рече Коледи. – За обръщение към всички.

– Дайте му микрофон – нареди Джесад.

Лукас пое дълбоко дъх, изведнъж обзет от желание да зададе парливи въпроси на Джесад относно това каква игра играеше с него. Какво целеше Джесад, вкарвайки тези двамата във вътрешния кръг – да разполага със собствени хора, както Хейл принадлежеше на Джон? Той преглътна въпросите, потисна яда си, като си спомни какво ставаше там навън, колко крехко бе всичко.

– Елате с мен – каза той, вкара ги в залата, заведе Коледи до най-близкия компулт.

Оттам се виждаше екранът на сканера. Мазиан продължаваше да си стои на мястото. Прекалено бе да се надяват, че лесно ще се отърват от него. Нямахме никакви изгледи, че ще е лесно. Флотата държеше зоната в обръч и корабите на Мазиан се забелязваха като точки тук и там около многопластовия ореол, който представляваше орбитата на търгарите край Пел.

– Станете! – каза Джон на един оператор, като го отпрати, постави Коледи на мястото му и лично се свърза с комцентралата.

На екрана се появи лицето на Бран Хейл.

– Имам съобщение, което да предадеш – рече му Джон. – До всички.

– Добре – отвърна Хейл.

– Мистър Лукас! – извика някой, нарушавайки наложеното всеобщо мълчание в главното управление.

Той се огледа. По екраните на сканера мигаше тревога – опасност от сблъскване.

– Къде е? – кресна той.

Сканерът не показваше нищо определено. Беше изпъстрен с жълта мъгла, която предупреждаваше за приближаването на нещо, и то бързо. Компютърът включи сирените за тревога. Чуха се тихи възклицания и проклетия, докато операторите се надвесиха над панелите.

– Мистър Лукас! – изкрещя някой отчаяно.

4

„Краят на предела“

– Сканерът!

Нададе се тревога. Елена видя мигащата точка на екрана и погледна стреснато Нейхарт.

– Пусни захвата! – нареди той, избягвайки погледа ѝ. – Старт!

Командата се предаде светкавично от кораб на кораб. Елена се стегна, за да поеме тласъка на излитането. Нямаше вече време да хукне навън на дока, беше твърде късно. Ръкавите отдавна бяха откачени, корабите бяха останали само на захват.

Втори тласък. Освободиха се, отделиха се от станцията, а цялата редица намиращи се още в док търгари ги последва, един по един по целия пръстен обратно на часовниковата стрелка. Всяка грешка при откачането от вътрешната страна можеше да означава откъснат ръкав и цели сектори на дока можеха да се декомпресират. Елена седеше неподвижно, изпитвайки познати усещания, които си мислеше, че вече никога няма да почувства, свободна, необвързана подобно на кораба, насочила се навън, надалеч от това, което се приближаваше към тях. И в същото време имаше чувството, че сякаш част от нея се откъсва.

Появи се втори нашественик, прекоси зенита и побърка сканера, задейства аларми, после отмина, насочил се към Флотата. Бяха живи, носеха се безпомощно със своята бавна скорост на придвижване, излязоха, следвайки съгласувания курс, общото изнасяне на всички, напуснали доковете. Елена скръсти ръце върху корема си и се загледа в екраните пред нея в командната кабина на „Краят на предела“, като си мислеше за Деймън, за всичко, което оставаше там отзад.

Може би бе мъртъв; бяха казали, че Анджело бе мъртъв; навярно и

Алисия бе мъртва; възможно бе и Деймън, може би... Елена предъвкваше мисълта, като се опитваше да я приеме със здрав разум – ако трябва да бъде приета, ако се налагаше да отмъсти за нея. Пое няколко пъти дълбоко въздух, като си спомни за „Естел“, за целия си род. Значи за втори път се разминаваше със смъртта. Имаше способност да се спасява от нещастия. В себе си носеше живот, който беше едновременно Куен и Константин – имена, които означаваха нещо в Задпредела. Имена, от които Съюзът щеше да изтръпва в бъдеще, защото тя щеше да го накара да си ги спомня.

– Изкарай ни оттук – каза Елена на Нейхарт, обзета отвътре от хлад и гняв. Той я изгледа, удивен от такава промяна в намеренията ѝ. – Изведи ни. Засили се за скок. Предай и на останалите. Към Точката на Матео. Разпратете съобщението из цялата система. Ще изскочим, минавайки през формацията на Флотата.

Тя бе Куен и Константин, така че Нейхарт се задейства. „Краят на предела“ излезе извън орбитата на станцията и продължи нататък, като предаваше нареждания до всички търгари наблизко или намиращи се подалеч из системата. Мазян, Съюзът, Пел – никой от тях не можеше да ги спре.

Инструментите се размазаха пред очите ѝ, проясниха се след мигване.

– След Точката на Матео – обърна се тя към Нейхарт – ще скочим още веднъж. В дълбокия космос ще има и други. Наши хора, на които им е писнало, които не са пожелали да дойдат край Пел. Ние ще ги открием.

– Няма надежда да намерим някой от твоите, Куен.

– Не – поклати глава Елена в знак на съгласие. – Никой от моите. Те са мъртви. Но аз знам координати. Както и всички от нас. Аз ви помагах, оставях складовете ви пълни и никога ви не създавах проблеми с митническите декларации.

– Търгарите го знаят.

– Флотата сигурно също знае тези места. Затова всички ще се държим един за друг, капитане. Ще се движим заедно.

Нейхарт смръщи лице. За търгарите не бе типично да правят нещо заедно, освен да участват в някоя разпра по доковете.

– Имам син на един от корабите на Мазян – рече той.

– Аз имам съпруг на Пел – отвърна тя. – Какво друго ни остава, ако не да си уредим сметките за това?

Капитанът поразмисли за момент, накрая кимна.

– Всички Нейхарт ще се подчинят на нарежданията ти.

Елена се облегна назад, вдигна поглед към монитора пред себе си. На него бе изображението от сканера. Съюзът бе влязъл в системата, призраци препускаха по екрана. Истински кошмар. Като край Маринър, където „Естел“ и всички други Куен бяха загинали, задържали се твърде дълго на обречена станция. Където Флотата бе допуснала нещо да навлезе в системата или ги бе застигнало нещо от нейната вътрешност. Сега бе същото, но този път търгарите нямаше да стоят кротко и да го чакат.

Наблюдаваше екрана, решена да следи сканера до последния миг, да види всичко, докато станцията не умре или не стигнат точката на скока – което и да се случи по-напред.

Деймън, помисли си тя, и прокле Мазиян, повече Мазиян, отколкото Съюза, за това, което им се бе случило.

5

Зеленият док

За втори път притеглянето излезе от равновесие. Сепнат, Деймън протегна ръка да се хване за стената, а Джош – за него, но приливът бе слаб, въпреки ужасените викове от другата страна на изподрасканата врата. Константин подпря гръб на стената и поклати уморено глава.

Джош не попита нищо. Нямаше нужда от въпроси. По останалата част от пръстена бяха отлетели кораби. Дори тук можеха да дочуят сирените – възможно бе да има пробив. Но самият факт, че чуваха сирените, бе обнадеждаващ. Което означаваше, че на дока все още имаше въздух.

– Отиват си – каза дрезгаво Деймън.

Елена сигурно отлиташе с тези кораби, искаше му се да вярва, че е така. Това бе разумното, което можеше да направи. Елена би трябвало да е постъпила разумно – имаше приятели, хора, които я познаваха, които биха ѝ помогнали, когато той не можеше. Бе заминала – за да се върне обратно навярно, когато нещата се оправеха. Ако се оправеха. Ако той бе жив. Не мислеше, че ще оцелее. Възможно бе всичко на Тамдолу да е наред. Може би Елена бе на онези кораби. Надеждата му беше в тях. Ако грешеше... не искаше да мисли за това.

Притеглянето започна отново да се колебае. Викове и ударите по

вратата бяха престанали. Широкият док не бе място, където човек да стои по време на гравитационна криза. Всеки с достатъчно здрав разум би се скрил в някое по-малко убежище.

– Ако търгарите са побегнали – каза тихо Джош, – значи са видели нещо, научили са нещо. Смятам, че Мазриан трябва да е затънал до гуша.

Деймън го изгледа, като си помисли за корабите на Съюза, за това, че Тали бе летял на един от тях.

– Какво става там отвън? Ти можеш ли да си представиш?

Лицето на Джош бе обляно в пот и блестеше на светлината от набраздената врата. Той се облегна на стената, вдигна поглед към тавана.

– От Мазриан може да се очаква всичко, той е непредсказуем. Съюзът няма да спечели нищо, ако разруши тази станция. Трябва да се страхуваме по-скоро от някой случаен, заблуден изстрел.

– Можем да поемем доста такива. Възможно е да загубим цели сектори, но докато имаме движеща сила и не е засегнато ядрото, ще сме в състояние да се справим с щетите.

– С И-зоната на свобода? – попита Джош с прегракнал глас.

Усетиха ново колебание в притеглянето, от което стомасите им се свиха. Деймън преглътна, усещайки, че му се повдига.

– Докато же продължава така, няма защо да се безпокоим за И-зоната. Трябва да рискуваме, да се опитаме да се измъкнем от тази дупка.

– И къде ще отидем? Какво ще направим?

Издаде глух, дълбок гърлен звук, просто от вцепенение. Изчака следващата приливна вълна, но тя не бе със силата на предишната. Станцията отново бе започнала да си възвръща равновесието. Претоварените помпи бяха издържали, двигателите продължаваха да работят. Деймън пое дъх.

– Поне една утеха – че няма повече кораби, които да предизвикват това. Не знам колко пъти още можем да го понесем.

– Могат да ни причакват отвън – предупреди го Тали.

Даваше си сметка за тази възможност. Вдигна ръка, натисна бутон. Нищо не стана. Със затварянето си вратата се бе заключила. Извади картата си от джоба, поколеба се, пхна я в прореза, но бутоните така и не светнаха. Ако някой в главното управление бе имал желание да разбере къде се намира младият Константин, той току-що му бе дал тази информация. Знаеше го.

– Изглежда ще останем тук – рече Джош.

Воят на сирените бе спрял. Деймън се приближи до одрания прозорец и се осмели да погледне през него, опитвайки се да различи нещо

през непрозрачните драскотини, които пречупваха светлината. Нещо се раздвижи от другата страна на дока, пробягна силует, после друг. Интеркомът над главите им изстреля залп от статичен шум, като че ли се мъчеше да предаде нещо, после отново замълча.

6

„Норвегия“

Милицейските товарни кораби стояха разпръснати като в неподвижен кошмар. Един от тях се взриви като миниатюрно слънце, проблясна на визора и изгасна, докато от комканала се разнасяше статичен шум. Градът от частици заискри в траекторията на „Норвегия“, някои от поголемите дори се удариха в корпуса му и проехтяха с писък на загиваща материя.

Нямаше пъргави извъртания – те бяха неподвижни мишени, в които бойните компютри се прицелваха и стреляха. Съюзарски ездач си отиде по начина, по който бе загинал търгарът, и четирите ездача на „Норвегия“ се спуснаха, подравниха се по вектор, съгласуван с кораба майка, и дадоха огън – непрестанен обстрел, който парна един кръстосвач на Съюза, изравнил се за миг видимо с тях.

– Стреляй по него! – кресна Сигни на своя бойкомпер, когато стрелбата прекъсна.

Огънят изригна едновременно с думите ѝ и попадна тъкмо в мястото, което се оказа, че заема бягшият кръстосвач. Принудиха съюзара да маневрира, да намали скоростта, за да оцелее. Надигнаха се възторжени викове, които бяха удавени във воя на сирените, когато насрещен щит разстрои управлението и отклони внезапно собствената им маса – компютър реагираше на компютър по-бързо, отколкото можеше човешкият мозък при такива скорости. Малори върна „Норвегия“ отново в курса и застана успоредно на жертвата. Бойкомпът включи нов продължителен обстрел точно по търбуха на кораба и по всичко, което излизаше от него. Сканерът започна да показва поле, осеяно с мъгла.

– Добре! – провикна се съгледвачът в общия интерком. – Попадение право в целта...

Чуха се стонове, когато „Норвегия“ се превъртя и започна нов рязък завой. Покрай него прелетяха търгарски кораби, насочили се навън, сякаш минаваха през замръзнала в космоса картина. Именно търгарите

се движеха, промъквайки се през пролуките във формацията на Флота-та, водеща неподвижна надпревара. После се спуснаха подир корабите на Съюза, като ги караха да маневрират, пречеа им да намерят достатъчно място за засилка.

Подлъгване и удар, точно като тяхната поява – кораб, който да ги привлече, докато атаката идваше от друг вектор. „Тибет“ и „Северен полюс“ се бяха впуснали навътре в системата, за да ги пресрещнат, движеха се насам от първия момент, в който изображението на сканера ги бе достигнало. Далекообхватният сканер току-що преизчисли позицията им, показва ги много по-наблизо, като прецени, че сигурно се движеха с максимална скорост.

Съюзът побягна – тази картина на сканера стигна до тях едновременно, – промени вектора право под огъня, който бълваха „Норвегия“, „Атлантик“ и „Австралия“. Съюзът изгуби ездачи, понесе щети, но продължи да се носи към периферията на системата въпреки обстрела, насочил се към „Тибет“ и „Северен полюс“. По интеркома долетя страхотна клетва, гласът на Мазиян изля поток от ругатни. Дванайсет кръстосвача от четиринайсетте, влезли в системата, заедно с облак от ездачи и кораби-стрели, се отдалечаваха от станцията и се отправяха към двата далечни патрула на Флотата, които бяха слепи заради разстоянието и сами там навън.

– Следвай ги по петите! – чу се дълбокият глас на Пори.

– Не! В никакъв случай! – отвърна бързо Мазиян. – Стойте на позиция!

Компютърът още ги управляваше синхронизирано. Командният сигнал идваше от „Европа“ на Мазиян. Наблюдаваха как Съюзарската флота премина през тяхната зона на обстрел и продължи към „Тибет“ и „Северен полюс“. Изотзад ги застигна блясъкът на енергийна вълна – статичен шум, който скоро се разчисти.

– Уцелихме го! – проехтя по кома.

„Пасифик“ трябваше да е унищожил онзи съюзарски кръстосвач преди няколко минути. Възможно бе в системата да се случват и други неща, които да не са в състояние да проследят веднага. Можеха да загубят Пел. Един удар щеше да е достатъчен да я погуби, ако това бе намерението на Съюза.

Сигни сви ръка, избърса челото си, даде знак на Граф и той пое управлението на секундата. Отново намаляваха скоростта, правеха маневра заедно с Мазиян. По комканала се разнесоха кодирани възражения.

– Не разрешавам – повтори Мазиян.

В „Норвегия“ всички притихнаха.

– Няма т шанс – промълви Граф – Трябваше да навлязат навътре в системата по-рано... да се приближат...

– Това е минало, мистър Граф! Приемете го такова, каквото е.

Малори превключи на общия интерком.

– Не можем да мръднем оттук. Ако е подлъгване, достатъчно е да изникне един техен кораб и да унищожи Пел. Не можем да им помогнем, не можем да рискуваме повече от нас, отколкото вече ни предстои да загубим. Имат и друга възможност. Те все още разполат с пространство, за да избягат.

Биха могли, помисли си тя, биха успели, ако извърнеха и скочиха в мига, в който Съюза попаднеше в сканерите им и компютърът на далекообхватния им покажеше в какво положение се намираха. Ако сканерните оператори на „Тибет“ и на „Северен полюс“ въвеждаха верните данни за далекообхватните изчисления, ако картината на техните екрани не показваше, че Мазиян и компания бе по петите на Съюза, преценявайки грешно маневрата им като преследване...

Флотата продължи да забавя скоростта. Сканерът показа, че търгарите започнаха да изчезват, когато бавният им полет бе достигнал скоростта на скока. Те изтичаха като кръв – животът на Пел, изнасяйки се в дълбокия космос.

Сигни преценяваше като компютър фактора време, скоростта на Съюза, разпространението на тяхното изображение, насрещната скорост на „Тибет“ и „Северен полюс“. Сега, време беше. „Тибет“ трябваше да си дава вече сметка, да проумява, че Съюзът се бе насочил към тях. Ако техните сканери им казваха истината...

Нейният собствен сканер продължаваше все още да показва развитие, влезло вече в историята, после спря и остана неподвижен, след като не бяха останали варианти, които компютърът на далекообхватния да изчислява.

Все по-близо. Червената линия стигна до критичната точка за решение, продължи нататък. Да върви право напред. Малори седеше и наблюдаваше, както и всички останали бяха принудени да гледат. Юмрукът ѝ се сви и тя едва се въздържа да не удари нещо – панела, креслото, нещо.

Случи се, наблюдаваха го как става, виждаха какво се бе случило вече – безполезната отбрана, масовото нападение. Два кръстосвача. Седем ездача. Всички до един. За четирийсет и повече години Флотата никога не бе губила кораби тъй безпомощно.

„Тибет“ отвърна с атака. Кант хвърли кораба си в скок близо до масата на противниците си и отнесе със себе си в небитието собствените си ездачи и един съюзарски кръстосвач. Внезапно в картината на сканера се появи празно петно. Това предизвика мрачни възгласи на възторг, които се повториха, когато „Северен полюс“ и ездачите му се втурнаха през редиците на съюзарите.

Почти успяха да минат през дупката, направена от Кант. После картината се превърна в хаос от изображения. Компютърният сигнал, който „Северен полюс“ бе започнал да предава, рязко прекъсна.

Сигни не бе споделила възторга, само бе кимнала всеки път към никого по-определено, мислейки си за мъжете и жените на борда, хора, които познаваше, отвращавайки се от ситуацията, в която бяха изпаднали. Далечнообхватният сканер възстанови картината, отговори на въпросите. Оцелелите изображения – тези на Съюза – продължиха да се придвижват напред, минаха в скок, изчезнаха от екрана. Съюзарите щяха в крайна сметка да се върнат, и то с подкрепления – просто щяха да извижат повече кораби.

А следващият път, или по-следващият, щеше да се случи. Съюзът можеше да жертва кораби. Съюзарски кораби се прокрадваха по периферията на системата, но Флотата не смееше да излезе навън ги гони. „Загубихме – обърна се Сигни мислено към Мазиян. – Ясно ли ти е това? Ние загубихме.“

– На Пел има бунт – дойде спокойно гласът на Мазиян по комканала. – Не знаем какво е положението там. Изправени сме пред безредици. Не напускате формацията. Не можем да изключим възможността за ново нападение.

Но изведнъж контролните панели на „Норвегия“ светнаха. Цяла секция си възвърна отново независимостта. Корабът бе изключен от компютърната синхронизация. На екрана се появи заповед, изпратена от компютъра.

...ЗАЩИТАВАЙТЕ БАЗАТА.

Малори бе освободена. „Африка“ също. Два кораба, които да се върнат и да превземат размирната станция, докато другите останаха пазят периметъра си и пространство за маневриране.

Сигни включи общия интерком.

– Дей, с оръжие и скафандри. Ще трябва сами да си осигурим база, като всички до един се включат в операцията. Изкарай алтернативния

екипаж със скафандри да охранява дока. Ще влезем вътре след войниците, които се наложи да оставим.

От комканала избухна рев, многогласен и гневен, когато отчаяните войници изведнъж се почувстваха отново нужни за нещо, което изгаряха да направят.

– Граф! – рече тя.

„Норвегия“ включи червен алармен сигнал, въпреки че войниците долу се подготвиха за бой, пое огромното натоварване, докато се обръщаше в обратна посока, и се насочи право към станцията. „Африка“ на Пори също напусна формацията, следвайки я по петите.

7

Главно управление на Пел

– ...осигурете ни влизане в док – чу се по комканала гласът на Малори – и отворете вратите към главното управление, защото иначе ще направим станцията само на сектори.

„Сблъскване“, замигаха екраните. Пребледнели оператори се свиха на пултовете си, Джон се хвана за облегалката на креслото пред панелата, вцепенен от мисълта, че кръстосвачи се прилижават право към Пел.

– Сър! – извика някой.

Виждаха се на визора, бляскави тела, изпълващи целия екран, чудовища, насочили се точно срещу тях, после се превърнаха в стена от мрак, която се разцепи и мина покрай камерите над и под станцията. Панелите заискриха от статично електричество и сирените завиха, когато кръстосвачите прелетяха, сякаш плъзгайки се по повърхността. Един от визорите изгасна и се включи аварийният сигнал за повреда, както и воят на тревогата при декомпресиране.

Лукас се извърна, потърси Джесад, който преди бе застанал близо до вратата. Сега там стоеше само Кресич, отворил уста под писъка на сирените.

– Чакаме отговор – донесе се по комвръзката друг, по-нисък глас.

Джесад бе изчезнал. Джесад или някой друг се бе провалил на Маринър и станцията бе загинала.

– Намерете Джесад! – кресна Джон на един от хората на Хейл. – Хванете го! Изхвърлете го навън!

– Идват отново! – изпищя операторка.

Джон рязко се обърна, погледна екраните, понечи да каже нещо, после замаха припряно с ръка.

– Комвръзка! – изрева той и един оператор му подаде микрофон. Преглътна, наблюдавайки приближаващите се гиганти на визора. – Можете да влезете в док! – викна в микрофона, като се опита да контролира гласа си. – Повтарям: тук е станционният управител на Пел Лукас. Осигурено ви е влизането ви в док.

– Повторете! – отвърна му гласът на Малори. – Кой сте вие?

– Джон Лукас, временно изпълняващ функцията на станционен управител. Анджело Константин е мъртъв. Моля ви, помогнете ни.

От другата страна настъпи мълчание. Картината на сканера започна да се променя, големите кораби се отклониха от близкия до сблъскване курс, като забележимо намалиха скоростта.

– Първи в док ще влязат ездачите ни – обяви гласът на Малори. – Ясно ли е, станция Пел? Най-напред ще кацнат ездачите, за да действат като докерни бригади за кръстосвачите. Ще им помогнете при влизането и после ще се отстраните от пътя им или те ще стрелят по вас. За всеки проблем, който срещнем, ще ви направим по една дупка.

– Станцията се намира в условия на бунт – отправи апел Джон. – Изоната изскочи навън.

– Приехте ли нарежданията ми, мистър Лукас?

– Пел ги прие ясно. Разбирате ли какъв е нашият проблем? Не можем да гарантираме, че няма да създаваме неприятности. Някои от доковете ни са изолирани. Приемаме войниците ви като помощ. Опустошени сме от бунта. Може да разчитате на сътрудничеството ни.

Последва дълго колебание. На сканера се бяха появили още мигащи точки – ездачите, които съпровождаха кръстосвачите.

– Разбираме – каза Малори. – Пристигаме с войници. Погрижете се първият ми ездач да влезе безопасно в док с ваша помощ или ще си пробием сами вход за войниците и ще разбиваме сектор след сектор без шанс за оцеляване. Точно такъв е вашият избор.

– Ясно. – Джон избърса лицето си. Виенето на сирените бе замряло. В центъра за управление бе настъпило гробно мълчание. – Дайте ми време да осигуря каквато мога охрана за най-надеждните докове. Край.

– Разполагате с половин час, мистър Лукас.

Джон отмести поглед от компулта и привика с ръка един пазач край вратата от собстваната си охрана.

– Пел разбра. Половин час. Ще ви разчистим док.

– Синият и зеленият, мистър Лукас. Погрижете се за това.

– Синият и зеленият док – повтори той дрезгаво. – Ще направим всичко, което можем.

Малори прекъсна връзката. Джон превключи на канала към главната комцетрала.

– Хейл! – викна той. – Хейл!

Появи се лицето на Бран.

– Предайте до всички. Цялата служба за сигурност да отиде на доковете. Да освободи синия и зеления за предстоящо кацане.

– Разбрано – отвърна Хейл и изключи.

Лукас прекоси залата до вратата, където продължаваше да стои Кресич.

– Вземете отново микрофона. Включете интеркома и кажете на онези хора, за които твърдите, че може да ги контролирате, да стоят мирно. Чувате ли?

Василий кимна. В очите му се забелязваше разсеяност, сякаш не бе съвсем с всичкия си. Джон го хвана за ръката и го завлече до компулта, на който операторът веднага му освободи мястото. Настани Кресич на стола, връчи му микрофона и остана да го слуша, докато той се обръщаше към помощниците си по име, като ги призова да разчистят нужните докове. В коридорите продължаваше да царя паника, доколкото можеха да видят по местата, където все още работеха камерите. На девето зелено ниво се забелязваше блъскаща се навалица и пушек и обезумелите тълпи се втурваха във всяко пространство, което успяваха да освободят, като въздух във вакуум.

– Всеобща тревога! – нареди Лукас на шефката на контролен пулт номер едно. – Включете предупреждението за нулево притегляне.

Жената се обърна, повдигна защитния капак и натисна бутон под него. Запищя сирена, по-различна и по-натрапчива от всички други аларми, които виеха из коридорите на Пел.

– Потърсете сигурно място! – прекъсваше я периодически глас. – Избягвайте големи открити пространства! Отидете в най-близкото изолационно помещение и се огледайте за аварийни скоби. Ако настъпи пълно загубване на притеглянето, запомнете показанията на стрелките в датчиците за ориентация и ги следете, докато станцията се стабилизира... Потърсете сигурно място...

Паниката в коридорите се обърна в бягство през глава, блъскане на врати, писъци.

– Намалете притеглянето! – предаде Джон на оперативния

координатор. – Предизвикайте промяна, която могат да почувстват там навън.

Дадоха се съответни заповеди. За трети път станцията се дестабилизира. Коридорът на девето зелено ниво започна да се опразва, щом хората се втурнаха към по-малки пространства, дори към по-малки странични коридори. Лукас се свърза отново с Хейл.

– Изкарай хората си там! Очистете тези докове! Дал съм ви тази възможност, дявол да ви вземе!

– Слушам, сър! – отзова се Бран и отново изчезна от екрана.

Джон се извъртя и направи пълен оборот, като гледаше разсеяно операторите, видя Лий Куейл, който се държеше за до вратата. Направи знак на Куейл, хвана го за ръкава, когато се приближи, и го дръпна настрана.

– Онази недовършена работа на зеления док – рече той. – Слез там и се погрижи за нея, разбираш ли? Свърши я!

– Да, сър – отвърна Лий и хукна, като явно имаше достатъчно разум да си даде сметка, че животът им зависеше от това.

Съюзът би могъл да победи. Дотогава щяха претендират за неутралитет на станцията, да се хващат за каквото могат. Джон се разхождаше между редиците, като се хващаше за облегалките на столове и за пултовете при някое силно колебание на притеглянето от време на време и се опитваше да предпази цялото управление от паника. Държеше Пел. Вече бе получил това, което Съюзът му бе обещал, и можеше да го запази както при Мазиян, така и при Съюза, ако беше внимателен. Досега Лукас бе действал предпазливо, много повече, отколкото бе изисквал от него Джесад. Не бе оставен жив свидетел в офиса на Анджело, нито в Правния отдел, макар нападението там да не бе постигнало нищо. Единствено Алисия, която не знаеше нищо, която никому не бе навредила, която нямаше глас, и нейните синове...

Деймън представляваше опасност. Деймън и съпругата му. Нямаше как да контролира Куен... Обаче ако младият Константин започнеше да отправя обвинения...

Хвърли поглед през рамо и изведнъж забеляза отсъствието на Кресич, на Василий плюс двамата, които трябваше да го пазят. Бягството на неговите собствени хора го вбеси, докато от това на Кресич му олекна. Василий щеше да изчезне отново сред тълпите на И-зоната, изплашен и недостижим.

Само Джесад... Ако не бяха успели да го хванат, ако той бе на свобода, в близост до нещо жизнено важно...

Сканерът показваше приближаването на ездачите. На Пел ѝ оставаха още малко време, преди да я нападнат войниците на Мазиян. Една операторка му съобщи положителната идентификация на корабите, които чакаха отвън – Малори и Пори, двамата палачи на Мазиян. Всеки от тези капитани си имаше слава – единият за своята безскрупулност, а другият – за насладата от нея. Значи Пори бе вторият. Новината не беше добра.

Стоеше, плувнал в пот, и чакаше.

8

Зеленият док

Нещо ставаше отвън. Деймън прекоси разхвърляния под на тъмната работилница и се приближи до прозореца, като отново се опита да види нещо навън през обезобразената му повърхност, отскочи, когато червеното проблясване на изстрел се пречупи в драскотините. Чу се вик, смесен с бръмченето на пусната в действие машина.

– Които и да са сега отвън, идват насам и носят пушки.

Отстъпи назад от вратата, като се движеше предпазливо при отслабналото притегляне. Джош приклепна, вдигна от пода една метална пръчка, която бе поддържала счупена витрина, и му я подаде. Деймън я пое и Тали взе друга за себе си. Константин се приближи до вратата, а Джош застана от другата ѝ страна, прилепен до стената. Отвън не се чуваше никакъв звук близо до тях, докато в далечината се носеха викове. Деймън се осмели пак да надникне, тъй като светлината идваше от друга посока, но се отдръпна бързо при вида на човешки сенки близо до изподрания прозорец.

Вратата рязко се разтвори, задействана от карта от външната страна, от някой, който имаше необходимия приоритет. През нея се втурнаха двама мъже с насочени напред пушки. Деймън стовари стоманената пръчка върху главата на първия, като погледа му се замъгли от ужаса на извършеното, а Джош удари другия. Мъжете паднаха неестествено при ниското притегляне, изпусвайки пушка. Тали я грабна, стреля два пъти, за да е сигурен. Единият потрепери в предсмъртна агония.

– Вземи пушката! – изсъска Джош.

Константин се наведе и бутна деликатно тялото, видя, че мъртвата му ръка стискаше приклада на пушката от необичайна пластмаса. Тали

коленичи, претърколи другия труп и започна да го съблича.

– Дрехите – каза той. – И пропуските. Лични карти, които функционират.

Деймън остави пушката настрана и преглътна отвращението си, съблече безчувственото тяло, свали собствения си костюма и навлече окървавения комбинезон. В коридорите щеше да е пълно с хора с кървави петна по дрехите. Претърси джобовете за карта, откри документи в тях, после намери картата на пода, където лявата ръка на мъжа я бе изпуснала. Наклони личната карта към светлината. Лий Антон Куейл... Фирма „Лукас“...

Куейл. Куейл от размириците на Тамдолу. Значи бе служител на Джон Лукас. Изпълняваше поръчения на Джон, а Лукас държеше в ръцете си управлението на компютрите... Именно в момент, когато И-зоната бе успяла да отвори вратите си. Когато хора от рода Константин бяха били убити в най-строго охраняваната зона на Пел... Когато картата му престана да функционира и убийците знаеха как да го намерят... Всичко това бе работа на Джон.

Ръка го хвана за рамото.

– Хайде, Деймън!

Той се изправи, трепна, когато Джош използва пушката си, за да изгори лицето на Куейл, така че да стане неузнаваемо, после на другия труп. Лицето на самия Тали бе обляно в пот и блестеше на светлината от вратата, застинало в ужас, но реакциите му бяха нормални – на човек, чиито инстинкти знаят какво да правят. Той се спусна към дока и Деймън хукна с него, навън на светло. Но веднага намалиха, защото доковете бяха на практика празни. Хивравличният портал на белия док бе спуснат, този на зеления док бе скрит зад хоризонта. Прекосиха, озъртайки се нащрек, пространството пред огромния портал на белия сектор, стигнаха до крановете от другата страна на дока, после продължиха да се движат под тяхното прикритие, докато хоризонтът се разгръщаше надолу. Тогава видяха група мъже, работещи по съоръженията за обслужване на кораб в док, които се движеха бавно и внимателно при намаленото притегляне. Навсякъде по доковете лежаха разпръснати трупове, хартии и отломки, навън сред широко отвореното пространство, където бе трудно да се стигне, без човек да бъде забелязан.

– Там лежат достатъчно карти – рече Джош, – които да ни скрият под множество имена.

– За всяка врата, която не се задейства с глас – измърмори Деймън.

Без да изпуска от очи мъжете, заели се с работа, и онези, застанали

на пост долу край входа на девето зелено ниво, които се виждаха оттук, той се прокрадна до най-близкия труп – като се надяваше, че бе тялото бе на мъртвец, а не на някой зашеметен или преструващ се. Приклепна, като продължи да наблюдава работниците, претърси джобовете и измъкна от тях карта и още документи. Прибра ги и мина на следващия, докато Джош мародерстваше други. После нервите му го накараха да притича назад към прикритието и Тали веднага се присъедини към него. Тръгнаха нататък, нагоре по дока.

– Хидравличният портал на синия док е отворен – каза той, когато на хоризонта се появи арката на съответния сектор.

За момент лудо му се прииска да се скрие, да се добере до синия сектор, когато движението по коридорите се успокои, да се изкачи на първо ниво и да зададе няколко въпроса под прицела на пушката. Но това бе напразна надежда. Нямаше да живеят толкоз дълго. Не мислеше, че ще оцелеят.

– Деймън!

Вдигна поглед, проследи посоката, в която сочеше Джош, нагоре през релсите на крановете към първото гнездо на зеления док. Там блесеше зелена светлина. Приближаваше се кораб, но нямаше как да се разбере дали бе на Мазиян или на Съюза. Интеркомът прогърмя, разнесе ехото на нареждания в пустотата. Корабът се приближаваше с помощта на направляващия конус, движеше се бързо.

– Ела! – прошепна Джош, като дръпна ръката му и го подкани да притичат към входа на девето зелено ниво.

– Притеглянето не намалява – измънка Деймън, като се противопостави на настояването на Тали. – Не виждаш ли, че е трик? Главното управление разчисти коридорите, за да могат собствените им хора да минат по тях. Този кораб не би влязъл в док, ако притеглянето е излязло напълно от равновесие. Не биха рискували с голям кораб. Просто малко нестабилност, за да потушат бунта. Но това няма да разчисти тълпите. Ако отидем в онези коридори, ще налетим тъкмо на тях. Така че недей. Остани тук.

– КЗК 501 – чу да съобщават високоговорителите и сърцето му трепна.

– Един от ездачите на Малори – промърмори край него Джош. – Малори. Съюзът е отстъпил.

Константин го изгледа, видя омразата, която пламтеше върху разстроеното ангелско лице – край на надеждата.

Минутите минаваха. Корабът пъкна нос в гнездото. Докерната

бригада се затича да прикрепи свързващите ръкави, да подсигури връзките. Ръкавът за достъп се залепи върху вратата на корабния шлюз с шипене, което се чу през празното пространство. Под него се чу свистене и щракване на люк и докерната бригада хукна да бяга.

Няколко души изскочиха от затъмнения район под крановете, невъоръжени. Двама се втурнаха направо към срещната страна, за да заемат позиция с вдигнати пушки. Разнесе се тропот на още тичащи крака и интеркомът се включи отново, за да предупреди за пристигането на самия кръстоствач „Норвегия“.

– Наведи си главата – изсъска Джош.

Деймън се приведе леко, клекна край приводелите на един от подвижните резервоари, където Тали бе заел по-добро прикритие, и се опита да види какво става по-нататък, но плетеница от свързващи ръкави му закриваше гледката. Малори използваше свои собствени хора за докерни бригади. Обаче Джон Лукас сигурно се намираще все още горе, в главното управление, и сътрудничеса с Мазиян, който, притиснат от нападение на Съюза, щеше да предпочете ефикасните действия пред правосъдието. Да излезе там, да се приближи до въоръжени и нервни войници на Компанията, да повдигне обвинение в убийство и съзаклятничество, докато Джон Лукас физически владееше главното управление и станцията, а умът на Мазиян бе зает със Съюза?

– Бих могъл да отида там – рече той, без да е сигурен в решението си.

– Жив ще те разкъсат – отвърна Джош. – Нищо не можеш да им предложиш.

Погледна Джош в лицето. От кроткия човек, какъвто бе направила Пренастройка от него, не бе останала ни следа, може би с изключение на болката. Поставете ме пред клавиатурата на компютър, бе казал веднъж Тали, и навярно ще си спомня как работи. Пуснете го на война и в него сработиха други инстинкти. Тънките ръце на Джош стискаха пушката между коленете му, а очите му бяха впити в гнездото на дока, в което влизаше „Норвегия“. Омраза. Лицето му бе бледо и напрегнато. Можеше да стори кой знае какво. Деймън усети приклада на пушката в собствената си ръка, премести захвата си върху него, постави показалеца си върху спусъка. Пренастроен съюзар, чиято Пренастройка се изпразваше, който мразеше, който можеше да побеснее при срив. Беше ден на убийства, когато мъртвите там навън бяха прекалено много, за да бъдат преброени, когато не важаха повече никакви закони, никакви родства, никакви приятелства. Войната бе застигнала Пел, а младият

Константин бе живял наивно през целия си живот. Джош бе опасен – обучен бе да бъде опасен – и нищо, което бяха сторили на съзнанието му, не го бе променило.

Интеркомът обяви кацането. Чу се трясък при контакта с дока. Тали видимо преглътна, втренчил очи. Деймън протегна лявата си ръка, хвана го за рамото.

– Недей! Не прави нищо, чуваш ли ме? Не можеш да я стигнеш.

– Нямам и намерение – отвърна Джош, без да го погледне. – Стига и ти да имаш толкова здрав разум.

Константин остави пушката настрана, като внимателно отдръпна пръста си от спусъка, усещайки горчивина в устата си. „Норвегия“ стоеше вече стабилно в гнездото, разнесе се повторно хлопване на ръкави и връзки, съскане на шлюзове.

На дока се юрнаха войници, строиха се под крясъците на заповеди, заеха позиции, като смениха членовете на екипажа с пушки. Силуети в брони, приличащи си и непреклонни. Изведнъж се появи друга фигура доста по-нагоре по извивката към хоризонта, извика и още войници изскочиха от скривалищата си работилниците и офисите в тази част на дока, от баровете и общежитията. Изоставени войници, които се събираха със събратята си от Флотата, носейки със себе си своите ранени или мъртви. Отново бяха заедно и това предизвика вълнуване сред дисциплинираните редици, които ги приеха и прегърнаха, възторжени викове. Деймън се притисна колкото се може по-близо до закриващата го машинария, а Джош се сви на земята край него.

Офицер изрева заповеди и войниците тръгнаха под строй от доковете към входа на девето зелено ниво и докато едни от тях го държаха на прицел с вдигнатите си пушки, други се вмъкнаха през него.

Константин отстъпи назад, все по-навътре и по-навътре сред сенките, следван от Тали. До тях стигнаха викове, гръмкото ехо на високоговорител: Освободете коридора! Внезапно се чува крясъци, писъци, стрелба. Деймън долепи глава до корпуса на някаква машина, затворил очи, докато те изпълваха ушите му, усети веднъж или два пъти как Джош потреперва при познатите звуци и не знаеше дали сам не бе разтърсван от тях.

Тя умира, помисли си той, странно спокоен от изтощение, почувства, че сълзи се стичат от очите му. Накрая затрепери. Каквото и да разправят, Мазиан не бе спечелил. Не беше възможно далеч по-малобройните кораби на Компанията да са победили веднъж завинаги Съюза. Това бе само малка схватка, отлагане на решението. Щеше да има още

такива, докато Флотата и от Компанията не изчезнеха напълно, а това, което останеше от Пел, щеше да попадне в чужди ръце. Скокът бе пратил в историята времето на големите звездни станции. Сега имаше живи планети и редът и приоритетите на нещата се бяха променили. Военните го бяха разбрали. Единствено родът Константин не си бе дал сметка. Не го бе проумял баща му, който бе вярвал, че има път на развитие, който не бе нито на Компанията, нито на Съюза, а на Пел. Път, който се основаваше на самата планета под станцията, който презираше предпазните мерки в собствената си система, който ценеше доверието повече от сигурността, който се опитваше да се самозалъгва и да вярва, че ценностите на Пел ще се запазят дори в такива времена.

Имаше такива, които можеха да минават от една страна на друга, да се приспособяват към всякаква наложена политика. Джон Лукас бе способен на това и очевидно го бе сторил. Ако Мазиян имаше усет да преценява хората, сигурно щеше да разбере какъв бе Джон Лукас и да го накаже тъй, както заслужаваше. Но Мазиян не се нуждаеше от честни хора, а само от такива, които щяха да му се подчиняват и да прокарват неговите закони.

Джон щеше да се окаже сред оцелелите и в двата случая, помисли си Деймън. Заради упоритостта на майка му, заради отказа ѝ да умре. Може би заради неговата собствена твърдоглавост, че не се бе опитал да се сближи с чичо си, независимо какво бе сторил той. Навярно Пел се нуждаеше в последно време от управител, умеещ да сменя страните и да оцелее, да прави компромиси с нещата, с които трябва.

Деймън обаче не можеше. Само ако Джон се намираще пред него в този момент... Омраза, омраза с такава сила бе ново усещане. Безпомощна омраза, като тази на Джош. Но щеше да има отмъщение, ако оцелееше. Не за да навреди на Пел. За да направи съня на Джон Лукас по-неспокоен. Докато имаше на свобода дори един-единствен Константин, никой владетел на Пел нямаше да се чувства в пълна безопасност. Мазиян, Съюзът, Джон Лукас – никой от тях нямаше да притежава Пел, докато не го хванат. А Деймън щеше да им се изплъзва толкова дълго, колкото му бе възможно.

ГЛАВА ТРЕТА

Основна база на Тамдолу: 13:00 ч, местна нощ

Все още нямаше отговор. Емилио притисна ръката на Милико към рамото си и продължи да стои надвесен над Ернст, седнал на компулта, докато други служители се бяха събрали наоколо. От станцията не идваше нито дума, нищо не се чуваше и от Флотата. Пори и цялата му дружина бяха напуснали с гръм и трясък планетата и изчезнали в мълчание, което продължавята. Не желаем да работим за Съюза, ако нещата горе опрат до това в крайна сметка. Нито да стоим тук и да се разправяме с Пори, когато той се върне.

Този път шептенето бе по-тихо, по-скоро от уплаха, отколкото от паника.

– Сър – попита го Джим Ернст, – искате ли да остана тук край комстанцията?

– Ти искаш ли да останеш?

– Не – отговори Ернст.

Емилио кимна бавно, като огледа всички наоколо.

– Можем да вземем преносимите компресори, полевия купол, да се окопаем, когато стигнем на безопасно място. В състояние сме да преживеем там навън. Новите ни бази го правят. Значи можем.

Хората поклатиха глава объркано. Твърде трудно бе да си представят какво ги очакваше. Самият той не можеше и го знаеше.

– Предайте съобщението също и на другите бази по пътя – нареди Константин. – Да се включат в операцията или да си останат по местата – както решат. Не принуждавам никого да се втурне в гората, ако не смята, че може да се справи. Нещото, за което вече сме се погрижили, е Съюзът да не пипне тамдолците. Така че сега трябва да се предпазим да не хване нас самите. Ще се снабдяваме с храна от резервните складове, за които не съобщихме на Пори. Ще вземем преносимата комстанция, ще извадим някои от възловите части на машините, които не можем да отнесем с нас. И просто ще се спуснем малко надолу по пътя и ще свърнем в горите, ще използваме камионите дотам, докдето могат да ни закарат, ще скрием по-тежките неща, после ще ги пренесем едно по едно до мястото, където ще изкопаем ново селище. Онези могат да взривят шосето и камионите, но ще им необходимо време, докато успеят да си отговорят на който и да друг въпрос. Ако някой иска да остане тук и да работи за новото ръководство... или за Пори, ако се появи отново, може да го направи. Не мога да се преборя с вас и няма намерение да опитвам.

Настъпи почти пълно мълчание. После някой се отдели от групата и започна да прибира личните си вещи. Все повече и повече хора го

последваха. Сърцето на Емилио беше лудо. Поведе Милико към тяхната квартира в ъгъла, за да съберат малкото от вещите си, които можеха да вземат. Нещата можеха да се развият и по друг начин. Възможно бе да се зародят противоположни настроения сред хората. Можеха да предадат него и Милико на новите собственици, ако се стигнеше дотам, за да спечелят благоразположението на опозицията. Способни бяха да го сторят. Имаше достатъчно такива сред тях, както сред хората от И-купола и работниците навън...

От семейството му нямаше никаква вест. Баща му би изпратил някакво съобщение, ако можеше. Ако беше в състояние.

– Побързай – подкани той Милико. – Новината за това вече се разнася навсякъде навън.

Пхна един от само няколко налични в базата пистолети в джоба си, когато взе най-тежкото си палто. Напълни една кутия с цилиндри за дихателите, грабна една манерка и късата брадва. Милико взе ножа и чифт навити одеяла и двамата излязоха отново в общото помещение на купола, сред бъркотията на служителите, които навиваха одеяла по средата на пода. Опитаха се да въведат ред.

– Изключи помпата – каза Емилио на един мъж. – Прекъсни й захранването.

Даде нареждания и мъжете и жените се раздвижиха, някои към камионите, други – за да извършат саботажа.

– Действайте по-живо – викна той след тях. – Тръгваме след петнайсет минути.

– И-хората – рече Милико, – какво ще правим с тях?

– Ще им дадем същия избор. Обиколи на ред, съобщи го на редовните работници, ако все още не са чули.

Минаха през първата врата на шлюза, излязоха през другата и се заизкачваха по дървените стъпала сред нощния хаос, в който хората се движеха толкова бързо, колкото им позволяваше ограниченият въздух. Чу се шумът от стартер, докато двигателят на един транспортър запали.

– Внимавай! – обърна се Емилио на жена си, когато пътищата им се разделиха.

Спусна се по пътеката от трошен камък, надолу и после пак нагоре по склона на хълма, където се намираше И-купола – с крпки и неправилна форма, пропускащ бледа жълта светлина през пластмасата. Пред него стоеше група И-хора, облечени и изглеждащи така, сякаш не бяха спали повече от останалите през тази нощ.

– Константин! – провикна се един от тях, за да предупреди останалите, и вестта се разнесе из купола със скоростта на трясната врата.

Той продължи да върви и стигна сред тях, като сърцето му щеше да изхвъркне.

– Елате, изкарайте всички оттам! – извика той и те започнаха да излизат навън с мърморене, нарастващо с броя им, като още си закопчаваша палтата и нагласяха маските.

След миг куполът започна да се свива и с въздишка шлюзът изпусна въздуха навън, топъл полъх заедно с вълната от тела, която започна да го обгражда. Бяха почти притихнали, дочуваше се шепот, нищо повече. Мълчанието им не успокои Емилио.

– Изнасяме се оттук – обяви той. – Не получаваме никакъв отговор от станцията и е възможно тя да е под управлението на Съюза. Нямаме представа. – Чуха се вопли на отчаяние и някой от собствените им редици нареди да се пази тишина. – Както казах, нищо не знаем. Ние имаме по-голям късмет от станцията, защото се намираме на жива планета, разполагаме с храна, и ако сме внимателни – въздух за дишане. Тези от нас, които са живели тук, знаят как да се справят, за да преживеят – дори на открито. Вие сте изправени пред същия избор като нас: да останете тук и да работите за Съюза, или да тръгнете с нас. Там, навън, няма да е лесно и не бих го препоръчал на по-възрастните и на най-младите, но също така не съм сигурен, че тук ще се намират в безопасност. Там, навън, имаме шанс онези да си помислят, че не си заслужава усилието да ни преследват. Това е. Няма да повредим нито една машина, която ви е необходима, за да оцелеете. Базата тук е ваша, ако я желаете. Но и при нас сте добре дошли. Ще отидем... за вас няма никакво значение къде ще идем, освен ако не поискате да дойдете с нас. И ако дойдете, ще сте напълно равноправни. Още сега, от този момент.

Възцари се гробно мълчание. Емилио изпитваше ужас. Беше луд да дойде сам при тях. Целият лагер не би могъл да ги спре, ако изпаднат в паника.

Някой от задните редици на тълпата отвори вратата на купола и изведнъж се разнесе шушукане на множество гласове, отлив назад към купола, нечии викове, че ще са им нужни одеялата, че ще трябва да вземат всички цилиндри, вайкането на жена, че не може да върви. Емилио постоя, докато всички И-хора го зарязаха, за да се върнат в купола си. После се обърна с гръб към склона и погледна към другите куполи отсреща, където мъже и жени излизаха от жилищните помещения, забързани като по работа, носещи одеяла и други вещи. Те образуваха общ поток

надолу към подножието на хълмовете, където виеха мотори и светеха фарове. Камионите вече бяха готови. Константин тръгна натам, ускори крачка, навлезе сред неразборията, която се разпростираше около машините. Товареха полевия купол и резервни пластмасови сегменти. Някакъв служител му показа списък на материалите с такова професионално спокойствие, сякаш подготвяха обикновено транспортиране на доставки. Хора се опитваха да качат личния си багаж на камионите и надзирателите спореха с тях. В това време започнаха да пристигат И-хората, някои от които носеха повече, отколкото бе допустимо на Тамдолу.

– Камионите са за по-важното оборудване и материали – извика Емилио. – Всички, които могат, ще вървят; който е твърде стар или болен, ще седи върху багажа. Ако остане място, може да натоварите по-тежките предмети. Но ще си разпределите товара, чувате ли? Никой няма да върви с празни ръце. Кой не може да ходи?

Чуха се провиквания от групи И-хора, които току-що бяха успели да пристигнат. Част от по-крехките деца бяха избутани напред, както и най-възрастните. Разкрещяха се, че има и други, слизачи по-бавно – виковете, в които се прокрадваше паника.

– Спокойно! Ще ги качим всичките. Няма да се движим бързо. На около километър по-нататък по пътя започва гората и едва ли войници в брони биха навлезли в нея, за да ни гонят.

Милико се приближи до него. Почувства ръката ѝ на рамото си и я прегърна, притисна я до себе си. Продължаваше да се чувства малко зашеметен – човек имаше право на такова усещане, когато настъпваше краят на неговия свят. Хората горе на станцията бяха затворници. Или мъртви. Започна да си мисли и за тази възможност, като се принуждаваше също да я допусне. Усети, че стомахът му се свива, притиснат от гнева, който Емилио пазеше в туй затънтено място, далеч от мисловните му процеси. Искаше му се да удари някого, но нямаше никого под ръка.

Взеха и подвижната комстанция. Ернст ръководеше натоварването ѝ върху платформата на камиона и наред с аварийното хранване и преносимия генератор разполагаха и с нея, за да получават информация – ако дойдеше такава.

Накрая, последни, хората, които щяха да се возят, като имаше също достатъчно място за завивки и раници, образуващи защитено гнездо. Всички се движеха на бегот, като се задъхваха, но изглежда паниката бе намаляла. До зората оставаха още два часа. Лампите продължаваха да светят на акумулаторно хранване, куполите все още сияеха в жълто. Но сред целия шум, вдиган от двигателите на транспортърите,

липсваше един звук. Компресорите мълчаха. Пулсът им бе спрял.

– Потегляйте! – викна той, когато му се стори, че е вдворен има ред, и машините се отлепиха от местата си и започнаха да се придвижват търпеливо по пътя.

Наредиха се едни след други и по шосето се оформи колона, когато то тръгна успоредно на реката. Подминаха мелницата и навлязоха в гората, където хълмовете и дърветата закриваха нощния пейзаж от дясната им страна. Цялото шествие създаваше чувство за нереалност, когато фаровете на камионите осветяваха тръстиките и връхчетата на тревата, хълмовете и стволите на дърветата, а край тях бавно и упорито крачеха силуетите на хората, чиито дихатели съскаха и пукаха в учудващ синхрон сред буботенето на двигателите. Нямахме оплаквания – това бе най-странното нещо, нямаше възражения, сякаш всички бяха обхванати от лудост и се бяха примирили с положението. Вече познаваха вкуса на управлението в ръцете на Мазиян.

От време на време тревата се поклащаше край шосето, което се виеше сред високите до кръста тръстики. Листята трепваха по дърветата и сред храстите нагоре по хълмовете встрани от пътя. Милико обърна внимание на едно такова разшаване и други също го бяха забелязали, като го сочеха и шушукаха с безпокойство.

Сърцето на Емилио се приповдигна. Той хвана ръката на Милико и я стисна, после я пусна и се отклони от пътя, за да навлезе между тръстиките и после под дърветата, докато камионите и колоната продължаваха да вървят.

– Хайза! – викна силно той. – Хайза, аз съм Емилио Константин! Виждате ли ни?

Те изскочиха от мрака – малка група, която плахо се приближи към светлината на фаровете. Един от тях излезе напред с разперени ръце и Емилио също разтвори своите. Тамдолецът се затича към него и го прегърна силно.

– Обичам те – рече младият мъжкар. – Вие ходи разходка, Константин-мъж?

– Скокливец? Ти ли си, Скокливец?

– Аз Скокливец, Константин-мъж. – Той вдигна скритото си от сянката лице към Емилио и на бледата светлина от спрелите вече камиони блесна усмивка с остри зъби. – Аз тича, тича, тича идва обратно пак гледа вас. Ние всички очи на вас, прави вие няма опасност.

– Обичам те, Скокливец, обичам те.

Мъжкарят подскочи с почти танцова стъпка от удоволствие.

– Вие ходи разходка?

– Ние бягаме от базата. На Тамгоре има неприятности, Скокливецо, мъже-с-пушки. Навярно ще дойдат и на Тамдолу. Ние бягаме също като хайза, млади, стари, някои от нас не са толкова силни, Скокливецо. Търсим сигурно място.

Мъжкарят се обърна към спътниците си, викна им нещо, което обиколи нагоре и надолу октавите и отекна между дърветата зад тях и сред клоните отгоре. Странната, яка ръка на Скокливеца обхвана тази на Емилио и всички хайза го поведоха обратно към шосето, където цялата колона бе спряла и най-последните от нея се бяха струпали напред, за да видят какво става.

– Мистър Константин – извика един от служителите му, седнал до шофьора на един от камионите, като в гласа му прозираше нервност, – няма ли да има проблеми, ако те дойдат с нас?

– Всичко ще е наред – рече той и се обърна към останалите: – Радвайте се, че са тук, че хайза се върнаха при нас. Тамдолците знаят кой е добре дошъл на планетата им и кой не е, не е ли така? Наблюдавали са ни през цялото това време, изчаквали са да видят дали всичко при нас е добре. Слушайте, хора! – нададе по-силно глас Емилио към все още невидимите маси отзад. – Те дойдоха отново при нас, разбирате ли? Хайза познават всички места, където можем да се скрием, и са готови да ни помогнат, чувате ли това?

Отвърна му неспокойно мърморене.

– Нито един тамдолец досега не е наранил човек! – провикна се той в мрака над търпеливото мъркане на двигателите. Стисна още по-здраво дланта на Скокливеца и слезе на шосето сред тях. Милико го хвана под ръка от другата страна.

Камионите потеглиха отново и всички тръгнаха със същата бавна крачка. Към колоната започнаха да се присъединяват хайза, като вървяха през тръстиките успоредно с нея. Някои хора се отдръпнаха по-надалеч от тях. Други не се възпротивиха на плахото докосване на протегнатата ръка, дори И-хора, следвайки примера на тези, които бяха по-отдавна на планетата и не се смущаваха чак толкова от това.

– Тамдолците не представляват опасност – чу Емилио един от работниците си да се обръща към редиците по-назад. – Оставете ги да ходят където желаят.

– Скокливецо – каза той, – ние търсим място, където да сме в безопасност. Ще съберем всички хора от всички лагери и ще ги отведем на много такива сигурни места.

– Вие иска сигурно място, иска помощ, ела, ела.

Силната ръка на хайза не изпусна неговата, която бе по-малка, сякаш бяха баща и син. Но по отношение на ръст и младост нещата изглеждаха сякаш обърнати. Сега хората вървяха като деца, надолу по познатото шосе към познатото място. Но нямаше да се върнат, може би никога. Емилио си даваше сметка за тази възможност – че може би никога нямаше да се върнат.

– Ела наш място – рече Скокливеца. – Ние прави вие сигурно. Ние сънува лоше мъже отива и те отива. Вие идва сега, ние сънува. Не хайза сън, не човек сън, заедно сън. Ела сънува място.

Константин не разбра бръщолевенето. Съществуваха далечни места, където хората никога не бяха ходили заедно с хайза. Места от някакъв сън – те вече бяха попаднали в сън, какъвто сякаш бе туй смесено бягство на хора и хайза в мрака, изоставяйки всичко, което бе представлявало за тях Тамдолу.

Те бяха спасили тамдолците. И през дългите години на управление на Съюза, когато щяха да дойдат хора, които пет пари нямаше да дават за хайза, сред тамдолците щеше да има мъже и жени, способни да ги предупредят и предпазят. Нищо друго не им оставаше да направят.

– Някой ден те ще пристигнат – каза Емилио на Милико – и ще решат да изсекат дърветата, да построят заводи, да преградят реката, какво ли не още. Натам вървят нещата, нали? Ако им позволим да го сторят безнаказано. – Той подръпна ръката на Скокливеца, обърна поглед към озадаченото малко лице от другата си страна. – Ще отидем да предупредим другите лагери, искаме да доведем всички хора с нас в гората, ще се наложи да вървим дълго, много дълго. Ще имаме нужда от добра вода и добра храна.

– Хайза намери – усмихна се Скокливеца, предполагайки явно, че става дума за голямата игра, която разиграваша помежду си хората и хайза. – Няма крие добре вас храна.

Тамдолците не можеха да задържат мислите се дълго върху едно нещо, така поне твърдяха някои хора. Навярно играта щеше да свърши, когато хората нямаше да разполагат с повече подаръци, които да им дават. Вероятно щяха да загубят страхопочитанието си към хората и да тръгнат по свой собствен път. Може би не. Хайза вече не бяха същите, каквито бяха били преди пристигането на хората.

Нито хората, дошли на Тамдолу.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Търговски кораб „Чукът“ в дълбокия космос: 19:00 ч

Виторио си наля питие – второто, откакто пространството около тях се бе изпълнило с корабите на уморена от битката флота. Нещата не бяха развили така, както се бе очаквало. Тишина бе завладяла „Чука“, горчивото мълчание на екипаж, който бе почувствал присъствието на враг сред тях, свидетел на унижаването на тяхната нация. Виторио не ги гледаше в очите, не им изразяваше своето мнение. Единственото му желание бе да се упои по възможно най-бързия начин, така че да не могат да го обвиняват по никакви въпроси, свързани с политиката. Не искаше да дава съвети или становища.

Очевидно бе заложник – баща му бе подредил така нещата. Неизбежно си бе дал сметка, че бе възможно баща му да ги е изиграл всичките. Така че положението му сега можеше да се окаже по-лошо от това на безполезен заложник – можеше да е представлява тази карта, чийто ред идваше да бъде изиграна.

Баща ми ме мрази, бе се опитал да им каже той. Но те бяха отхвърлили това като несъществено. Не те взимаха решенията. Това явно бе работа на Джесад. А къде ли се намираше той сега?

На кораба се очакваше да пристигне някакъв посетител, тръгнал към него, някоя важна личност.

Самият Джесад, за да докладва за провала и да се отърве от парче ненужен човешки багаж?

Младият Лукас успя да довърши втората си чаша, преди припряните действия на екипажа и последвалото трепване на корпуса да известят за установяването на контакт. Чу се доста шум от блъскане на метал и звукът при потеглянето на асансьора, сетне трясък, когато кабината се синхронизира с въртящия се цилиндър. Някой се качваше. Виторио продължи да седи над чашата си пред себе си и съжали, че не бе малко по-пиян, отколкото се чувстваше. Изпъкналата крива на пода закриваше изхода на асансьора, намиращ се отгатък мостика. Не можеше да види какво става, забеляза само отсъствието на някои от екипажа на „Чука“ от постовите им. После вдигна сепнатата глава, когато изведнъж ги чу да идват от обратната страна, откъм гърба му, минали за главната зала през квартирите на екипажа.

Блас от „Чука“. Двама от екипажа. А зад тях куп непознати във

военни униформи и няколко неуниформени. Виторио се изправи, поклащайки се, на крака и ги изгледа. Сред тях беше посивял от подмладата офицер, респектиращ със сребристите си коси и бляскави значки на високия ранг. И Дейин. Дейин Джейкъби.

– Виторио Лукас – представи го Блас. – Капитан Себ Азов, главнокомандващ флотата, мистър Джейкъби от вашата станция и мистър Сигъст Ейръс от Земната компания.

– От Съвета за сигурност – поправи го последният.

Азов зае място на масата, а останалите се разположиха на скамейките наоколо. Виторио също седна отново, усещайки изтръпналост в пръстите на ръцете си. Чувстваше се като потопен в алкохолен залив, в който настъпваха приливи и отливи. Опита се да се държи нормално. Бяха дошли да го видят, именно него, но той не можеше да им окаже абсолютно никаква помощ – нито на тях, нито на когото и да е било.

– Операцията започна, мистър Лукас – каза Азов. – Унищожихме два от кръстосвачите на Мазиян. Няма да е лесно да измъкнем останалите, както стоят близо до станцията. Извикахме още кораби, но прогонихме навън търгарите, всички далекообхватни товарни кораби. Тези, които са все още край Пел, са влекачи на къси разстояния, служещи за камуфлаж.

– Какво искате от мен? – запита Виторио.

– Мистър Лукас, познавате търгарите, които използват станцията за своя база. Вие сте управлявали фирма „Лукас“, поне до известна степен, така че знаете корабите.

Той кимна в знак на съгласие.

– Вашият кораб „Чукът“, мистър Лукас, ще се върне в комобсега на Пел и когато се свързва с други търгари, вие ще се явявате в ролята на комператор на „Чука“. Не под истинското ви име, разбира се, ще ви бъде предоставена информация за фамилията на „Чука“, която ще разучите много старателно. Ще се представяте като някой от нейните членове. Ако към „Чука“ бъде проявен интерес от милицейски патрули на търгарите или от Мазиян, животът ви ще зависи единствено от вашето въображение и умение да го използвате. „Чукът“ ще подскаже на останалите търгари, че най-добрият начин да оцелеят е да се изнесат в периферията на системата и изобщо да не се замесват в тази история, да не застават на пътя на абсолютно никого и да прекратят търговията си с Пел. Искаме онези кораби да се разкарат от там, мистър Лукас, и ще е голяма политическа грешка, ако се разбере, че сме завзели „Чука“ и „Лебедово око“ и използвали тяхното прикритие. Нямаме намерение това да се

разчуе, разбирате ли ме?

Екипажите на тези кораби, помисли си Виторио, никога няма да бъдат освободени, не и без Пренастройка. Даде си също сметка, че неговата собствена памет щеше да представлява заплаха за съюзарите, защото никога нямаше да им е политически изгодно търгарите да разберат, че Съюзът бе злоупотребил с техния неутралитет – грях, за който твърдяха, че бе извършил единствено Мазиан. Че бяха отвлекли с принуда не само хора от екипажа, но и цели кораби също, бяха отнели имената им – най-вече имената, доверието, самоличността на тези хора. Прокара пръсти по чашата пред себе си, осъзна какво прави и веднага престана, като се опита да изглежда трезв и разумен.

– Това е и в мой собствен интерес – рече той. – Бъдещето ми на Пел съвсем не е сигурно.

– Как така, мистър Лукас?

– Храня известни надежди за кариера под управлението на Съюза, капитан Азов. – Вдигна очи към мрачното лице на Азов, надявайки се, че гласът му звучи толкова спокойно, колкото му се искаше. – Взаимоотношенията между мен и баща ми... не са топли, така че той ме предаде на вас без никакви угризения. Сега имах време да поразмишлявам. Предостатъчно време. Предпочитам да сключа собствени споразумения със Съюза.

– Изглежда Пел няма много приятели – забеляза меко Азов, като погледна към тъжното изражение на Ейрѝс. – Вече я изоставят и тези, на които им е все едно. Както пожелаят управляваните, господин посланик.

Сигѝст извърна очи настрани към Азов.

– Ние се съгласихме с положението. В намеренията на мисията ми никога не е влизало да се противопоставяме на желанието на хората, които живеят в тези райони. Безпокоя се единствено за сигурността на станция Пел. Говорим за живота на хиляди хора, сър.

– Това е обсада, мистър Ейрѝс. Ще отрежем снабдяването им и ще прекъснем работата им, докато не започнат да се чувстват все по-зле. – Азов обърна лицето си отново към Виторио и го изгледа продължително. – Мистър Лукас, трябва да ги лишим от достъп до ресурсите в мините и до самата Тамдолу. Възможно е да нанесем удар там, но от военна гледна точка ще ни струва скъпо, както и последствията няма да са изгодни. Затова ще започнем разнищването на ситуацията от другаде. Мазиан държи Пел в смъртен захват. Той ще остави само развалини, ако бъде победен, ще вдигне във въздуха Тамдолу и ще взриви самата

станция, после ще отстъпи към Задните звезди, към Земята. Искате ли скъпоценната ви родна планета да бъде използвана като база на Мазиян, мистър Ейръс?

Сигът го стрелна с уплашен поглед.

– О, той е напълно способен на това – каза Азов, като не престава-ше да гледа Виторио със студените си, пронизващи очи. – Мистър Лукас, задълженията ви няма да включват нищо повече, освен да съберете информация и да убедите търгарите да не търгуват с Пел. Ясно ли ви е? Смятате ли, че това е по възможностите ви?

– Да, сър.

Азов кимна.

– Ще ни разберете, мистър Лукас, ако освободим вас и мистър Джейкъби за момента, нали?

Виторио се поколеба, малко замаян, осъзна смътно, че това бе заповед и че сивият поглед на Азов не допускаше никакви контрапредложения. Стана от масата. Дейин си проправи път навън покрай Сигът и да се съвещават останаха Ейръс, Блас и Азов. Капитанът на „Чука“ очакваше да получи заповеди, като много му се искаше да разбере от какво естество ще са те.

Бяха загубили кораби. Азов не бе представил истината такава, каквато бе. Виторио бе чул екипажа да говори за това. Липсваха цели кръстосвачи. А тях щяха да ги изпратят именно в такава ситуация.

Спря за малко в другия край на коридора, откъдето заради извивката не се виждаше съвещанието в залата, погледна назад към Дейин и седна на пейка край масата в помещението, отредено за почивка на екипажа.

– Добре ли си? – попита той Дейин, към когото никога не бе изпитвал особено топли чувства. Но всяко лице от дома бе добре дошло сред тези студени стени, при създадите се обстоятелства.

Джейкъби кимна.

– А ти? – Такова внимание бе по-голямо от обикновеното, което бе получавал от чичо си Дейин.

– Добре съм.

Джейкъби седна насреща му.

– Каква е истината? – запита го Виторио. – Колко кораба загубиха там?

– Понесоха големи щети – отвърна Дейин. – Виждам, че липсват кораби. Мисля, че ги няма кръстосвачите „Победа“ и „Издържливост“.

– Съюзът обаче може да построи нови. Извикали са други за

подкрепление. Колко време ще продължава това още?

Дейин поклати глава, като вдигна многозначително поглед към тавана. Вентилаторите бръмчаха и заглушаваха разговорите, така че да не се чуват по-надалеч, но не ги изолираха от подслушване.

– Притиснали са го от всички страни – рече Дейин след малко. – И те могат да получават провизии безкрайно, докато Мазиян е хванат в капан. Това, което каза Азов, е истина. Той им струва скъпо, твърде скъпо, но неговите загуби са по-големи.

– А нас какво ни чака?

– Честно казано, предпочитам да съм тук, вместо на Пел.

Виторио се засмя горчиво. Очите му се замъглиха, изведнъж почувства болка в гърлото, която на практика никога не бе изчезвала, и поклати глава.

– Говорех сериозно – заяви той за тези, които може би ги подслушваха в момента. – Ще дам на Съюза най-доброто от себе си. Това е най-хубавото, което някога ми се е случвало.

Джейкъби го изгледа учудено, смръщи се и навярно разбра какво имаше предвид. За пръв път през двайсет и петте години на своя живот Виторио изпита роднинска привързаност към някого. Фактът, че този някой се случи да бъде Дейин – който бе с трийсет години по-възрастен от него и бе преживял съвсем други неща, – го изненада. Но малко време, прекарано в дълбокия космос, можеше да направи приятели от коренно различни хора. Навярно Дейин, помисли си той, също бе направил вече подобен избор и Пел бе престанала да бъде дом и за двамата.

ГЛАВА ПЕТА

1

Пел: зеленият док: 20:00 ч станд.вр., 08:00 ч алт.вр.

Изстрели се забиха в стената. Деймън се сви още повече в ъгъла, в който се бяха сгушили, за миг се противопостави, когато Джош го сграбчи, после скочи, за да побегне. Хукнаха след останалите, спуснаха се на зиг-заг през паникьосаната и пищяща тълпа, която изскочи обратно от девето зелено ниво на доковете. Някой падна застрелян и се търколи на пода пред краката им, но те прескочиха тялото и продължиха да бягат в посоката, в която войниците искаха да ги насочат.

Станционисти, бегълци от И-зоната – не се правеше никакво разграничение. Тичаха под изстрелите, които раздробяваха на ситно подпорните стени и фасадите на магазините с безшумни взривове сред какофонията от викове – изстрели, насочени към временни конструкции, но не и към уязвимата обвивка на самата станция. Сега, когато тълпата се бе понесла, стрелбата се вдигна над главите им и всички продължиха да бягат, докато най-слабите не изнеможиха. Деймън намали темпото едновременно с Джош, установи, че се намира на белия док. Дватама криволичеха между разпръснатите хора, които все още тичаха, последните, които в ужаса си изглежда мислеха, че все още ги преследват изстрели. Константин забеляза удобно място за убежище сред работилниците покрай вътрешната стена, насочи се натам и Тали го последва. То представляваше ниша, водеща към входа на бар, който бе здраво залостен срещу бунтовниците – място, където да поседят спокойно, извън опасност да ги застигне някой блуждаещ куршум.

Пред тях на дока лежаха няколко трупа, без да е ясно дали са нови или стари. През последните часове такава гледка се бе превърнала в нормален пейзаж. Присъстваха на няколко акта на насилие, докато седяха пред вратата в нишата – боеве между стационаристи и такива, които приличаха на бегълци от И-зоната. Повечето хора просто минаваха, като от време на време викаха имена, родители, издирващи деца, приятели или съпрузи, търсещи се един друг. Понякога бяха сивдетели на щастливи срещи, а веднъж... веднъж един мъж разпозна някой от убитите, завайка се и се разрида. Деймън скри в ръце лицето си. После други хора отведоха нещастния роднина.

В крайна сметка военните изпратиха отделения войници в брони по доковете, за да надзирават работните групи. Те наредиха да се съберат трупове и да се изхвърлят в космоса. Деймън и Джош се отдръпнаха колкото се може по-навътре в нишата и се спасиха от изпълнението на тази заповед. Войниците хванаха за целта мотаещите се и ненамиращите покой.

Най-накрая от скривалищата си излязоха тамдолци, плахи, с леки стъпки и боязливи погледи. Те се захванаха да изчистят доковете, да изтъркат всички следи на смъртта, като уставно изпълняваха обикновените си задължения да поддържат чистота и ред. Деймън ги погледна с искра на надежда, първото хубаво нещо, което виждаше от часове насам – че благите тамдолци се върнаха към обслужването на Пел.

Поспа малко, както сториха и другите, които седяха от отсрещната страна на дока, както направи и Джош край него, свил се, подпрян на

рамката на вратата. От време на време Константин се надигаше да чуе общите съобщения по интеркома за възстановени графици или с обещания, че ще бъде разпратена храна във всички райони.

Храна. Тази мисъл започна да го преследва натрапчиво. Деймън обаче не я сподели, обгърнал с ръце коленете си слабост, усещаш слабост във всички свои крайници. Слабост, помисли си той и съжали за пренебрегнатата закуска, след което не бе ни обядвал, ни вечерял. Не бе свикнал да изпитва глад. Туй, което понякога му се бе случвало, бе пропусне обяда в ден, когато имаше твърде много работа. Малко неудобство. Дребно лишение. Но уж подобното усещане сега се разви в нещо различно. То придаде съвсем нов оттенък на издържливостта към каквото и да е, взе да си играе с разсъдъка му, да предсказва нови измерения на страданието. Ако ги хванеха и разпознаеха, навярно щяха да ги зачислят към някой пункт за раздаване на храна. Но за целта те трябваше да излязат навън, или да умрат от глад. Оставането им тук заизглежда още по-съмнително, когато уханието на храна се разнесе из доковете, когато по тях се затъркаляха колички, тикани от тамдолци. Хората нападнаха масово количките, започнаха да грабят и да викат. Войниците обаче започнаха да ги съпровождат и бързо успокоиха положението. Количките с храна, с вече намалели запаси, се приближиха към тях. Деймън и Джош се изправиха, подпряха се на стените на нишата.

– Ще изляза навън – рече накрая Тали. – Остани тук. Ще кажа, че си ранен. Ще взема достатъчно за двама ни.

Константин поклати глава. Обзе го безразсъдна смелост да провери дали би оцелял така – запотен, несресан, облечен в мръсен, окървавен комбинезон. Щеше да полудее, ако не би могъл да прекоси дока от страх, че някой убиец ще го застреля или някой войник ще го разпознае. Най-малкото не се виждаше някой да иска лични карти при раздаването на храната. Деймън имаше три такива плюс собствената му, която не смееше да използва, Джош разполагаше с още две освен неговата, но лицата и на двамата не приличаха на никоя от снимките върху чуждите карти.

Беше съвсем просто – да излязат от прикритието си под погледа на пазач, да вземат студен сандвич и хартиена чаша с хладна плодова напитка и да се върнат обратно. Но Константин се прибра в убежището на прохода с победоносно чувство, носейки плячката си, прилекна до стената, за да хапне, последван от Джош. Яде и пи, като при това обикновено действие имаше усещането, сякаш голяма част от кошмара бе преминала и сега се намираще в някаква странна нова действителност, в която

не се изискваха човешки чувства, а само животински инстинкт.

Изведнъж се разнесе остър брътвеж на тамдолски език – тамдолецът, който стоеше до количката с храна, се обърна към другите от своя вид, пръснати по доковете. Деймън беше изненадан, тъй като тамдолците обикновено се държаха тихо, когато обстановката около тях бе спокойна. Войникът, който съпровождаше количката, се стресна и се огледа с вдигнато дуло на пушката. Но не забеляза нищо, освен мълчаливи, уплашени хора и сериозни тамдолци с ококорени очи, които за миг бяха спрели и сега продължаваха да си вършат работата. Константин довърши сандвича си, докато количката с храна отмина нагоре по издигащата се повърхност на дока към зеления сектор.

До тях се приближи тамдолец, влачейки кашон, в който събираше найлоновите пликчета от сандвичите. Джош потръпна от притеснение, когато дребната фигура протегна към него ръка, после даде пликчето си. Деймън хвърли своето в кашона и вдигна изплашено глава, когато тамдолецът докосна леко ръката му.

– Ти Константин-мъж.

– Върви си! – прошепна той дрезгаво. – Не споменавай името ми, тамдолецо! Ще ме убият, ако ме намерят. Мълчи и бързо изчезвай отук!

– Аз Синия зъб. Синия зъб, Константин-мъж.

– Синия зъб – спомни си той. Тунелите, тамдолецът, който бе ранен. Яките тамдолски пръсти го стиснаха по-здраво.

– Тамдолка нарича Лили праща от Слънцето-нейн-приятел вие нарича 'Лисия. Тя праща ние, прави Лукасите спокойно, не идва нейно място. Обичам те, Константин-мъж. 'Лисия тя сигурно, тамдолци всички около нея, пази тя сигурно. Ние води теб, ти иска?

За момент просто не можеше да си поеме дъх.

– Жива ли е? Тя жива ли е?

– 'Лисия тя сигурно. Праща ти идва, прави теб сигурно с нея.

Опита се да разсъждава, хванат от покритата с козина ръка, погледна в кръглите кафяви очи, като му се искаше да научи много повече неща, отколкото тамдолският жаргон можеше да изрази.

– Не, не! Ще е опасно за нея, ако отида там. Мъже-с-пушки, разбих ли, Сини зъбе? Мъжете ме преследват. Кажете ми... кажете ми, че съм на сигурно място. Кажете ми, че сам мога да се крия, кажете ми, че Елена се е измъкнала с корабите. Ние сме добре. Тя има ли нужда от мен, Сини зъбе? Нуждае ли се от нещо?

– Тя сигурно нейно място. Тамдолци седят с нея, всички тамдолци

на Тамгоре. Лили с нея. Сатина с нея. Всички. Всички.

– Кажи й... кажи й, че я обичам. Кажи й, че аз съм добре, Елена също. Обичам те, Сини зъбе.

Кафявите ръце го обгърнаха. Той притисна силно тамдолеца, после Синия зъб го пусна и се изниза като сянка, събра набързо разхвърляните наблизко отпадъци и се отдалечи. Деймън се огледа, изпитвайки страх някой да не ги бе наблюдавал, срещна обаче единствено любопитството в изражението на Джош. Отмести поглед встрани, избърса очи в ръкава, подпрял ръка на коляното си. Вцепенението поотмина. Започна отново да чувства уплаха, имаше нещо, за което да се страхува, някой, който все още можеше да бъде наранен.

– За твоята майка – рече Джош, – за нея ли говореше той?

Кимна, без да отвърне нищо.

– Радвам се – каза сериозно Тали.

Кимна пак. Примигна, опита се да разсъждава, като изпитваше усещане, че мозъкът му бе подложен на удар след удар, докато стане напълно безчувствен.

– Деймън!

Вдигна очи, проследи посоката, в която гледаше Джош. От хоризонта, от зеления док се спускаха взводове войници, движейки се под строй и целенасочено. Константин се изправи спокойно, невъзмутимо, изтупа дрехите си, обърна гръб към дока, за да прикрие ставането на Джош. Дватама се отпавиха небрежно в обратната посока.

– Изглежда имат намерение да въдворят малко ред тук – рече Тали.

– Нас едва ли ни засяга – отвърна Деймън.

Не бяха единствените, тръгнали да отстъпват. Входът към девето бяло ниво се намираше недалеч от тях. Насочиха се към него заедно с други, които изглежда бяха водени от същата мисъл. Намериха обществена тоалетна до един от баровете, който се намираше на ъгъла преди девето бяло ниво, Джош сви в нея, последван от Константин. След като я използваха, излязоха отново навън, отпавиха се нататък с нормална походка. На кръстопътя на коридора с дока стояха пазачи, но те не правеха нищо, само наблюдаваха. Деймън продължи да върви надолу по коридора на девето ниво, после спря пред обществен апарат на интеркома.

– Прикривай ме! – каза той и Джош послушно се облегна на стената между апарата и входа към коридора, където се намираше охраната. – Да видим с какви карти разполагаме, с колко кредита, откъде са дошли предишните им притежатели. Не е нужно да използвам собствените си

приоритети, за да го науча – просто код на регистратурата.

– Едно ми е ясно – отвърна Тали с тих глас. – Аз не приличам на жител на Пел. А твоето лице...

– Никой не иска да бъде забелязан, никой не може да ни предаде, без да обърне внимание към самия себе си. В това се изразява най-голямата ни надежда – никой не желае да се хвърля в очи.

Пъхна първата карта и въведе кода за проверка. Алтенър, Лесли: 789,90 кредита в компютъра; женен, едно дете. Чиновник, фабрика за дрехи. Пъхна тази карта в левия си джоб, за да не я използва, не искаше да краде от оцелелите. Лий Антон Куейл, ерген, служебна карта от фирма „Лукас“, ограничени права за достъп, 8967,89 кредита – удивителна сума за такъв човек. Уилям Тийл, женен, без деца, шеф по товаренето, 4567,67 кредита, право за достъп до складове.

– Дай да видим твоите – обърна се той към Джош.

Тали му подаде и двете заедно. Деймън пъхна първата доста припряно, като се запита дали толкова много последователни запитвания от обществен терминал няма да предизвикат включването на някаква тревога в главния компютър. Сесил Сазони, ерген, 456,78 кредита, машинен техник и сезонен товарач, достъп до бараките. Луис Дибан, приключен петгодишен брак, без близки на издръжка, 3421,56, ръководител на докерна бригада. Пъхна картите в джоба си и се придвижи нататък, Джош тръгна малко след него и го настигна. Свиха край ъгъла в един напречен коридор, после още веднъж надясно зад следващия ъгъл. Там стигнаха до едно хранилище – всички докове си приличаха като огледални образи по отношение на инфраструктурата на главните коридори и неизбежно трябваше да има склад за поддръжка на околния район. Константин намери съответната необозначена врата, послужи си с картата на докерния ръководител, за да я отвори, и запали осветлението. Помещението бе вентилирано и в него бяха складиран хартия и материали и инструменти за чистене. Прекрачи прега, пусна Джош да влезе и затвори вратата.

– Дупка, в която да се скрием – рече той и прибра обратно в джоба си използваната карта, оценявайки я като най-добрия ключ, с който разполагаха. – Ще поседим тук да изчакаме, ще излезем навън с алтернативната смяна следващия или по-следващия път. Две от картите ни са на хора от алтернативната смяна, ергени, с достъп до доковете. Седни. Лампите тук ще угаснат всеки момент. Не можем да ги оставим да горят. Компютърът ще установи, че е запалено осветлението в склад и ще го изключи – много икономично.

– В безопасност ли сме тук?

Деймън се засмя горчиво, отпусна се на пода, опрял гръб в стената и свил крака в тясното пространство, за да остави място на Джош да седне срещу него. Попипа пистолета в джоба си, за да се увери, че бе там. Пое дъх.

– Никъде не е безопасно.

Ангелското лице на Тали бе уморено, изцапано и мазно, косата му бе спластена. Джош изглеждаше обзет от ужас, въпреки че именно неговите инстинкти ги бяха спасили под обстрела. Двамата в комбина – единият познаващ отлично обстановката, а другият притежаващ необходимите рефлексии – представляваха сериозен проблем за Мазиян.

– И по-рано са стреляли по теб – каза той. – Не само в кораб, ами от по-близо. Знаеш ли това?

– Не си спомням.

– Наистина ли?

– Казах, че не помня.

– Познавам станцията. Всяка дупка, всеки проход. Ако совалките отново започнат да летят, ако има някакво движение на кораби от и към мините, просто можем да използваме картите си, за да се приближим достатъчно до доковете, да се присъединим към бригада товарачи, да се качим на някой кораб...

– И къде ще отидем?

– На Тамдолу. Или в мините навън из системата. И на двете места не задават въпроси. – Това беше мечта. Беше я измислил, за да успокои и двамата. – Има също вероятност Мазиян да реши, че не е в състояние да се задържи по-дълго тук. Може би вече се е изтеглил дори.

– Ако го направи, ще унищожи всичко. Ще взриви станцията, ще вдигне във въздуха съоръженията на Тамдолу. Нима би желал да остави на Съюза база, която да се използва срещу него при отстъплението му?

Деймън се смръщи, като чу истина, която сам знаеше.

– Имаш ли по-добро предложение какво да направим?

– Не.

– Мога да се предам, да се споразумея, за да се върна на власт, да евакуирам станцията...

– Вярваш ли го?

– Не – отвърна той. Беше си дал вече сметка и за това. – Не.

Лампите угаснаха. Компютърът бе изключил осветлението. Единствено вентилацията продължи да работи.

Пел: главно управление: 21:30 ч станд.вр., 09:30 ч алт.вр.

– Няма нужда – рече меко Пори, като тъмното му, покрито с белези лице изразяваше непреклонност, – няма повече никаква нужда от присъствието ви, мистър Лукас. Изпълнили сте гражданския си дълг. Сега се приберете в жилището ви. Един от подчинените ми ще се погрижи да стигнете в безопасност до него.

Джон огледа центъра за управление, няколкото войници, които се намираха в него, вдигнали предпазителите на пушките си, с очи, непрестанно следящи бодрата смяна оператори, които обслужваха оборудването. Другите бяха поставени под охрана за нощта. Понечи да даде нареждания на шефа на компютърния отдел, но замръзна на място, когато един войник реагира с добре премерено движение, с глухо стържене на броня и вдигната пушка.

– Мистър Лукас – обади се Пори, – хората, неспазващи заповеди, ги разстрелват.

– Уморен съм – отвърна нервно той. – Радвам се, че мога да си вървя. Нямам нужда от ескорт.

Пори посочи с ръка вратата. Един от охраната край нея отстъпи леко встрани, застанал в очакване. Джон излезе и войникът тръгна подире му, после се изравни с него в коридора – нежелан спътник. Минаха покрай други войници, които стояха на пост из тихото, изплашено от бунта първо синьо ниво.

Още кораби от Флотата влязоха в док. Бяха се приближили, свивайки периметъра, накрая бяха решили да кацнат на станцията. Това му се струваше военно безумие, риск, който не разбираше. Риск на Мазиян. Вече и негов, риск на Пел, тъй като Мазиян се бе върнал.

Може би – установи, че му е трудно да го повярва – Съюзът наистина бе претърпял голямо поражение. Навярно имаше неща, които се пазеха в тайна. Вероятно превземането от страна на Съюза щеше да се забави. Но Лукас се безпокоеше, най-вече от мисълта, че Мазиян би могъл да продължи да властва тук дълго.

Изведнъж от асансьора на първо синьо ниво пред тях излязоха войници – войници, които носеха други отличителни знаци. Те го пресрещнаха, подадоха лист хартия на ескортиращия го.

– Идвате с нас – нареди един от тях.

– Имам нареждане от капитан Пори... – възрази Джон, но друг го сръга с дулото на пушката си и го насочи към асансьора.

„Европа“, пишеше на емблемите им. Войници от „Европа“. Мазиан бе пристигнал.

– Къде отиваме? – попита той изплашено, когато изоставиха войника от „Африка“. – Къде отиваме?

Не получи отговор. Тормозеха го умишлено. Знаеше къде отиват. Опасенията му се оправдаха, когато, след като излязоха от асансьора, го поведоха по коридора на девето синьо ниво, навън на доковете, към осветения ръкав за достъп до кораб, намиращ се в док.

Никога не се бе качвал на борда на боен кораб. Въпреки огромните си външни размери, отвътре изглеждаше претъпкан като товарен. Предизвикваше клаустрофобия у него. Пушките в ръцете на войниците зад гърба му не действаха по-успокояващо и всеки път, когато се поколебаеше – да свие наляво или да влезе в асансьора – беше побутван с дулата им. Умираще от страх.

Те знаеха, продължаваше да си мисли Джон. Опитваше се да се убеди, че това бе военна учтивост, че Мазиан бе решил да се срещне с него като нов управител на станцията, че Мазиан искаше да го блъфира или да го принуди за нещо. Но тук можеха да направят с Лукас каквото си поискат. Можеха да го изхвърлят в космоса през някой канал за отпадъци и той щеше да стане неотличим от стотиците останали тела, които сега се носеха около станцията, замръзнали, създавайки проблеми на почистващите кораби да ги съберат заедно и да ги отстранят по-надалеч. Нямахше да има никакво значение. Опитва се да си възвърне присъствие на духа, като си даде сметка, че или щеше да оцелее благодарение на него, или изобщо нямаше да го бъде.

От кабината на асансьора го гласнаха в коридор, пазен от войници, после в помещение, доста по-широко от обикновените, в което имаше празна кръгла маса. Накараха го да седне на един от столовете край нея и останаха да чакат, подпрели пушките в сгъвките на ръцете си.

Мазиан влезе в залата, облечен в тъмносиня униформа без никакви знаци, с измъчено лице. Лукас се изправи на крака в знак на уважение. Конрад Мазиан му махна с ръка да седне отново. Пристигнаха и други, които заеха местата си около масата – офицери от „Европа“, но никой от капитаните. Погледът на Джон се местеше от един на друг.

– Изпълняващ длъжността станционен управител – рече спокойно

Мазян. – Какво, мистър Лукас, се случи с Анджело Константин?

– Мъртъв е – отвърна Джон, като се опита да потисне всякаква реакция, която не би изглеждала невинно. – Бунтовници са нападнали офисите на станцията. Убили са него и целия му персонал.

Мазян просто го гледаше абсолютно безучастно. Лукас се изпоти.

– Смятаме, че може да е имало заговор – продължи Джон, като се опитваше да отгатне мислите на капитана. – Нападението на други офиси, отварянето на вратата на И-зоната, съвпадането по време на всичко. Правим разследване.

– И какво открихте?

– Все още нищо. Подозираме, че на станцията има агенти на Съюза, които са се промъкнали някак си при обработването на бежанците. Някои са били пуснати навън, може да са имали приятели или близки, останали в И-зоната. Чудим се как са могли да установят контакт. Допускаме, че някои от пазачите може да са им били съучастници... замесени в контрабанда.

– Но досега не сте открили нищо.

– Засега не.

– И скоро няма да откриете, така ли, мистър Лукас?

Сърцебиенето му се ускори. Опитваше се да не покаже страха си върху лицето, надяваше се, че успява.

– Извинявам се за положението, капитане, но имаме доста работа, да се справим с бунта, с щетите, нанесени на станцията... Накрая изпълнявахме заповедите на вашите капитани Малори и...

– Да. Хитро решение, начинът, който използвахте, за да изпразните коридорите от бунта. Но по това време той се бе поуспокоил вече, нали? Доколкото разбрах, хора от И-зоната са били допуснати в главния сектор.

На Лукас му бе трудно да диша. Настъпи продължително мълчание. Не намираше думи. Мазян даде знак на един от пазачите край вратата.

– Намираме се в криза – рече Джон, просто за да запълни ужасното мълчание. – Може да съм действал своеволно, но ни се удаде възможност да овладеем опасно положение. Да, споразумях се със съветника от тази зона, който – поне така смятам – не бе замесен в нещата, но чийто глас можеше да ги успокои... Нямахме никой друг, който...

– Къде е синът ви, мистър Лукас?

Той опули очи.

– Къде е синът ви?

– Навън в мините. Изпратих го с един влекач на къси разстояния да

направи обиколка на мините. Той добре ли е? Чували ли сте нещо за него?

– Защо го изпратихте там, мистър Лукас?

– Честно казано, за да го махна от станцията.

– Защо?

– Защото в последно време бе поел управлението на офисите на станцията, докато аз се намирах на Тамдолу. След три такива години предаността, подчинението и комуникациите в офисите на фирмата тук бяха поставени под въпрос. Помислих, че краткото му отсъствие може да пооправи нещата. Освен това исках в офисите в мините да има някой, който да поеме управлението, ако се прекъснат комуникациите. Така че беше ход на фирмената политика. По вътрешни причини, както и от гледна точка на сигурността.

– А не за да се компенсира присъствието на станцията на човек на име Джесад?

Сърцето му за малко да спре. Поклати спокойно глава.

– Не знам за какво говорите, капитан Мазиян. Ако бъдете така добър да ми кажете източника на тази ваша информация...

Мазиян направи знак и някой влезе в залата. Джон вдигна очи и видя Бран Хейл, който избягваше погледа му.

– Познавате ли се? – попита Мазиян.

– Този мъж бе уволнен от Тамдолу за лошо управление и метеж – каза Лукас. – Проучих досието му по-назад и го наех. Опасявам се, че може погрешно да съм му оказал доверие.

– Мистър Хейл се обърна към „Африка“ с намерение да се запише доброволец. Твърдеше, че разполага с определена информация. Но вие напълно отричате да сте познавали мъж на име Джесад.

– Нека мистър Хейл говори само за своите собствени познати. Това е скалъпена история.

– А някой си Кресич, съветник от И-зоната?

– Както вече ви обясних, мистър Кресич беше в главното управление.

– Както и въпросният Джесад.

– Може да е бил някой от охраната на Кресич. Не съм се интересувал от имената им.

– Мистър Хейл?

Бран Хейл погледна мрачно.

– Поддържам версията си, сър.

Мазиян кимна бавно, внимателно извади пистолета си. Джон се

дръпна назад от масата, но пазачите зад гърба му го натиснаха обратно на стола му.

– Къде е Джесад? Как установихте контакт с него? Къде може да е отишъл?

– Тази измислица на Хейл...

Съвсем ясно се чу свалянето на предпазителя на пистолета.

– Бях заплашен – въздъхна Джон. – Принуден бях да сътруднича. Те бяха хванали човек от семейството ми.

– Затова им дадохте сина си.

– Нямах избор.

– Хейл – обърна се Мазиян, – вие, вашите спътници и мистър Лукас може да отидете в съседното помещение. Ще запишем разговора ви. Ще ви оставим да уредите насаме спора си с мистър Лукас и когато свършите, доведете го обратно.

– Не! – възрази Джон. – Не. Аз ще ви дам информацията, ще ви кажа всичко, което знам.

Мазиян махна с ръка да излязат. Лукас се опита да се задържи за масата. Мъжете зад гърба му го изправиха на крака. Той се съпротивляваше, но те го изведоха навън в коридора. Там беше целият екип на Хейл.

– Добре ще ви служат и на вас – извика Джон в посока на залата, в която офицерите от „Европа“ продължаваха да седят. – Вземете го и той ще ви служи по същия начин. Той лъже!

Хейл го хвана за ръката и го тикна в стаята, която бе подготвена за тях. Другите също се набутаха вътре. Вратата се затвори.

– Ти си луд – рече Лукас. – Ти си луд, Хейл.

– Вие загубихте – отвърна Бран.

3

Търгарски кораб „Крайт на предела“ в дълбокия космос: 22:00 ч станд.вр., 10:00 ч алт.вр.

Мигането на светлините, шумът на вентилаторите, включването от време на време на комсьобщения от други кораби – всичко това й се струваше познато като в сън, сякаш Пел никога не бе съществувала, сякаш се намираще отново на „Естел“ и хората около нея можеха да се обърнат и да види познати лица които знаеше от детинство. Елена се

проправи път през натоварената от работа кабина за управление на „Краят на предела“ и се пхна в нишата под висящ отгоре пулт, за да вижда по-добре сканера. Усещанията ѝ бяха все още замъглени от седативите. Притисна с ръка корема си, чувствайки непривично повдигане. Скокът не бе причинил нищо на бебето, не би трябвало. Търгарите бяха доказали това неведнъж – търгарските жени със здраво телосложение и привикналост към натоварвания от самото им раждане. Девет десети се дължеше на нерви, а седативите не бяха толкоз силни. Нямаше да изгуби детето, дори нямаше да си го помисли. След малко пулсът ѝ се успокои от кратката разходка от главната зала дотук, вълните на повдигане утихнаха. Забеляза, че на сканера се появи още една мигаща точка. Търгарите пристигаха в нулевата точка по инерция, така, както бяха напуснали Пел, после се опитваха да наберат цялата възможна скорост в реално пространство, за да се измъкнат напред от новопрстигащите, които се изливаха като прилив на плаж. Достатъчно бе само някой да надвиши минимума, някое забързано говедо да се появи в реалното пространство твърде близо до нулевата точка, за да престанат всички – те и новодошлият – да съществуват по какъвто и да е разумен начин, разпокъсани на парчета тук и там. Елена винаги бе смятала подобна съдба за особено неприятна. Още няколко минути щяха да продължат да се носят, изправени пред съвсем действителната възможност за такъв край.

Все повече и повече търгарите обаче продължаваха да пристигат, като си намираха по разумен начин място в това убежище. Възможно бе да са изгубили неколцина при преминаването през зоната на битката, но Елена не можеше да прецени.

Обзе я нов пристъп на повдигане. Дойде и отмина. Тя преглътна няколко пъти спокойно, твърдо решила да го пренебрегне, хвърли завистлив поглед към Нейхарт, който бе оставил управлението на кораба на сина си и се приближи до нея.

– Имам предложение – каза Елена между преглъщанията. – Дайте ми отново комканал. Няма да бягаме оттук. Погледнете само какво ни следва, капитане. Голяма част от търгарите, които някога са правили товарни курсове между станции на Компанията. А ние сме много, нали? И ако пожелаем, можем да станем още повече.

– Какво имате намерение да направите?

– Да се противопоставим и да защитим собствените си интереси. Да започнем да си задаваме не особено приятни въпроси, преди да се пръснем оттук. Загубихме станциите, които обслужвахме. Така че нима ще се оставим на Съюза да ни погълне, да ни командва, защото сме станали

старомодни в сравнение с техните чисти нови кораби на централизирано подчинение? А тази мисъл може да се загнезди в главите им, ако отидем при тях да молим за лиценз да обслужваме техните станции. Но докато положението не е ясно и сигурно, все още имаме право на избор и на глас и се обзалагам, че някои от тъй наречените съюзарски търгари също могат да прозрят какво ги очаква не по-зле от нас. Ние можем да спрем търговията, можем да изолираме всички планети, всички станции. Половин век ни лашкат насам-натам, Нейхарт, половин век представяваме лесна плячка за всеки военен кораб, който не е в настроение да съблюдава нашия неутралитет. И какво ще получим, след като военните заграбят всичко? Ще ми предоставите ли комканал?

Нейхарт остана замислен известно време.

– Ако тази работа се вкисне, Куен, вестта кой кораб е вдигнал глас за нея ще се разнесе надлъж и нашир. Ще си имаме неприятности.

– Знам го – рече тя. – Но продължавам да искам да го направя.

– Може да използвате комстанцията, ако желаете.

4

Пел: синият док, на борда на „Норвегия“: 24:00 ч станд.вр., 12:00 ч алт.вр.

Сигни се обърна, без да може да намери покой, и се натъкна на спящо тяло, на рамо, на неподвижна ръка. В полусънното си объркване за момент не можа да си спомни кой беше това. Граф, реши тя накрая. Граф. Намести се удобно до него отново. Заедно бяха излезли в почивка. Задържа известно време очите си отворени, насочени към тъмната стена отсреща, към редицата шкафове, видими под звездната светлина на лампата отгоре – не й харесваха картините, които виждаше върху клепачите си, нито останалата в ноздрите ѝ смрад на смъртта, която не можеше да измие.

Държаха Пел. „Атлантик“ и „Пасифик“ обикаляха самотно, патрулирайки заедно с всички ездачи на Флотата, така че можеха да си позволят да поспят. Искрено ѝ се искаше „Норвегия“ да бе избрана за патрул. Горкият Дей Джанц беше поел командването на доковете и спеше в предния проход, ако изобщо можеше да заспи. Войниците ѝ бяха пръснати из доковете, обзети от мрачно мисли и чувства. Равносметката от седемнайсет ранени и девет убити в бунта на И-зоната не подобри

настроението им. Щяха да стоят на пост една смяна, после да почиват, и да продължават да се въртят така. За по-нататък Сигни не правеше планове. Корабите на Съюза щяха да дойдат, когато го сторят, и Флотата щеше да реагира, както го правеше при ситуации, в които шансовете й не бяха по-добри от сега – да стреля по достижимите цели и да си запазва свобода за други варианти на действие колкото се може по-дълго. Решението бе на Мазиян, не нейно.

Накрая склопи очи, застави се да поеме спокойно дъх. Граф се размърда до нея, притихна отново – приятелско присъствие в мрака.

5

Пел: първо ниво на синия сектор, номер 0475: 24:00 ч станд.вр., 12:00 ч алт.вр.

– Тя спи – рече Лили.

Сатина пое дъх и обгърна с ръце коленете си. Бяха доставили удоволствие на Слънцето-неин-приятел. Сънуващата бе плакала от радост, когато бе чула новините, донесени от Синия зъб – че Константин-мъж и неговият приятел бяха в безопасност. Толкова, толкова страхопочитателна бе гледката на сълзите върху това спокойно лице. Сърцата на всички хайза бяха свити от болка, докато разберат, че сълзите са от радост. Такава топлина бе изпълнила тези тъмни и красиви очи, че всички се бяха прилижили да я видят. „Обичам ви – бе прошепнала Сънуващата. – Обичам ви всичките.“ После беше добавила: „Пазете го!“

Накрая се бе усмихнала и заспала.

– Блясък-на-слънце-през-облаци! – побутна Сатина Синия зъб и той, който през това време старателно се чистеше, напразно опитвайки да приведе в по-добър вид козината си от уважение към туй място, се обърна към нея. – Ти връща там, отива и държи очи върху този млад Константин-мъж. Хайза от Тамгоре са други, но ти си много бърз, много умен ловец от Тамдолу. Ти гледа него, идва и отива.

Синия зъб хвърли неуверен поглед към Стария и към Лили.

– Добре – съгласи се Лили. – Добри, силни ръце. Върви.

Той се изправи скромно като млад мъжкар, но другите му сториха път. Сатина го изгледа с гордост, че дори особените стари го оценяваха така. И наистина имаше защо – нейният приятел имаше доста трезв и здрав разум. Той докосна Стария, Лили, докосна нея, после тихо се

отдалечи, напускайки събралите се.

А Сънуващата продължаваше да спи в безопасност, обградена от хайза, въпреки че за втори път хора се бяха били с хора и стабилният свят на Тамгоре се бе разлюлял като листо върху вълните на реката. Слънцето бдеше над нея и звездите все така светеха около тях.

ГЛАВА ШЕСТА

Тамдолу: 11.10.52 г., местен ден

Камионите се придвижваха бавно и трмаво през откритото пространство, напуснати, пропаднали куполи, празни кошари и най-вече сред мълчанието на компресорите, което разказваше историята на изоставянето. База номер едно. Първият от лагерите след основната база. Вратите на шлюзовете се люлееха свободно, без да са закрепени, под слабия вятър. Изморената колона поизостана, като всички оглеждаха този пейзаж на отчаянието. Емилио също го наблюдаваше с болка в сърцето – място, където с негова помощ бяха изградили база. Нямаше следа някой да е останал тук. Запита се докъде ли хората от лагера бяха стигнали надолу по пътя и как се чувстваха.

– Хайза и тук ли наблюдава? – попита той Скокливеца, който почти единствен от всички хайза все още вървеше с колоната, край него и Милико.

– Ние очи вижда – отвърна Скокливеца, което му каза по-малко, отколкото му се искаше да разбере.

– Мистър Константин – приближи се изотзад някакъв мъж, един от И-работниците, настигна го и тръгна редом с него. – Мистър Константин, трябва да починем.

– Като отминем лагера – обеща той. – Не трябва да оставаме на открито по-дълго, отколкото е необходимо, нали така? Като подминем базата.

Мъжът се отдръпна и остави другите да минат, докато с него не се изравни собствената му група. Емилио потупа уморено Милико по рамото, ускори крачка, за да настигне двата транспортъора начело на колоната. Задмина единия наред поляната, застигна другия, когато излязоха на пътя към следващия лагер, привлече вниманието на шофьора и му направи знак да спре след половин километър. Тогава остана на място и пропусна движещата се колона, докато Милико не стигна до него.

Даде си сметка, че някои от по-възрастните работници и децата можеха да са на края на силите си. Дори вървенето с дихатели стигаше до границата на усилията, които можеха да направят в продължение на толкова много часове. Те непрестанно спираха за почивка и молбите станаха все по-чести и по-чести.

Започнаха да изостават все повече, някои от тях Емилио дръпна съпругата си настрана и взе да следи движението на върволицата от хора.

– Малко по-напред спираме за почивка – каза той на всяка група при преминаването ѝ. – Вървете, докато стигнете там.

След време се видя краят на колоната, влачеща се нишка от пешеходци. По-възрастните крачеха бавно, търпеливо, с твърдоглава упоритост, и двама от служителите, които вървяха най-отзад.

– Има ли някой изостанал? – попита Емилио и те поклатиха глави.

Изведнъж видя, че от противоположния край на колоната към него се приближаваше по лакатушещия път друг служител, като притичваше и се буташе във вървящите, от чиито редици се изля порой от въпроси. Емилио хукна напред да пресрещне човека, следван по петите от Милико.

– Установиха комвръзка – рече задъхано бягащият и Константин продължи да тича нататък по скосения край на шосето, следвайки закритите от дървета извивки, докато не видя камионите и струпалите се около тях хора. Заобиколи последните стволоче и си проби път през тълпата, която се раздели, за да го пропусне до най-предния камион, където край комстанцията и генератора седеше Джим Ернст. Покатери се на платформата между багажа, балите и най-възрастните, които не бяха вървели, промъкна се до мястото, където седеше Ернст. Замръзна на място, когато Джим се обърна към него, все така продължавайки да притиска до ухото си с една ръка слушалката, и го погледна с очи, които не обещаваха друго, освен болка.

– Мъртъв е – рече Ернст. – Баща ти... Има бунт на станцията.

– А майка ми и брат ми?

– Нито дума за тях. Не се споменава нищо за други жертви. Това е военно съобщение. От Флотата на Мазиян. Искат да се свържат с нас. Да им отговора ли?

Потресен, той пое дъх, като долови мълчанието на струпаната наоколо тълпа, на хора, вперили поглед в него, на неколцината възрастни жители от И-купола върху самия камион, които го гледаха със сериозни очи като на тамдолски статуи.

Още някой се качи върху каросерията на камиона и се приближи с клатушкане, обгърна го с ръка. Милико. Беше й благодарен – потръпна леко от изтощение и със закъснял ужас. Беше го очаквал. Това бе само потвърждение.

– Не – каза той. – Недей да отговаряш.

Сред тълпата се разнесе мърморене.

– Не се споменава нищо за други жертви – извика Емилио, като гласът му бързо затихна. – Ернст, кажи им какво си чул.

Джим се изправи и им разказа. Константин притисна Милико до себе си. Родителите и сестра й се намираха горе на станцията, братовчеди, чичовци и лели. Хората от рода Дий можеха да оцелеят или със същия успех можеха да умрат, без това да се отбележи в новините. За тази фамилия имаше по-голяма надежда. Тя не бе на прицел като рода Константин.

Флотата бе завзела властта, бе наложила военен режим, И-зоната... Ернст се поколеба и побърза да продължи, застанал пред вдигнатите погледи на всички наоколо – ...И-зоната се бе разбунтувала и бе пресекла бариерите с цената на масова разруха и жертви както от страна на стационарните, така и на бежанците.

Един от старците от И-купола плачеше. Навярно, замисли се с болка Емилио, те също имаха близки, за които да се безпокоят.

Огледа застаналите долу редица след редица сериозни лица, собствените си служители, работниците, И-хората, групичката хайза. Никой не помръдна. Никой не каза нищо. Чуваше се само вятърът в листата над главите им и ромонът на реката отвъд дърветата.

– Така че те ще дойдат тук – каза той, като се опита да задържи гласа си равен, – ще се върнат тук и ще поискат от нас да им отгледаме нови реколти, да обслужваме мелниците и кладенците. Компанията и Съюзът ще се нападат и отстъпват, но вече тяма да има Пел, не и в техните ръце, когато всичко, което произведем, може да бъде иззето за напълване на складовете им. Ако нашата собствена Флота слиза тук и ни кара да работим под дулата на пушките, какво ще правим, когато след нея се появи Съюзът? Ами ако поиска от нас да работим повече, после още повече, и никой от нас вече няма думата за нищо, което става на Тамдолу? Върнете се, ако желаете, работете за Пори, докато не го измести Съюзът. Аз обаче ще продължа нататък.

– Накъде, сър? – обади се момчето, чието име бе забравил – същото, което Хейл бе тормозил в деня на метежа. Майка му беше с него, в обсега на ръката му. Не беше предизвикателство, а само въпрос.

– Не знам – призна Константин. – Където хайза ни покажат, че може да сме в безопасност, ако изобщо съществува такова място. Където да живеем. Където да се окопаем и да живеем. И да отглеждаме реколти за себе си.

Из редиците плъзна шепот. Страх – страхът винаги представляваше обратната страна на нещата за тези, които не познаваха Тамдолу, страх от обстановката, от местата, където хората бяха малцинство. Хора, които не се смущаваха от хайза на станцията, започваха да се плашат от тях из свободните земи, където хората бяха зависими, а хайза – не. Изгубен дихател, повреда – от такива неща на Тамдолу се умираше. Гробището край основната база се бе разширило заедно с разрастването на лагера.

– Нито един тамдолец досега не е наранил човек! – повтори той. – И то въпреки нещата, които сме им направили, въпреки факта, че тук ние сме чужденците.

Слезе от камиона, стъпи в оформилите се коловози на пътя, вдигна ръце, за да поеме Милико, знаейки, че тя поне ще е с него. Тя скочи и не попита нищо.

– Можем да ви настаним в лагера, който подминахме – рече Емилио. – Поне това можем да сторим за вас, за онези от вас, които желаят да опитат късмета си с Пори. Ще ви включим компресорите.

– Мистър Константин!

Вдигна поглед и видя една от най-възрастните жени, която седеше отзад на камиона.

– Мистър Константин, аз съм твърде стара, за да работя така, както ни караха. Не искам да остана тук.

– Някой желае ли да се върне? – попита един от И-ръководителите. – Трябва ли да пращаме обратно камионите с някои от вас?

Настъпи мълчание. Поклащане на глави. Емилио ги изгледа, повечето бяха просто уморени.

– Скокливецо! – викна той, като насочи поглед към един от хайза, застанали в края на гората. – Къде е Скокливеца? Имам нужда от него.

Тамдолецът изскочи между дърветата и се спусна по склона на хълма.

– Вие идва – извика Скокливеца, като посочи нагоре към хълма и дърветата. – Всички идва сега.

– Уморени сме, Скокливецо. И нещата в камионите са ни необходими. Ако отидем натам, няма да можем да вземем камионите, а някои от нас не могат да вървят. Някои са болни, Скокливецо.

– Ние носи болни, много, много хайза. Ние краде добри неща от

камиони, учи нас добре, Константин-мъж. Ние краде за вас. Вие идва.

Емилио погледна назад към останалите, към смаяните и изразяващи съмнение лица.

Хайза ги заобиколиха. От гората заизлизаха все повече от тях, дори някои заедно с малките, които хората рядко виждаха. Това бе израз на доверие – че те ги доведоха сред тях. Цялата група го усети навярно, защото никой не възрази. Помогнаха на възрастните и неразположените да слязат от камионите. Яки млади хайза направиха носилки за тях, сплели ръце. Други започнаха да разговарват запасите и оборудването.

– Какво ще правим, ако ни проследят със сканер? – измърмори недоволно Милико. – Трябва да намерим по-дълбоко прикритие, и то бързо.

– Ще им е нужен доста чувствителен сканер, за да различат хора от хайза. Може би няма да решат, че си заслужава да тръгнат подир нас, поне засега.

Скокливеца се приближи до него, хвана го за ръката и сбръчка нос в тамдолското съответствие на смигване.

– Ти идва заедно.

Не бяха в състояние да изминат дълъг път, независимо колко новините им бяха вдъхнали силата на страха. След леко изкачване нагоре по хълма и после спускане в горите и папратите всички започнаха да се задъхват, а някои, които бяха тръгнали сами, вече се налагаше да ги носят. А подир още малко самите хайза започнаха да намаляват ход. След известно време, когато броят на хората, които трябваше да пренасят, стана по-голям, отколкото можеха да се справят, тамдолците решиха да спрат и се излегнаха в папратите да спят.

– Намери прикритие, Скокливецо! – настоя Емилио. – Корабите ще ни видят, а това не е хубаво.

– Спи сега – рече Скокливеца, като се сви на кълбо и нищо повече не можеше да помръдне ни него, ни останалите.

Константин остана да го гледа безпомощно, после вдигна очи към целия склон на хълма, по който хора и хайза бяха налягали там, където бяха оставили вързопите си. Някои се бяха завили в одеялата си, други бяха твърде изморени, за да ги разопаковат. Самият той използва своето за възглавница, като легна върху това на Милико заедно с нея, притисна я до себе си под косите лъчи на слънцето през листата. Скокливеца се сгуши до тях, сложил ръка върху него. Емилио се остави да заспи и

потъна в изморен, здрав сън.

Събуди се, разтърсван от Скокливеца, а Милико клечеше край него, подпряла ръце на коленете си. Лека мъгла бе навлажнила листата, денят вече преваляше, виждаха се облаци, от които заплашваше да завали дъжд.

– Емилио, смятам, че трябва да се събудиш. Мисля, че са дошли някои много важни хайза.

Той се претърколи на другата страна, подпря се на ръка и се изправи на колене, огледа през студената мъгла другите хора, които се надигаха навсякъде около него. Между дърветата се бяха появили някои Старите – трима хайза, чиито козини бяха доста побелели. Константин се изправи и им се поклони, което му се стори подходящо на тяхната земя и сред тяхната гора.

Скокливеца се поклони и подскочи, като изглеждаше по-сериозен, отколкото се държеше обичайно.

– Те не говори език на хора – рече Скокливеца. – Те казва идва заедно.

– Идваме – отвърна той. – Милико, разбуди всички.

Тя отиде да каже благи думи на онези, които все още спяха, и новината се понесе да обиколи всички надолу по хълма, по чийто склон уморени, леко намокрени хора се разсънваха и си събираха багажа. Пристигнаха още хайза. Гората изглеждаше като жива, изпълнена с тях, сякаш всеки ствол в нея криеше по някое кафяво тяло.

Старите се стопиха в сянката на гората. Скокливеца изчака, докато всички се приготвиха, после потегли. Емилио праметна през рамо навитото одеяло на Милико и тръгна след него.

При най-малкото накуцване на човек по пътя през влажните листа и капещи клони се появяваха хайза, готови да помогнат, хайза, които да ги хванат за ръка и да им бърбят съчувствено, дори онези, които не разбираха човешка реч. След тях дойдоха други, крадци хайза, които носеха надуваемия купол, компресорите, генераторите, храната им и всичко останало, каквото бяха успели да свалят от камионите, независимо дали самите те успяваха да разберат полезността му или не, просто като кафява върволица от насекоми грабители.

Нощта ги застигна и през по-голямата част от нея продължиха да вървят, като почиваха, когато се налагаше, точейки се през гората – хайза ги насочваха, така че никой да не може да се изгуби, – и се сгушваха близо един до друг при спиранията, за да не усещат толкова силно студа.

А веднъж в небето се разнесе гръм, който нямаше нищо общо с дъжд.

– Кацат – се предаде вестта от човек на човек. Хайза не зададоха въпроси. Острият им слух може би го бе доловил още по-рано.

Пори се връщаше. Навярно бе Пори. Щяха да изследват известно време опустошената база и да изпратят сърдити съобщения до Мазиян. Щяха да поискат информация от сканера, да решат въз основа на нея какво да предприемат и да изчакат Мазиян да си каже думата – а всичкото изразходвано време бе в тяхна полза.

Почивка и ходене, почивка и ходене, а когато започнеха да прималяват, благите хайза веднага се появяваха на място да ги доскоснат, да ги потикнат, да ги придумат. Когато спираха, беше студено и влажно, макар така и да не заваля ни веднъж. Зарадваха се на утрото, на блясъка на първите лъчи, процеждащи се през дърветата, които тамдолците приветстваха с извиване на трели, бърбене и подновено въодушевление.

Внезапно дърветата започнаха да оредяват и дневната светлина започна да става все по-ярка и по-ярка, излязоха на склона на хълм, който се спускаше към широка равнина. Далечният хоризонт се разгърна пред тях, когато стигнаха билото на малко възвишение. Хайза продължаваха напред, излизаха от гората и се спускаха в широката долина – в това убежище, даде си сметка Емилио, обхванат изведнъж от притеснение, в тази област, която хайза винаги бяха искали да остане тяхна, в която да не идват хора, широка открита площ, която да принадлежи единствено на тях, завинаги.

– Не бива – възпротиви се Константин, като се огледа за Скокливеца. Направи му умолителен жест, докато тамдолецът подскачаше весело край него. – Не, Скокливецо, не трябва да слизаме в тази гола равнина. Не трябва. Не можем, чуваш ли? Мъже-с-пушки, те ще дойдат с кораби и техните очи ще ни видят.

– Старите казват идва – заяви Скокливеца, без да спре нито за миг, сякаш това решаваше нещата без спор. Спускането вече бе започнало, всички хайза се изливаха като кафява вълна от гората, носейки със себе си хора и техния багаж, последвани от други – хора и тамдолци, насочили се към примамливата, огряна от слънцето, бледа равнина.

– Скокливецо! – Емилио спря, Милико застана до него. – Мъже-с-пушки ще ни намерят тук. Разбираш ли ме, Скокливецо?

– Аз разбира. Вижда нас всички, хайза, хора. Ние вижда тях също.

– Не можем да слезем там долу. Те ще ни убият, чуваш ли?

– Те казват идва.

Старите. Скокливеца му обърна гръб и продължи надолу по склона, извърна се отново, докато вървеше, и подкани Емилио и Милико.

Константин направи крачка, после още една, като осъзнаваше, че това бе лудост, като знаеше, че хайза вършеха нещата по свой начин, различен от човешкия. Тамдолците никога не бяха вдигали ръка срещу нашествениците в техния свят, бяха стояли, наблюдавали, това щяха да сторят и сега. Хората бяха поискали помощ от хайза и те им я бяха предложили по тяхния си начин.

– Ще поприказвам с тях – рече той на Милико. – Ще говоря с техните Стари, ще им обясня. Не можем да ги обидим, но те трябва да ни чуят... Скокливецо, Скокливецо, чакай!

Скокливеца обаче не спря, вървейки начело. Хайза продължаваха да се движат, като се спускаха по широкия тревист склон към равнината. В средата ѝ, където изглежда течеше река, се забелязваше нещо като стърчаща нагоре скала и отъпкан кръг около нея, сянка, която Емилио най-накрая различи, че бе обръч от живи тела, събрали се около странния обект.

– Там сигурно са всички хайза по реката – каза Милико. – Това, изглежда, е някакво място за среща. Някакъв вид светилище.

– Мазиян няма да го уважи, нито пък Съюзът.

Привидя му се клане, унищожение, беспомощността на хайза пред нападението. Именно тамдолците, помисли си Константин, самите тамдолци със своя благ начин на действие бяха превърнали Пел в това, което бе. На времето хората на Земята се бяха ужасили, когато бе пристигнала новината за откриването на чужди живи същества. Още тогава бяха заговорили за закриване на колониите от страх да не се намерят и други. Но на Тамдолу никога не бе имало уплаха, никога тук, където хайза идваха с голи ръце да посрещнат хората и ги заразяваха с доверие.

– Трябва да ги убедим да се махнат оттам – обърна се той към Милико.

– Аз съм с теб – отвърна тя.

– Помага вас? – запита един тамдонец, докосвайки ръката на Милико.

Тя бе започнала да куца, облегла се на Емилио. И двамата поклатаха глави и продължиха да вървят заедно, вече в самия край на потока, тъй като повечето от останалите бяха отминали напред, обзети от общата лудост, дори възрастните, носени на ръце от хайза.

От време на време през дългото спускане си почиваха, докато слънцето премина зенита, вървяха, почиваха, и пак вървяха, докато слънцето

се изтърколи надолу по небосклона и засвети отвъд ниските обли възвишения. В маската на Константин се развали цилиндър, съсипан от влагата и горската плесен, лошо предзнаменование в очите на останалите. Той се задави от прекратеното подаване на въздух, затършува за друг цилиндър, задържа дъх, докато го смени, и си постави отново маската. Продължиха да вървят, вече по-бавно, през равнината.

В далечината се издигаше онзи неясен обект с форма на риба, на колона с неправилни очертания, надвиснал над море от тела на хайза – и не само на хайза. Там имаше и хора, които станаха от местата, където бяха седели, и се насочиха към групата да я посрещнат. Сред тях беше Ито от втора база заедно с нейните служители и работници, също и Джонс от първа база с неговите хора. Те протегнаха ръце да ги поздравят, като изглеждаха не по-малко удивени от младите Константин.

– Казаха да дойдем тук – рече Ито. – Казаха, че и вие ще дойдете.

– Станцията падна – отвърна Емилио, докато потокът се придвижваше напред, приближаваше се към центъра и хайза го подканяха да върви, най-вече него и Милико. – Нямаме избор, Ито. Властта е в ръцете на Мазиан, поне тази седмица. Не мога да съм сигурен за следващата.

Ито и Джонс се разделиха с тях, останаха заедно със собствените си хора. Наоколо имаше още много други, стотици и стотици събрани тук, които стояха някак си особено сериозни, сякаш вцепенени. Константин среща Дийкън от бригадата на кладенците, Макдонълд от трета база, Хебърт и Тауш от четвърта. Но хайза го гласкаха напред и той държеше ръката на Милико, за да не бъдат разделени сред огромното гъмжило. Сега бяха заобиколени от хайза, само от хайза. Колоната се издигаше вече доста по-близо и тя съвсем не беше колона, а грамаден куп от образи като онези, които тамдолците бяха подарили на станцията, приклекли закръглени фигури и други по-високи, тела с множество лица на хайза с учудени уста и широко отворени, тържествувачи очи, загледани в небето завинаги.

Странната скулптура бе направена от хайза и изглеждаше стара. Обзе го страхопочитание. Милико забави крачка, загледана мълчаливо нагоре като него. Двамата бяха заобиколени от всички страни от хайза и Емилио се почувства изгубен, дребен и чужд пред тази величествена, древна скала.

– Ти идва – помоли го тамдолски глас и нечий пръсти хванаха ръката му – на Скокливеца, който ги заведе до самото подножие на паметника.

Там седяха Старите, най-старите измежду всички хайза, чиито лица

и рамене бяха посребрени, седяха, обградени от малки пръчки, забити в земята, пръчки с инкрустирани лица и окичени с мъниста. Константин се поколеба, нямаше желание да навлиза в този кръг, но Скокливеца ги въведе вътре, сред самата групичка на Старите.

– Сяда – покани ги Скокливеца.

Емилио и Милико се поклониха и седнаха със скръстени крака пред четиримата старейшини. Скокливеца заприказва на цвърчащия език на хайза и най-крехкия от четиримата му отвърна.

После същият този от Старите се пресегна внимателно, като се подпря на едната си ръка, за да докосне най-напред Милико, сетне него, сякаш благославяйки ги.

– Вие добре идва тук – каза Скокливеца, навярно за да преведе думите му. – Вие топло идва тук.

– Скокливецо, благодари им. Изкажи им нашата най-голяма благодарност. Но им кажи, че има опасност от Тамгоре. Че очите на Тамгоре гледат надолу към това място и че мъже-с-пушки могат да дойдат тук и да причинят болка.

Скокливеца заговори. Четири чифта очи ги гледаха с все същото абсолютно спокойствие. Един от тях отговори.

– Кораб идва Тамгоре ние глави тук – рече Скокливеца. – Идва, гледа, отива.

– Вие сте в опасност. Моля те, накарай ги да го разберат.

Скокливеца преведе. Най-старият вдигна ръка към изображенията, които се издигаха над тях, и каза нещо в отговор.

– Място на хайза. Нощ идва. Ние спи, сънува те отиват, ние сънува те отиват.

Обади се друг от Старите. Сред думите му се чу човешко име – Бенет, и още едно – Лукас.

– Бенет – повтори като ехо най-близките. – Бенет. Бенет. Бенет.

Мълвенето излезе извън рамките на кръга, понесе се като вятър сред събралото се множество.

– Ние краде храна – заяви Скокливеца с тамдоска усмивка. – Ние учи краде добре. Ние краде вас, прави вас сигурно.

– Пушки, Скокливецо! – възрази Милико. – Пушки!

– Вие сигурно. – Скокливеца замълча, за да изслуша нещо, което един Старите каза. – Прави вас име, нарича теб Той-идва-отново, нарича теб Тя-протяга-ръце. То-хе-ме, Михан-тисар. Ваш дух добре. Вие сигурно идва тук. Обичам ви. Бенет-мъж, той очи ние сънува човешки сънища. Сега вие идва ние учи вие хайза сънища. Ние обича вас, обича вас,

То-хе-ме, Михан-тисар.

Емилио не намираше какво да каже, само гледаше нагоре към огромните образи, които бяха вперили кръглите си очи към небесата. Озърна се наоколо, където струпалите се хайза се простираха сякаш до хоризонта, и за момент осъзна, че е повярвал, че е възможно, че това свръхвеличаво място може да всее страх у всеки враг, който се прилижеше до него.

Старите започнаха да припяват, песента се подхвана от близкостоящите и премина към по-далечни и по-далечни редици. Телата взеха да се поклащат в ритъм с нея.

– Бенет... – чуваше се отново и отново.

– Той учи ние сънува човешки сънища... Нарича теб Той-идва-отново.

Константин потерпери, протегна ръка и прегърна Милико, заливан от този притъпяващ съзнанието шепот, който беше като на лекото плъзване на чук по бронз, като въздишката на някакъв великански инструмент, изпълваща цялото небе на здрача.

Слънцето се скри изцяло. Изчезването на светлината предизвика настъпването на студ и вопъл от безброй гласове, които прекъснаха песента. После появата на звездите бе съпроводена от сочене нагоре с ръка, от тихи викове на радост.

– Нарича нея Тя-идва-първа – каза им Скокливеца и им представи по име една по една звездите, които острото зрение на хайза бързо забелязваше и всички ги поздравяваха като завръщащи се приятели. Върви-заедно, Идва-през-пролетта, Тя-винаги-танцува...

Песента отново оживя, звучейки по-ниско, и телата се заклатаха.

Преумората си каза думата. Погледът на Милико потъмня и Емилио се опита да я задържи, да остане буден самият той, но хайза също клюмаха и Скокливеца ги потупа, за да им покаже, че бе прието сега да се почива.

Заспа, след известно време се събуди и видя, че около тях бяха оставени храна и напитки. Константин си свали маската, за да хапне и пийне, като редуваше ядене и дишане. Малцината будни на други места се раздвижиха сред спящото множество и макар ранният час да бе подходящ за сън, се посветиха на естествените си нужди. Самият той почувства необходимост да стори същото, промъкна се надалеч през огромната, гигантска тъппа към краищата ѝ, където спяха още хора, и понатък, където хайза старателно бяха изкопали санитарни дупки. Остана известно време там, по края на лагера, докато не започнаха да идват

други. Едва тогава си възвърна чувството за време и погледна назад към каменните изображения, звездното небе и спящата навалица.

Такъв бе отговорът на хайза. Те се бяха събрали тук, бяха застанали под слънцето и звездите, казвайки на небето и на техните богове: „Вижте ни! Ние имаме надежда.“ Разбра, че се бе побъркал, и престана да се страхува за себе си, дори не и за Милико. Те очакваха някакъв сън, всички наоколо, и ако хората насочеха оръжията си към благите сънуващи на Тамдолу, нямаше да остане повече никаква надежда. Така хайза ги бяха обезоръжили в самото начало – с празни ръце.

Върна се обратно, при Милико, при Скокливеца и при Старите, като странно защо вярваше, че бяха в безопасност, по начин, който нямаше нищо общо с живота и смъртта, че това място тук съществуваше от векове и чакаше много по-отдавна, още преди да дойдат хората, загледа-но в небесата.

Настани се до Милико, легна и погледна звездите, като разсъждава-ше върху шансовете си.

А на сутринта от небето се спусна кораб.

Сред десетките хиляди хайза не настъпи паника. Тя не обхвана и хората, които седяха сред тях. Емилио се изправи, хванал Милико за ръка, и проследи приближаването на кораба – планетна сонда, която кацна доста по-нататък в равнината, където успя да намери свободно пространство.

– Трябва да отида да говоря с тях – предаде той на Старите с помощта на Скокливеца.

– Не говори – отвърна му по същия начин Най-стария. – Чака. Сънува.

– Чудя се – забеляза спокойно Милико – дали наистина биха искали да завладеят цялата планета, като се има предвид положението им горе на станцията.

Други хора също се бяха надигнали на крака. Константин седна отново със съпругата си и постепенно всички събрали се настаниха пак на земята, седнаха и зачакаха.

След доста дълго време се чу далечният звук на високоговорител.

– Тук има хора – прогърмя през равнината металният глас. – Ние сме от къстосвача „Африка“. Молим този, който е поел командването, да излезе напред и да се представи.

– Недей! – помоли го Милико, когато Емилио се размърда да стане. – Могат да те застрелят.

– Могат да стрелят и ако не отида да говоря с тях. Право в тълпата

наоколо. Държат ни в ръцете си.

– Емилио Константин там ли е? Имам новини за него.

– Знаем новините ти – измънка той и хвана ръцете на съпругата си, когато тя се опита да се изправи. – Милико, имам една молба към теб.

– Не.

– Остани тук. Аз ще отида. Знам какво ще поискат – базата да заработи отново. Ще оставя тук онези, които няма да се чувстват добре под режима на Пори, а това са повечето от нас. Имам нужда от теб – да бъдеш с тях, за да ги ръководиш.

– Просто извинение.

– И да, и не. За да движиш нещата тук. Да водиш война, ако се стигне дотам. Да останеш с хайза и да ги предупреждаваш, да държиш чужденците настрана от този свят. На кого друго бих могъл да поверя всичко това? Кого друго ще разберат хайза така, както теб и мен? Някой от работниците ли? – Поклати глава, погледна я в тъмните очи. – Има начин да се борим. Както го правят тамдолците. Аз ще се върна с Пори, ако поискат именно това. Но нима мислиш, че бих искал да те зарежа така? Кой друг обаче би могъл да върши работата тук? Направи го заради мен.

– Разбирам те – отвърна тя дрезгаво.

Константин се изправи, Милико го последва, прегърна го и го целуна толкова продължително, че му стана още по-трудно от преди да я остави. Но сетне тя го пусна. Той извади пистолета от джоба си и ѝ го подаде. Можеше да дочуе отново рева на високоговорителя. Призоваваха ги, повтаряха съобщението.

– Всички служители при мен! – извика Емилио към струпалите се. – Предайте нататък. Търся няколко доброволци.

Викът му се повтори надалеч. Служителите започнаха да се приближават, идвайки от далечните краища на тълпата – от управата на първа база, от следващата, от основната. Отне им време да се съберат. Войниците, които бяха настъпили от другата страна на разстояние, от което да се чуват, изчакаха, сигурно защото можеха да видят раздвижването, а времето и силата бяха на тяхна страна.

Константин накара служителите си да обърнат гръб в тази посока и да се скупчат по-наблизо, като си даваше сметка, че може би ги държаша на прицел. Намиращите се наоколо хайза вдигнаха погледи, в кръглите им очи се забелязваше любопитство.

– Искат работна ръка – рече той меко. – И да се поправи саботажът. Единствено затова са дошли тук. Яки гърбове. Някой, който да се грижи

за доставките. Навярно ги интересува само основната база, защото не могат да използват останалите. Не мисля, че можем да поискаме от И-хора да се върнат и да понесат още от работата, която ни възложи Пори, преди да си тръгнем. Всичко е въпрос на време, на издръжливост, на присъствието на достатъчно хора от нас, така че да можем да възпрем всякакво посегателство на Тамдолу. Или може би е просто въпрос на оцеляване. Вие ме разбирате. Предполагам, че искат да попълнят запасите на корабите си, както и да вземат доставки за станцията. И докато ги получават, печелим нещо. Ще изчакаме нещата да се оправят горе на станцията и ще пестим, каквото можем. Искам най-едрите мъже от всяка група, най-силните, които могат да работят най-много и да носят най-много и които да съдържат нервите си. За да се трудят из полята и кой знае още за какво. Може би и за принудителна военна служба. Нямаме представа. Смятам, че ще имам нужда приблизително от по шейсет души от всяка база, които да вземат всичко, което могат да носят със себе си.

– Вие ще отидете ли?

Кимна. С нежелание кимнаха на свой ред Джонс и други служители.

– И аз ще дойда – обади се Ито. Всички други офицери от базите отиваха доброволци.

Емилио поклати глава при думите ѝ.

– Не и за това – каза той. – Всички жени ще останат тук под ръководството на Милико. Всички. Без възражения. Пръснете се и препредайте съобщението ми. Искам по около шейсет доброволци от всяка база. И побързайте. Онези там няма да ни чакат вечно.

Разпръснаха се, отдалечавайки се на бегом.

– Константин – рече отново металният глас. Той погледна в негова посока и различи фигурите в брони в далечината отатък насядалото множество. – Търпението ни се изчерпва.

Забави се, за да целуне още веднъж Милико, чу неспирния брътвеж на Скокливеца край него, който превеждаше на Старите. Потегли през лагера в посока към войниците. Други тръгнаха покрай седналите хайза, за да се присъединят към него.

Не бяха само служители и постоянни работници. Дойдоха и мъже от И-купола, не по-малко от останалите. Емилио стигна до края на тълпата и забеляза, че Скокливеца беше до него заедно с група от най-силните мъжкери на хайза.

– Вие не е нужно да идвате – рече им.

– Приятел – отвърна Скокливеца. И-хората не казаха нищо, но и не изразиха намерение да се върнат.

– Благодаря – продума той.

Оттук, от самия край на лагера, можеха ясно да видят войниците. Наистина бяха от „Африка“, доколкото се различаваше надписа на емблемите им.

– Константин! – обърна се по мегафона офицерът към него. – Кой извърши саботажа в базата?

– Аз го наредих – извика той обратно. – Откъде да знам дали Съюзът няма да дойде тук долу? Но той е поправим. Частите са в нас. Предполагам, че ще поискате да се върнем.

– Какво става, какво правите тук, Константин?

– Свещено място. Убежище. На картите ще видите, че е обозначено като „забранено“. Събрах екип. Готови сме да се върнем, да поправим машините. Ще оставим болните при хайза. Ще възстановим работата на основната база само ако сме сигурни, че в момента там горе наистина няма опасност от нападение. Останалите бази са просто опитни в областта на селското стопанство и не произвеждат нищо, което да ви е от полза. Екипът е достатъчен да се справи с работата в основната база.

– Пак ли ще поставяте условия, Константин?

– Закарайте ни пак в основната база и си пригответе списъците с необходимите ви провизии. Ще се погрижим да получите каквото ви е нужно, бързо и без много шум. По този начин ще бъдат защитени интересите на всеки от нас. Ще ни помагат също тамдолски работници. Ще ви дадем всичко, каквото искате.

От другата страна настъпи мълчание. Известно време никой не помръдна.

– Вземете липсващите части от машините, мистър Константин.

Емилио се обърна, направи знак с ръка. Един от неговия персонал – Хейнс, се запъти обратно, като взе със себе си още четирима от мъжете.

– Ако нещо липсва, не очаквайте да бъдем търпеливи, мистър Константин.

Не помръдна. Служителите му бяха чули закана. Това беше достатъчно. Беше застанал с лице срещу десетината войници с пушки, а отвъд тях стоеше планетната сонда, отрупана с оръжия, някои от които бяха насочени насам; до отворения ѝ люк се виждаха други войници. Мълчанието продължи доста дълго. Навярно се очакваше от него да попита за новини, да бъде сломен от шока, като разбере за убийството, за смъртта на семейството си. Изгаряше от желание да научи нещо, но

нямаше да зададе въпрос. Дори не шавна.

– Мистър Константин, баща ви е мъртъв, за брат ви се предполага, че е мъртъв. Майка ви е все още жива и се намира в охранявана изолирана зона, където е в безопасност и се грижат за нея. Капитан Мазиян ви изпраща своите съболезнования.

Гняв пламна по лицето му, ярост от мъчението. Беше поискал от хората, които щяха да отидат с него, да се владеят. Остана непоклатим като скала, докато чакаше връщането на Хейнс и останалите.

– Разбрахте ли ме, мистър Константин?

– Благодаря – отвърна той – на капитан Мазиян и на капитан Пори.

Отново се възцари мълчание. Чакаха. Накрая Хейнс и другите с него се върнаха, като доносоха голям куп оборудване.

– Скокливецо! – рече спокойно Емилио и погледна тамдолеца, който стоеше наблизко с приятелите си. – Ако ще идвате, ще е по-добре да стигнете пеш до базата. Тук има мъже-с-пушки. Хайза може да върви.

– Ходи бързо – съгласи се Скокливеца.

– Елате насам, мистър Константин.

Пристъпи напред, без да бърза, излезе пред останалите. Войниците се отдръпнаха настрана, за да охраняват приближаването им с вдигнати пушки. Отначало тихо, като лек повей, от множеството около паметника се надигна песнопение.

Усили се, докато не разтресе въздуха. Емилио погледна назад, изплашен от реакцията на войниците. Те стояха неподвижно с пушки в ръце. Навярно изведнъж се бяха почувствали нищожни въпреки броните и многото оръжия.

Пеенето продължи, истерия, среда, в която се движеха. Хиляди тела на хайза се люлееха в такт с песента така, както се бяха клатили под нощното небе.

Той-идва-отново. Той-идва-отново.

Чуха го, като приближиха кораба, чийто трюм бе зейнал, и бяха обградени от още повече войници. Този звук би разклатил дори Тамгоре, когато предадяха съобщението – нещо, което на новите собственици нямаше да се хареса да чуят. Емилио се поклащаше от силата му, като си мислеше за Милико, за избитото си семейство... Каквото беше загубил, го беше загубил, и сега отиваше с голи ръце, както правеха хайза, при нашествениците.

ЧАСТ ПЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Пел: синият док, на борда на КЗК 1 „Европа“: 29.11.52 г.

Сигни се облегна назад на стола си в заседателната зала на „Европа“, затвори за миг очи, качи краката си върху седалката на стола до нея. Мирът бе кратковременен. Появиха се Том Едгър и Едо Пори и заеха местата край масата. Малори отвори едното си око, после и другото, докато ръцете ѝ останаха скръстени върху гърдите. Едгър бе седнал зад гърба ѝ, Пори на стола до онзи, върху който бяха нейните крака. Тя изказа вяло извинения, смъкна краката си на пода и се подпря на масата, като се загледа тъпо в отсрещната стена, защото нямаше желание да води каквото и да е разговор. Кей влезе и се настани, по петите му пристигна Мика Крешов и седна на мястото между нея и Пори. „Пасифик“ на Сънг продължаваше да патрулира навън, като нещастните капитани на ездачи от всички кораби изпълняваха под негово командване непрекъснато дежурство и влизаха на смени в доковете, за да подменят екипажите си. Независимо колко дълго се проточеше обсадата, нямаше да отслабят вниманието и готовността си. Нямаше никакъв сигнал от кръстосвачите на Съюза, за които знаеха, че се намират малко по-отвън. Забелязваше се един-единствен кораб, прашинка, наречена „Чукът“, търгар, за който бяха сигурни, че не бе никакъв търгар, който висеше в края на системата и предаваше пропаганда. Беше далекообхватен влекач и можеше да скочи по-бързо, отколкото биха могли да изпратят кораб достатъчно близо, че да го поразят. Наблюдател. Знаеха, че е такъв. Можеше да има и друг кораб на име „Лебедово око“, търгар като „Чука“, който изобщо не се занимаваше с търговия, и още един, чието име не знаеха, призрак, който отново и отново се появяваше на далекообхватния сканер и после пак изчезваше и който би могъл да е съюзарски боен кораб – един или няколко. Влекачите на къси разстояния, които оставяха в системата, поддържаха работата в мините, стояха далеч от Пел и надалеч от това, което ставаше в периферията. Те бяха отчаяни търгари, които бяха загрижени за своите собствени проблеми, без да обръщат внимание на цялата мрачна обстановка, на отсъствието на далекообхватните влекачи, на флотата, която се появяваше призрачно по

границата на системата, на корабите наблюдатели, които ги държаха под око, на цялата ситуация наоколо.

Същото правеше и станцията, като се опитваше да приведе положението до нормалното в някои от своите сектори, из които се разхождаха както дежурни, така и свободни войници. Командването на Флотата беше принудено да даде отпуски. Не можеха да държат войниците или екипажите затворени на доковете в продължение на месеци, когато бяха само на едно протягане с ръка от лука на Пел, докато жилищното пространство в кръстосвачите бе спартанско и претъпкано при продължителния престой в док.

А това водеше до особени затруднения.

Мазиан влезе, безупречен както винаги. Седна. Разстла пред себе си документи на масата. Огледа се. Последно и най-дълго спря погледа си върху Сигни.

– Капитан Малори, мисля, че ще е най-добре първо да прочетете доклада си.

Тя посегна, без да бърза, към хартиите пред нея, и се изправи на мястото си по собствено желание.

– На 28.11.52 г. в 23:14 часа влязох в номер 0878 на тази станция, който представлява жилище в район с ограничен достъп, като действях въз основа на слух, стигнал до офиса ми, съпроводжана от майор Дейсън Джанц и двамайт въоръжени войници на мое подчинение. Там намерих военнотружашите лейтенант Бенджамин Гофърт и сержант Байла Майсъс, и двамата от „Европа“, и още четиринайсет други войници, които живееха в този четирисаен апартамент. Налице бяха наркотици и алкохол. Войниците и офицерите в апартаментта изразиха устно своя протест срещу влизането и намесата ни, но гражданите Майла Ертън и Томас Сентия бяха упоени до такава степен, че не бяха в състояние да се подчинят на властта. Наредих да се претърси жилището, при което бяха открити още четирима души – мъж на двамайт и четири години, мъж на тримайт и една, мъж на двамайт и девет и жена на деветмайт години, всичките цивилни, в разсъблечено състояние и със следи от изгаряния и други малтретирания, затворени в една стая. В друга стая имаше кашони, които съдържаха алкохол и лекарства, взети от стационанна аптека и съответно обозначени, както и кутия, съдържаща сто и тримайт скъпоценни предмета, и втора, съдържаща сто петмайт и осем броя лични и кредитни карти от Пел. Намерени бяха също опис, който съм прикрепила към този доклад, обхващащ по-ценните предмети, и списък на петмайт и двама членове от екипажи и военнотружашци

от Флотата, освен онези, заварени в апартамента, край чиито имена стоят записани определени скъпоценни предмети. Запознах с тези открития лейтенант Бенджамин Гофърт и поисках от него обяснение на случая. Той отговори: „Ако си искате вашия пай, няма нужда от такъв шум. Какъв дял би ви задоволил?“ Аз казах: „Мистър Гофърт, вие сте арестуван. Вие и вашите съучастници ще бъдете предадени на каританите ви за налагане на наказание. На разговора ни се прави запис, който ще бъде използван при разследването.“ Лейт. Гофърт: „Мръсна кучка! Мръсна копелдашка кучка! Кажете какво искаш!“ На този етап престанах да споря с лейтенант Гофърт и стрелях в корема му. Записът ще покаже, че оплакванията на другарите му престанаха още в същия момент. Моите войници ги арестуваха и ги отведоха без по-нататъшни инциденти на кръстосвача „Европа“, където те останаха под арест. Лейтенант Гофърт почина в апартамента, след като направи пълни самопризнания, които са добавени към доклада. Наредих вещите от апартамента да бъдат пренесени на „Европа“, което бе изпълнено. Разреших цивилните граждани на Пел да бъдат пуснати след щателно извършена идентификация, като им отправих сериозно предупреждение, че ще бъдат арестувани, ако на станцията се разчуют подробности около случая. Предадох обратно апартамента на станционната управа, след като бе напълно освободен и почистен. Край на доклада. Следват приложенияя.

Мазян не преставаше да се мръщи.

– Според вашите наблюдения лейтенант Гофърт беше ли упоен?

– Според моите наблюдения той пиеше.

Той махна леко с ръка, давайки й знак да седне. Сигни зае мястото си и се облегна назад с навъсено изражение на лицето.

– Пропуснахте да обясните какви са били по-специално вашите основания за тази екзекуция. Бих искал да ги кажете, за да имаме яснота.

– Отказ да се подчини при арестуване не само от майор от войската, но и от капитан от Флотата. Отказът му бе направен публично. Моят отговор също.

Мазян кимна леко, все още мрачен.

– Ценях високо лейтенант Гофърт и в нормалната практика на Флотата, капитан Малори, има известно разбиране, че войниците не са задължени да спазват по-строгата дисциплина на екипажите. Тази... екзекуция представлява голяма тежест за другите капитани, от които сега се иска да вземат собствени решения, като следват това най-тежко наказание. Вие ги принуждавате да поддържат вашата суровост срещу собствените си войници и екипажи. Или открито да не се съгласят с нея,

като пуснат войниците с порицание, каквото заслужава обикновено подобна дейност, и по този начин да изглеждат мекушави.

– Провинението, сър, е неподчинение на заповед.

– Така е отбелязано и именно такава ще бъде обвинението. На онези войници, за които военният съд реши, че са участвали в неподчинението, ще бъдат наложени най-строги наказания. Другите задържани ще отговарят за по-дребни провинения и ще бъдат освободени.

– Също и по обвинение в съзнателно и умишлено нарушаване на сигурността и спомагане за създаване на опасна ситуация. Аз напредвам с новата идентификационна система, сър, но старите карти все още са валидни в големи райони от станцията и лицата в този апартамент бяха пряко замесени в контрабанда на лични карти в ущърб на моите старания.

Другите възразиха с мърморене и смръщено лице на Мазиян помръкна още повече.

– Били сте изправени пред създадо се положение, в което може да не е имало друг изход, освен използвания от вас. Но искам да ви обърна внимание, капитан Малори, че има и други гледни точки, от които да се тълкува моралът в тази Флота. Например фактът, че както сред арестуваните, така и в онзи злополучен списък няма нито един от „Норвегия“. Може да се допусне, че въпросният слух ви е бил предаден преднамерено заради определени конкурентни интереси на вашите собствени войници.

– В случая не бяха замесени мои подчинени от „Норвегия“.

– Действали сте извън периметъра на вашите собствени правомощия. За вътрешната сигурност отговаря капитан Кеу. Защо той не е бил предупреден преди нахълтването?

– Защото бяха замесени войници от „Индия“. – Тя погледна Кеу право в навъсеното лице, после към другите и пак към Мазиян. – Не изглеждаше случаят да изисква особено голяма акция.

– И все пак вашите войници са се изплъзнали от мрежата.

– Те не са били замесени, сър.

За момент настъпи гробно мълчание.

– Вашите са по-добродетелни, така ли?

Сигни се наведе напред, опряла лакти на масата, и впи очи в очи с Мазиян.

– Аз не разрешавам на моите войници да преспиват на станцията и строго следя къде се намират. Така че знаех къде са те. Никой от „Норвегия“ не е замесен в контрабанда. И докато ми се държи сметка, биха

искала също да направя една забележка. Не одобрих дадената свобода на войниците в отпуск още когато тя бе предложена и настоявам да се преразгледа въпросът. Дисциплинирани войници се съсипват от работа от една страна, докато от друга им се дава твърде голяма свобода. Дръжте ги на пост, докато припаднат от умора, и ги пуснете да си развяват байрака, докато изпопадат от пиене – такава е сегашната политика, каквато аз не разрешавам на моите подчинени. Дежурствата се сменят през разумни периоди и свободното движение на войниците е ограничено до тясната ивица на доковете под прякото наблюдение на собствените ми офицери – за краткото време, за което изобщо им е разрешено. Освен това никой от „Норвегия“ не е замесен в онзи случай.

Мазиян я гледаше изпитателно. Тя наблюдаваше равномерното свиване и отпускане на ноздрите му.

– Отдавна се познаваме, Малори. Винаги сте била кървав тиран. Така ви наричат. Известно ви е.

– Напълно е възможно.

– Застреляли сте някои от собствените си войници на Ериду. Наредили сте на един взвод да открие огън по друг.

– „Норвегия“ си има норми.

Мазиян пое дълбоко дъх.

– Другите кораби също имат такива, капитане. Вашата политика може да се възприема на „Норвегия“, но отделните командвания имат различни изисквания. Да действаме независимо е нещо, което владеем отлично, което правим от много отдавна. Сега обаче аз нося отговорността да обедини отново Флотата и да заработи като едно цяло. Вече видях резултата от независимото упорство, което накара „Северен полюс“ и „Тибет“ да висят там навън, вместо да навлязат по-навътре в системата, както трябваше да им е подсказал здравият разум. Два кораба са мъртви, Малори. И ето че ми представяте ситуация, когато един кораб се държи по-различно от останалите и после извършва независимо разследване на очевидно незаконна дейност, в която е замесен всеки друг екипаж от Флотата. Говори се също така, че в онзи списък е имало втори лист, знаете ли? И че е бил унищожен. Това е морален проблем. Давате ли сметка за него?

– Осъзнавам проблема и съжалявам за възникването му. Отричам да е имало унищожена страница и съм възмутена от извода, че моите войници са били водени от завист, като са докладвали за случая. По този начин те са поставени в положение, което отказвам да приема.

– Войниците на „Норвегия“ ще спазват отсега нататък същия

график, както и останалата част от Флотата.

Сигни се облегна назад.

– Свидетел съм на политика, която ни води към метеж, а сега ми се заповядва и аз да я следвам?

– Разрушителната сила, която действа в нашата обстановка, Малори, не е дребната контрабанда, която е естествено да се зароди, която на практика се извършва всеки път, когато войниците се намират извън кораба, а допускането да има офицер и кораб, които могат да вършат, каквото си поискат, и да си съперничат с другите кораби. Такова разделение, каквото не можем да си позволим, Малори, и аз няма да го допусна, независимо под какво име се представя. Тази Флота има един главнокомандващ. Или вие ще направите опозиционна партия?

– Приемам заповедта – промърмори тя.

Гордостта на Мазиян. Свърхчувствителната гордост на Мазиян. Бяха стигнали до границата, която не биваше да се преминава, когато очите му добиеха онова особено изражение. Сви я стомахът, обзета от лудо желание да счупи нещо. Но Сигни остана спокойно на мястото си.

– Моралният проблем съществува – продължи Мазиян по-спокойно, като се отпусна назад с един от онези театрални жестове, каквито използваше за пренебрегване на нещо, за което бе решил да не спори. – Не е справедливо да го свързвам единствено с „Норвегия“. Извинете ме. Давам си сметка, че до голяма степен сте права. Но всички ние действваме при трудни обстоятелства. Съюзът е там навън. Знаем го. И Пел го знае. Сигурно войниците също го знаят, но на тях не им е известно всичко, което знаем ние, и това им опъва по нервите. Те се отдават на удоволствия както могат. Виждат, че станцията е изпаднала в тежка ситуация – недостиг, развихряща се контрабанда, най-вече враждебност от страна на цивилните. Те не са наясно с действията, които предприемаме, за да пооправим положението. А дори и да бяха, все пак остава съюзарската флота, която седи навън и чака подходящ момент за нападение. Известно е, че има наблюдател на Съюза, срещу който не можем да направим нищо. Дори движението по доковете на тази станция не е нормално. Готови сме да се хванем един друг за гушите, а не е ли точно това, на което Съюзът се надява? Че ако продължи да ни държи тук без възможност за измъкване, ние ще се скапем сами. Те не желаят да се изправят срещу нас в открита схватка – ще им струва скъпо, дори ако успеят да ни изгласкат. Но не искат да рискуват, като ни оставят да се разпръснем и да се върнем към партизанската война, защото имат Цитиана, нали? Там е столицата им, която е доста уязвима, ако някой от нас реши да я

порази на всяка цена. Те знаят какво ще ги очаква, ако ние се измъкнем оттук. Затова изчакват. Държат ни в несигурност. Надяват се, че ще се подлъжем да останем тук, като ни предлагат достъчно спокойствие, за да не мръднем. Те спекулират, вероятно събират сили, след като вече знаят къде сме. И са прави – ние се нуждаем от почивка и от убежище. Това е най-лошото нещо за войниците, но как иначе да се справим? Ние се изправени пред проблем. И предлагам да накараме съгрешилите войници да почувстват опасността, нещо, което да ги стресне и да ги убеди, че обстановката все още е напечена. Ще отидем да потърсим някои от суровините, от които има недостиг на Пел. Влекачите на къси разстояния така старателно гледат да останат встрани от пътя ни, не могат да се движат надалеч, нито бързо. А в мините има още неща, проивизии, които ги обезпечават. Ще изпратим втори кръстосвач да патрулира навън.

– След това, което се случи със „Северен полюс“... – промълви Крешов.

– С необходимите предпазни мерки. Ще държим корабите на станцията в готовност и няма да се отдалечаваме особено от тях. Има курс, който би отвел един кръстосвач близо до мините, без да излиза особено надалеч от прикритието. Крешов, вие имате забележително чувство за предпазливост, нека това е вашата задача. Съберете доставките, които са ни необходими, и им дайте някой и друг урок, ако се наложи. Малко агресивно действие от наша страна ще задоволи войниците и ще повиши самочувствието.

Сигни прехапа долната си устна, загриза я, накрая се наведе напред.

– Аз поемам доброволно тази задача. Нека Крешов остане тук.

– Не – рече Мазиян и бързо вдигна ръка да ги усмири. – Не ви подценявам, съвсем не. Вашата работа тук е жизнено необходима и вие я вършите чудесно. „Атлантик“ ще отиде да патрулира. Ще вкара в конвой няколко товарни кораба и ще възстанови транспорта до станцията. Ако трябва, взривете някой от тях, Мика. Вие знаете как да се справите. И им платете с книжни пари на Компанията.

Разнесе се всеобщ смях. Само Сигни остана кисела.

– Изглеждате недоволна, капитан Малори – обърна се към нея Мазиян.

– Стрелбата ме потиска – отговори тя цинично. – Както и пиратството.

– Друг спор за политиката ни ли ще водим?

– Преди да предприемем каквато и да е широкомащабна операция от този вид, бих искала да видя, че се прави усилие да се привлекат на

наша страна влекачите на къси разстояния, а не да се унищожават. Те ни подкрепиха срещу Съюза.

– Те не можеха да се махнат от пътя. Разликата е голяма, Малори.

– Това би трябвало да се запомни – кои от тях са били там навън с нас. Към тези кораби трябва да се подходи по друг начин.

Мазиан не беше в настроение да слуша доводите й, не и днес. Бузите му бяха доста зачервени, а очите – потъмнели.

– Нека да свърша със заповедите си, стара приятелко. Всичко това е взето предвид. Всеки търгар от тази категория ще получи специални предимства при кацане на станцията и предполагаме, че никой търгар от същата категория няма да попадне в групата на онези, които не се подчинят на заповедта ни да се придвижат насам.

Тя кимна и внимателно изтри укора от лицето си. Опасно бе човек да се противопоставя на Мазиан. Самомнението му бе ненадминато. Понякога то надделяваше над по-добрите му качества. Той щеше да стори каквото бе разумно. Винаги го правеше. Но понякога ядът му не се стопяваше, и то дълго.

– Бих искал да спомена – намеси се дълбокият глас на Пори, – че, противно на очакванията на капитан Малори да получим помощ на мястото, срещаме проблеми в операцията на Тамдолу. Емилио Константин щраква с пръсти и получава каквото поиска от своите работници там. Това ни осигурява снабдяването, което ни е нужно, и ние се примиряваме. Но той изчаква. Просто изчаква и знае, че тъкмо сега той ни е необходим. Ако докараме онези влекачи на къси разстояния на станцията, ще си имаме евентуално работа с още типове като Константин, само че те ще са тук с нас, в съседно гнездо до нашите кораби.

– От тях не може да се очаква да навредят на Пел – обади се Кей.

– Ами какво ще стане, ако някой от тях е съюзар? Много добре знаем, че те са проникнали в средите на търгарите.

– Тази възможност заслужава да се вземе под внимание – каза Мазиан. – Разсъждавах върху нея, което е една от причините, капитан Малори, да нямам сериозно желание за вербуването на онези влекачи. Те представляват потенциален проблем. Но ние се нуждаем от суровините и някои от тях не могат да се доставят от никъде другаде. Трябва да приемем нещата такива, каквито са.

– Така че да дадем пример – рече Крешов. – Да застреляме копелдака. Той е като бомба със закъснител.

– Именно сега обаче – заяви бавно Мазиан – Константин и екипа му работят по осемнайсет часа на ден – действат ефикасно, бързо, умело

и тихо. Не можем да постигнем такова нещо с други методи. Ще се занимаем с Константин, когато можем да минем и без него.

– Той знае ли го?

Пори вдигна рамене.

– Ще ви кажа с какво държим мистър Емилио Константин. Открихме място, на което са се събрали множество тамдолци и останалите хора на планетата, всички заедно, накуп. Една цел. И той го знае.

Мазиян кимна.

– Константин е дребен проблем. Имаме си по-големи грижи. И те са втората точка за обсъждане. Ако можем да се въздържим от друго нападение на нашите собствени войници, бих искал да съсредоточим вниманието си повече върху местонахождението из самата станция на хора, способни на подривна дейност, и на бегълци от персонала.

Лицето на Сигни пламна, но тя запази гласа си спокоен.

– Новата система ще влезе изцяло в употреба колкото се може по-скоро. Мистър Лукас ни помага. До тази сутрин сме идентифицирали и картотекирали 14 947 души. Системата използва съвсем нови карти и нови персонални шифри с гласов ключ за определен достъп. Бих желала да е нещо още по-добро, но устройствата на Пел не са проектирани за повече. Ако бяха, от самото начало нямаше да се сблъскват с такива проблеми със сигурността.

– Възможно ли е да сте дали карта на онзи тип Джесад?

– Не. Няма особена вероятност. Повечето или почти всички от бегълците се движат в зоните, където не се използват карти и където все още действат техните стари или крадени – поне засега. Ние ще ги открием. Разполагаме с рисунка на Джесад и със снимки на останалите. Предполагам, че след седмица или две ще започнем последната чистка.

– Но всички оперативни зони обезопасени ли са?

– Системите за сигурност в главното управление на Пел са просто за смях. Дадох препоръките си за реконструкция на центъра.

Мазиян кимна.

– Когато работниците свършат с отстраняването на щетите. А безопасността на жителите?

– Изключението, което заслужава внимание, е присъствието на тамдолци в изолирана зона на четвърто ниво в синия сектор. При вдовицата на Константин. Сестрата на Лукас. Тя е безнадежден инвалид и тамдолците са съгласни да сътрудничат във всичко, стига да е гарантирана сигурността ѝ.

– Това е слабо място – рече Мазиян.

– Имам комвръзка с нея. Тя ни помага особено много при разпрашането на тамдолците в необходимите райони. Тъкмо в момента имаме полза от нея, както и от брат ѝ.

– Докато са такива обстоятелствата – отвърна Мазиян. – Все същото условие.

Последва обсъждане на подробности, статистики, досадни въпроси, които можеха да се обменят помежду им чрез компютъра. Сигни ги изслуша с мрачно лице, чувствайки главоболие и повишено кръвно налягане, от което се разширяваха вените на ръцете ѝ, докато старателно си водеше бележки и представяше свои собствени статистики.

Храна, вода, резервни части – щяха да бъдат напълно натоварени, всички кораби, които бяха в състояние да избягат, ако се стигнеше дотам. Поправяха големите повреди и продължаваха да извършват по-дребни ремонти, които отдавна бяха отлагали по време на операцията, довела до атаката. Пълно преоборудване, докато същевременно се държи Флотата възможно най-подвижна.

Доставките представляваха най-голямата трудност. С всяка изминала седмица надеждата, че по-смелите от далекообхватните влекачи ще решат да се мярнат насам, намаляваше. Флотата разполагаше със седем кръстосвача, които държаха станция и планета, но единствено с влекачи на къси разстояния, които да ги снабдяват и от които като единствен източник да вземат някои резервни части – от запасите, които самите товарни кораби държаха на борда за собствените си нужди.

Бяха хванати в капан, под обсада, без търгари, които да им помагат, без далекообхватни влекачи, които свободно можеха да се разхождат напред-назад дори през най-тежкото време на войната. Сега вече не можеха да се надяват да стигнат до станциите край Задните звезди, на които не бе останало почти нищо ценно, които бяха във от строя, опустошени, някои вероятно изпаднали в нестабилност, тъй като отдавна, много отдавна орбитата им не е била регулирана. Бойните кораби не можеха сами да пренесат през скок тежкото оборудване, необходимо за сериозните строителни работи там. Без далекообхватните търгари Пел бе единствената функционираща станция, която им бе останала освен Сол.

Нежелани мисли обземаха Малори, докато седеше в заседателната зала, където бяха започнали да се събират редовно, откакто нещата на Пел взеха да се вкисват. Вдигаше от време на време поглед – към Мазиян, към слабото, угрижено лице на Том Едгър. „Австралия“ на Едгър действаше заедно с „Европа“ много по-често, отколкото останалите – те бяха стар, престар екип. Едгър бе вторият най-висш офицер във

Флотата, докато тя бе третият, но между втори и трети имаше огромна пропаст. Едгър никога не взимаше думата в съвета. Не се изказваше за нищо. Разговаряше насаме с Мазиян, споделяше съветите си, сякаш бе влязъл в ролята на сила от страни на трона. Сигни отдавна подозираше, че бе така. Ако в залата имаше поне един човек, който наистина знаеше какво се разиграва в съзнанието на Мазиян, това бе Едгър.

Единствената станция освен самата Сол.

Значи бяха трима, които знаеха, даде си тъжно сметка тя, и продължи да мълчи по въпроса. Бяха изминали дълъг път, за да се превърнат от Флотата на Компанията в туй сега. Щеше да е голяма изненада за онези копелета от Компанията на Земята и на станцията Сол, когато разберат, че войната е стигнала до самия праг на техния дом – когато завладееха Земята, както бяха сторили с Пел. И седем кръстосвача можеха да го направят с планета, която отдавна се бе отказала от звездните полети, която разполагаше, подобно на Пел, единствено с влекачи на къси разстояния и командваше няколко бойни кораба с обхват на действие само в системата. А по петите им щеше да дойде Съюзът. Земята бе като парник. Не можеше да се бие... и да победи.

Но нямаше да се лиши от сън заради нея. Не възнамеряваше. Все повече и повече се убеждаваше, че цялата операция около Пел се вършеше, за да бъдат заети, че може би Мазиян правеше онова, което тя бе съветвала през цялото време, като намираще работа на войниците, намираще работа дори на своите екипажи и капитани. Докато истинската операция тук бе тази на Тамдолу и туй, което предлагаше за мините и за влекачите на къси разстояния, събирането на запаси, ремонтите, пресяването на жителите на станцията за идентифициране и за хващане на всички онези бегълци, които можеха да изникнат отнякъде и да направят превзимането от Съюза лесно и евтино. Нейната работа.

Само че тук нямаше търгари, които да бъдат принудени да транспортират хора, и никой кръстосвач нямаше да се остави да се превърне в кораб за бежанци. Не можеше. Нямаше място. Не бе чудно, че Мазиян не говореше, че отказваше да коментира каквото и да е, свързано с плановете за непредвидени случаи, които под разнообразни претексти вече влизаха в действие. Сценарият се оформяше от само себе си – разрушаване на главния компютър на станцията, тъй като те разполагаха вече с всички нови кодове; хвърляне в хаос на базата на Тамдолу, като се отстрани единственият човек, който бе в състояние да я поддържа, и се избие събралото се множество от хора и тамдолци, така че тамдолците никога повече да не работят за хората; насочване на самата станция по

спускаща се орбита; а самите те щяха да хукнат към някоя точка за скок под защитния екран на влекачите на къси разстояния, които можеха да послужат единствено като навигационни пречки. Скок към Задните звезди и веднага още няколко един след друг към самата Сол...

Докато Съюзът трябваше да реши дали да спаси за себе си станция, пълна с хора, като база и да се пребори с хаоса на Тамдолу, заради който станцията би умряла от глад, дори ако ѝ се окаже помощ... Или да остави Пел да загине и да се впусне в атака, без да има подсигурен тил, като не разполага с никаква база зад гърба си, която да се намира по-близо от Викинг, на далечно, далечно разстояние от Земята.

Копеле, обърна се тя наум към Мазиан, като го изгледа изпод вежди. За него бе типично да подготвя ходовете си, изпреварвайки сериозно опозицията, и да мисли за немислимото. Той бе най-добрият. Винаги бе бил. Сигни му се усмихна, докато той им даваше сухи, точни заповеди за каталогизиране, и тя със задоволство забеляза как великият Мазиан за момент изгуби нишката на мислите си. Той си я възвърна и продължи, като от време на време поглеждаше към нея с удивление и после все по-голяма топлина.

Сега определено имаше трима, които знаеха.

– Ще бъда открита с вас – каза Малори на мъжете и жените, които се бяха събрали клекнали и прави в общата зала на долната палуба, единственото място на „Норвегия“, където тя можеше да събере по-голямата част от войниците и нищо да не ѝ пречи да ги вижда – наблъскани рамо до рамо. – Ние не им се нравим. На самия Мазиан не му харесва начина, по който ръководя този кораб. Изглежда никой от вас не е попаднал в онзи списък. Изглежда никой от нас не е замесен в контрабанда. Изглежда другите екипажи се дразнят от вас и мен и се носят слухове, че списъкът е бил променен, че случаят ми е бил донесен преднамерено заради съперничество между „Норвегия“ и останалите кораби на черния пазар... Тихо! Така че ми бяха дадени заповеди отгоре. Ще излизате в отпуск при същия режим и при същите условия като останалите войници, а също и дежурите по техния график. Няма да коментирам, само ще ви поздравя, че си вършите отлично работата, и ще ви кажа още две неща. Почувствах се поласкана от името на целия кораб за това, че нямаше нито едно име от „Норвегия“ в онзи скандал в синия сектор. Второ, искам от вас да избягвате всякакъв спор с други звена, независимо какви слухове се носят и независимо как ви предизвикват. Очевидно

тук играе особена завист, за което аз поемам лично отговорност. Явно... е, това може да не го казвам. Въпроси?

Настъпи мъртвешко мълчание. Никой не шавна.

– Вярвам, че ще предадете новините на дежурната смяна още преди аз да имам възможност да го сторя лично. Извинявам ви се, лично ви се извинявам за това, което от други изглежда се смята за несправедливост към хората под мое командване. Свободни сте.

Все още никой не помръдна. Малори се обърна кръгом и се запъти към асансьора, към основното ниво и собствената си каюта.

– Изхвърлете ги в космоса! – промърмори достатъчно ясно глас зад гърба ѝ. Тя закова на място, без да се обърне.

– „Норвегия“! – извика някой, а друг: – Сигни!

След миг целият кораб закънтя.

Тръгна отново към открития асансьор, пое дълбоко дъх на задоволство, въпреки че походката ѝ остана лека и небрежна. Да изхвърлят в космоса и Конрад Мaziан, ако някога си е мислил, че може да сложи ръка върху „Норвегия“. Беше започнала с войниците. Дей Джанц сигурно също щеше да има какво да им каже. Това, което заплашваше морала на „Норвегия“, застрашаваше живота им, застрашаваше рефлексите им, изграждани в продължение на години.

Както и нейната гордост. Нея също. Лицето ѝ все още гореше, когато влезе в асансьора и натисна бутона. Виковете, които ехтяха в коридорите, ласкаеха гордостта ѝ, която, призна на себе си Сигни, не бе помалка от тази на Мaziан. Наистина спазваше заповедите, но тя бе преценила влиянието върху войниците и нейния екипаж. Никой не можеше да ѝ дава заповеди относно това, което ставаше на „Норвегия“, вътре в самия кораб. Дори не и Мaziан.

ГЛАВА ВТОРА

1

Пел: девето ниво на зеления сектор: 6.1.53 г.

Тамдолецът отново бе с него, малка кафява сянка, което съвсем не бе необичайно за движението на девето ниво. Джош се спря в изплашения от бунта коридор, постави крак върху някаква метална отливка и се престори, че оправя езика на обувката си. Тамдолецът докосна ръката

му, сбърчка нос, като се наведе и го погледна нагоре в лицето.

– Константин-мъж добре?

– Добре е – отговори той. Беше Синия зъб, който вървеше по пети-те им почти по цял ден и успяваше да пренесе съобщения до и от майката на Деймън. – Намерили сме добро място, където да се скрием. Засега няма опасност. Деймън е в безопасност и не създава повече проблеми.

Покритата с козина силна ръка потърси неговата и пъкна в нея някакъв предмет.

– Ти носи Константин-мъж? Тя дава, казва нужда.

Тамдолецът изчезна в движението по коридора също тъй бързо, както се бе и появил. Джош се изправи, устоя на изкушението да се огледа или да погледне металния предмет, докато не се отдалечи малко по-нататък. Оказа се, че е брошка, чийто метал можеше да е истинско злато. Той я прибра в джоба си – за тях тя представляваше цяло богатство, нещо, което можеха да продадат на пазара, нещо, за което не бе необходима карта, нещо, с което биха подкупили някой, неподкупен по друг начин – като собственика на сегашното им жилище. Златото можеше да се използва и за друго, освен за бижута. Редките метали струваха колкото човешки живот – така вървеше сега цената им. А приближаваха дни, когато щеше да е нужна все по-голяма и по-голяма убедителност, за да се запази Деймън скрит. Майка му явно бе жена с доста здрав и практичен разум. Тя имаше очи и уши – във всеки тамдолец, който се промъкваше безобидно по коридорите, и знаеше тяхното отчаяние. И все пак продължаваше да предлага убежище, което Деймън не искаше да използва, защото преди всичко не желаше да предизвика претърсване на тамдолската система.

Мрежата се стягаше около тях. Зоната от използвани коридори непрестанно се стесняваше. Инсталираха нова система, нови карти и секторите, които войниците претърсваха, оставаха чисти. Онези, които се намираха в сектор, блокиран от войниците, бяха обграждани и проверявани по списъци на издирвани лица, след което им даваха новите карти – на повечето от тях. Някои просто изчезваха и толкоз. А новата система с карти засягаше все по-силно пазара, колкото повече се приближаваше. Стойността на картите и документите паднаха рязко, защото щяха да са валидни само до пълната подмяна на системата и хората започваха вече да се смущават от старите. От време на време се вдигаше тревога, безшумна, някъде в компютъра. След което на определено място идваха войници и започваха да издирват някого, когото търсеха – сякаш повечето хора в секторите с несигурни системи използваха собствените си

карти. Но войниците задаваха въпроси и проверяваха самоличности, когато ги изпратеха за целта. Държаха тези зони отворени за техните нападения, караха населението да трепери от страх и всеки да подозира другия и това служеше на целите на Мазиян.

Тази обстановка позволяваше също така на Деймън и Джош да преживяват. Предлаганата от тях услуга бе пречистването на карти и тя имаше своя определена цена в системата на черния пазар. Продавач желаше да провери стойността на откраднатата карта, нов купувач искаше да е сигурен, че картата няма да вдигне тревога в компютъра, някой се нуждаеше от банковия код, за да може да ползва наличното в сметката. В баровете и общежитията на доковете не се извършваше никаква проверка на лицата на хората и снимките в личните карти. А Деймън разполагаше с нужните кодове, за да програмира това. Джош също ги бе научил, така че работеха заедно и на никого от тях не се налагаше да обикаля коридорите твърде редовно и често. Бяха си изградили цяла научна стратегия, използваха тамдолските тунели и дори пресичаха границите на секторите – Синия зъб им бе показал как, – така че на нито един терминал на главния компютър да не могат да се засекат няколко поредни запитвания. Нито веднъж не бяха предизвикали вдигане на тревога, макар някои от картите да бяха особено опасни. Бяха добри, имаха занаят – създаден им по ирония на съдбата от Мазиян, – който им позволяваше да се изхранват, подслоняват и крият благодарение на всички защитни мерки, които пазарът можеше да осигури на безценните си оператори. В момента имаше пълен джоб с карти, като знаеше стойността на всяка от тях в зависимост от степента на осигурения достъп и наличната сума в банката. В повечето случаи в сметките нямаше нищо. Семействата на изчезналите хора бързо се бяха усетили и стационарният компютър бе започнал да уважава техните искания да се блокират сметки от достъп чрез определен код. Поне такъв бе слухът, който се носеше, и навярно бе истина. Повечето карти вече създаваха проблеми. Джош разполагаше с няколко използвани от целия куп и със сбирка от кодове за достъп. Само картите, които бяха принадлежали на хора без семейство или със самостоятелна сметка, все още можеха да се използват.

Забелязваха се обаче признаци на по-бърза промяна. Може би бе игра на въображението му, но днес коридорите на всички нива на зеления сектор изглеждаха по-пълни. Възможно бе и да е така. Всички онези, които не се осмеляваха да се подложат на идентификация и да получат нови карти, продължаваха да се струпват във все по-тясно и тясно пространство. Зеленият и белият оставаха последните отворени сектори,

но лично Джош се притесняваше в белия, като не искаше да ходи в него повече, отколкото му се налагаше. Самият той не бе чул слухове, но нещо се носеше във въздуха, нещо, което подсказваше, че ще бъде изолирана още една зона. Най-вероятно бе тя да е белият сектор.

Зеленият бе секторът с големите зали и с най-малкия брой опасни тесни или безизходни места, където решената на всичко съпротива можеше да се бие за всяка стая и за всеки коридор – ако се стигнеше до схватка. Джош си представяше, че ги очаква по-скоро друг край, когато всички проблеми на Мазиян на Пел щяха да са щателно събрани в един последен сектор. Просто можеха да взривят този сектор, да издухат в космоса всички от него, като отворят широко вратите, и те щяха да умрат без никакъв протест и без никакъв шанс.

Няколко луди глави бяха донесли скафандри – най-опасната стока на черния пазар, и се въртяха около тях, въоръжени и с див пламък в очите, като се надяваха да оцелеят противно на всякаква логика. Повечето от тях просто очакваха да умрат. В целия зелен сектор цареше атмосфера на отчаяние, докато онези, които най-накрая се бяха примирили с мисълта да бъдат хванати доброволно, се бяха прехвърлили в белия сектор. Зеленият и белият ставаха от ден на ден по-странни, като по стените им бяха изписани необичайни лозунги, някои вулгарни, други религиозни, трети патетични. Ние живяхме тук, пишеше на един от тях. И туй бе всичко.

Повечето лампи по коридорите бяха счупени, така че навсякъде цареше полумрак и станцията вече не намаляваше осветлението при алтернативната смяна за разлика от основната, тъй като би станала опасно тъмно. Имаше странични коридори, където не светеше нито една лампа и никой не влизаше в тези бърлоги, освен ако не принадлежеше към тях... или въпреки писъците си не бе завлечен там. Оформили се бяха банди, които се биеха помежду си за власт. По-слабите души се присламчваха към тях, даваха им всичко, което притежаваха, за да не им бъде сторено нищо лошо и навярно за да имат възможност да сторят лошо на други. Някои от бандите се бяха зародили още в И-зоната. Други банди бяха от жители на Пел, които се бяха образували за самоотбрана и предприемаха различни бизнес начинания. Джош се страхуваше еднакво и от двата вида, плашеше се най-вече от безразсъдното им насилие. Пусна си брада, остави косата си да порасне, ходеше прегърбен и гледаше по него да полепне колкото се може повече мръсотия, променяше леко лицето си с козметични средства – те също се продаваха на висока цена на черния пазар. Ако имаше нещо забавно в цялата тази мрачна

обстановка, то бе, че повечето от хората наоколо правеха абсолютно същото нещо, че секцията бе пълна с мъже и жени, които отчаяно се стараеха да не бъдат разпознати и които старателно отбягваха да срещнат погледите си, които непрестанно трепераха, докато вървяха по коридорите. Срещаха се такива, които налитаха и се опитваха да заплашват, ако наблизко нямаше войници. Но повечето шукаха като свели глави призраци, носеха се по коридорите с очевидната надежда никой да не викне след тях и да ги погне.

Навярно външният му вид се бе променил толкова много, че никой вече не го разпознаваше. Все още никой не бе посочил с пръст към него или към Деймън на публично място. На Пел може би се бе запазила някаква лоялност, или просто известността им на черния пазар ги предпазваше, или хората, които ги познаваха, сякаш прекалено много се страхуваха да предприемат каквото и да е било. Някои от бандите бяха свързани с черния пазар.

От време на време по коридорите минаваха войници, включително на девето ниво, които не представляваха по-рядка гледка от тамдолците, тръгнали да си вършат работата. Зеленият док все още бе отворен до самия край на белия и „Африка“, а понякога „Атлантик“ или „Пасифик“ заемаха първите му две гнезда, докато останалите кораби влизаха в синия док. Войниците влизаха и излизаха свободно през проходите за персонала край хидравличния портал между секциите в затворения край на зеления док. Войниците идваха на зеления и белия док през свободното си време или през дежурство, като се смесваха с обречените. А обречените знаеха, че единственото, което трябваше да направят, за да се измъкнат, бе да се приближат до тези войници или да отидат до входовете към прочистените зони и да се предадат. Някои не вярваха, че хората на Мазиян ще декомпресират сектора просто заради този близък и почти приятелски контакт. Войниците свободно си сваляха броните, разхождаха се наоколо, като се смееха и изглеждаха човешки, висяха по баровете – наистина бяха окупирали няколко заведения само за тях, но в други барове се смесваха и понякога поглеждаха с благосклонна усмивка на черния пазар.

Толкова по-лесно щяха да си хванат жертвите, когато им дойдеше времето, помисли си Тали. Все още имаха избор, играеха играта с войниците, изплъзваха се и се съпротивляваха. Но щеше да е достатъчно да се натисне някой бутон в главното управление, без да има личен контакт, без някой да ги наблюдава, когато умираат. Всичко щеше да бъде направено чисто и от разстояние.

Джош и Деймън правеха планове, налудничави и безсмислени проекти. Говореше се, че братът на Константин е жив. Говореха да се промъкнат нелегално на някоя от совалките, да я превземат, да слязат на Тамдолу и да се скрият в гората. Шансовете им да откраднат совалка от въоръжените войници бяха не по-големи от тези да се спуснат по въже до Тамдолу, но планирането занимаваше умовете им и им вдъхваше надежда.

По-реалистично бе, ако се опитаха да преминат през шлюзовете в пречистените зони и да си пробват късмета със свързаните с аларми врати, разпръснатите навсякъде сили сигурност, проверки на всеки ъгъл и използване на карти при всякакво движение – такъв бе начинът на живот оттатък. Дело на Малори. Бяха проучили обстановката. „Твърде много мъже-с-пушки – предупредил ги бе Синия зъб. – Техни очи студени.“

Наистина бяха студени.

Междувременно се занимаваха с черния пазар и с Нго.

Джош вървеше към бара на девето зелено ниво, но не през тунелите, водещи до коридора, към който се отваряше задната врата на заведението на Нго. Съдържателят никак не обичаше някой да използва резервния изход без причина, не искаше в голямата зала да се вижда никой, който не бе влязал през официалния вход, нито да се задейства тревога в компютъра при такъв достъп. Барът на Нго бе място, където контрабандата процъфтяваше, и като такава се стареше да изглежда по-чисто от останалите. Той бе един от двайсетината барове и увеселителни заведения по протежението на зеления док и край входа на девето ниво, които едно време се преуспяваха покрай потока от търгари. Картината се бе допълвала от поредица общезития, визорни кина, клубове и ресторанти, както и от един необичаен параклис. Сега голяма част от баровете бяха отворени, кината, параклиът и някои от общезитията представляваха изгорели черупки. Но баровете работеха, повечето подобно на Нго, също и като ресторанти, канали, по които Пел все още изхранваше населението си, а храна от черния пазар обогатяваше провизиите, които станцията се съгласяваше да доставя.

Като приближи към предната и винаги широко отворена врата на Нго, Джош се озърна внимателно на едната и на другата страна, не с издайнически погледи наоколо, а като комбинираше вървенето и оглеждането сякаш бе човек, който просто се чудеше кой бар да избере.

В очите му внезапно се мярна лице, което накара сърцето му направо да замре. Забави крачка за едва доловим миг и погледна към бара на

Маскари от другата страна на коридора, където деветото ниво се отваряше към дока. Високият мъж, който стоеше пред заведението, изведнъж се стрелна и се вмъкна вътре.

Мрак забули зрението му, изплуването на толкова ярък спомен, че Тали се препъна и забрави цялата си тактика. Бе уязвим в този момент, обхванат от паника, обърна се сяпало към входа на Нго и влезе вътре сред притъмнената светлина, гърмящата музика и мириса на алкохол, храна и немиата клиентела.

Старият съдържател лично обслужваше бара. Джош отиде до тезгяха, облегна се него и поръча една бутилка. Нго му я даде, без да поиска картата му. Всичко щеше да се уреди по-късно, в задната стаичка. Но ръката на Тали трепна, когато пое бутилката, и Нго се пресегна с бърза реакция и хвана китката му.

– Неприятности ли?

– Замалко – излъга той, а това може би не бе и лъжа. – Размина ми се. Проблеми с бандите. Не се безпокой. Никой не ме е проследил. Нищо открито.

– Дано да си сигурен.

– Няма нищо. Нерви. Просто от нерви.

Стисна бутилката и се запъти към задната част на залата, спря за миг пред вратата там, която водеше към кухнята, и изчака да се увери, че никой нямаше да забележи излизането му.

Може би бе някой от хората на Мазиян. Сърцето на Джош все още биеше лудо от срещата. Някой наблюдаваше бара на Нго. Не. Плод на въображението му. Хората на Мазиян нямаше защо да действат толкова прикрито. Отпуши бутилката и отпи от нея – тамдолско вино, евтино средство за успокояване. Гаврътна втора, по-дълга глътка и се почувства по-добре. Случваше му се да има такива пристъпи, макар и не често. Но винаги бяха лоши. Всичко можеше да ги предизвика, обикновено нещо малко и глупаво, мирис, звук, поглеждане за части от секундата по странен начин към познат предмет или незабележителен човек... Че се случи на обществено място, го притесняваше най-много. Възможно бе да привлече внимание. Може би беше. Реши да не излиза повече днес. Не бе сигурен за утре. Отпи трета глътка и вдигна за последен път очи към седящите на дузината маси, после се шмугна в кухнята, където съпругата и сина на Нго готвеха поръчките. Хвърли им бегъл поглед, получи от тях същия мълчалив отговор и се запъти към склада.

Отвори вратата ръчно.

– Деймън – рече той и завесата на гърба на шкафовете се дрпна.

От там излезе Константин и седна върху металните кутии, служещи им за мебели, под светлината на фенер с батерии, който използваша, за да избягнат строгия контрол за икономии на компютъра и неговата безпогрешна памет. Тали се приближи и се отпусна уморено край Деймън, подаде му бутилката и той отпи. И двамата бяха небръснати и изглеждаха точно като немитите, потиснати тълпи, които се събираха наоколо.

– Закъсня – каза му Деймън. – Искаш да получа язва ли?

Джош извади картите от джоба си, нареди ги по памет, направи дребни бележки с мазен молив, преди да ги е забравил. Константин му даде лист хартия и той записа особеностите на всяка една карта, през което време мълчаха.

Когато свърши, можеше да не напряга повече паметта си. Постави купа карти върху съседна кутия и се пресегна за бутилката с вино. Отпи и я остави отново.

– Срегнах Синия зъб. Каза, че майка ти е добре. Дава ти това.

Бръкна в джоба си за брошката и забеляза как Деймън я пое в ръцете си с онзи тъжен поглед, който издаваше, че тя навярно означаваше нещо много по-ценно за него, отколкото самото злато. Константин кимна мрачно и я прибра. Не говореше много за семейството си, нито за живите, нито за мъртвите, не и при такива спомени.

– Тя знае – рече Деймън, – тя знае какво ни очаква. Може да го види на екраните на визорите си, да го чуе от тамдолците... Синия зъб каза ли нещо по-определено?

– Само това, че майка ти мислела, че брошката може да ни потрябва.

– Нищо за брат ми?

– Не спомена нищо. С тамдолеца не се намирахме на място, на което можехме да разговаряме.

Деймън кимна, пое дълбоко дъх, подпря лакти на коленете си и наведе глава. Живееше заради тези новини. Когато нямаше такива, духът му падаше и той страдаше. И двамата изпитваха болка. Тали имаше усещането, че бе разтворил раната.

– Навън става напечено – съобщи Джош. – Цари голямо безпокойство. Забавих се малко по пътя, за да се послушам, но нямаше никакви новини. Всички са изплашени, но никой не знае нищо.

Константин вдигна глава, взе бутилката и изпи почти на една глътка половината от останалото вино.

– Каквото и да решим, трябва да го сторим скоро. Или да отидем в обезопасените зони, или да опитаме със совалката. Не можем да

останем тук.

– Или да си направим бърлога в тунелите – отвърна Тали.

Според него това бе единствената реалистична възможност. Повечето хора изпитваха патологичен страх от тунелите. Колкото до малцината, които биха се опитали да ги търсят там, навярно щяха да могат да ги отблъснат. Имаха оръжия. Може би щяха да са в състояние да преживеят там. Обаче не им оставаше почти никакво време за избор. Такова съществуване не бе особено примамливо. „А вероятно бихме имали късмет – каза си със съжаление Джош, като погледна Деймън, който бе забил очи в пода, потънал в собствените си мисли. – Възможно е те просто да вдигнат във въздуха цялата зона.“

Вратата на склада се отвори. Нго влезе при тях, приближи се и събра картите, прочете бележките, облиза сбърчканата си уста и се намръщи.

– Сигурен ли си?

– Няма грешка.

Нго промърмори недоволно за качеството на стоката, сякаш вината бе тяхна, тръгна да излиза.

– Нго – рече му Деймън, – чух слух, че пазарът ще премине към новите хартийки. Вярно ли е?

– Къде си го чул?

Той вдигна рамене.

– Двама си говореха отпред. Истина ли е, Нго?

– Празни приказки. Ако виждаш начин, по който можеш да бъркаш в новата система, кажи ми.

– Мисля върху това.

Нго измънка нещо на себе си и излезе.

– Наистина ли? – попита Джош.

Константин поклати глава.

– Помислих, че мога да измъкна някаква информация. Нго не иска да каже или просто няма начин някой да знае това.

– Предполагам, че е последното.

– Аз също. – Сложи ръце върху коленете си, въздъхна и вдигна поглед. – Защо не излезем да си вземем нещо за хапване? Навън няма никой, от който да се страхуваме, нали?

Споменът, който бе напуснал Джош, се върна с тъмна сила. Той отвори уста да каже нещо, но изведнъж се разнесе тътен, който разклати пода, гръм и трясък, които заглушиха викането, идващо отвън.

– Порталът! – възкликна Деймън, скочил на крака.

Продължиха да се чуват викове, истерични писъци, събаряне на столове в залата отпред. Константин се втурна към вратата на склада и Джош хукна с него. Стигнаха до задната врата на бара, където се бяха събрали Нго, съпругата и синът му, пригответи се да излязат. Нго стискахе в ръка бележника си със сделките на черния пазар.

– Не! – възрази Джош. – Чакайте, това трябва да е вратата към белия сектор. Изолирани сме, но в коридора на девето ниво имаше войници. Нямахме да оставят войници тук, ако възнамерявах да натиснат бутона...

– Интеркомът! – викна жената на Нго.

От апарата в голямата зала се чуваше съобщение. Втурнаха се в тази посока, в зоната на ресторанта, където шепа хора се бяха събрали около визора, а един грабител събираше купчина бутилки от бара.

– Хей! – ревно побеснял Нго, мъжът взе още две и побягна.

На екрана се виждаше Джон Лукас. Винаги се появяваше той, когато Мазиан искаше да направи официално съобщение на станцията. Джон се бе превърнал в скелет, в жалък скелет с хлътнали очи.

– ...се изолира – казваше Лукас. – Жители на белия сектор и други, които искат да напуснат зоната, ще бъдат пуснати да си вървят. Отидете до прохода към зеления док и ще ви бъде разрешено да преминете.

– Събират всички нежелани елементи тук – рече Нго. По сбръчканото му лице бе избила пот. – А какво ще стане с нас, които работим тук, мистър станционен управител Лукас? Какво ни чака нас, честните хора, които сме хванати тук?

Лукас повтори цялото съобщение. Навярно бе запис, защото едва ли щяха да оставят този човек да говори в предаване на живо.

– Ела! – рече Деймън, като хвана Джош за лакътя.

Излязоха от главната врата и свиха зад ъгъла към зеления док, тръгнаха нагоре по издигащата се платформа, където се бе събрала голяма маса народ да гледа към белия сектор. Не бяха единствените. Виждаха се войници, които се движеха покрай по-далечната стена между гнездата и крановете.

– Може да има стрелба – промълви Тали. – Деймън, да се махаме отук!

– Виж портала! Виж портала!

Той погледна натам. Огромните му крила бяха плътно слепени. Проходът за достъп на персонала отстриани не бе отворен. Не се и отвори.

– Няма да ги пуснат да преминат насам – заяви Константин. – Туй

бе лъжа, за да изкарат бегълците на дока от другата страна.

– Да се връщаме! – помоли го Джош.

Някой стреля, от тяхната страна, от войниците. Над главите им се разнесе откос, който се заби във витрините на магазините. Хора се развикаха и заблъскаха и двамата побягнаха заедно с тях, надолу по дока към девето ниво, към входа на бара на Нго, догато навалищата се понесе покрай тях надолу по коридора. Неколцина други се опитаха да влязат след тях, но Нго дотича с пръчка и ги прогони, като не преставаше да сипе ругатни по адрес на Деймън и Джош за това, че пристигат, водейки неприятности със себе си.

Затвориха вратата, но тълпата отвън предпочиташе по-скоро да бяга – по пътя на най-малкото съпротивление. Лампите в залата засветиха максимално ярко над хаос от преобърнати столове и разлети ястия.

Нго и семейството му мълчаливо започнаха да разчистват.

– Дръж! – рече Нго на Джош и му подхвърли мокър, пропит със супа парцал.

Съдържателят отправи втори, свъсен поглед към Деймън, но без да дава нареждания – един Константин все още се ползваше с привилегии. Но Деймън започна да събира чиниите, да изправя столовете и да бърше заедно с останалите.

Отвън отново настъпи спокойствие, като от време на време се почукваше на вратата. Лица се вглеждаха в тях през пластмасовия прозорец, хора, които просто искаха да влязат вътре, изтощени и напласнени хора, които търсеха услугите на заведението.

Нго отвори вратата, като ругаше и викаше, пусна ги, застана зад бара и започна да раздава напитки без оглед на кредитирането за момента.

– Ще си платите – предупреди той всички и някои по-специално. – Просто седнете и ние ще ви направим сметките.

Някои си тръгнаха, без да платят, други седнаха. Деймън взе бутилка вино и дръпна Джош до една маса в най-далечния край, където имаше малка ниша. Там бе обичайното им място, от което се виждаше входната врата и имаше непосредствен достъп до кухнята и скривалището им. Отново се бе включил музикалният канал на интеркома, като предаваше някаква особено утешителна, тъжна и романтична мелодия.

Тали подпря глава на ръцете си, като му се прииска да може да се напие. Но не биваше. Спохождаха го сънища. Деймън пиеше. Накрая явно бе погълнал достатъчно, тъй като засенчените му очи придобиха упоена замъгленост, за която Джош му завидя.

– Утре ще изляза – рече Константин. – Прекалено дълго стоях в тази дупка... Ще изляза, може би ще поприказвам с разни хора, ще се постараю да установя контакти. Трябва все да има някой, който още не се е изнесъл от зеления сектор. Някой, който все още дължи известни услуги на рода ми.

Бе опитвал и преди.

– Ще говорим за това – отвърна Джош.

Синът на Нго им сервира вечеря – чорба, разредена доколкото бе възможно. Тали сръбна една лъжица от нея, срита под масата Деймън, който продължаваше да седи замислено. Той вдигна лъжицата си и започна да яде, но съзнанието му изглежда блуждаеше някъде другаде.

Навярно около Елена. Понякога Деймън шепнеше нейното име в съня си. Друг път това на брат си. Или може би мислеше за други неща, за изгубени приятели. За хора, които вероятно бяха мъртви. Нямаше да заговори, Джош го знаеше. Прекарваха дълги часове в мълчание, всеки потънал в своето собствено минало. Тали си припомняше по-щастливи мигове, приятни места, огрения от слънцето път, прашните житни поля на Цитиана, хора, които го бяха обичали, лица, които бе познавал, стари приятели, стари другари, далече от туй място. Часовете се изпълваха с тях, дългите самотни часове, които всеки от тях прекарваше в криене, нощите, докато музиката от голямата зала на Нго думкаше през стените през повечето време от основния и от алтернативния ден, дразнеща, непрестанна, или сладникава и всепроникваща. Открадваха си малко сън през по-спокойните часове, лежах бездейно през останалите. Джош не прекъсваше мислите на Деймън, нито пък той неговите. Никога не подценяваха значението им, понеже те представляваха най-добрата утеха, която можеха да имат тук.

Имаше една възможност, която вече не разглеждаха, а именно всеки от тях да се предаде. През очите им бе лицето на Лукас, тази мъртвешка глава, която предупреждаваше каква игра си играе Мазиан с марионетките си. Ако Емилио Константин бе все още жив, както се носеше слухът... Макар лично Джош да се питаше дали новината бе добра или лоша. Но мълчеше също и по този въпрос.

– Чувам – каза най-сетне Деймън, – че може би някои от хората на Мазиан приемат рушвети. Питам се дали не могат да бъдат подкупени за нещо повече от продоволствия. Ако има пропуски в новата им система.

– Това е лудост. Не е в техен интерес. Тук не става въпрос чувал брашно. Само попитай за нещо такова и те веднага ще ни спипат.

– Навярно си прав.

Джош бутна напред купата и се загледа в ръба ѝ. Не им оставаше много време, това бе всичко. Чрез изолирането на белия сектор те също се оказваха в изолация. Сега оставаше единствено да се започне чистка от дока или от първо зелено ниво, при която да приберат тези, които склоняха да се предадат, и да застрелят онези, които не искаха.

След като въдворяха ред в белия сектор, щяха да дойдат и при тях. Оттатък се разчистваше. Вече бе започнало.

– Аз ще трябва да се свържа с Флотата – заяви накрая Тали. – Вероятно е войниците да разпознаят теб, отколкото мен. Стига да не налетя на такива от „Норвегия“...

Деймън замълча за момент, навярно преценявайки шансовете им.

– Нека да опитам нещо друго. Остави ме да помисля. Трябва да има начин да стигнем до совалките. Ще отида проверя това при докерните бригади, да разбере кой работи там.

Нямаше да успеят. Идеята винаги бе била налудничава.

2

Търгарски кораб „Краят на предела“ в дълбокия космос: 6.1.53 г.

В системата влезе още един търгар. Пристиганията не бяха необичайни. Елена чу съобщението и стана от койката, прекоси тясното пространство на „Краят на предела“, за да види какво се забелязва върху сканера на Уес Нейхарт.

– Какво става тук? – запита тънък глас, когато му дойде времето.

Товарният кораб бе скочил на значително разстояние, съвсем непредпазливо. Щеше да му отнеме известно време, докато се измъкне от зоната на скока. Елена седна във второто кресло пред сканера, като се намести върху възглавницата му. Надебеляващото ѝ тяло я притесняваше подсъзнателно, бе неудобство, с което вече бе свикнала. Бебето риташе, проявяваше своето вътрешно и непредсказуемо присъствие. Тихо, рече му мислено тя, присви за миг очи и насочи вниманието си към сканера. Други от рода Нейхарт се събраха наоколо да наблюдават.

– Някой ще ми отговори ли? – запита новодошлият вече от доста по-близо.

– Идентифицирайте се – обади се глас от друг кораб. – Тук е „Малката мечка“, търгари. Вие кои сте? Продължавайте да се приближавате,

просто се идентифицирайте.

Времето за отговор измина, като все повече се скъсяваше. Други търгари също се разшаваха. На мостика на „Краят на предела“ се струпа цяла тълпа наблюдатели.

– Този не ми харесва – измърмори някой.

– Тук е „Дженевив“ от територията на Съюза, от Фаргон. До нас стигна слух, че тук става нещо. Какво е положението?

– Нека аз да говоря с тях – намеси се друг глас. – „Дженевив“, тук е „Пикси II“. Искам да говоря с главата на семейството, младежо, чуваш ли?

Настъпи по-дълго мълчание, отколкото би трябвало. Сърцето на Елена започна да бие по-бързо и тя се обърна назад, за да махне изплашено и припряно на Нейхарт, но вече бе вдигната обща тревога и капиантът даде знак на племеника си на компютъра.

– Говори Сам Дентън от „Дженевив“ – отвърна гласът.

– Сам, как се казвам?

– Войници на борда – дойде от „Дженевив“ и гласът бързо замря.

Елена се пресегна бързо към микрофона, докато по всички комкани се чуваха заповеди да се изчаква или да се открие огън.

– „Дженевив“, „Дженевив“, тук е Куен от „Естел“. Отговори!

Никой не стреля. На сканера се виждаха корабите, стотици кораби, които се носеха на орбита около нулевата точка и сега се бяха обърнали да посрещнат нашественика.

– Говори съюзарски лейтенант Марн Оборск – чу се накрая глас. – От борда на „Дженевив“. Този кораб ще се взриви, преди да бъде хванат. На него се намира родът Дентън. Потвърдете вашата самоличност. Родът Куен е мъртъв. „Естел“ е мъртъв кораб. На кой кораб сте вие?

– „Дженевив“, не сте в положение, в което да предявявате искания. Пуснете всички Дентън да напуснат кораба.

Настъпи отново дълго мълчание.

– Искам да знам с кого разговарям.

Тя направи нова продължителна пауза. На мостика около нея бушуваше трескава дейност. Насочваха се оръдия, изчисляваха се относителните местоположения, скорости, орбити, възможно тайно изместване, като се използват двигателите за влизане в док.

– Говори Куен. Искаме от вас да пуснете всички Дентън да напуснат този кораб. Ще ви кажем следното: Ако Съюзът посегне на още един търгар, знайте, че ще плати скъпо и прескъпо. Че базата на всеки кораб, нападнал или присвоил търгарски космически съд, ще бъде

подложен на пълните санкции на нашето сдружение. Така се нарича това, което става тук. Ние се разширяваме. Ние превъзхождаме по брой вашите бойни кораби. Ако искате да се пренесе килограм стока където и да е, отсега нататък ще трябва да преговаряте с нас.

– От кой кораб говорите?

Те можеха да започнат да стрелят, вместо да говорят. Трябваше да ги успокои, да ги задържи така. Избърса лицето си и хвърли поглед към Нейхарт, който кимна – компютърът ги държеше на прицел.

– Куен е единственото, което ви е нужно да знаете, лейтенанте. Ние сме много повече от вас. Как открихте това място? От Дентън ли измъкнахте информацията? Или просто някой се е обърнал към вас по погрешка? Чуйте ме какво ще ви кажа: сдружението на търгарите ще преговаря като едно цяло. Ако искате наистина да загазите, пипнете само още един търгарски кораб. Вие и Флотата на Мазиян може да си правите каквото ви харесва един на друг. Ние обаче не сме Компанията, нито сме Съюзът. Ние сме третата страна в този триъгълник и отсега нататък ще преговаряме от наше собствено име.

– Какво става тук?

– В състояние ли сте да преговаряте или да предадете съобщения на вашата страна?

Последва дълго мълчание.

– Лейтенанте – продължи тя, – когато вашите упълномощени представители пожелаят да обърнат към нас, ние сме напълно готови да преговаряме с вас. Междувременно бъдете така добър да пуснете рода Дентън. Ако искате да разговаряте разумно с нас, можем да се държим приятелски. От друга страна обаче, ако на някой търгар бъде сторено нещо, ще си платите за това. Обещавам ви го.

Този път отмина само необходимото време за закъснение.

– Говори Сам Дентън – обади се сетне друг глас. – Наредиха ми да ви съобщя, че този кораб ще завие обратно и че на борда му има достатъчно експлозив. Цялата ми фамилия е тук, Куен. И това е истина.

Изведнъж връзката прекъсна. Елена погледна бързо визора и телеметричните екрани, видя, че те отбелязаха приближаването, което внезапно нарасна, превърна се в кълбо от взрив, което се забелязваше ясно дори на визора. Стомахът ѝ се сви и бебето се размърда. Тя сложи ръка върху корема си и се загледа в екраните, изпитвайки пристъп на повдигане, докато статичният шум продължаваше да изпълва комканалите.

Усети, че някой постави ръка на рамото ѝ – Нейхарт.

– Кой стреля? – попита тя.

– Говори „Пикси II“ – чу се отново глас, нисък и груб. – Ние стреляхме. Приближаваха зенита си към празното пространство, двигателите им се включиха. Твърде много ни разиграваха.

– Разбрано, „Пикси“.

– Ще отидем там – обади се друг кораб. – Ще претърсим областта.

Най-малкото имаше възможност да открият капсула – ако Съюзът бе разрешил на децата от рода Дентън да се скрият там за по-голяма безопасност. Макар да нямаше голяма вероятност капсулата да е оцеляла след такава експлозия.

Като „Естел“ на Маринър. Като тогава. Нямаше да намерят нищо.

Появиха се други мигачи светлинки, призрачни присъствия в лишения от слънце мрак на нулевата точка, представени само така на сканера или понякога като присвятване на движещи се бляскави чертички или като сянка на визора, потулваща звездите зад тях. Те бяха приятелски – стотици кораби, които се насочваха към зоната за оглед.

– Вече се започна – промълви Нейхарт. – Съюзът няма да стои спокойно.

Но всички го знаеха, още от момента, когато бе тръгнала вестта, от момента, когато търгарите бяха започнали да си предават един на друг къде да отидат и името, което ги събираше – мъртъв кораб и мъртво име от катастрофа, която бе известна на всички. Неизбежно Съюзът щеше да дочуе за това, сигурно вече бе забелязал междувременно странното отсъствие на кораби от неговите станции, на търгари, които не бяха пристигнали по график. Навярно бе изпаднал в паника, регистрирайки изчезвания в области, където не можеше да има военни действия, докато Мазан бе вързан на Пел. Съюзът бе завладявал търгарски кораби, вече го бе признал, и преди пристигането на онзи кораб може да го бе сторил и с други. Но следващия път щеше да изпрати тук боен кораб – ако можеше да отклони някой от обсадата на Пел.

Вестта се бе разнесла не само из пространството на Съюза. Бе стигнала и до Сол, защото „Унифред“ реши да използва връзките си на Земята, освободи се от товара си, намалявайки максимално масата си, за да скочи възможно най-далеч, и предприе дълго и несигурно пътуване, без да знаят какво ги очаква в края му. „Разкажете им за Маринър – помолила ги бе Елена. – За Ръсел, за Викинг и за Пел. Накарайте ги да разберат.“ Те чинно изпълниха молбата ѝ, понеже „Унифред“ бе кораб, дошъл от Земята. Но това бе само жест. Оттам не идваше отговор.

Не намериха капсула, само прах и отломки.

Тамдолу: светилище на хайза: 6.1.53 г., местна нощ

Хайза бяха изчезвали и се връщали отново още от самото начало, тихо се бяха присъединявали и напускали сбирката в подножието на паметника с изображенията, движейки се безшумно и сериозно, по един или по двама, отнасяйки се благоговение към сънуващите, придошли тук с хиляди. Пристигаха през деня и през нощта, носейки храна и вода, вършейки дребни, но необходими неща.

За хората вече имаше куполи, окопането им бе извършено от тамдолците, компресорите боботеха с ритъма на живота. Грубите, скърпени куполи не бяха красиви, но даваха подслон на възрастните и на децата и на всички останали, когато краткото лято премина в есен, когато небето се покри с облаци, а дните, изпълнени със слънце, и нощите със звезди станаха по-малобройни.

Над тях прелитаха кораби, совалки, които правеха курсове насамнатам, бяха свикнали с това и то вече не ти плашеше.

„Не трябва да се събирате дори в горите – бе обяснила Милико на Старите с помощта на преводачи. – Техните очи виждат топлине неща, даже през дърветата. Хайза може да се скрие дълбоко под земята, о, много дълбоко. Но те виждат дори когато слънцето не грее.“

Очите на тамдолците бяха станали съвсем кръгли при тези нейни думи. Бяха разговаряли помежду си. Лукасите, бяха прошепнали те. Но изглежда бяха разбрали.

Милико бе говорила дни наред на Старите, разказвала, докато гласът ѝ не бе станал дрезгав и не бе изтощила преводачите си, опитвала се бе да ги накара да проумеят срещу какво са изправени. А когато се бе уморила, чужди ръце бяха потупали нейните, докоснали лицето ѝ, а кръглите очи на хайза я бяха погледнали с огромна нежност, понякога единственото, което можеха да направят.

Колкото до хората, вечерта тя отиваше при тях. Там бяха Ито, Ернст и други, които ставаха все по-унили и потиснати – Ито, защото всичките ѝ офицери бяха отишли с Емилио, Ернст, защото бе дребен и не бе избран, а един от най-силните мъже от всички лагери – Нед Кокс, защото не бе отишъл доброволно още веднага и сега бе започнал да се срамува. Сякаш имаше някаква зараза, която се разпространяваше между тях, навярно срам, когато чуха новините от основната база, които не

изразяваха нищо освен нещастие. Около стотина седяха извън куполите, като бяха избрали студеното време и разчитането на дихателите, сякаш чрез отхвърлянето на удобствата си доказваха нещо един на друг и на самите себе си. Бяха станали мълчаливи и очите им, както казваха там-долците, бяха и студени. Те стояха ден и нощ наред това светилище, край паметника с изображенията на хайза, пред куполите, в които другите живееха, в които някои с нетърпение очакваха да влязат, когато им дойде редът, защото не можеха да се поберат всички едновременно. Стояха там, защото трябваше, защото всяко отстъпление от мястото им щеше да бъде забелязано от небето. Бяха избрали своето убежище и сега не им оставаше нищо друго, освен да седят и да мислят за останалите. Да мислят. Да сравняват себе си.

Да сънуват, наричаха го хайза. Именно за това идваха тук хайза.

„Бъдете разумни – бе им казала Милико още през първите дни, когато те бяха най-неспокойни и говореха разпалено за действие. – Трябва да чакаме.“

„Да чакаме какво?“ – бе попитал Кокс и този въпрос бе започнал да я преследва и в нейните собствени сънища.

Тази нощ по склона се спускаха хайза, които ти бяха извикали още преди дни. Тази нощ тя седеше с другите и наблюдаваше идването им, отпуснала ръце в скута си, гледаше как дребните, далечни фигури се движат в беззвездния мрак на равнината, седеше със странно свит стомах и свито гърло. Хайза, които да запълнят броя на хората, така че онези, които сканираха лагера, да не забележат намаляването им. Милико носеше пистолета си в водонепроницаем джоб, беше оплечена топло, но все още потръпваше – от неизвестността на нещата. Да се грижи за хайза, именно за това бе оставена тя тук. Но „върви“ ѝ бяха казали самите хайза. „Твое сърце боли. Твои очи студени като те.“

Да отиде или да загуби хората, които ръководеше. Тя не можеше да ги задържи по друг начин.

„Страх ли ви е да бъдете оставени?“ – попитала бе Милико хората, които щяха да останат, тихите, оттеглилите се, възрастните, децата, онези мъже и жени, които не приличаха на стоящите отвън, които имаха семейства, близки и обичани, онези, които може би бяха по-разумни. Чувстваше се виновна пред тях. От нея се искаше да ги защитава, а тя не можеше, не бе в състояние дори да води тази група отвън – просто я преварваше в общата им лудост. Много от онези, които щяха да останат, бяха от И-хората, бежанци, които бяха видели твърде много ужаси, бяха твърде уморени и никога не бяха имали желание да слязат тук долу.

Миливо мислеше, че трябваше да са изплашени. Възрастните на хайза можеха да са налудничаво странни и докато жителите на Пел бяха свикнали с тамдолците, тези същества оставаха все така чужди за хора като тях. „Не – бе отговорила възрастна жена. – За пръв път след Маринър не изпитвам страх. Тук сме в безопасност. Може би не от пушките, но от страха.“ Други също бяха кимнали, докато очите им бяха загледани в Миливо с търпението на изображенията върху паметника.

Хайза вече се приближиха до мястото, където те седяха – малка група от тамдолци, които дойдоха най-напред при нея и при Ито, заставаха там и погледнаха назад към останалите, които чакаха.

– Виждам ви – рече Миливо и те мълчаливо поклатиха глави.

Бяха избрани още няколко души, като хайза заеха местата им, и те тръгнаха бавно в мрака, пресякоха коловозите на пътя и се заизкачваха по склона, докато от него слязоха други тамдолци. Сто двайсет и трима души щяха да тръгнат тази нощ и също толкова хайза щяха да останат в лагера вместо тях. Миливо се надяваше, че тамдолците го разбират. Поне така ѝ се струваше накрая, като очите на хайза блестяха от веселие заради шегата, която щяха да изиграят на шпиониращите ги от небето.

Поеха по най-бързия път, минаха по пътя си надолу, покрай други хайза, които ги приветстваха радостно. Миливо вървеше толкова бързо, колкото бе възможно на хората, задъхана, замаяна, но решена да не почива, защото никой хайза нямаше да спре за почивка. Всички бяха решили да се държат така. Тя започна да залита, когато направиха последното изкачване, за да стигнат края на гората, подпомагана от младите женски хайза, които притичваха около тях. Една от тях бе Тя-върви-далеч, друга – Вятър-в-гора, и много други, чиито имена не можеше да проумее напълно или хайза не ги казваха. Бързоходка бе нарекла тя едната и Шепот другата, защото те ценяха високо дадените им от хората имена. Миливо бе пробвала да ги нарече с техните собствени, за да ги поласкае, докато вървяха, но не успяваше да ги произнесе както трябва и опитите ѝ караха хайза да изпадат в пристъпи на смях, от които носовете им се сбръчкваха.

Починаха си до изгрева на слънцето сред дърветата и папратите под една скална козирка. Когато се развидели, тръгнаха отново – тя, Ито, Ернст и тамдолците, които ги водеха, докато други хайза водеха останалите от тях по други пътеки през гората. Хайза се движеха, сякаш на този свят изобщо не съществуваха врагове, като си правеха закачки и веднъж скроиха засада, от която сърцата им подскочиха – шегата на Бързоходка. Миливо се смръщи и когато останалите сториха същото,

тамдолците доловиха настроените и станаха по-тихи, като изглеждаха удивени. Милико хвана Шепот за ръката и за пореден път се опита съвсем сериозно да ѝ обясни нещата, макар тя да владееше по-слабо езика на хората от другите хайза, с които бяха свикнали да общуват.

– Виж! – рече отчаяно Милико накрая, хвана една пръчка и клекна, изскуба свежи и изсъхнали папрати, за да разчисти място. Очерта върху земята кръг с пръчката. – Лагер на Константин-мъж. – Изтегли линия покрай него. – Река.

Малко вероятно бе, както казваха хората с по-големи познания, каквото и да е нарисуван символ да действа въображението на хайза. Просто това не отговаряше на техния подход към нещата, линиите и знаците не бяха свързвани с никакви действителни обекти.

– Правим кръг, така че наши очи гледат лагер на хората. Виждат Константин. Виждат Скокливеца.

Шепот кимна, обзета внезапно от въодушевление, от което цялото ѝ тяло се разтресе, както бе прилекнала. Посочи обратно в посока на равнината.

– Те... те... те... – рече тя, грабна пръчката и я размаха към небето с жест, наподобяващ заплаха повече от всичко, което Милико бе виждала някога у хайза. – Те лоши – каза Шепот, хвърли пръчката към небето, подскочи няколко пъти, плясна с ръце и се удари с длани в гърдите. – Аз приятел Скокливеца.

Другарка на Скокливеца. Милико се вгледа, започнала най-накрая да разбира, в напрегнатото изражение на младата женска и Шепот хвана ръката ѝ и я потупа по нея. Бързоходка я погали по рамото. Всички хайза взеха да разговарят помежду си със забързан брътвеж и изведнъж изглежда взеха решение, разделиха се на двойки и всяка от тях хвана по един човек за ръка.

– Милико! – възпротиви се Ито.

– Довери им се, нека да ги оставим. Хайза няма да се изгубят. Те ще поддържат връзка между нас и ще ни съберат отново заедно, когато трябва. Ще ти пратя съобщение. Очаквай го.

Хайза настойчиво ги задърпаха да се разделят, като всеки тръгна по различен път.

– Пазете се! – рече Ернст, като се обърна назад, но скоро дърветата го скриха.

Милико, Ернст и Ито имаха пистолети, които представляваха половината от всичкото оръжие на Тамдолу, като се изключат войниците. Останалите трима въоръжени също идваха. Шест пистолета и малко

взривни материали за разчистване на пънове – това бе целият им арсенал. Вървете тихо, не повече от трима заедно, непрестанно бе казвала Милико на хайза, като се стараеше придвижването им да изглежда нормално на сканерите на военните. И по странната си логика хайза ги бяха взели по трима – тя, Шепот и Бързоходка, трима души и шест тамдолци, а сега три групи по трима се бяха впуснали бързо напред.

Никакви закачки повече. Изведнъж Бързоходка и Шепот бяха станали съвсем сериозни, промъквайки се през гората, като този път те на свой ред я предупреждаваха, когато направеше нещо, което в техните чувствителни уши изглеждаше твърде шумно. Не можеше да спори нищо срещу съскането на дихателя, но внимаваше поне да не счупи някоя клонка, като имитираше плъзгащите се стъпки на самите хайза, плавно-то им спиране и тръгване, сякаш – най-накрая я осени тази мисъл – сякаш те учеха нея.

Почиваше си, когато се налагаше, но само тогава. Веднъж падна тежко от твърде много ходене и двете хайза се втурнаха да я хванат, да погледят лицето ѝ и да погладят косата ѝ. Държаша я, както те се държаша една друга, обгърнали я с тяхната топлина, защото небето се заоблачаваше и вятърът стана студен. Започна да вали.

Изправи се веднага, щом почувства, че може, настоя да продължат с техния ход.

– Добре, добре – рекоха те. – Ти добре.

Следобяд срещнаха още хайза, още женски и двама мъжкари. До последния момент те изобщо не се забелязваха и изведнъж се спуснаха от малко възвишение в гората като малки кафяви сенки, изскачащи изпод дърветата и листата в ситния дъжд, като капките вода блестяха като скъпоценни камъни по козината им. Шепот и Бързоходка им казаха нещо, обгърнали я с ръцете си, и получиха отговор.

– Казва дълъг път тяхно място. Чува. Идва. Много идва. Техни очи топли вижда теб, Михан-тисар.

Бяха дванайсет. Приблжиха се един по един и докоснаха ръцете на Милико, притиснаха я, подскочиха и се поклониха с израз на сериозна почит. После Шепот им заприказва надълго и получи също толкова дълги отговори от един или друг от тях.

– Те вижда – рече Бързоходка, докато Шепот разговаряше. – Те вижда място на хора. Хайза боли там. Хора боли.

– Трябва да отидем там – каза Милико, като сложи ръка на сърцето си. – Всички мои хора отиват там, седят на хълмове, наблюдават. Разбиращ ли? Добре ли чуваш?

– Аз чува – отвърна Бързоходка и изглежда преведе.

Другите тръгнаха, поведоха. А какво щяха да направят, когато всички стигнат там, Милико нямаше представа. Лудостта на Ито и на останалите я плашеше. Не бяха в състояние да превземат совалка с шест пистолета, нито с останалите от тях, когато пристигнеха, нямаше как с голи ръце да се хвърлят срещу тежко въоръжени войници в брони. Можеха единствено да наблюдават, да стоят там и да се надяват.

Вървяха през целия ден, докато студеният дъжд се процеждаше през листата и вятърът изтърсваше от тях капки върху главите им дори когато в действителност не валише. Потоците бяха придошли и преливаха свободно. Навлизаха във все по-дива гора.

– Място на хора – напомни им накрая Милико, обзета от отчаяние. – Трябва да отидем до лагера на хората.

– Отива място на хора – потвърди Шепот и в следващия миг вече бе изчезнала, като се втурна между дърветата с такава скорост, че заблуждаваше очите.

– Бяга добре – увери я Бързоходка. – Прави Скокливеца идва далече и вземе нея. Много други пада, тя върви.

Милико се намръщи, смутена, тъй като голяма част от бърборенето на хайза бе обърквашо. Но Шепот бе хукнала да върши сериозна работа, поне туй изглеждаше да е вярно, и тя с мъка продължи да върви нататък.

Най-сетне забеляза пролука сред дърветата, заклатушка се към нея с последни сили, понеже мярна пушек, дима на мелниците, и скоро след това успя да различи бледото мъждукане на купол. Милико падна на колене в края на гората, като ѝ бе необходимо известно време да осъзнае къде се намира. Никога преди не бе виждала лагера от такъв ъгъл, от височината на хълмовете. Отпусна се там на земята, а Бързоходка я потупа по рамото, защото едва дишаше и очите ѝ се премрежваха. Опипа трите резервни цилиндъра, които държеше в левия си джоб, като се надяваше, че този в маската ѝ не се бе повредил. Даваше си сметка, че може да им се наложи да живеят тук навън в продължение на седмици и не биваше да ги изразходват така.

Слънцето залязваше. Видя как се включиха светлините в лагера и като се добра до края на изгнило покривало, можа да забележи, че под лампите се движеха фигури, натоварена върволица, която сновеше напред-назад, напред-назад между мелницата и шосето.

– Тя идва – рече ѝ внезапно Бързоходка и Милико се обърна назад, изведнъж установи отсъствието на останалите, които бяха стояли между

дърветата зад гърба им и сега никъде не се виждаха. Мигна, когато храстите се разтвориха и Шепот дотича запъхтяна.

– Скокливеца – въздъхна Шепот, като се поклащаше с такт с дишането си. – Той боли, той боли тежка работа. Константин-мъж боли. Дава, дава теб.

Държеше парче хартия в мокрия си, покрит с козина юмрук. Милико го взе, разгърна и изглади много внимателно пропитата от влага бележка, докато лекият дъжд я намокри отново и направи хартията съвсем крехка. Трябваше да се наведе съвсем близо върху нея и да я държи под ъгъл в здрача, за да прочете надрасканите, разкривени думи.

– Тук е доста... зле. Няма да се преструваме, че не е. Стойте там. Дръжте се навън. Моля те. Казах ти какво да правиш. Пръснете се и се дръжте надалеч от обсега им... Страхувам се... че може би имат... може би искат... искат още работници... Аз съм добре. Моля те, върни се... Пази се от неприятности.

Двете хайза я гледаха с изписано в очите им учудване. Знаци върху хартия – това ги смущаваше.

– Някой видя ли те? – попита Милико. – Видяха ли те хора?

Шепот сви устни.

– Аз тамдолец – каза тя обидено. – Много тамдолци идва там. Носи чувал, тамдолецо. Донеси брашно, тамдолецо. Скокливеца там, хора виждат мен, не виждат. Кой аз? Аз тамдолец. Скокливец казва твой приятел боли тежка работа. Мъже убива мъже. Той казва обича те.

– Аз също го обичам. – Милико пхна скъпоценната бележка във вътрешния джоб на якето си, приклепнала сред листата с дръпната върху главата си качулка и държаща другата си ръка в джоба върху ръкохватката на пистолета.

Нямаше никакво действие, което можеха да предприемат и да не влошат по този начин нещата още повече, което да не рискува живота на всички там долу. Дори ако успееш да превземат някой от корабите, това само щеше да предизвика съответно наказание за останалите. Мощна атака. Тук. Край светилището. Живот за живот. Емилио работеше там, за да спаси Тамдолу, за да спаси каквото можеше от планетата. И последното нещо, което би искал, щеше да е някаква донкихотска реакция от тяхна страна.

– Бързоходка – обърна се тя към младата женска, – тичай, намери тамдолците, намери всички хора с мен, разбираш ли? Кажи им, че Милико говори с Константин-мъж, казва всички чакат, чакат, не правят проблеми.

Бързоходка се опита да повтори съобщението, запъвайки се, защото не знаеше всички думи. Спокойно, търпеливо, Милико ѝ го обясни още веднъж и накрая тя кимна разбиращо.

– Казва те седят – рече възбудено Бързоходка. – Ти говори Константин-мъж.

– Да – отвърна тя, – да.

И Бързоходка хукна.

Тамдолците можеха да идват и да си отиват. Войниците на Мазиян не виждаха, както бе казала Шепот, никакви разлики в тях, не можеха да ги разпознаят. И това бе единствената им надежда да запазят връзката помежду си, да съобщят на техните хора там долу, че не са сами. Емилио знаеше, че тя бе наоколо. И макар непрекъснато да настояваше, че тя трябва да бъде другаде, навярно намираще известна утеха в присъствието ѝ.

ГЛАВА ТРЕТА

1

Пел: девето ниво на зеления сектор: 8.1.53 г., 18:00 ч

Слухове се носеха из целия зелен сектор, но нямаше никакви признаци за блокиране, за претърсване, за неизбежна криза. Войниците се разхождаха и посещаваха обичайните места. Гледащите към доковете барове се тресяха от силната музика и пуснатите в почика войници се отпускаха, пиеха, някои дори видимо замаяни. Джош погледна предпазливо през официалната врата на Нго и се шмугна обратно вътре, когато взвод по-сериозни войници премина по коридора – всички с брони, трезви и решителни. Това го изнерви донякъде, защото винаги се притесняваше при такива движения, когато Деймън не се виждаше наоколо. Тали трябваше да изтърпи чакането в скривалището, тъй като сега бе негов ред да се поти цял ден в склада на Нго, като се появяваше в залата само за храна. Но сега бе време за вечеря, Константин закъсняваше и той започна да се безпокои силно. Деймън бе настоявал да излезе вчера и днес, за да проследи канали, да уреди сделка, да говори с хора и да рискува да си навлече проблеми.

Джош вървеше напред-назад и нервничеше, като си даваше сметка какво прави и че Нго го гледаше начумерено от бара. Опита се да се

успокои, накрая отиде небрежно до прозорчето отзад, пхна главата си в кухнята и поръча вечеря на сина на Нго.

– Колко? – попита момчето.

– Една – отвърна той.

Имаше нужда от предлог да остане в голямата зала. Реши, че когато Деймън се върне, ще може да поиска да му сипят малко допълнително плюс още една порция. Бяха платежоспособни, единственото удобство на съществуването им. Синът на Нго размаха лъжица насреща му, правейки му знак да се разкара.

Тали отиде на обичайната им маса и седна, като погледна пак към вратата. Бяха влезли двама души, нищо необикновено. Но те също се оглеждаха наоколо и се насочиха към задната част на залата. Джош сведе глава и се опита да се скрие в сянката. Приличаха на типове от черния пазар, може би бяха приятели на Нго, но движението им го разтревожи. Спряха се край неговата маса, дръпнаха един стол. Той вдигна учудено поглед, когато единият от тях седна, а другият остана прав.

– Тали – рече седналият, млад мъж с твърдо лице, през чиято брадичка минаваше белег от изгаряне. – Вие сте Тали, нали?

– Не познавам никакъв Тали. Припознали сте се.

– Искам да излезем за момент навън. Просто пред вратата.

– Кои сте вие?

– Към вас е насочен пистолет. Съветвам ви да се подчините.

Това бе дългоочакваният кошмар. Помисли какво може да направи, което се свеждаше до изпросването на куршум. Всеки ден в зеления сектор умираха хора и единственият закон бяха войниците, но Джош нямаше нужда от тях. Тези не бяха хора на Мaziан. Бяха други.

– Хайде!

Стана от мястото си и се отдръпна от масата. Вторият мъж го хвана за лакътя и го отведе до вратата, изведе го навън под ярката светлина на коридора.

– Вижте там! – каза мъжът зад гърба му. – Погледнете към входа точно от другата страна на коридора и ми кажете, ако съм сгрешил човека.

Вдигна очи. Беше мъжът, когото бе видял преди, ониз, който го наблюдаваше. Погледът му се замъгли и взе му се повдига – условен рефлекс.

Познаваше го. Не се сещаше за името, но познаваше човека. Съпровожданият го го хвана пак за лакътя и го поведе направо през коридора в тази посока, докато мъжът отсреща се прибра, вкара го в тъмната

вътрешност на бара на Маскари сред смесичатата от изпарения на алкохол и пот и разтърсваща пода музика. Онези, които стояха на бара, извърнаха глави и можеха да го видят по-добре, отколкото непривикналите му очи успяваха да ги различат за момента. Обзе го паника – не само че може да бъде разпознат, но и че осъзнаваше нещо в това място, което той познаваше, когато не трябваше да знае нищо подобно на Пел, не по този начин, не след пропадта, която бе преминал.

Бутнаха го към по-далечния ляв ъгъл на помещението, към едно от затворените сепарета. Там седяха двама души, гузен мъж на средна възраст, който не събуди никаква тревога у него, и другия... другия...

Прилоша му, системата му от условни рефлексии бе разбудена против волята му. Опипа да хване облегалката на евтин пластмасов стол и се подпря на нея.

– Знаех си, че си ти – рече мъжът. – Джош, това си ти, нали?

– Габриел – изскочи името от блокираното му минало и цели структури се разклатиха. Олюля се, подпрян на стола, като видя отново кораба си, неговия кораб и неговите спътници... и този човек... този човек сред тях...

– Джесад – поправи го Габриел, като го хвана за ръката и го погледна изпитателно. – Джош, как се озова тук?

– Хората на Мазиян.

Беше притиснат в тази ниша със завеса, в усамотено място, в капан. Обърна се, видя, че другите му препречваха пътя навън, а когато върна погледа си обратно към сянката, едва успя да различи лицето на Габриел – такова, каквото бе изглеждало на кораба, когато се бяха разделили, когато го бе прехвърлил при Блас на „Чука“, близо до Маринър. Сега същият този мъж постави нежно ръка на рамото му, накара го да седне на стола край малката кръгла маса. Габриел, седнал срещу него, се наведе напред.

– Тук се казвам Джесад. Тези господа са мистър Коледи и мистър Кресич. Мистър Кресич беше съветник на тази станция, когато на нея съществуваше съвет. Бихте ли ни извинили, господа? Искам да поговоря с приятеля си. Изчакайте отвън. Погрижете се да не ни безпокоят.

Другите се оттеглиха и двамата останаха сами в мъждивата светлина на отслабваща крушка. Тали не искаше да остава насаме с този човек. Но любопитството го накара да остане на мястото си повече, отколкото страха от пистолета на Коледи отвън, любопитство с предчувствието за болка в него, като безпокойството за рана.

– Джош? – каза Габриел/Джесад. – Ние сме партньори, нали?

Можеше да е подвеждане, можеше да е истина. Поклати безпомощно глава.

– Промиване на мозъка. Паметта ми...

Лицето на Габриел се сви от нескрита болка и той се пресегна, хвана го за ръката.

– Джош, ти дойде, нали? Опита се да ни вземеш. „Чукът“ ме измъкна, когато нещата се провалиха. Но ти не знаеше това, нали? Ти се качи на „Хвърчилото“ и те те хванаха. Промиване на мозъка... Джош, къде са останалите? Къде са останалите от нас, Кита и...

Поклати глава, обхванат от студ, от празнота.

– Мъртви са. Не мога да си спомня ясно. Паметта ми я няма.

За миг бе на границата да повърне, освободи ръката си и я постави върху устата, облегнал се на масата, като се опитваше да контролира реакциите си.

– Видях те в коридора – заяви Габриел. – Не повярвах на очите си. Но започнах да задавам въпроси. Нго не пожела да каже с кого си, но той също е някой, когото преследват, нали? Имаш приятели тук. Приятел. Не е ли така? Не е един от нашите, а някой друг. Така ли?

Не можеше да мисли. Старите и новите му приятели воюваха помежду си. Стомахът му се бе свил на топка от противоречия. Страхуваше се за Пел – бяха го заложили в него. А работата на Габриел бе да унищожава станции. Габриел бе тук, както се бе намирал на Маринър...

Елена и „Естел“. „Естел“ бе загинала на Маринър.

– Така ли е?

Трепна, премига, гледайки Габриел.

– Имам нужда от теб – изсъска той. – От твоята помощ. От уменията ти...

– аз бях никой – рече той. Подозрението му, че го лъжат, нарасна още повече. Мъжът го познаваше и твърдеше неща, които не бяха истина, никога не бяха били. – Не знам за какво говорите.

– Ние бяхме екип, Джош.

– аз бях бойкомпер на сондата...

– Това са рефлексните записи. – Габриел го хвана за китката и го разтърси грубо. – Ти си Джошуа Тали от специалните служби. Преминал си обучение с рефлексни записи за това. Дойде от лабораториите на Цитиана...

– Имах майка, баща. Живеех на Цитиана с леля си. Тя се казваше...

– Ти идваш от лабораториите, Джош. Обучили са те на всички подсъзнателни нива. Пробутали са ти грешни записи, измислица, измама.

Нещо, което да изплува лъжливо на повърхността, лъжи, които да им кажеш и да ги убедиш в тях, ако се наложи. И те са изплували, нали? Прикрили са всичко.

– Имах родители. Обичах ги...

– Ти си мой партньор, Джош. Ние преминахме една и съща програма за подготовка. Обучиха ни за една и съща работа. Ти си моята резерва. Работихме заедно, станция след станция, разузнаване и оперативна намеса.

Тали се освободи от хватката на Габриел, примигна, заслепен от прилива на сълзи. Всичко започна да се разпада, невъзвратимо, фермата, слънчевият пейзаж, детството...

– Ние сме родени в лабораторите – продължи Габриел. – И двамата. Всичко останало, всякакъв друг спомен, ни е програмиран чрез записи и следващия път могат да ни дадат нещо друго. Цитиана бе реална, аз съм реален, докато не сменят записите. Докато не се превърна в нещо друго. Те са бърникали в съзнанието ти, Джош. Погребали са единственото нещо, което е било реално. Ти си им представил лъжата и тя е изтрила и заместила цялата ти памет. Но истината е там. Ти познаваш компютрите. Оцелял си тук. И познаваш тази станция.

Тали седеше, притиснал устни в опакото на ръката си, по лицето му се стичаха сълзи, но той не плачеше. Бе вцепенен, а сълзите продължаваха да текат.

– Какво искате да направя?

– Какво можеш да направиш? Какви са връзките ти? Те не са сред хората на Мазиян, нали?

– Не.

– Кои са?

Остана така известно време, без да мърда. Сълзите спряха, изворът им пресъхна някъде вътре в него. Цялата му памет изглеждаше празна, в спомените му се смесваха ареста на станцията и някакво много далечно място, бели килии и униформени надзиратели. Най-накрая си даде сметка, че се бе чувствал достатъчно щастлив в ареста, защото той представляваше дом, място, което съществуваше навсякъде, изглеждаше еднакво от двете страни на фронта на политиката и на войната. Дом.

– Нека приемем, че действам по свой начин – каза той. – Нека допуснем, че говоря с моите хора за връзка, нали така? Мога да успея да ви окажа известна помощ. Това си има цена.

– Каква цена?

Облегна се на стола, кимна към изхода на сепарето, пред който

чакаха Коледи и Кресич.

– Вие си имате собствена мрежа, нали? Да предположим, че аз допринеса с моите възможности. Вие с какво разполагате? Да допуснем, че бих могъл да ви доставя почти всичко на тази станция, но нямам ръце, с които да го взема.

– Аз имам такава – отвърна Габриел.

– Аз имам останалото. Има обаче едно нещо, което искам, но не мога да завзема без сила. Совалка. Която да излети и да ме отведе на Тамдолу.

Габриел остана мълчалив известно време.

– Имаш ли такъв достъп?

– Казах, че имам приятел. И искам да се махна оттук.

– Двамата с теб можем да се възползваме от тази възможност.

– И този мой приятел.

– Този, с когото работиш на пазара?

– Мислете си каквото искате. Мога да ви осигуря всякакъв достъп, какъвто ви е необходим. Изгответе план как да ни измъкнете от тази станция.

Габриел кимна бавно.

– Трябва да се връщам – заяви Джош. – Задействайте се. Нямаме много време.

– Сега совалките кацат на червения док.

– Мога да ви отведе там. Мога да ви закарам на всяко място, което поискате. Това, което ни трябва, е достатъчно сила, за да го завладеем, когат остигнем там.

– Докато хората на Мазиян са заети?

– Докато са заети. Има начини. – Изглежда продължително Габриел.

– Вие ще вдигнете всичко тук във въздуха. Кога?

Мъжът изглежда преценяваше дали изобщо да му отговори.

– Не съм склонен към самоубийство. Искам да се махна оттук не по-малко от който и да е друг, а този път няма шанс „Чукът“ да дойде да ни прибере. Совалка, капсула, всичко, което има вероятност да се задържи достатъчно дълго на орбита...

– Добре – рече Тали. – Знаете къде да ме намерите.

– В момента има ли там совалка в док?

– Ще проверя – отвърна той и стана.

Опипа изхода през засенчената завеса на сепарето и се измъкна сред шума навън, където Коледи, спътникът му и Кресич се надигнаха разтревожени от близка маса. Габриел обаче се бе появил зад гърба му.

Оставиха го да си върви. Проправи си път между масите, покрай глави, които останаха наведени над чаши и чинии, покрай рамене, все така извърнати с гръб към него.

Въздухът отвън го удари като стена от студ и светлина. Пое дълбоко дъх, опита се да прочисти главата си, докато паметта му се превръщаше в мрежа от сенки, от проблясъци тук и там, от истина и неистина.

Цитиана бе лъжа. Той също. Част от него действаше като автомат, какъвто си спомняше, че бе обучен да бъде – осъзнаваше инстинкти, на които никога не се бе доверявал, без да знае защо ги притежава. Пое още глътка въздух, опитвайки се да разсъждава, докато тялото му се движеше на автопилот по коридора и търсеше убежище.

Едва когато се върна при изстиналата си вечеря в задната част на бара на Нго, когато седна на това познато място с гръб към ъгъла и действителността на Пел продължи все така да снове напред-назад из залата пред него, вцепенението му започна да го отпуска. Помисли си за Деймън – един живот, едничкият живот, който би имал сили да спаси.

Той убиваше. Създаден бе да го прави. Именно за това изобщо съществуваха такива като него и Габриел. Джошуа и Габриел. Осъзна иронията на имената им, преглътна буцата, заседнала в гърлото му. Лабораториите. Те представляваха бялата пустош, в която бе живял, белотата в сънищата му. Внимателно бе лишен от човечност. Обучен с рефлексни записи – надарен с умения, натъпкан с лъжи, които да разправя за това, че е човек.

Само че тези лъжи имаха един недостатък – бяха заложен в човешка плът, с човешки инстинкти, и на Джош лъжите му бяха харесали.

Преживяваше ги отново в сънищата си.

Изяде вечерята си, която през цялото време засядаше на гърлото му, прокара я надолу със студено кафе, наля си още една чаша от термоса.

Би могъл да измъкне Деймън. Останалите трябваше да умрат. А за да измъкне Константин, се налагаше да си трае, и Габриел трябваше да подмами другите да го последват, да обещае на всички им живот, да им обещае помощ, която никога нямаше да дойде. Всички щяха да загинат с изключение на него, на Габриел и на Деймън. Запита се как да склони Константин да напусне Пел... дали изобщо би могъл да го убеди. Ако трябваше да използва аргументи – какви аргументи?

Алисия Лукас-Константин. Помисли си за нея, защото тя му бе помогнала, докато помагаше на Деймън. Тя никога нямаше да може да напусне станцията. И за пазачите, които му бяха дали пари в болницата; и

за тамдолеца, който ги следваше навсякъде и се грижеше за тях; и за хората, които бяха преживели ада на корабите и на И-зоната; и за мъжете, жените, децата...

Заплака, подпрял глава на ръцете си, докато някъде дълбоко в него имаше инстинкти, които работеха с хладнокръвна пресметливост, които знаеха как да унищожат място като Пел, знаеха, че туй бе единствената причина за неговото съществуване.

На останалото вече не вярваше.

Избърса очите си, изпи кафето и продължи да седи и да чака.

2

Съюзарски кръстосвач „Единство“ в дълбокия космос: 8.1.53 г.

Заровете се търколиха, спряха на едно и едно и Ейръс вдигна печално рамене, докато Дейин Джейкъби маркира нова сума на точките, а Азов се подхвана поредна игра. Двамата пазачи, които винаги дежуреха тук в главната зала на долната палуба, седяха на пейките край стената и наблюдаваха, като младите и съвършени лица бяха почти безизразни. Той и Джейкъби и по-рядко Азов играеха на въображаеми точки, срещу които щяха да се предоставят истински кредити, когато стигнеха заедно до някоя цивилизована точка. А това, помисли си Сигъст, бе също толкова непредсказуемо, колкото и играта на зарове.

Единственият настоящ враг бе скуката. Азов стана общителен, седеше, облечен в черно и мрачен, на масата и играеше с тях, защото не би се пречупил и играл хазарт с подчинените си. Манекените навярно се забавляваха някъде другаде. Ейръс не можеше да си го представи. Нищо не ги засягаше, нищо не караше тези тъпи, омразни очи да светнат. Само Азов се присъединяваше от време на време към тях, докато седяха в главната зала, прекарваха по осем или девет часа на ден в досадно седене, защото нямаше никаква работа, която да вършат, никаква задача, която да решат. През повечето време седяха в единственото помещение, където им разрешаваха да се държат свободно, и разговаряха, най-накрая си говореха.

Дейин изобщо не се стесняваше да приказва, изливаше тайните на живота си, на работата си, на взаимоотношенията си. Ейръс се противопоставяше на опитите на Джейкъби и на Азов да го накарат да разкаже за родната си планета. Това криеше опасност. Но все пак той говореше –

за впечатленията си от кораба, за сегашното положение, за каквото и да е било, за всичко, което смяташе, че бе безобидно. За въпроси от правната и икономическата теория, в която и тримата – той, Джейкъби и Азов, имаха някакъв опит. Пошегува се леко в каква валута щяха да платят залозите си, на което Азов се разсмя с пълен глас. Едва ли би могъл да изрази облекчението си, че има някой, с когото да разговаря, да разменя закачки с някого. Изпитваше привързаност към Дейин – като към някой роднина, нещо, което не бе по избор, но все пак неизбежно. И двамата се нуждаеха един от друг, за да запазят здравия си разум. Накрая започна развива такова отношение и към Азов, като го смяташе за симпатичен и надарен с чувство за хумор. Това криеше опасност и той го знаеше.

Джейкъби спечели следващия кръг. Азов спокойно отбеляза точките, после се обърна към марионетките.

– Жул, ще донесеш ли една бутилка тук?

Единият стана и отиде да изпълни поръчката.

– Мислех, че вместо имена имат по-скоро номера – рече тихо Сигъст. Вече бяха изпили една бутилка. После съжали за откровеността си.

– В Съюза има много неща, които не виждате – каза Азов. – Но може да ви се удаде такава възможност.

Ейръс се засмя и изведнъж го полазиха студени тръпки. Как? – замръзна на гърлото му. Бяха пили твърде много, и то заедно. Азов никога не издаваше намеренията на нацията си, никакви планове след Пел. Допусна изражението му да се промени едва забележимо и в същия момент забеляза същото върху лицето на Азов – взаимен смут, миг, продължил твърде дълго, в забавен каданс, упоен от алкохола, в който Джейкъби бе трети неволен участник.

Сигъст се засмя отново, насила, стараяйки се да не се покаже гузен, облегна се на стола и погледна към Азов.

– Какво, няма те също играят хазарт? – попита той, като се опита да придаде на шегата друг смисъл.

Азов присви устни, изгледа го изпод едната си сребриста вежда и се усмихна, сякаш наистина бе развеселен.

„Няма да се върна у дома – помисли си отчаяно Ейръс. – Няма да има предупреждение. Именно това имаше той предвид.“

Пел: тамдолски тунели: 8.1.53 г., 18:30 ч

В тъмното пространство шаваха множество тела. Деймън се услъша, стресна се, когато чу някой да се движи близо него, и още веднъж, когато нечия ръка докосна неговата в мрака на тунела. Насочи прожектора в тази посока, като трепереше от студа.

– Аз Синия зъб – промълви познат глас. – Ти идва види нея?

Деймън се поколеба, остана дълго така, загледан в стълбите, които се простираха като паяжина извън обсега на лампата, която носеше.

– Не – отвърна със съжаление той. – Не. Аз само ще премина. Бях в белия сектор. Искам само да премина.

– Тя иска ти дойде. Исква. Казва всеки път.

– Не – прошепна дрезгаво, като си даваше сметка, че оставаха все по-малко възможности и скоро изобщо нямаше да има шанс. – Не, Сини зъбе. Аз я обичам и затова няма. Не знаеш ли, че ще е опасно за нея, ако отида там? Ще дойдат мъже-с-пушки. Не мога. Не мога, колкото и много да ми се иска.

Топлата ръка на тамдолеца го погали, задържа се върху неговата.

– Ти казва добро нещо.

Изненада се от такова разсъждение на тамдолец. Макар Константин да знаеше, че те имат развит мисловен процес, бе удивен от факта, че мисълта им може да следва човешкия начин на разсъждаване. Хвана ръката на тамдолеца и я стисна, благодарен на Синия зъб за присъствието му в момент, когато не му оставаше никаква друга утеха. Седна на металните стъпала, пое спокойно дъх в маската, прие утехата, откъдето можеше да я получи, да остане за момент в безопасност от неприятелски погледи, с някой, който въпреки всички различия се бе превърнал в приятел. Мъжкарят хайза приклепна на платформата пред него, като очите му блестяха от непреките отражения на светлината наколоко, по-тупа коляното му просто от приятелско чувство.

– Ти ме наблюдаваш – рече Деймън, – и то през цялото време.

Синия зъб се поизпъчи леко – потвърждение.

– Хайза са много мили – продължи той. – Много добри.

Тамдолецът килна глава и сбръчка вежди.

– Ти неин бебе. – Семейството представляваше доста трудно понятие за хайза. – Ти бебе 'Лисия.

- Да, бях.
- Тя твой майка.
- Така е.
- 'Милио неин бебе.
- Да, също.
- Аз обича него.

Деймън се усмихна с болка.

– При тебе няма половинчати неща, така ли е, Сини зъбе? Всичко или нищо. Ти си добър другар. Колко души познавате вие, хайза? Познават ли други хора или само рода Константин? Мисля, че всичките ми приятели са загинали, Сини зъбе. Опитах се да ги намеря. Те или се крият, или са мъртви.

– Прави мои очи тъжни, Деймън-мъж. Може хайза намери, казва нас име тях.

– Някой, който се нарича Дий. Или Ушант, или Мюлер.

– Аз пита. Някой може знае. – Синия зъб постани пръст върху плоския си нос. – Намира тях.

– Как?

Синия зъб протегна предпазливо ръка и поглади порасналата брада върху лицето на Деймън.

– Твой лице като хайза, твой мирис като човек.

Константин се усмихна, развеселен въпреки унилостта си.

– Де да изглеждах като хайза! Тогава бих могъл да се разхождам свободно навсякъде. Този път за малко да ме хванат.

– Ти идва тук страх – каза Синия зъб.

– Надушват ли страха?

– Аз вижда твой очи. Много болка. Мирише кръв, мирише бяга дълго.

Деймън обърна към светлината лакътя си, който бе одран и го болеше. Ръкавът се бе разкъсал и на това място бе пропит от кръв.

– Ударих се в една врата – рече той.

Синия зъб пристъпи напред.

– Аз прави болка спре.

Припомни си как хайза лижеха собствените си рани, поклати глава.

– Не. Но можеш ли да запомниш имената, които ти казах?

– Дий. Ушант. Мюлер.

– Ще ги намериш ли?

– Опита – отговори Синия зъб. – Доведе тях?

– Мен ще ме заведеш при тях. Мъже-с-пушки затварят тунелите в

белия сектор, знаеш ли това?

– Знае. Ние тамдолци, ние ходи в големи тунели отвън. Кой гледа нас?

Деймън пое дълбоко дъх под маската, изправи се отново на главо-замайващите стълби, прегърна с една ръка тамдолеца и взе в другата прожектора.

– Обичам те – прошепна той.

– Обичам те – каза Синия зъб и се стрелна в мрака, превърна се в едва забележимо движение, в трептене на металните стъпала.

Константин продължи нататък по собствения си път, като броеше завоите и нивата. Не трябваше да прави нищо необмислено. Едва му се бе разминало, когато се бе опитал да влезе в белия сектор. Бе задействал тревога там. Изпитваше ужасен страх, че тя може да предизвика претърсване на тунелите, неприятности на тамдолците, на майка му, на всички тях. Все още усещаше, че коленете му треперят, макар да не се бе поколебал да стреля, когато му се бе наложило. Бе стрелял по войник без броня, можеше да го е убил, тъкмо това бе искал.

Повдигаше му се.

И все пак се надяваше, че бе успял, че тревогата нямаше да е свързана с неговото име. Че свидетелят бе мъртъв.

Продължаваше да трепери, когато стигна входа за достъп към коридора зад бара на Нго. Влезе в тесния шлюз, свали си маската, използва карта с привилегиите на служба за сигурност, която пазеше само за краен случай. Втората врата се отвори, без да вдигне тревога. Забърза по тесния, пуст коридор и си послужи с ръчен ключ, за да отвори задната врата на бара.

Съпругата на Нго, застанала пред кухненската маса, се обърна, изгледа го и се втурна в голямата зала. Деймън затвори вратата зад гърба си, отвори тази на склада, за да хвърли вътре дихателната си маска. В паниката си бе забравил да я остави, взел я бе със себе си. Това показваше в какво душевно състояние се намираше. Отиде до мивката в кухнята и изми ръцете си, лицето си, опита се да измие от себе си на мириса на кръв и на страх, целия спомен.

– Деймън!

– Джош! – Хвърли уморен поглед към вратата на голямата зала, после избърса лицето си с кърпата, която висеше до умивалника. – Неприятности.

Мина покрай Тали и влезе в голямата зала, отиде до бара и се облегна на него.

– Имаш ли бутилка? – попита той Нго.

– Пак влезе от онази врата... – изсъска сърдито съдържателят.

– Налагаше се – отвърна Константин.

Джош го хвана внимателно за ръката.

– Не мисли в момента за пиене – рече той. – Деймън, ела тук. Искам да говоря с теб.

Върнаха се обратно в нишата, която бе тяхна територия. Тали го натика в ъгъла, далеч от погледа на другите посетители, които вечеряха в ресторанта. От кухнята, където съпругата и синът на Нго се бяха върнали, се дочуваше потраване на чинии. Помещението миришеше на неизменната чорба на Нго.

– Слушай – рече Джош, когато седнаха, – искам да дойдеш с мен от другата страна на коридора. Намерих връзка, която смятам, че може да ни помогне.

Деймън чу казаното, но му трябваше време, докато значението му стигне съзнанието му.

– С кого си говорил? Кого познаваш ти тук?

– Аз никого. Става дума за някой, който те е разпознал. Който иска да му помогнеш. Не знам цялата история. Някакъв твой пирятел. Има организация, която се простира сред хората от И-зоната и цялата Пел. Редица хора, които знаят, че може да си в състояние да им помогнеш с уменията си.

Опита се да го осмисли.

– Знаеш какви нищожни ще са шансовете ни с тълпата от И-зоната срещу войниците? И защо се е обърнал към теб? Защо към теб, Джош? Може би се страхуват, че ще разпозна някой от тях и ще подразбера нещичко. Тази работа не ми харесва.

– Деймън, знаеш с колко време разполагаме. Това е шанс. Вече всичко представлява риск. Ела с мен. Моля те, ела с мен.

– Сигурно ще претърсят целия бял сектор. Налетях на вдигната тревога там, навярно убих човек. Те ще се развилнеят, ще търсят някой, който използва достъпа...

– Тогава колко време ни е останало да го обмисляме? Ако не... – Тали млъкна, изгледа остро съпругата на Нго, която им донесе купи с чорба и ги сложи на масата. – Ще ходим някъде. Подгрей я, докато се върнем.

Чифт тъмни очи ги зяпнаха. Жената взе мълчаливо както винаги купите и ги отнесе на друга маса.

– Няма да ни трябва много време да разберем – каза Джош. – Моля

те, Деймън.

– Те какво смятат да направят? Да шурмуват главното управление ли?

– Да вдигнат бунт. Да се доберат до совалка. Да организират съпротива на Тамдолу. Става въпрос за малка група с нас, Деймън, всичко зависи от твоите познания. От компютърните ти умения и познаването на проходите.

– Имат ли пилот?

– Май има някой, който умее, да.

Опита се да събере мислите си. Поклати глава.

– Не.

– Как така не? Ти говореше за совалка. Ти правеше такива планове.

– Но не и за нов бунт на станцията. Не и ако бъдат убити още хора при осъществяването на план, който никога няма да успее...

– Ела и говори с тях. Ела с мен. Или ми нямаш доверие? Деймън, докога още можем да чакаме да ни се удаде случай? Ти дори не си чул нещата.

Константин въздъхна.

– Ще дойда – съгласи се той. – Опасявам се, че съвсем скоро ще започнат да проверяват личните карти и в зеления сектор. Ще приказвам с тях. Може би ще намеря по-добро решение. По-мирно. Къде се намира туй място?

– В бара на Маскари.

– От другата страна на коридора?

– Да. Ела.

Минаха между масите, покрай бара.

– Ей, вие! – викна строго Нго, когато се приближаха, и Деймън спря. – Да не връщате тук, ако ще ми докарате неприятности. Чувате ли ме? Аз ви помогнах и не искам такава отплата за това. Ясно ли е?

– Ясно – отвърна той.

Нямаше време да изглажда нещата. Джош го чакаше пред външната врата. Излезе навън при него, огледа се наляво и надясно и двамата пресякоха коридора, за да влязат в по-шумното и по-мрачно заведение на Маскари.

От масата вляво от входа стана мъж и се приближи до тях.

– Насам – рече той и понеже Джош го последва без въпроси, Деймън преглътна възраженията си и отиде с тях в дъното на помещението, което бе толкова тъмно, че бе трудно да се заобикалят столовете.

В закрито от завеса сепаре светеше бледа лампа. Константин и

Тали влязоха вътре, но водачът им изчезна.

След малко друг мъж се появи в сепарето след тях, млад и с белег на лицето. Деймън не го познаваше.

– Идват – каза младият мъж и миг след това завесата се разтвори отново, за да пусне още двама в сепарето.

– Кресич – измърмори Деймън. Другият му бе непознат.

– Познавате ли мистър Кресич? – попита новодошлият.

– Само по лице. Вие кой сте?

– Името ми е Джесад. А вие сте мистър Константин, нали? Младият Константин?

Каквото и да е идентифициране го изнервяше. Погледна Джош, като бе смутен, че се натъква на противоречия. Предполагаше се, че го познават. Мъжът не трябваше да е изненадан.

– Деймън – рече Тали, – този мъж е от И-зоната. Нека обсъдим подробностите. Седни.

Настани се край малката маса, несигурен и неспокоен, докато другите също заеха местата си. Погледна за втори път към Джош. Вярваше му. Доверил му бе собствения си живот. Щеше да му го даде, ако той го поиска, защото сам не знаеше какво да прави с него. А Джош го бе излъгал. Всичко, което знаеше за този човек, потвърждаваше, че лъже.

„Нима сме под някаква заплаха?“ – изтръпна Константин, като търсеше причина за туй подвеждане.

– За какво предложение говорим? – попита той, като единственото, което искаше, бе да може да се измъкне оттук, да изведе Тали навън и да разнищи цялата история.

– Когато Джош каза, че има връзки – рече бавно Джесад, – нямах представа какви са. Вие се оказахте нещо много повече, отколкото можех да се надявам.

– Така ли? – Деймън устоя на желанието да погледне към Тали. – На какво по-точно се надявате, мистър Джесад от И-зоната?

– Джош не ви ли каза?

– Джош каза, че сигурно ще искам да говоря с вас.

– За това, по какъв начин да възвърнете контрола си върху тази станция ли?

Константин не промени ни най-малко изражението си.

– Смятате, че разполагате със средства да го сторите?

– Имам хора – намеси се Кресич. – Коледи също. Можем да съберем хиляда души за пет минути.

– Знаете какво ще последва от това – отвърна Деймън. – Ще

затънем до ушите във войска. Трупове в коридорите, ако не ни издухат всички в космоса.

– Известно ви е, че те държат цялата станция – заяви спокойно Джесад. – И те могат да направят с нея, каквото си поискат. Освен вас няма никой друг виден човек, който да се застъпи за старата Пел. С Лукас е свършено. Той разправя само това, което Мазиян му даде да прочете. Винаги се движи под охрана. Единият избор е да има трупове в коридорите, наистина. Другият обаче е както са постъпили с Лукас, не е ли така? Да ви дават и на вас готови изказвания, които да прочетете. Ще ви позволят да се сменят с Лукас или изобщо ще се отърват от вас. В крайна сметка те разполагат с Лукас и той се подчинява на заповедите им, нали?

– Много точно го казахте, мистър Джесад.

„Ами по въпроса за совалката?“ – помисли си Константин, като се облегна назад на стола. Обърна се към Джош, който посрещна погледа му с разтревожени очи. Извърна се отново напред.

– Какво предлагате?

– Да ни осигурите достъп до главното управление. Ние ще се погрижим за останалото.

– Така никога няма да успеете – рече Деймън. – Навън има бойни кораби. Не можете да ги спрете, като държите главното управление. Те ще ни вдигнат във въздуха, не си ли давате сметка за това?

– Имам начин да успея.

– Представете го тогава. Кажете ни точно и ясно какво предлагате и ме оставете да го премисля една нощ.

– Да ви оставим да се разхождате свободно наоколо, след като знаете имена и лица?

– Знаете моето – припомни той на Джесад и получи в отговор леко трепване на очите.

– Повярвай му – обади се Джош. – Той ще успее.

Отвън се чу трясък, дори през музиката. Завесата се изду навътре – от тялото на Коледи, който падна върху масата с дупка в челото. Кресич скочи с вик на ужас. Деймън се хвърли назад, блъсна се в стената заедно с Джош. Джесад бръкна в джоба си. Письци надвикваха музиката отвън, докато войници с брони и вдигнати пушки застанаха на входа на сепарето.

– Не мърдайте! – заповяда един от тях.

Джесад извади пистолета си. Гръмна пушка и се разнесе мирис на изгоряло, когато Джесад се срина на земята, потрепвайки. Константин

гледаше объркан и изплашен войниците и насочените към тях дула. До него Тали не мърдаше.

Друг войник довлече още някой за яката – Нго, който изтръпна под погледа на Деймън и сякаш бе готов да повърне.

– Тези ли са? – попита войникът.

Нго кимна.

– Накараха ме да ги скрия. Заплашиха ме. Заплашиха семейството ми. Ние искаме да отидем в белия сектор, ние всички.

– Този кой е? – войникът посочи с глава към Кресич.

– Не знам – отвърна Нго. – Не го познавам. Останалите не ги познавам.

– Изведете ги! – нареди офицерът. – Претърсете ги. Мъртвите също.

Свърши се. Стотици мисли заляха съзнанието на Деймън – да бръкне в джоба си за пистолета, да побегне, да се отдалечи колкото може, преди да го застрелят.

Ами Джош... майка му и брат му...

Хванаха го, обърнаха го към стената и го накараха да разтвори ръце и крака, направиха същото с Тали до него и с Кресич. Претърсиха джобовете му и извадиха картите, пистолета, който сам по себе си бе достатъчен да го екзекутират на място.

Извърнаха го отново с лице към тях, с опрян в стената гръб, и го разгледаха по-внимателно.

– Вие Константин ли сте?

Деймън не отговори. Един войник го удари в корема, той се преви и се хвърли към него с рамото напред, ниско, събори го заедно с един стол под масата. Нечий ботуш го ритна в гърба и бе стъпкан от разразилия се над него бой. Отскубна се от войника, който бе проснал в несвяст, опита се да се изправи на крака до ръба на масата. Край рамото му профуча изстрел и удари Кресич в стомаха.

Удари го приклад на пушка. Коленете му омекнаха, отказвайки да го задържат на крака. Втори удар дойде върху ръката му, опряна на масата. Той се отдръпна, преви се, когато го получи ритник в корема, остана превит под ударите, докато го пребиха почти до безсъзнание. После го изправиха между двама от тях.

– Джош! – рече той замаяно. – Джош?

Бяха вдигнали и Тали, увиснал също между двама, които се опитваха да го върнат в съзнание, разтърсвайки го. Той успя да стъпи на краката си, докато главата му се поклащаше като на пиян. От слепоочieto му

тчеше кръв. Нямахме защо да се занимават с Кресич – той все още мърдаше, ранен в корема, и кръвта му бързо изтичаше. Щяха да го оставят.

Константин се огледа, когато ги изведоха в голямата зала. Нго бе избягал или го бяха откарали. Посетителите се бяха изпарили. Имаше само няколко трупа тук-там и наоколо стояха войници с пушки.

Войниците изкараха Деймън и Джош навън, в коридора. Няколко души стояха пред бара на Нго да наблюдават, докато ги отвеждаха, и Константин обърна лице настрани, засрамен от публичността на арестуването му.

Помисли си, че ще ги откарат на корабите от другата страна на дока. Но когато те завиха покрай ъгъла, водещ към доковете, и се насочи на наляво, разбра, че отиват другаде. Войниците бяха завзели за себе си един бар, нещо като щабна квартира, място, което цивитата избягваха.

Музика, опиати, алкохол – всичко, което можеше да се предложи от страна на цивитата, се виждаше тук. Деймън оглеждаше вцепенено помещението, в което ги бяха вкарали, изпълнено с ниско стелещ се дим и гърмяща музика. Вътре имаше и бюро, колкото и невероятно да изглеждаше, следа от нещо официално. Войниците ги закараха до него и един мъж, който носеше чаша, седна зад бюрото и вдигна поглед към тях.

– Виж какво си хванахме! – заяви водачът на групата, която ги бе довела. – Флотата издирва тези двамата. Единият е Константин. А тук си имаме един съюзар. Пренастроен, както се носи слух, но Пренастройката е била извършена на Пел.

– Съюзар значи. – Сержантът на бюрото погледна покрай Деймън, усмихвайки се злорадо на Тали. – Как човек като теб е успял да дойде на Пел? Сигурно има какво да ни разправиш, съюзарино?

Джош не каза нищо.

– Аз обаче имам – обади се суров глас от вратата, способен да разклати стените. – Той е собственост на „Норвегия“.

Смехът и разговорите спряха, макар не и музиката. Новодошлите, носещи брони за разлика от повечето тук, се придвижиха с рязкост, която стресна останалите.

– „Норвегия“ – измърмори някой. – Махайте се отук, копелета от „Норвегия“!

– Как ти е името? – изрева новодошлият.

– Или ще ни застреляте всичките? – обади се някой друг.

Ниският мъж със силния глас натисна бутона на комапарата върху рамото си и каза нещо, което музиката заглуши, обърна се и махна с ръка на дузината войници след себе си, които се разпръснаха. После

огледа останалите, като очите му бавно обходиха залата.

– Никой от вас не е в състояние, в което да върши нещо. Почистете този бърдак! Ако тук има някои от нашите хора, ще им съдера кожата. Има ли?

– Опитай малко по-нататък – викна някой. – Тук е територия на „Австралия“. „Норвегия“ няма никакво право да ни нарежда.

– Предайте ни арестуваните – рече niskият мъж.

Никой не помръдна. Войниците на „Норвегия“ вдигнаха дулата на пушките си и от хората на „Австралия“ се разнесоха викове на ужас и гняв. Деймън стоеше със замъглен поглед, докато двама от дузината дойдоха до него и Джош. Груба ръка го хвана за дясното рамо и го издърпа от другата, която го държеше, подкара го към вратата. Тали тръгна без съпротива. Той също не оказа никаква. Ако можеха да са заедно до последно – това бе единственото, което им бе останало.

– Изведете ги! – ревно дребният мъж на войниците си. Те ги избутахта да излязат по-бързо, докато двама от тях останаха край командира си вътре в бара. Едва когато стигнаха коридора към девето ниво, ги пресрещнаха други войници, все от „Норвегия“.

– Вървете в пункта на „Австралия“ – викна някой на подкрепление-то – гласът бе женски. – В бара на Макарти. Дей ги държи всички на мушка. Има нужда от повече хора там, и то бързо.

Войниците се втурнаха нататък на бегом. Четирима останаха да придружават Деймън и Джош и ги поведоха към входа за достъп до синия док, където стоеше охрана.

– Пуснете ни да минем – рече офицерът на ескорта им. – Там зад нас има опасност от бунт.

Пазачите бяха от „Австралия“. Това се виждаше по надписите и емблемите им. Те с нежелание отвориха аварийната врата и ги пуснаха да преминат.

От другата страна се простираше синият док, където „Норвегия“ заемаше гнездо до „Индия“, „Австралия“ и „Европа“. Деймън вървеше, като започна да чувства замайване от раните си, ако не и болка. Тук имаше само военни, нагоре-надолу се движеха войници, кашоните с провизии се товареха от военни екипажи в работни дрехи.

Пред тях зейна ръкавът за достъп към „Норвегия“. Изкачиха се по рампата, влязоха в тунела, минаха по него в сковаващ студ и стигнаха шлюза. Там ги срещнаха други войници, всичките с емблемата на „Норвегия“.

– Тали! – рече един с изненадана усмивка. – Добре дошъл отново,

Тали!

Джош се отскубна и хукна. Успя да стигне едва до средата на ръкава за достъп, преди да го хванат.

4

Пел: „Норвегия“ на синия док: 8.1.53 г., 19:30 ч

Сигни вдигна поглед от бюрото си, после намали шума от интеркома, който предаваше доклади от войниците ѝ на дока и навсякъде другаде. Отправи загадъчна усмивка към охраната и към Тали. Изглеждаше доста зле – небръснат, мръсен, кървав. Долната му челюст бе започнала да отича.

– Дошъл си да ме видиш ли? – подигра му се тя. – Не мислех, че ще посмееш още веднъж.

– Деймън Константин... те го качиха на борда. Войниците го хванаха. Мислех, че ще искаш да разговаряш с него.

Това я учуди.

– Опитваш се да го предадеш ли, така ли?

– Той е тук. И двамата сме тук. Пуснете го да си върви.

Сигни се облегна назад и го изгледа с любопитство.

– Значи можеш да говориш смислено – рече тя. – Преди никога не говореше.

Сега той нямаше какво да каже.

– Те са си поиграли със съзнанието ти – забеляза Малори. – И сега си приятел на Константин, нали?

– Моля ви – каза Джош със слаб глас.

– На какво основание?

– Здрав разум. Той ви е от полза. А те ще го убият.

Тя го наблюдаваше под полуспуснати клепащи.

– Не се ли радваш, че се върна?

Замига светлинка, сигнализираща повикване, нещо, което комофicerът не можеше да реши сам. Сигни включи звука и пое обаждането.

– Започнал е бой – чу тя. – В бара на Макарти.

– Дей там ли е? – попита Сигни. – Дай ми Дей!

– Зает е – дойде отговор.

Тя махна с ръка на охраната, отказвайки да се занимава повече с Тали. Замига втора лампичка.

– Малори! – извика й Джош, като го изтласкваха през вратата.

– „Европа“ иска да говори с теб – предаде комофицерът. – Мазиян.

Превключи разговора. Бяха извели Тали – да го заключат някъде, надяваше се.

– Тук е Малори, „Европа“.

– Какво става там?

– Имам неприятности на дока, сър. Джанц се нуждае от нарежданията ми. С ваше разрешение, сър. – И тя му затвори.

– Той падна – чуваше по друг канал. – Капитане, прострелях Дей!

Сигни сви ръката си в юмрук и я вдигна от апарата.

– Изведете го, изведете го, с кого говоря?

– Тук е Ютъп – отвърна женски глас. – Един от „Австралия“ стреля по Дей.

Натисна друг бутон.

– Свържете ме с Едгър! Бързо!

– Минахме през вратата – обади се гласът на Ютъп. – Изведохме Дей.

– Обща тревога за войниците на „Норвегия“. Имаме неприятности на дока. Излезте там!

– Тук е Едгър – чу тя. – Малори, приберете си копоите!

– Приберете си вашите, Едгър, или ще ги застрелям, ако ги видя.

Ранили са Дей Джанц.

– Ще ги спра – рече той и изключи.

„ТРЕВОГА“ гласеше сигналът в коридорите на „Норвегия“, виеше дрезгава сирена, мигаха сини лампи. В офиса й светнаха табла и екрани, докато корабът премина в състояние на бойна готовност.

– Идваме – докладва отново Ютъп. – Той още е жив, капитане.

– Докарайте го тук, Ютъп, докарайте го тук.

– Слизам долу, капитане – обади се Граф, тръгнал към дока.

Сигни започна да натиска бутоните, като търсеше картина на действието и проклинаше техниците – някой трябваше да го е включил на визора. Намери го – приближаваща се група, която носеше повече от един сред редиците си, войниците на „Норвегия“, които изскачаха забързано на дока и заемаха позиции около свързаните към кораба тръби и ръкава за достъп.

– Повикайте лекарите! – нареди тя.

– Лекарите чакат – чу глас и видя позната фигура да се приближава до войниците и да поема ковандването. Граф бе отвън. Най-накрая си пое по-спокойно дъх.

– „Европа“ е още на линия – напомни й комофицерът. Тя включи този канал.

– Капитан Малори, каква война водите там?

– Все още не знам, сър. Ще разбере веднага щом прибера войниците си на борда.

– Взели сте арестанти на „Австралия“. Защо?

– Единият е Деймън Константин, сър. Ще се свържа с вас веднага след като чуя Джанц. С ваше разрешение, сър.

– Малори!

– Сър?

– „Австралия“ има двама пострадали. Искам доклад.

– Ще ви изпратя, след като успея да науча какво е станало, сър. Междувременно изпращам войници на зеления док, преди да възникне някакъв проблем с цивитата там.

– Хората на „Индия“ са вече на път. Спрете дотук, Малори, и дръжте настрана войниците си. Махнете ги от доковете. Изтеглете ги всичките. Искам да ви видя възможно най-скоро, ясно ли е?

– С доклад. С ваше разрешение, сър.

Светлинката угасна с прекъсването на връзката. Сигни удари с юмрук по пулта, блъсна назад стола и се запъти към миниатюрната операционна в късия коридор пред главния асансьор на най-горното ниво.

Не беше толкова зле, колкото Малори се опасяваше. Пулсът на Дей бе равномерен след направената му от лекаря инжекция и той не даваше признаци да умира. Рана в гърдите, няколко изгаряния. Имаше доста кръв, но тя бе виждала и по-тежки случаи. Случайно попадение, в сгъвката на бронята. Отиде до вратата, където стоеше Ютъп, като по цялата ѝ броня от главата до петите имаше размазана кръв.

– Махнете се оттук, каквито сте мръсни! – нареди им Малори, като ги изтика в коридора. – Кой стреля пръв?

– Една кучка от „Австралия“, пияна и разпасана.

– Капитане.

– Капитане – добави със слаб глас Ютъп.

– Ранена ли сте, Ютъп?

– Изгаряния, капитане. Ще вляза да ги почистят, след като свършат с майора и с другите, с ваше разрешение.

– Не ви ли казах да стоите настрана от тази зона?

– Чухме по комвръзката, че са хванали Константин и Тали,

капитане. Дежурен бе един сержант и всички вътре бяха пияни като търгари на станция. Майорът влезе вътре и те заявиха, че там не било място за нас.

– Достатъчно – промълви Сигни. – Искам доклад, редник Ютъп. И ще защита действията ви. Щях да ви одера, ако бяхте отстъпили пред копелетата на Едгър. Цитирайте ме какво съм казала където си пожелаете.

Тръгна по коридора през насъбралите се войници.

– Всичко е наред. Дей е цял. Разкарайте се оттук и оставете лекарите да работят. Върнете се в квартирите си. Аз ще си поприказвам с Едгър, но ако вие или някой друг излезете на доковете, ще ви застрелям със собствената си ръка. Давам ви думата си. Слизайте долу!

Разпръснаха се. Малори се върна отпред на мостика, огледа наоколо хората от екипажа, които бяха заели местата си пред станциите. Граф бе също там, също изцапан доста с кръв.

– Почисти се – каза му тя. – Гледайте си екраните! Морио, слез долу и разпитай редник Ютъп и всички останали от въпросната група. Искам имената и идентификационните номера на онези войници от „Австралия“. Искам официално оплакване, и то веднага.

– Капитане – прие заповедта Морио и припряно тръгна да я изпълнява.

Сигни остана по средата на мостика да се оглежда, докато всички глави не се обърнаха към пултовете. Граф бе излязал да се приведе в ред. Тя взе да се разхожда напред-назад между редиците, докато не си даде сметка какво прави и спря.

Пред нея стоеше проблемът да се изправи пред бюрото на Мазриан. По нейната униформа имаше кръв, кръвта на Дей. Накрая реши да отиде така, без да я почисти.

– Граф поема командването – каза остро Малори. – Макфарлейн, имам нужда от ескорт до „Европа“. Действайте!

Насочи се към асансьора, като чу ехото да повтаря заповедта й из коридорите. В коридора пред изхода я пресрещнаха войниците – петнайсет в пълно бойно снаряжение. Излезе, минавайки покрай други, които охраняваха рампата за достъп откъм дока. Сигни не носеше броня. Докът бе сигурен и не се предполагаше, че някой би имал нужда от такава, но в момента тя щеше да се чувства в по-голяма безопасност, дори ако се разхождаше гола по зеления док.

Пел: „Европа“ на синия док: 8.1.53 г., 20:15 ч

Мазиян не закъсня да се появи, този път не. Аудиенцията му бе само с двама – с нея и с Том Едгър, а Едгър бе дошъл пръв. Това се очакваше.

– Седни – рече й Мазиян.

Сигни се настани на място от другата страна на заседателната маса срещу Едгър. Мазиян седна на своето начело, подпря се на скръстените си ръце и я изгледа.

– Е, къде е докладът?

– Подготвя се – отвърна тя. – Необходимо ми е време да разпитам войниците и да събера точни идентификации. Дей е записал имена и номера, преди да го ранят.

– По ваша заповед ли е отишъл там?

– Моята постоянна заповед към войниците ми е да не бягат от проблеми, ако те възникнат пред тях. Сър, след инцидента с Гофърт хората ми са подложени на систематичен тормоз. Аз го застрелях, а се отправят нападки към моите подчинени, изблъскват ги, дразнят ги – дребни неща, докато някой не се напие дотолкова, че да не прави разлика между задяване и истински метеж. Питат военнослужаща за номера й и тя направо отказва да го даде. Арестуват я, а тя вади пистолета си и стреля по офицер.

Мазиян погледна към Едгър, после отново към Малори.

– Чух друга история. Че вашите войници са насърчавани да стоят заедно. Че продължават да изпълняват вашите нареждания, дори когато привидно се водят в отпуск. Че се разхождат наоколо във взводове и под ръководството на офицер и така се налагат със силата си по доковете. Че цялата операция на войниците и екипажа на „Норвегия“ представлява неподчинение и предизвикателство в директен разрез със заповедите ми.

– Не задължавам с нищо войниците си по време на отпуск. Ако се движат на групи, то е за самозащита. Нападат ги в барове, които са отворени за всички с изключение на хора от „Норвегия“. Именно такова поведение се насърчава сред другите екипажи. На бюрото ви е оплакването ми по този въпрос от миналата седмица.

Мазиян продължи все така да я гледа, като потропваше по масата

пред себе си с бавно, нервно движение на ръката. Накрая извърна очи към Едгър.

– Поколебах се да подам възражение – каза Едгър. – Но тук се оформя нездрава атмосфера. Очевидно съществуват различни виждания за това, как се ръководи Флотата като цяло. На някои места се насърчава вяност към кораба – вяност към определени капитани – по причини, които не желая да разнищвам, а може би просто от самите капитани.

Сигни пое въздух и рязко спусна ръцете си надолу край стола, преди да я обземе вледеняващо чувство. Смразяващо повече от всичко. Едгър и Мазиян винаги са били близки, бяха близки, както тя отдавна дозираше, по начин, който не допускаше нейната намеса. Успокои дишането си, облегна се назад, загледа се само в Мазиян. Това бе война. „Норвегия“ никога не се бе разминавала тъй на косъм като сега, когато трябваше да се измъкне от капана на амбицията на Мазиян и тази на Едгър.

– Има нещо много гнило – заяви Малори, – когато започнем да се стреляме един друг. С ваше разрешение, ние сме най-старите във Флотата, най-дълго оцелелите. И ще ви кажа открито, че знам какво става и разигравах театъра, който искахте, продължих да се занимавам с организирането на реда в станцията, която няма да има абсолютно никакво значение, когато Флотата си тръгне. Изпълних тази ваша операция за запълване на времето ни с работа и се справих добре. Не споменах нито дума пред войниците и екипажа ми за туй, което знам. И като гледам накъде вървят нещата, на войниците се разрешава да правят каквото си искат, понеже в дългосрочен план то не е важно. Защото Пел е престанала да има значение и нейното оцеляване сега не е в наш интерес. В момента имаме друга цел. Или може би винаги сме я имали и вие стъпка по стъпка ни водихте към нея, за да не ни шокирате твърде много, когато накрая предложите това, което в действителност преследвате, единствения избор, който ни оставихте. Сол, нали? Земята. Пътят до нея ще е дълъг и опасен, а когато стигнем там, ни чакат множество проблеми. Флотата... превзема Компанията. Навярно сте прав. Може би е единственото нещо, което трябва да направим. Вероятно е разумно и е започнало да изглежда като решение още много отдавна, когато Компанията престана да ни поддържа. Но няма да стигнем до Земята, ако Пел разруши дисциплината, на чиято основа се гради Флотата от десетилетия. Няма да стигнем там, ако нейните единици се уеднаквят и слоят в нещо, частите на което не могат да работят поотделно. Тъкмо това ще се постигне с подобен тормоз. С нареждане как да ръководя „Норвегия“.

Ако се започне така, всичко ще рухне. Вземете на войниците техните емблеми и тяхната принадлежност, тяхната самоличност и техния дух, и всичко ще пропадне. И независимо как го представяте, именно туй става там навън, когато се принуждава един кораб да се подчини на норми, които противоречат на всички правила, известни на борда му. Когато капитани от тази Флота скрито насърчават войниците си да тормозят моите и те се хващат за тази възможност при липсата на друг противник. Флотата не е съществувала като едно цяло от десетилетия, но това бе нашата сила – свободата на действие да вършим всичко, каквото трябва, покривайки цялото огромно пространство. Направете ни еднакви и ще станем предсказуеми. И тъй като сме останали малко, с нас ще е свършено.

– Удивен съм – каза меко Мазиян, – че някак си вие стигате дотам, да настоявате за разделение на екипажите, след като самата вие се оплаквате от липсата на дисциплина. Вие сте забележителен софист.

– Беше ми заповядано да се приравня с останалите, да променя всяко правило и нареждане, възприети на моя кораб. Войниците ми го възприемат като обида към „Норвегия“ и се възмушават. Какво друго очаквате, сър?

– Отношението на войниците отразява това на командващите ги офицери и на капитана, не е ли тъй? Навярно вие го насърчавате.

– А може би е насърчавано онова, което се случи в бара.

– Сър.

– С цялото ми уважение, сър.

– Хората ви са влезли там и са взели арестанти от ръцете на войниците, които са ги задържали. Туй не ви ли прилича на присвояване на заслуги?

– Иззели са арестанти от напила се в бар група войници в отпуск.

– Щаб на дока – промърмори Едгър. – Бъди точна, Малори.

– Войниците бяха пияни и разпасани във вашия щаб на дока, а единият от задържаните е собственост на „Норвегия“. В този щаб не е имало дежурен офицер. Другият арестуван е ценен заради ползата, която би имал за моята операция по запълване на времето. Въпросът е защо задържаните са били изобщо отведени в тъй наречения щаб на дока, вместо в ареста на синия док или на най-близкия кораб, който бе „Африка“.

– Войниците, извършили задържането, са докладвали на сержанта си. Който се е намирал в щаба, когато вашият майор нахълтал там.

– Смятам, че подобно поведение допринася за създаването точно на такава ситуация, в каквата е бил прострелян майор Джанц. Ако мястото

представлява щаб на дока, тогава майор Джанц е имал пълно право да влезе там и да вземе положението под свой контрол. Но още при самата му поява му се казва, че тъй нареченият щаб на дока е запазена територия на „Австралия“. Присъстващият там сержант от „Австралия“ не възразява срещу подобно неподчинение. Нима една военна щабна квартира трябва да се счита за лична територия на един кораб, или какво означава това? Не ви ли се струва, че други капитани насъскват сепаратистки своите екипажи?

– Малори! – предупреди я Мазиян.

– Накратко, сър. Майор Джанц дава съответна заповед за прехвърляне на арестантите под негов контрол и не получава никакво съдействие от сержанта на „Австралия“, който допринася за възникването на конфликта.

– Двама от моите войници са убити в тази схватка – рече Едгър раздразнено. – А как е започнала тя, все още се разследва.

– Също и от моя страна, капитане. Очаквам да получа доклада всеки момент и ще се погрижа да получите копие от него, когато бъде предаден.

– Капитан Малори – смърти я Мазиян, – ще предадете този доклад на мен. И то възможно най-бързо. Колкото до арестуваните, не ме интересува какво ще правите с тях. Дали те са тук или там, не е важно. Проблемът е разногласието. Амбицията от страна на отделни капитани на Флотата. Независимо дали ви харесва или не, капитан Малори, ще се подчинявате на общите нареждания. Права сте, действали сме поотделно и сега трябва да работим като едно цяло. Някои свободолюбиви духове сред нас срещат проблеми в тази ситуация. Не обичат да се подчиняват на заповеди. А вие сте ми нужна. Прозирате същината на нещата, нали? Да, става дума за Сол. А като ми казахте това, сигурно се надявате да участвате в тесния кръг на съвета, така ли е? Желаете да се допитват до вас. Може би искате да поемете някой ден командването. Много добре. Но за да стигнете дотам, капитане, трябва да се научите да се подчинявате.

Сигни остана спокойна, отвърна открито на погледа на Мазиян.

– И да не знам накъде вървя?

– Вие знаете накъде сме тръгнали. Преди малко го казахте.

– Добре – рече тя тихо. – Не се противопоставям на изпълнението на заповеди. – Изглежда в лицето Том Едгар и върна очите си върху Мазиян. – Изпълнявам ги не по-зле от другите. Може да не сме работили като партньори в миналото, но има желание да го направя.

Мазиян кимна, като красивото му лице на актьор изразяваше огромна обич и привързаност.

– Добре, добре. Въпросът значи е разрешен.

Изправи се, отиде до страничния шкаф, изтегли бутилка бренди от придържащите я скоби, извади отгоре чаши и наля. Донесе чашите на масата, сложи ги пред себе си, после избута по една от тях с всяка ръка към Едгър и към Малори.

– Надявам се да сме разрешили проблема веднъж завинаги – каза той, като отпи от чашата си. – И смятам, че ще остане така. Някакви други оплаквания?

Може би Том Едгър имаше някакви. Сигни го видя да се мръщи, докато отпи от огнената течност на брендито. Усмихна му се леко. Едгър не отговори.

– Другият въпрос, който засегнахте – продължи Мазиян, – бе за унищожаването на станцията. Да, така е. Вярвам, че тази информация няма да излезе извън кръга на присъстващите.

„Ето защо е бил театърът!“ – каза си тя.

– Да, сър – отвърна.

– Без формалности. Когато му дойде времето, всички капитани ще получат инструкции. Ти си стратег, в много отношения най-добрият. Щяхме да те въведем в нещата по-рано. Знаеш го. Това щеше да е станало вече, ако не бе злополучният инцидент с Гофърт и операцията на черния пазар.

Лицето на Сигни пламна. Тя остави чашата на масата.

– Избухливост, стара приятелко – рече меко Мазиян. – Аз също я притежавам, познавам недостатъците си. Но не мога да те оставя да се отцепиш от мен. Не мога да си го позволя. Подготвяме се за действие. След седмица. Натоварването почти е свършило. И ние ще предприемем действие, преди Съюзът да го очаква. Ще вземем инициативата, ще им създадем проблем.

– Пел.

– Точно така. – Той допи брендито си. – Държиш Константин. Той не може да се върне. Трябва да отстраним също и Лукас. Всички оператори, които работят, и онези в ареста. Всеки, който може да се справи с компютъра и главното управление, така че да възвърне равновесието на Пел. Предизвиква се нестабилност на станцията и не се оставя жив никой, който може да я спаси. Най-вече не и Константин. Той е опасен в две отношения – заради компютъра и заради общественото мнение. Изхвърли го в космоса.

Тя се усмихна напрегнато.

– Кога?

– Той вече представлява проблем. Нищо пред свидетели. Нищо показно. Пори ще се погрижи за другия – за Емилио Константин. Действай чисто, Сигни. Не бива да остане нищо, което да помогне на Съюза. От тук не трябва да има никакви бежанци.

– Разбирам. Ще се погрижа за отстраняването.

– Ти и Том, въпреки всичките ви дразги, свършихте добра работа. Безпокоях се много, че нямам контрол върху Константин. Свършихте чудесна работа. Сериозно.

– Знаех какво се готвите да направите – каза с равен глас тя. – Така че компютърът вече е настроен за целта – кодов сигнал може да го извади напълно от строя. Губят ни се още един-двама компютърни оператори. Планирам да разчистя зеления сектор утре. Те или ще се предадат, или ще издухам в космоса целия сектор и така ще реша всички проблеми. Имам снимки на двамата липсващи оператори. Ще прибера доносника Нго и другите като него. Ще ги разпитам и ще се опитам да хвана, когото мога, преди да започнем. Ако агенти могат да ни предадат компютърните специалисти, за да сме абсолютно сигурни, толкова по-добре.

– Моите хора ще помогнат – предложи Едгър.

Тя кимна.

– Така се действа – каза зарадвано Мазиян. – Именно това очаквам от вас двамата, Сигни. Стига сте се карали за надмощие. А сега ще се захванете ли с работата?

Малори допи чашата си и стана. Едгър също се изправи. Тя се усмихна и кимна на Мазиян, но не и на Том, и излезе, придавайки си лека стъпка.

Копеле, помисли си. Не чу стъпките на Едгър зад гърба си. Когато влезе в асансьора и се спусна надолу да вземе ескорта си, бе сама. Том бе останал да говори с Мазиян. Продажник.

Асансьорът я свали до нивото на изхода. Хората й стояха там, където ги бе оставила, като глътнали бастун и внимателно избягваха какъвто и да е спор с войниците от „Европа“, които влизаха и излизаха през помещението. Тримца от „Европа“ се подсмиваха там, но усмивките им веднага се стопиха, когато я видяха да идва.

Сигни подбра ескорта си и мина през шлюза, надолу по ръкава към дока, към очакващите я под строй нейни войници.

Пел: „Норвегия“ на синия док: 8.1.53 г., 23:00 ч станд.вр., 11:00 ч алт.вр.

Малори се почувства по-добре, след като успя да си почине, да се изкъпе, да оправи бъркотията на дока и да напише докладите. Не хранеше никакви илюзии, че ще сторят нещо на войничката от „Австралия“, която бе стреляла по Дей и се бе измъкнала, поне не официално. Но за онази жена нямаше да е добре, ако се появеше сама на дока в близост до войници на „Норвегия“, докато бе жива.

Дей бе добре, излязал от операция и бесен от яд. Това бе здравословно. Имаше поставена шина в едно ребро и голяма част от кръвта му бе преляна, но бе в състояние да се появи на визора и да ругае смислено. Така повдигна и нейния дух. Граф бе при него и имаше списък на офицери и хора от екипажа, които бяха готови да отидат да поуспокоят Дей, проява на загриженост, която доста би го смутила, ако разбереше размерите ѝ.

Мир. Още няколко часа, до утре и до операцията в зеления сектор. Сигни вдигна краката си върху леглото, седнала странично зад бюрото в собствената си квартира, и си сипа още едно питие. Рядко пиеше второ. Когато го правеше, продължаваше с трето, четвърто и пето. Прииска ѝ се тук да бяха Дей или Граф, да седнат и да поговорят. Би отишла при тях, но главата на Дей бе пълна с пара, която той искаше да изпусне, и щеше да му се вдигне кръвното, ако ѝ разкаже за инцидента. Нямаше да е добре за Дей.

Имаше други неща, които да я разнообразят. Поседя и помисли известно време, колебайки се кой от двамата да бъде, накрая се свърза с офиса на охраната.

– Доведете Константин тук.

Оттатък приеха. Облегна се назад и сръбна от напитката, превключи един след друг каналите на визора, за да се увери, че навсякъде нещата бяха наред и че гневът долу на доковете оставаше въздържан. Питието не успя да я отпусне; тя продължаваше да изпитва нужда да се разхожда напред-назад, а дори и тук нямаше достатъчно пространство за целта. Утре...

Малори отклони мислите си от тази тема. Сто двайсет и осем мъртви цивита при стабилизирането на белия сектор. Щеше да е далеч по-

лошо в зеления, където се бяха укрили всички, които наистина имаха причини да се страхуват от идентифициране. Можеха да издихат в космоса целия сектор, ако двамата оператори с компютърни познания не се откриеха навреме, наистина можеха. Решението бе разумно – бърза смърт, макар и незаслужена от всички, начин да са сигурни, че са се справили с всички бегълци, и по-милостива участ за онези хора там, отколкото да бъдат зарязани на падаща станция. „Хансфорд“ в по-голям мащаб – това бе подаръкът, който щяха да оставят на Съюза, гниещи тела и вонята, съпътстващата ги ужасна воня...

Вратата се отвори. Вдигна поглед към трима войници и към Константин – измит, облечен в кафяви работни дрехи, с няколко лепенки на лицето, които му бяха сложили лекарите. Не изглеждаше зле, помисли си тя разсеяно, като се облегна на едната си ръка.

– Искате ли да говорим? – попита го тя. – Или какво?

Той не отговори, но и не показа намерение да се спрекква. Сигни махна на войниците да излязат. Вратата се затвори и Деймън продължи да стои, гледайки към всичко друго, само не и към нея.

– Къде е Джош Тали? – запита той накрая.

– Някъде на борда на кораба. В шкафа там има чаши. Искате ли да пийнете?

– Искам да бъда пуснат от тук – каза Деймън. – Искам тази станция да бъде върната в ръцете на собственото ѝ законно правителство. Искам сметка за това, колко граждани сте убили.

– О! – възкликна Малори, като се засмя за секунда и преразгледа оценката си за младия Константин. Усмихна се кисело и с крак се отблъсна от леглото, като отмести стола си малко назад. Махна с ръка към леглото, указвайки му място, където да седне. – Значи искате – рече тя. – Седнете. Седнете, мистър Константин.

Той се подчини. Гледаше я с упорития мрачен поглед на баща си.

– В действителност не си правите никакви такива илюзии, нали? – заяви Сигни.

– Никакви.

Тя кимна, като го съжали. Млад. С приятно лице. Интелигентен, добре сложен. Той и Джош доста си приличаха. Тази война погубваше неща, от които ѝ се повдигаше. Млади хора като тях се превръщаха в трупове. Само ако беше някой друг... но името му случайно бе Константин и това го обричаше. Пел щеше да реагира на това име и той трябваше да бъде премахнат.

– Желаете ли питието?

Деймън не го отказа. Тя му подаде чашата си и запази бутилката за себе си.

– Джон Лукас играе ролята на ваша марионетка, нали? – попита той.

Нямаше нужда да го измъчва с истината. Кимна.

– Изпълнява заповеди.

– Следващият ви ход ще е да разчистите зеления сектор?

Малори кимна.

– Пуснете ме да говоря по интеркома. Оставете ме да опитам да ги вразумя.

– За да спасите живота си ли? Или да заместите Лукас? Няма да успеете.

– За да спася техния.

Тя го изгледа продължително, мълчаливо.

– Вие няма да се появите пред тях, мистър Константин. Ще изчезнете съвсем тихо. Мисля, че го знаете. – Край бедрото ѝ висеше пистолет. Постави ръката си върху него, както седеше, като прецени, че Деймън няма да скочи, но за всеки случай. – Да приемем, че ако открия двама души, няма да издухам в космоса целия сектор. Техните имена са Джеймс Мюлер и Джудит Кроуел. Къде са те? Ако успея да стигна точно до тях, ще бъде спасен живота на много хора.

– Нямам представа.

– Не ги ли познавате?

– Не знам къде се намират. Не мисля, че сред живите, ако се предполага, че са в зеления сектор. Познавам твърде добре района, щях да съм ги открил досега, ако бяха там.

– Съжалявам за това – каза Сигни. – Ще направя, каквото мога, в такива разумни граници, в които ми е възможно. Мога да ви го обещаю. Вие сте цивилизован човек, мистър Константин. Изчезнал вид. Ако можех да намеря начин да ви измъкна от това, щях да го сторя, но съм притисната от всички страни.

Той не отговори. Държейки го под око, тя отпи глътка от бутилката. Той сръбна от чашата.

– А как са останалите от семейството ми? – запита той накрая.

Устата ѝ се изкриви.

– Доста добре. В пълна безопасност, мистър Константин. Майка ви прави всичко, което поискаме, а брат ви не представлява опасност там, където се намира. Доставка пристигат навреме, така е нямаме причина да възразяваме срещу присъствието му там долу. Той също е

цивилизован човек, за щастие такъв, който няма достъп до големи тълпи и сложни системи на място, където се намират корабите ни в док.

Устните му трепнаха. Изпи останалото в чашата си. Малори се наведе напред и му наля още пиене. Съзнателно рискува да се протегне близо до него. Играеше си със съдбата, така положението им се изравняваше. Време бе да свърши с всичко това. Ако Деймън преживееше утешения ден, щеше да научи твърде много за нещата, което предстоеше да се случат, а това би било твърде жестоко. Усещаше горчивина в устата си, която брeндитo не можеше да премахне. Бутна бутилката към него.

– Вземете я със себе си – предложи му тя. – Сега ви пускам да се върнете в квартирата си. Моите почитания, мистър Константин.

Някои биха протестирали, плакали и умолявали. Други биха се навърлили върху нея, като начин да ускорят работата. Деймън стана и без да докосне бутилката, отиде до вратата, погледна назад, когато тя не се отвори.

Сигни извика дежурния офицер.

– Отведете арестуваните. – Чу потвърждението на заповедта и след кратък размисъл добави: – Доведете Джош Тали, като идвате.

Думите ѝ предизвикаха проблясък на ужас в очите на Константин.

– Знаем – каза тя. – Бе искал да ме убие. Но оттогава се е променил, нали?

– Той ви помни.

Малори навлажни устните си, усмихна се, после рече без усмивка:

– Той е жив, за да помни. Не е ли така?

– Разрешете ми да говоря с Мазиан.

– Едва ли има полза. А и той няма да се съгласи да ви изслуша. Не знаете ли, Деймън Константин, че той е причината за всичките ви неприятности? Аз получавам заповедите си от него.

– Едно време Флотата принадлежеше на Компанията. Беше наша. Вярвахме ви. Станциите, всички ние вярвахме поне във вас, ако не в Компанията. Какво се случи?

Тя погледна неволно надолу, после ѝ се стори трудно да вдигне поглед и да срещне невинните му очи.

– Някой е полудял – каза Константин.

„Напълно възможно“ – помисли си Сигни. Облегна се назад на стола, без да намери какво да му отвърне.

– При Пел се рискува много повече, отколкото при другите станции – поде той. – Пел винаги е била различна. Поне се вслушайте в съвета

ми. Оставете брат ми като постоянен управляващ на Тамдолу. Ще получите повече от тамдолците, ако вършите нещата по-бавно. Оставете го него да ги ръководи. Те не са лесни за разбиране, но и те не ни разбират с лекота. Те ще работят за него. Пуснете ги да правят нещата по техния си начин и те ще свършат десет пъти повече работа. Те не се бият. Те ще ви дадат всичко, което пожелаете, ако го поискате, вместо да си го вземете сами.

– Брат ви ще бъде оставен там – успокои го тя.

Лампата край вратата светна. Малори въведе кода за отварянето ѝ. Бяха довели Джош Тали. Тя остана на мястото си и проследи мълчаливата размяна на погледи, опита да се попита, без да се задават въпроси...

– Добре ли си? – попита Джош.

Деймън кимна.

– Мистър Константин си тръгва – рече Сигни. – Влез, Джош. Ела.

Той влезе, като хвърли разтревожен поглед назад към Деймън. Вратата се затвори между тях. Малори се пресегна още веднъж към бутилката, доля чашата, която Константин бе оставил в края на бюрото.

Джош също бе чист сега и изглеждаше по-добре. Слаб. Бузите му бяха доста хлътнали. Докато очите бяха живи.

– Искаш ли да седнеш? – попита тя.

Не знаеше какво да очаква от него. Винаги се бе съгласявал, с всичко. Сега го наблюдаваше, като се опасяваше да не извърши нещо налудничаво, спомняйки си деня, когато той бе дошъл да я намери на станцията и ѝ се бе развикал от вратата. Тали седна спокойно, както се бе държал винаги.

– За старите времена – рече Сигни и пи. – Този Деймън Константин е свестен човек.

– Да – отвърна Джош.

– Все още ли искаш да ме убиеш?

– Има по-лоши и от теб.

Тя се усмихна мрачно, после усмивката ѝ изчезна.

– Знаеш ли Мюлер и Кроуел? Да познаваш някого, който да се казва така?

– Имената нищо не ми говорят.

– Имаш ли познати на Пел, които могат да боравят със станционния компютър?

– Не.

– Това бе единственият официален въпрос. Съжалявам, че не

знаеш. – Отпи от чашата си. – Предполагам, че благосъстоянието на Константин се дължи на доброто ти поведение. Така ли е?

Той не отговори. Но това бе истина. Малори следеше очите му и реши, че наистина е така.

– Просто исках да те питам – каза тя. – Туй е всичко.

– Кои са онези, хората, които търсиш? Защо? Какво са направили?

Въпроси. Тали никога не бе задавал въпроси.

– Приел си добре Пренастройката – рече Сигни. – С какво се занимаваше, когато те спипаха войниците на „Австралия“?

Мълчание.

– Те са мъртви, Джош. Има ли сега някакво значение?

Очите му се замъглиха, старият му разсеян поглед се върна отново. Красив е, помисли си тя за него, както си бе казвала хиляди пъти. А той бе още един от тези, които не можеше да спаси. Смятала бе, че би могла, но бе разсъждавала без оглед на състоянието му. Когато отстраняха Константин, той щеше да стане твърде опасен. Утре, помисли Малори. С това трябваше да се свърши утре най-късно.

– Аз съм съюзар – заяви Тали. – Не съм обикновен войник, както показват записите. От специалните служби съм. Вие сама ме доведохте тук. А имаше още един от нас, който сам си бе проправил пътя насам, като го бе направил и на Маринър. Името му бе Габриел. И той съсипа Пел. Той действаше срещу вас, а не родът Константин. Той и неговите хора убиха семейството на Деймън, заради тях Деймън загуби съпругата си – как точно е станало, нямам представа. Аз не съм му причинил нищо. Но каквото и да сте предположили, властта, която сте оставили да управлява сега станцията, е била подкупена да убива от Габриел. Знам, понеже знам използваната тактика. Арестували сте не когото трябва, Малори. Вашият човек Лукас принадлежеше на Габриел, преди да стане ваш.

Алкохолът съвсем внезапно се изпари от мозъка ѝ. Продължи да седи с чашата в ръка и да гледа втренчено бледите очи на Джош. Трудно ѝ бе да си поеме дъх.

– Този Габриел... къде е той?

– Мъртъв е. Вие унищожихте водачите на заговора. Неговата група. Мъж на име Коледи, друг, който се казваше Кресич, и Габриел. На станцията бе известен като Джесад. Бяха убити от войниците, които ни арестуваха. Деймън няма представа, не знае абсолютно нищо за това. Мислите ли, че той би се срещнал с тях, ако знаеше, че те са убили баща му?

– Но ти си го закарал там.

- Аз го заведох.
- Той знаеше ли за теб?
- Не.

Сигни пое дълбоко въздух, издиша.

– Смяташ ли, че за нас има значение как Лукас се е добрал дотам? Той ни принадлежи.

– Казвам ви, за да знаете, че е свършено. Че вече няма какво да търсите. Спечелихте. Няма нужда от още убийства.

– Трябва ли да повярвам на думите на един съюзар, че няма повече кого да преследвам?

Не последва отговор. Тали не се измъкна в небитието. Очите му бяха твърде живи, пълни с болка.

– Голям номер ми изигра, Джош.

– Не беше номер. Роден съм да върша това. Цялото ми минало се гради на записи. Не помнех нищо, когато свършиха да се занимават с мен на Ръсел. Аз съм един от онези празни хора, Малори. Нямам нищо истинско. Нищо отвътре. Принадлежа на Съюза, защото мозъкът ми е програмиран така. Не съм верен на никого.

– С изключение на едного, може би.

– Деймън – съгласи се той.

Тя се замисли върху казаното. Пресуши чашата, така че започнаха да я щипят очите.

– Тогава защо го замеси в тази работа с Габриел?

– Мислех, че съм намерил начин да ни измъкна от Пел. Да вземем совалка и да слезем на Тамдолу. Имам предложение към вас.

– Мисля, че го знам.

– Вие имате възможност да качите лесно човек на кораб за Тамдолу. Ако не можете друго, поне го махнете оттук.

– Какво, да не си върне контрола върху Пел?

– Вие сама го казахте. Устата на Лукас се отваря, когато вие ѝ подадете думите. Това е единственото, което желаете. Всичко, което някога сте искали. Изведете го оттук. В безопасност. Какво ви струва туй?

Той знаеше какво предстои, поне доколкото това засягаше съдбата на Константин. Сигни вдигна поглед към него, после го сведе отново върху чашата.

– За твоята благодарност ли? Предполагаш, че в някой случай мога да съм малоумна, така ли? Значи сделка. Би ли ти повлияло някакво обучение с рефлексни записи?

– Евентуално, предполагам. Какво имате предвид?

Тя натисна бутона.

– Отведете го.

– Малори... – рече Джош.

– Ще помисля върху предложението ти – каза тя. – Ще го обмисля.

– Мога ли да говоря с него?

Прецени това, накрая кимна.

– Дребна работа. Ще му кажеш ли как са стояли нещата?

– Не – отвърна Тали със слаб глас. – Не искам той да знае нищо. За дребни неща, Малори, ти имам доверие.

– И ме мразиш до смърт.

Той се изправи, поклати глава, погледна надолу към нея. Лампата до вратата светна.

– Вън! – рече Сигни. После се обърна към войника, появил се на вратата: – Сложете го заедно с приятеля му. Осигурете им всички разумни удобства, които поискат.

Джош излезе с пазача. Вратата се затвори и заключи. Малори продължи да седи неподвижно, сетне се размърда, за да изпълне краката си върху леглото.

Хрумнала ѝ бе мисъл, че един Константин би могъл да е полезен на по-късен етап от войната – ако Съюзът лапнеше въдицата, ако завземеше Пел и я възстановеше. Тогава би било добре да изкарат на сцената един Константин, който държат в ръцете си – ако той бе като Лукас; но той не бе такъв. От него нямаше полза. Мазиан никога не би се съгласил на това. Свалката представляваше възможен изход от дилемата. И това нямаше да се разбере, ако Флотата потеглеше скоро. На Съюза щеше да му трябва доста време, докато пипне младия Константин в гората. Достатъчно време, така че останалата част от плана да се изпълни, Пел да загине, като лиши Съюза от база, или да оцелее, предизвиквайки организационни проблеми на Съюза. Идеята на Джош можеше да сработи. Би могла. Малори се пресегна и си наля още едно питие, продължи да седи, стискайки чашата силно в ръката си, та чак кокълчетата ѝ бяха побелели.

Човек от спецслужбите на Съюза. Направо бе смутена. Вбесена. Иронично развеселена. Не бе лишена съвсем от скромност.

Ето в какво се бе превърнал Задпредела – предателска Флота и планета, която развъждаше същества като Джош.

Които можеха да извършат това, което правеше Тали. Това, което Габриел/Джесад се бе опитал да направи.

Което те самите се подготвяха да сторят.

Седеше със скръстени ръце, загледана в бюрото. Накрая отпи от питието, протегна ръка и включи вградения компютър. „Разположение на войската?“

В отговор се изредиха места и списъци. Всички се намираха на борда с изключение на дванайсетте, които пазеха подстъпа до самия кораб. Свърза се с терминала на дежурния офицер.

– Бен, излез за малко навън и прибери на кораба онази дузина войници, която сме оставили на дока. Не използвай интеркома. Докладвай ми чрез компютъра, когато свършиш.

Ново запитване. „Местонахождение на екипажа?“

На екрана се появиха данните. Дежурна бе алтернативната смяна. Граф бе все още при Дей.

Включи интеркома и се обърна най-напред към Граф.

– Иди на мостика – нареди Сигни. – Прати лекар при Дей. Дей, стой мирен.

Започна да въвежда в компютъра пейджърни съобщения до останалите; стигнала бе до бойкомпера Тихо, когато дойде съобщение от дежурния офицер, че задачата е изпълнена. Бойкомпертът потвърди, че е приел. Тя отпи последна глътка и стана, като чувстваше главата си учудващо ясна. Поне подът не се клатеше.

Наметна самото си и излезе, запъти се надолу по коридора към мостика, спря се на входа му и се огледа, а събралите се там удивени хора от основния и алтернативния екипаж извърнаха глави и насочиха погледите си към нея.

– Включете корабния интерком – рече тя. – Във всички работни и жилищни помещения, до последния високоговорител.

Комоператорът натисна главния ключ.

– Изгониха ни от доковете – каза Малори, закачайки миниатюрен микрофон на яката си, както правеше, когато изпълняваха обичайни операции. Отиде до собствената си станция – команден пулт до този на Граф, разположен по средата между извитите секции. – Всички са на борда. Екипажът, войниците, всички без изключение. Основната смяна да земе местата си на пултовете, алтернативната да бъде в готовност. Включете бойните станции. Изтеглям ни оттук.

За момент настъпи стреснато мълчание. Никой не помръдна. После внезапно всички се раздвижиха, намествайки се на местата си, включиха контролните уреди и комвръзки, оператори се втурнаха към страничните станции, които бяха изключени при престой в док. Командните табла зажужаха, наклониха се под ъгъл за работа. На тавана замига

червена светлина и зави сирена.

– Не разкачайте кораба, откъснете го!

Сигни се отпусна назад в креслото си, закопча колана. Би си сложила също шлем, но не смееше за момента да се довери на реакциите си.

– Мистър Граф, изведете кораба покрай Пел и го ориентирайте в посока... – Пое си дъх. – В някаква посока. Аз ще го поема тогава.

– Чакам инструкции – каза спокойно той. – Ако ни обстрелват, да отвърнем ли на огъня?

– Играта е без правила, мистър Граф. Изкарайте кораба!

По интеркома на кораба се отправяха въпроси, военните офицери от долните палуби искаха да разберат защо е вдигната тревога. Ездачите патрулираха навън. Нямаше кога да ги вика и да се съветва с тях. Изобщо не можеше да ги въведе в обстановката. Граф правеше последни проверки, подготвяше поредица от нареждания, сверяваше местоположението на всичко и се уверяваше, че данните са в компютъра. На екраните светна предлаганият курс, спускане към Пел, което минаваше невероятно близо до атмосферата, префучаване покрай планетата и излизане от другата ѝ страна.

– Старт! – обяви Граф.

Последва трясък, блокиране на люка, аварийно откачане и тласък, който ги откъсна от бавното въртене на станцията. Корабът изскочи с издигане в зенит и главните двигатели се включиха, изстреляха го през обвивката на Пел. Нещо се удари в корпуса и се плъзна – някаква повлечена връзка. Продължиха да ускоряват, като над тях бе надвиснала тъмната страна на Тамдолу.

– Малори! – ревна глас по междукорабната връзка.

Дежурна бе алтернативната смяна. Капитаните спяха. По доковете се шляеха екипажи и войници, а „Норвегия“ бе откъснала свързващите ръкави...

Сигни стисна зъби, докато корабът прелетя покрай далечния ръб на станцията и се насочи по такъв курс на приближаване до планетата, който предизвикваше безпокойство. Притаи дъх, заслушана в проклятията, които прашяха по комвръзката.

На „Пасифик“ и „Атлантик“ бе наредено да го прихванат. Но те нямаха шанс да го засекат по права линия навреме, тъй като останалата част от Флотата се появи помежду им, а „Норвегия“ щеше да влезе под прикритието на Тамдолу. „Австралия“ изскочи от станцията, между тях нямаше нищо и това бе опасността.

– Бойкомпер! Задните щитове! – заповяда тя. – Това е Едгър.

Засечи го!

Нямаше потвърждение – Тихо щракна ключовете с бързо движение и светнаха лампички, на екраните се появи картина.

Нямаха ездачи, които да ги прикриват отзад. Нито „Австралия“ за защита отпред. Бойните люкове на „Норвегия“ се затвориха, разделяйки на части кораба. Притеглянето нарасна, докато цилиндърът се синхронизираше за евентуална маневра. По комканала се чу притеснено запитване от един от собствените им ездачи, искащ инструкции. Малори не отговори.

Тамдолу висеше на екрана на визора, а „Норвегия“ продължаваше да ускорява право към нея. Замига тревога за опасно приближаване. „Австралия“ бе по-голям кораб, изложен на по-голям риск.

Екраните и сигналните лапми блеснаха. Бяха под обстрел.

7

Пел: „Европа“ на синия док: 24:00 ч станд.вр., 12:00 ч алт.вр.

– Не! – Мазиян се бе надвесил над своя команден пулт, притиснал с ръка слушалката си, докато на мостика края него вилнееше хаос. – Задръжте на място, останете там да приберете войниците. Предупредете всички войници, че на синия док има пробив. Качете всички войници от зеления док, независимо от кой кораб са. Край.

Чуха се потвърждения. Пел бе в паника, цял един док бе декомпресиран, въздухът изскачаше навън през свързващите ръкави, налагането падаше. Между „Европа“ и „Индия“ летяха отломки, войници, които се бяха намирали на дока, мъртви и носещи се в пространството, изсмукани навън, когато тунел за достъп със сечение два на два метра бе откъснат без предупреждение от мястото си. Докът бе празен. Всичко бе изчезнало. Люковете на корабите се бяха затворили автоматично в мига, когато започна декомпресиране, изоставяйки навън дори онези, които бяха най-близо до тях и можеха да се спасят.

– Кеу, докладвай! – рече Мазиян.

– Дадох всички необходими нареждания – отвърна невъзмутимият глас. – Всички войници на Пел се насочват към зеления док.

– На бегом!... Пори, Пори, чувате ли ме още?

– Тук е Пори. Край.

– Предайте следната заповед: да се унищожи базата на Тамдолу и

да се избият всички работници.

– Да, сър – отзова се Пори. Гласът му трепереше от гняв. – Разпоредено.

Малори, помисли си Мазян, дума, която се бе превърнала в проклятие, в ругатня.

Все още не бяха раздадени нареждания, плановете не бяха ясни. Трябваше да приемат най-лошото за момента и да действат съобразно тази възможност. Да лишат станцията от управление. Да приберат войниците – те им бяха нужни – и да избягат... Да унищожат всичко полезно.

Слънцето. Земята. Сега това им оставаше.

А Малори... само ако можеха веднъж да я пипнат...

8

Главно управление на Пел: 24:00 ч станд.вр., 12:00 ч алт.вр.

Джон Лукас извърна очи от разрушението по екраните към хаоса по пултовете за управление, докато операторите действаха припряно, за да предадат съобщения за щети до аварийните бригади и службите за сигурност.

– Сър – обърна се към него един от тях, – сър, има войници, които са попаднали в капан в синия сектор, в някакво изолирано помещение. Искат да знаят кога ще можем да ги освободим. Питат колко време ще отнеме.

Джон замръзна. Останал бе без отговори. Не получи никакви нареждания. Наоколо бе само охраната, която винаги бе до него, Хейл и другарите му, които непрестанно се намираха край него, ден и нощ, като негов личен и непрокудим кошмар.

Сега бяха насочили пушките си към операторите. Лукас се обърна, погледна към Хейл, за да го помоли да използва комапарата в собствения си шлем за контакт с Флотата, да попита за причината, дали ставаше дума за нападение или за повреда, какво бе накарало един кръстосвач от Флотата да се откъсне над главите им, последван веднага от още трима.

Внезапно Хейл и хората му спряха, всичките в един и същ момент, заслушани в нещо, което само те можеха да чуят. И изведнъж се обърнаха, вдигнаха пушките си.

– Не! – изпищя Джон.
Те стреляха.

9

Основна база на Тамдолу: 24:00 ч станд.вр., 12:00 ч алт.вр., местна нощ

За сън им оставаше съвсем малко време. Спяха, когато можеха, хора и хайза, едните наблъскани в И-купола, другите в мочурището навън, гледаха да се наспят, доколкото им бе възможно, смяна след смяна, както бяха с дрехите си, във все същите полепнали с кал, вонещи одеяла, колкото им позволяваха да си починат. Мелниците не спираха ни за миг и работата продължаваше денонощно.

Паянтовите врати на шлюза се тряснаха една след друга. Емилио продължи да лежи неподвижен, вцепенен, опасенията му се потвърдиха – някакъв звук го бе събудил. Не бе време за ставане, определено бе твърде рано. Струваше му се, че бе легнал да спи само преди минути. Чу трополенето на дъжда отгоре, долови скърцането на множество ботуши в пясъка отвън. Нямаше кацнала совалка; изкарваха навън и двете смени само за товарене.

– Стани и излез! – ревна един войник.

Константин се раздвижи. Чу пшкания около себе си, докато другите мъже също се разбуждаха, примигваха под силната светлина, която ги заливаше. Изтърколи се от койката, направи гримаса от болката в изтощените мускули и покрити с мехури крака, върху които нахлузи втвърдените от влага ботуши. Започна да го обзема страх заради дребни неща, които не бяха наред, различаваха се от другите среднощни вдигания. Закопча дрехите си, облече си якето, опипа около врата си дихателната маска, която винаги висеше там. Отново в лицето му блесна светлина, предизвика измъчено ръмжене сред околните. Тръгна към вратата с другите, които бяха готови, излезе през втората врата навън, изкачи се по дървените стъпала на пътеката. Посрещна го още по-ярка светлина. Вдигна ръка, за да закрие очите си.

– Константин, събери тамдолците!

Опита се да види какво става зад прожекторите, очите му се насълзиха; едва втория път успя да различи сенки отгатаък, бяха довели останалите от тях от мелниците. Сигурно идваше совалка. Туй трябваше да

е. Нямаше нужда от паника.

– Извикай тамдолците!

– Всички навън! – викна някой отвътре.

И двете врати на шлюза се отвориха широко, предизвиквайки потъване на върха на купола, докато останалите бяха изтикани навън под дулата на пушките.

Нечия ръка хвана неговата, детинска. Погледна надолу. Беше Скок-ливеца. Тамдолците бяха станали. Всички хайза се бяха събрали, смаяни от осветлението и суровите гласове, които викаха имената им.

– Всички излязоха ли навън? – попита един войник.

– Изкарахме ги всичките – отговори му друг.

Тонът им бе необичаен. Застрашителен. Емилио започна да вижда подробностите странно ясни, като в миг на дълго падане, на катастрофа, времето сякаш забави ход... Дъждът и прожекторите, блестенето на водата върху броните... видя как войниците се придвижват... с вдигнати пушки...

– Да ги нападем! – извика той и се хвърли върху редицата.

Изстрел порази крака му и той удари цевта, изблъска я встрани, притисна ръцете в броня към бронираното тяло. Събори войника, посегна към маската му, докато юмруци в броня се развъртяха, заудряха го по главата. Други пушки стреляха, на земята край него се сринаха хора. Заграби шепка кал – собственото оръжие на Тамдолу – и я плясна в лицевия панел на шлема, в отвора на дихателя, напипа гърло под пръстените на бронята и го стисна, докато викове на хора и писъци на тамдолци се разнасяха в дъжда.

Изстрел просвистя над главата му и мъжът под него престана да се съпротивлява. Зарови из калта за пушката и се претърколи с нея и вдигна поглед към друго дуло, което се насочваше към лицето му. Стисна приклада и помете чуждата пушка, преди да го вземе на прицел, а войникът се олюля, поразен от друга посока, ревна от болката на изгарянето. Изстрелът дойде отзад, близо до купола. Константин стреляше по всичко в броня сред пищенето на тамдолците.

Попадна в лъча на прожектор, бяха го открили. Търкулна се още веднъж и стреля към светлината, без да умее да се прицелва, но тя изгасна.

– Бяга – кресна му тамдолски глас. – Всички бяга. Бързо, бързо.

Опита се да се изправи на крака. Един от хайза го хвана и го повлече, докато друг също се притече на помощ, отведоха го под прикритието на купола, където бяха намерили убежище собствените му хора. В гърба

им стреляха от склона на хълма, от пътеката, която водеше към площадката за кацане, към кораба от Флотата.

– Спрете ги! – викна Емилио на тези от своите хора, които можеха да го чуят. – Отрежете им пътя!

Успя да притича, куцукайки, на късо разстояние, в локвите край него плеснаха изстрели. Намали ход, докато останалите от хората му продължиха, опитаха се да продължат.

– Ти идва – рече му с писклив глас един тамдолец. – Ти идва мен.

Стреляше, доколкото можеше, като пренебрегна онези хайза, които го караха да се оттегли в гората. Отвърнаха на огъня му и един от неговите хора падна. После долетя стрелба от околните гори, да поразява войниците, да ги принуждава пак да бягат, и Константин закуцука след тях. Войниците бяха стигнали билото на хълма и изчезнаха от другата му страна; навярно бяха повикали помощ, подкрепления, големите оръдия на сондата сигурно щяха да бъдат насочени към пътеката, за да посрещнат хората от Тамдолу в мига, в който излязат на нея. Емилио проклинаше през сълзи, използвайки пушката като патерица, и някои от хората му продължиха да го следват.

– Движете се ниско – извика им той.

Мъчеше се с всички сили да върви нагоре, като си представяше как корабът надвисва над хилядите безпомощни, чакащи край паметника с образите. Войниците имаха преднина пред тях, бяха защитени с брони, а когато преваляха този хълм...

Стигнаха билото. Огън пламна в мрака и повечето от хората му се хвърлиха веднага на земята, като запълзяха назад към прикритие от изстрелите, срещу които не можеха да се изправят. Константин се преви, пристъпи колкото можа по-напред, легна по корем, за да погледне надолу от хълма под прицела на тежките оръдия. От почвата по склона започна да се надига пара. Видя как войниците се прегрупираха в посока към двигнатия люк на сондата, движейки се под чадъра на огън, който косеше склона с лъчи, пронизващи дъжда и изпаряващи както земя, така и вода. Войниците можеха да се приберат на безопасност в тъбруха на кораба, сондата щеше да се издигне и да ги поразят отгоре, а те не бяха в състояние да направят нищо, нищо срещу това.

Сянка се спусна надолу към полето зад редиците на отстъпващите войници, като илюзия, вълна на черен прилив, насочил се към онзи люк. Войниците, чиито фигури се забелязваха на фона на люка, я видяха, стреляха. Сигурно бяха викнали на другите, които започнаха да се обръщат и Емилио откри огън в гърбовете им със свито сърце, внезапно

осъзнал какво бе това, какво трябваше да представлява тази друга сила. Изправи се на колене, опита се да стреля по войниците пред отворения люк въпреки лъчите, които бръснеха склона на хълма. Тъмната вълна продължи да напредва, прегазвайки падналите от собствените си редици, стигна до входа и изведнъж се дръпна назад, да отстъпва отчаяно.

Взрив избухна в люка, разрасна се и помете войници и нападатели; гърмът стигна до Константин и ужасът го накара да изтръпне до мозъка на костите си. Той се просна по очи в калта и замря там. Стрелбата бе спряла. Настъпи тишина – нямаше повече война, само дъждът барабанеше в локвите.

Тамдолците зад него се разцвърчаха, забърбориха и се разтичаха. Понечи да се изправи на крака с намерението да слезе там долу, където част от неговите собствени хора бяха паднали, вдигайки във въздуха онзи люк.

Светлините на сондата блеснаха пак, двигателите й забоботиха и тя откри отново огън, като оръдията й помитаха склона.

Корабът бе все още жив. Емилио замаха, разбеснял се, към него, без да усеща ръцете, които го хванаха отстрани под мишниците и се опитаха да го отнесат – тамдолци, стараещи се упорито да му помогнат, бърбеха и го молеха.

После спряха както стрелбата, така и двигателите на сондата. Тя сякаш замръзна, като по нея все още примигваха светлини, но люкът зееше тъмен, почернял от огъня.

Тамдолците издърпаха Константин назад, обгърнаха го с ръце, когато той се помъчи да застане на краката си, и го повлякоха, щом кракът му поддаде под тежестта на тялото. Тънка ръка на хайза погали бузата му.

– Ти добре, ти добре – примолси се глас – на Скокливеца.

Минаха от другата страна на възвишението, като тамдолците събраха и други от мъртвите и ранените. Изведнъж от гората към тях се спуснаха човешки фигури, хора и хайза вкупом.

– Емилио! – чу той гласа на Милико.

Зад нея тичаха и други – мъже и жени, които бяха оставили в равнината. Напъна се да направи още няколко крачки и я стигна, прегърна я лудо, като усещаше в устата си вкуса на отчаянието.

– Ито, Ернст... – рече тя. – Те ги спряха. Взривът блокира люка им.

– Те ще ни унищожат – каза Константин. – Ще извикат по-голям кораб.

– Няма. Имаме подвижна комстанция в гората. Едно съобщение е

достатъчно, едно бързо съобщение до комапарата на втора база, който е при събралите се край паметника... и те ще се махнат оттам. Ние ги победихме.

Пусна я, защото му се стори, че ще припадне, олюля се, погледна назад в посока на кораба, невидим от другата страна на хълма. Чу се нов старт на двигателите, застрашителен гръм, отчаян опит на сондата да спаси самата себе си.

– Побързай! – подкани го Милико, помагайки му да върви. Той пристъпи, навсякъде около него се бяха струпали хайза.

– Побързай! – повтаряха тамдолците отново и отново, заобиколили всички хора.

Някои вървяха, други мълчаха, докато ги носеха хайза, прекосиха склона и стигнаха до капещите от дъжда дървета от другата страна на хълма, заизкачваха се по възвишенията. Продължиха да вървят, докато усещанията на Емилио се притъпиха, пред очите му причерня и той падна върху мокрите папрати. Веднага го вдигнаха дузина силни ръце и го понесоха, като накрая почти тичаха. В склона на хълма се виждаше дупка, отвор между скалите.

– Милико! – изстена той, несъзнателно изплашен от тъмния тесен тунел.

Вкараха го вътре и го оставиха на земята, след миг отново го повдигнаха ръце и го задържаха, като леко го поклащаха. Гласът на Милико зашепна в ухото му.

– Всичко е наред – успокояваше го тя. – Тунелите ще ни поберат всичките... Дълбоките зимни бърлоги, изкопани под всички хълмове... Всичко е наред.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

1

„Норвегия“: 00:45 ч станд.вр., 12:45 ч алт.вр.

Оттегляха се. „Австралия“ отклони курса си, „Пасифик“ и „Атлантис“ се бяха дръпнали от пътя. Сигни чу въздишката на облекчение, която се разнесе из мостика, когато комканалите донесоха добри новини, вместо катастрофата, която ги бе преследвала.

– Огледайте всичко внимателно! – разпороди остро тя. –

Инспекцията по щетите, действайте!

Мостикът се разклати пред погледа ѝ. Навярно от алкохола, макар да се съмняваше. През изминалите няколко минути бяха направили достатъчно опасни маневри, за да отрезнее.

„Норвегия“ бе почти незасегната. Граф продължаваше официално да държи командването, но за момент го бе оставил на Тершад от алтернативната смяна, за да инспектира телеметричните уреди. Лицето му бе окъпано в пот и изглеждаше сковано от продължителното съсредоточаване. Притеглянето бе освободено от режима на бойна синхронизация, намалено до обичайното ниво с успокояваща стабилност.

Сигни се изправи, заслушана в докладите от далекообхватното сканиране, и изпробва рефлексите си. Стоеше достатъчно здраво на краката си. Огледа се наоколо. Бегли погледи се стрелнаха в нейна посока, върнаха се към пултовете. Тя прочисти гърлото си и включи на общо предаване.

– Говори Малори. Изглежда „Австралия“ реши, че все още е рано да умира. Всички кораби ще се върнат на базата и ще окажат помощ на Мазиан. Ще разрушат Пел. Такъв бе планът. После ще се насочат към станция Сол и Земята – според плана. Ще прехвърлят войната там. Но без мен. Вие имате избор. Ако изпълнявате заповедите ми, ще тръгнем по наш собствен път, ще подемем отново това, което винаги сме правили. Ако искате да следвате Мазиан, сигурна съм, че като ме предадете, ще успеете с чест да си възвърнете благоволенieto му. Тъкмо в момента едва ли има някой друг, който той да иска толкова да му падне в ръцете. Ще отидете да се разправяте с Мазиан, ако достатъчно от вас го пожелаят. Колкото до мен, аз нямам такова намерение. Никой друг, освен мен, няма да командва „Норвегия“, докато съм в състояние да държа на това.

По интеркома се долови шепот. Всички канали бяха отворени. Мълвенето взе да става по-отчетливо, ритмично. Сигни... Сигни... Сигни... Сигни... Обхвана и мостика.

– Сигни! – скочи екипажът на крака.

Огледа се, стиснала зъби и решена да запази самообладание. Те бяха нейни. Както и „Норвегия“.

– Седнете! – викна им тя. – Да не мислите, че е празник?

Намираха се в опасност. Маневрата на „Австралия“ можеше да е за заблуда. Вече се движеха твърде бързо, за да разчитат особено на сканера, и местоположенията на „Атлантик“ и „Пасифик“ бяха предполагаеми. От размитите компютърни предвиждания на далекообхватния сканер можеше да изскочи внезапно всичко. Освен това наоколо шукаха

ездачи.

– Пригответе се за скок! – нареди Малори. – Цел 58 в дълбокия космос. Така ще останем за известно време извън играта.

Собствените ѝ ездачи се намираха все още край Пел. Ако имаха късмет, щяха да успеят да се изплъзват достатъчно дълго. Мазиян щеше да бъде твърде зает, за да се занимава с тях. Ако действаха разумно, щяха да се спотаят, като ѝ вярват, като се надяват, че тя ще се върне да ги прибере, щом е в състояние и има възможност. Такова бе и намерението ѝ. Трябваше да го стори. Имаше ужасна нужда от защитата на ездачите. Ако имаха малко здрав разум, щяха да се пръснат на всички посоки към периферията, когато си дадяха сметка, че „Норвегия“ бяга. Никога досега Сигни не ги бе изоставяла. И Мазиян знаеше това.

Отклони мислите си от тях и се свърза с лечебницата.

– Как е Дей?

– Дей е добре – отвърна ѝ познатият глас на самия Джанц. – Пуснете ме долу.

– За нищо на света. – Тя го изключи и прехвърли на охраната. – Здрави ли са още костите на нашите затворници след всичко това?

– Цели-целенички.

– Доведете ги тук!

Настани се в креслото си, облегна се назад, следейки развитието на събитията, като си начерта наум пътя им извън плоскостта на звездната система на Пел, извеждащ ги към безопасен скок със скорост, два пъти по-малка от светлинната. Инспекцията по щетите докладва, че бе декомпресирано само едно помещение и малка част от складираното в търбуха на „Норвегия“ се бе разпиляло в студения космос; пробивът обаче не бе в жилищен сектор, нищо сериозно, нищо, което да повлияе на готовността за скок. Нямахме мъртви. Нямахме ранени. Сигни пое дъх поспокойно.

Време бе да се измъкнат отгук. Вече близо от час сигналите за станалото на Пел сигурно се носеха към кораби, които щяха да ги препратят, докато попаднат в сканерите на Съюза. Районът щеше да стане доста нездравословен за странични наблюдатели.

На таблото пред нея светна лампичка. Тя завъртя стола си и застана с лице към затворниците, които бяха въведени през задната врата със завързани отпред ръце – разумна предпазна мярка в тесните коридори на мостика. Никой досега не бе стъпвал на мостика на „Норвегия“, никой външен човек – преди тези двамата. Джош Тали и Деймън Константин бяха изключения.

– Помилвани сте – рече Малори. – Предположих, че и двамата ще искате да го знаете.

Те навярно не разбраха смисъла на думите ѝ. Погледите им, отправени към нея, бяха пълни с лоши предчувствия.

– Напуснахме Флотата. Отправили сме се към дълбокия космос, към нещо по-добро. Вие ще оживеете, Константин.

– С нищо не съм го заслужил.

Тя се засмя за миг.

– Така е. Но се ползвате от тази облага, както виждате.

– Какво стана с Пел?

– Високоговорителите ви са били включени. Чули сте ме. Именно това чака Пел и сега Съюзът има избор, нали? Да спаси Пел или да се впусне в лудо преследване на Мазиан. А ние ще се махнем оттук, за да не объркаме нещата.

– Помогнете им! – каза Деймън. – Почакайте, за Бога! Спрете и им помогнете!

Засмя се повторно, изгледа кисело сериозното му лице.

– Какво бихме могли да сторим, Константин? „Норвегия“ няма да вземе никакви бежанци. Не може. Да пуснем вас ли? Не и под носа на Мазиан, нито под този на Съюза. Те моментално ще ни направят на пух и прах...

Но все пак бе възможно – ако се върнеха за ездачите си, минеха покрай Пел...

– Малори – рече Джош, като се приближи до нея дотолкова, доколкото му позволиха пазачите. Разтресе се в хватката на ръцете им и тя даде знак, за да го пуснат. – Малори... Има и друга възможност. Минете на другата страна. Наблизо има кораб, чувате ли ме? Казва се „Чукът“. Можете да се измъкнете. Бихте могли да спрете това... и да получите амнистия.

Нещо явно стигна до съзнанието на Деймън; очите му уплашено погледнаха Тали, после нея.

– Той знае ли? – попита тя Джош.

– Не. Чуйте ме, Малори. Помислете къде ще отидете сега? Колко надалеч и за колко дълго?

– Граф – каза бавно Сигни. – Граф, ще се върнем за ездачите си. Дръжте ни готови за скок. Когато Мазиан напусне системата, ще се влезем направо, може би пътем ще хвърлим навън този Константин, така че да опита късмета си при Съюза. Някой товарен кораб може да го прибере.

Деймън видимо преглътна, прехапал силно устни, така че едва се забелязваха.

– Известно ви е, че вашият приятел е съюзар – обърна се към него тя. – Не че е бил, разбирате ли? Той е. Агент на Съюза. От спецслужбите. Навярно знае доста неща, които биха ни били от полза в създалата се ситуация. Места, които да избягваме, кои нулеви точки са известни на противника...

– Малори – примоли се Джош.

Тя затвори очи.

– Граф – рече тя. – Този съюзар ми връща здравия разум. Пияна ли съм или това наистина е разумно?

– Те ще ни убият – заяви Граф.

– Същото ще направи и Мазиян – отвърна Сигни. – Войната ще продължи. Ще се прехвърли от тук към Сол. На ново място, където Мазиян може да вземе попълнения, да събере сили. Това вече не е флота. Тя търси какво да заграби, запаси, благодарение на които да продължи. Както и ние по същата причина. А всички нулеви точки, които са ни известни, ги знаят и те. Туй е доста неприятно, Граф.

– Наистина е неприятно – съгласи се Граф.

Погледна Тали, после отново Константин, който криеше надежда под напрегнатото си лице, отчаяно се надяваше. Тя изсумтя презрително и обърна очи към Граф, към главния команден пулт.

– Онзи съюзарски наблюдател. Поеми курс към него. Той ще изскочи от сканера, когато долови, че се движим натам. Свържи се с него. Ще си поръчаме една съюзарска флота.

– Ще отидем право към смъртта си, ако междувременно тя се появи наоколо – промърмори Граф.

И това бе истина. Космосът бе широк, но в него съществуваше опасност от сблъскване, колкото по-близо се движеха до онзи определен вектор за излизане от Пел и когато два пресичащи се курса зависеха от далекообхватния сканер.

– Ще рискуваме – каза Сигни. – Използвай повиквателен сигнал.

После върна погледа си върху Джош Тали, върху Константин. Усмихна с цялата насъбрала се в нея горчивина.

– Ето че играя играта ти – рече тя на Джош. – По мой начин. Знаеш ли повиквателните им кодове?

– Паметта ми е цялата на дупки – отвърна той.

– Сети се за някой.

– Използвай името ми – предложи Тали. – И това на Габриел.

Малори даде нареждания, после изгледа двамата дълго и замислено.

– Пуснете ги – обърна се накрая тя към пазачите, които ги охраняваха. – Развържете им ръцете.

Те изпълниха заповедта. Сигни извъртя леко креслото си, отклони погледа си за миг към екраните и после го върна обратно към тях, към невероятния факт, че на мостика ѝ присъстват един съюзар и един станционист, пуснати на свобода.

– Намерете си безопасно място – посъветва ги тя. – След момент правим остър завой... а нататък може да стане и по-лошо.

2

Пел: първо ниво на синия сектор, номер 0475: 01:00 ч станд.вр., 13:00 ч алт.вр.

Чувството за летене ги спохождаше от време на време. Сгушиха се един до друг, а някои хайза в коридора отвън стенеха от страх, но не и тези близо до Слънцето-неин-приятел. Те я държаха, така че да не падне, така че поне тя да е в безопасност. Дори великото Слънце бе разтърсено и се заклатушка по пътя си. Звездите трепереха в мрака, заобикалящ бялото легло и Сънуващата.

– Недей има страх – прошепна старата Лили, като погали челото на Сънуващата. – Недей има страх. Сънувай няма нас опасност, няма опасност.

– Включи звука, Лили – промълви Сънуващата, като очите оставаха спокойно както винаги. – Къде е Сатина?

– Аз тука – обади се Сатина, като си проправи път сред останалите, за да заеме мястото на Лили.

Звукът се усили, човешки гласове, които пицяха и се вайкаха по интеркома, като се опитваха да дават нареждания.

– Това е главното управление – каза Сънуващата. – Сатина, Сатина, всички вие, чуйте ме! Те убиха Джон... повредиха станцията. Те идват... хората на Съюза, много мъже-с-пушки, разбирате ли?

– Не идва тука – възрази Лили, като се върна при тях.

– Сатина – продължи Сънуващата, загледана в поклащащите се звезди. – Ще ти кажа пътя... всеки завой, всяка стъпка и ти трябва да го запомниш... Можеш ли да запомниш толкова дълго нещо?

– Аз Разказвача – обяви тя. – Аз помни добре, Слънцето-неин-приятел.

Сънуващата ѝ го описа стъпка по стъпка и самият разказ я изплаши, но съзнанието ѝ бе настроено да запаметява – всяко движение, всяко завиване, всяко дребно указание.

– Върви! – рече ѝ накрая Сънуващата.

Сатина стана и припна, повика Синия зъб, извика останалите, всички хайза в обсега на гласа ѝ.

3

„Норвегия“: 01:30 ч станд.вр., 13:30 ч алт.вр.

Комвръзката запрашя, празните екрани на далекообхватния сканер изведнъж избухнаха и се покриха с твърди точки. „Норвегия“ промени още по-рязко курса си. Сигни се хвана за пулта и за креслото, като усети вкус на кръв в устата си. Светнаха червени аварийни лампи, зазвъня тревогата за претоварване. Джош и Деймън се бяха вкопчили отчаяно в една дръжка някъде по средата на една редица, изпуснаха я, плъзнаха се по пода.

– Тук е „Норвегия“, съюзари, „Норвегия“. Не стреляйте. Не стреляйте. Ако искате да влезете в системата, последвайте ме.

Настъпи задължителната пауза, докато сигналът стигне до тях и се върне отговор.

– Кажете по-нататък.

Думи, не изстрели.

– Говори Малори от „Норвегия“. Преминавам към вас, чувате ли ме? Карайте известно време с мен и ще ви дам нужната информация. Мазиан се готви да вдигне Пел във въздуха и да избяга към Сол. Вече е започнал. На борда ми са вашият агент Джошуа Тали и младият Константин. Ще изгубите една станция, ако не реагирате. Ако не ме слушате, ще сте изправени пред война, водена от Земята.

От другата страна настъпи за момент гробно мълчание. Екранът на бойкомпера светеше и той засичаше противника.

– Говори Азов от „Единство“. Какво е вашето предложение, „Норвегия“? И как да ви повярваме?

– Ние избягахме, получили сте този сигнал. Аз ще поведе отново навътре, а вие ще сте ми ариергард, „Единство“, цялата ваша

групировка. Мазиян няма да се съгласи да се бие нито тук, нито някъде наоколо. Не може да си го позволи, разбирате ли ме?

Този път мълчанието бе по-дълго.

– Нареджат се зад нас – съобщи й сканоператорът.

– Възможно най-бързо, мистър Граф!

„Норвегия“ се носеше на границата на катастрофа, като от време на време светваха червените сигнали за претоварване, срещу което телата се бунтуваха, сърцата биеха лудо, ръцете трепереха, запазвайки необходимия контрол, целият опитен екипаж издържаше тази продължителна агония, докато бойната синхронизация и инерцията воюваха помежду си. Спокойно и твърдо, задръж по дългата, дълга крива, запази, доколкото е възможно, скоростта, която бе набрана, докато се насочваш към Пел... Без съмнение имаха ариергард, Съюзът, който се носеше зад гърба им с максимална скорост – готов да взриви и тях, тъй както възнамеряваше да унищожи Мазиян.

– Давай! – промълви Сигни на Граф. – Продължавай все така, задръж на максимална. Имаме нужда от цялата скорост.

– Опасност на сканера – съобщи им спокоен глас.

На екрана на далекообхватния сканер мигаха мъгливи зелени и златисти петна – препятствия по пътя им, които все още се намираха в паметта на компютъра и се показваха точно там, където той бе запомнил местата им, плюс-минус възможното бавно придвижване на товарен кораб. Влекачи на къси разстояния. Чуваха бърбенето им така, като го приемаха, писклив разговор в паника, който зазвуча все по-ниско с тяхното приближаване към корабите.

Граф ги промуши покрай влекачите. „Норвегия“ се стрелна през точките на изчислен от компютъра прав курс и после с червени сигнали се насочи пак към Пел. Съюзарите ги следваха по петите и се разминаха с всички с профучаване, от което биха спрело сърцата на екипажите на смъртно бавните влекачи. До тях стигна дълбок рев от ужас и изчезна отново.

Норвегия... Норвегия... Норвегия... предаваше непрестанно собственият им компютър и ако техните ездачи бяха оцелели, щяха да долеят при това повикване.

На екрана пред тях се появиха постоянни червени точки, твърде бързи, за да са на товарни кораби. Компютърът нададе вой от предупреждения. Срещу тях идваше Мазиян. „Европа“, „Индия“, „Атлантик“, „Африка“, „Пасифик“.

– Къде е „Австралия“? – тросна се Сигни на Граф. Неговият

опознавателен код не се бе появил с останалите. – Пази се от тях!

Граф трябваше да е чул. Нямаше време за коментар. Флотата се бе събрала на куп и насочила към тях по курс на сблъсък. Ездачите на кръстосвачите бяха прикрепени към техните корпуси, всички прибори от своя кораб майка, готови да скочат – оставен им бе поне този шанс.

– Малори! – чу тя гласът на Мазиан по комвръзката.

Граф го чу също и поведе кораба в главозамайваща маневра, която компютърът превърна в цел за бойкомпера. Дадоха откос по „Европа“, която стреляше по тях и попадения отекнаха по корпуса им. Бяха смазани под притегляне, което се мъчеше да компенсира обратното натоварване, и изведнъж за гърба им избухна огън. Съюзът се бе впуснал в бой, без да се съобразява с тяхната безопасност, не обръщаш внимание на техните компютърни сигнали и настървен да поразии някого.

– Бягай! – нареди тя на главния пулт и „Норвегия“ направи маневра под едва поносим ъгъл, като се отказа да участва в тази битка. Включи се сигнал за тревога. Пред кораба се намираха Пел и Тамдолу, само на няколко минути при субсветлинна скорост.

Продължиха да завиват, като компютърът изчисляваше и преизчисляваше курс по допирателната.

На екрана се появи точката на кръстосвач, намиращ се под тях. „Норвегия“ запази необходимия курс, като пултовете горяха в червено, виеше тревога, сблъскването с планетата изглеждаше неизбежно и скоростта им бе твърде голяма, за да я намалят съевременно.

Изневиделица се появиха и други сигнали, дребни и образуващи пръстен точно пред носа на кораба.

Норвегия... Норвегия... Норвегия... сигнализира компютърът им.

Техните собствени ездачи.

– Дръж така! – викна Малори на Граф над радостните възгласи на мостика.

Компютърът извърши възможно най-тежката маневра, на която кръстосвачът би издържал, тласък, който направо разкъсваше човешките тела в кошмар, продължил пет-шест секунди. Започнаха да намаляват рязко скоростта, като през игленото ухо на собствените им ездачи забелязаха „Австралия“, насочен право срещу тях, самият той без ездачи или без да ги е разгърнал.

– Таран – рече тя, като преглътна вкуса на кръв.

Екраните замигаха в бясна тревога – неизбежно сблъскване и отпред, и отзад, където кораб със субсветлинна скорост се носеше точно зад опашката им, поел същия курс за измъкване от Пел. Шансът за удар

бе еднакъв при каквато и да е маневра – отгоре, отдолу или право насреща.

Граф насочи „Норвегия“ надолу; горните станции стреляха и „Австралия“ профуча над тях, като полето ѝ хвърли инструментите в хаос. Корпусът изстена и целият кораб подскочи.

Маневрата продължи. Внезапно сигналът изчезна от сканера, дока-то по корпуса им застърга прах.

– Къде са? – ревна Граф на сканоператора.

Сигни прехапа устната си и трепна от болката, всмукна кръвта. „Австралия“ можеше да е изхвърлила екранираща мрежа, можеше да се е взривила. Продължиха да намаляват скоростта, следвайки непроменената ѝ заповед.

– ...покрай Пел – стигна до тях глас от някой ездач, а същевременно собственият им сканер започна да показва картината, когато самите те отминаха опасността. – Изгуби крило... мисля, че Едгър изгуби крило.

Нямаше как да видят, „Австралия“ бе само на екрана на далекообхватния сканер – такъв бе ефектът на екраниращата мрежа, установиха те.

– Подравни се! – нареди Малори на ездачите си.

Чувстваше се по-сигурна с тях около „Норвегия“ като четири допълнителни ръце. Едгър нямаше да рискува вече да получи още повреди, не и ако бе загубил генераторно крило, най-малкото за да отмъсти.

– Те се готвят за скок – чу Сигни. Гласът бе на съюзар, на някого, когото не познаваше – с чужд акцент. Изведнъж цялата я полазиха ледени тръпки, като си даде сметка, че вече нищо не можеше да се върне обратно.

Върши всичко докрай, казвал ѝ бе Мазиан, от когото бе научила повечето от това, което знаеше. Не върши половинчати неща.

Тя се отпусна назад в креслото си. Из целия кораб цареше мълчание.

4

Пел: първо ниво на синия сектор, номер 0475

Поне Лили бе останала. Алисия Лукас-Константин зарея поглед по стените, накрая го насочи към малкия пулт, част от излетия бял корпус

на самото легло, към двете лампички върху него, едната зелена, другата червена. Сега светеше червената. Бяха на собствено хранване.

Имаше проблеми с електроенергията. Лили навярно не го разбираше; тя си служеше с техниката, но това, което я хранваше, вероятно представляваше загадка за нея. Очите на тамдолката оставаха спокойни, ръката ѝ нежна, милваща косата ѝ – нейният единствен контакт с живите.

Подаръците на Анджело, инфраструктурата около Алисия, се бе указала упорита колкото собствения ѝ мозък. Екраните продължаваха да сменят картините, машините не спираха да изтласкат кръв във вените ѝ и Лили стоеше край нея.

Имаше бутон за изключване. Ако помолеше Лили, Лили, която нямаше представа, тя щеше да го натисне. Но туй бе жестоко към тамдолката, която я обичаше и ѝ вярваше.

Не го стори.

5

„Норвегия“

Деймън внимателно напусна мястото си, опипа замаяно пътя си покрай редиците с контролни уреди и оператори, за да стигне до Малори. Изпитваше болка – едната му ръка бе одрана, прешлените на врата му бяха сковани. Едва ли имаше жива душа на „Норвегия“, на която да ѝ бе спестено туй мъчение, не и сред операторите, нито самата Сигни. Тя извърна студените си очи към него от своето място пред главния пулт за управление, завъртя креслото си, за да го изгледа, кимна леко.

– Ето че изпълнихме желанието ви – рече тя. – Съюзът е тук. Сега той няма нужда да преследва Мазиян. Със сигурност знае къде е отишъл. Обзалагам се, че ще оценят колко полезно им е да имат база на Пал. Те ще спасят станцията ви, мистър Константин, вече няма съмнение. Така че е крайно време да се махнем оттук.

– Казахте, че ще ме пуснете – напомни ѝ той.

Очите ѝ помръкнаха.

– Не изнасилвайте късмета си. Може би ще ви прехвърля, заедно със съюзарския ви приятел, на някой търгарски кораб, когато поискам. Ако поискам. Някога.

– Там е моят дом – възрази той. Събрал бе аргументи, но гласът му

затрепери, карайки го да забрави всякаква логика. – Родната ми станция... Моето място е там.

– Мястото ви сега не е никъде, мистър Константин.

– Нека поговоря с тях. Ако успея да убедя Съюза за временно примирие, така че да се приближим достатъчно... Познавам станцията. Мога да управлявам системите в главното управление; операторите може би са мъртви. Те са мъртви, нали?

Малори извърна настрани лицето си, извъртя креслото и се захвана със собствената си работа. Давайки си сметка за опасността, Деймън се наведе напред и постави ръка върху страничната облегалка на креслото ѝ, така че тя да не може да го пренебрегне. Един войник се приближи, но изчака нареждания.

– Капитане, стигнали сте вече дотук. Обръщам се с молба към вас като към офицер на Компанията. Вие бяхте такъв. За последен път... за последен път, капитане. Върнете ме на Пел. Ще уредя да напуснете станцията отново, свободни. Заклевам се, че ще го сторя.

Сигни остана дълго мълчалива.

– Нима ще избягате отгук победени? – попита я той. – Или предпочитате да си тръгнете спокойно?

Тя се обърна към него и не му бе никак приятно да я погледне в очите.

– Май ви се излиза на разходка, а?

– Върнете ме обратно – отвърна Деймън. – Сега. Докато има смисъл. Или никога. Защото по-късно ще е безсмислено. Тогавя няма да е останало вече нищо, което мога да направя, освен също да умра.

Устните ѝ се свиха. Постоя известно време абсолютно неподвижна, загледала в него.

– Ще направя, каквото мога. До известни граници. Ако те решат да се отнесат към примирието ви така, както мисля, че аз бих се отнесла...

– Тя стовари ръката си върху облегалката на креслото. – Това тук е мое. Този кораб. Трябва да го разберете. Тези хора... Бях офицер на Компанията. Всички бяхме. И Съюзът няма да пожелае да ни остави на свобода. Туй, за което ме молите, би могло да се обърне в престрелка в непосредствена близост до безценната ви станция. Съюзът иска кожата на „Норвегия“. Отчаяно я искам, защото знае какво ще направим. Аз няма как да оцелея, станционисте, защото няма пристанище, в което бих посмяла да вляза. Аз няма да се върна. Никога. Никой от нас. Граф, насочете ни със спокоен темп към Пел.

Деймън се отдръпна, като прецени, че това бе най-разумното, което

можеше да стори за момента. Заслуша се в еднопосочната комвръзка, до която имаше достъп – „Норвегия“ съобщаваше на съюзарската флота, че навлизат в системата. Изглежда имаше някакви възражения. „Норвегия“ ги оспори.

Ръка докосна рамото му. Извърна се и видя до себе си Джош.

– Съжалявам – рече Тали.

Той кимна, без да изпитва злоба. Джош бе имал малки възможности за избор.

– Добре, Съюзът те иска – обяви Малори. – Да му бъдеш предаден.

– Ще отида.

– Глупак – сопна му се тя. – Те ще ти промият мозъка, не знаеш ли?

Константин се замисли върху това. Спомни си как Джош бе седял срещу него от другата страна на бюрото и бе поискал документите, за да довърши процеса, започнат на Ръсел. Хората го преживяваха. Както Джош.

– Ще отида – повтори той.

Сигни го погледна начумерено.

– Става дума за твоя мозък – каза тя. – Най-малкото докато не попаднеш в ръцете им. – После рече в микрофона: – Говори Малори. Изглежда не можем да се споразумеем, капитане. Не съм съгласна с вашите условия.

Настъпи дълга пауза. От другата страна мълчаха.

На сканера се появи Пел, над която корабите на Съюза бяха надвиснали като лешояди над мърша. Изглежда един от тях бе влязъл в док. Далекообхватният сканер показваше пръснати червени точки сред златисто петно навън около мините – влекачите на къси разстояния, и самотното местоположение на още един кораб, представен с мигаща светлинка в самия край на обхвата – намиращ извън обсега на сканера, но все още в паметта на компютъра. Нищо не се движеше, освен четири точки съвсем недалеч от „Норвегия“, които се приближаваха във все по-свита група.

Кръстосвачът бе извършил относително спиране, движение по инерция едновременно с всичко останало в системата.

– Говори Азов от „Единство“ – стигна до тях глас. – Капитан Малори, имате разрешение да влезете в док задено с вашия пътник, за да го оставите там. Позволяваме ви да се приближите до Пел, като гражданите на Съюза ви благодарят за вашето неопенимо съдействие. Съгласни сме да ви допуснем сред Съюзарската флота такива, каквито сте сега, въоръжени и с настоящия ви екипаж. Край.

– Говори Малори. Какво се гарантира на пътника ми?

Граф се наведе към нея. Посочи с пръст нагоре. Из „Норвегия“ отекна чукването на нещо върху корпуса ѝ, после затварянето на люк. Деймън погледна разсеяно към сканера.

– Току-що се прибра ездач – рече Джош над рамото му. – Събират ездачите си. Могат да се засилят за скок...

– Капитан Малори – долетя обратно гласът на Азов. – На борда си имам представител на Компанията, който ще ви заповяда да предприемете такива действия...

– ЕйрЪс може да си гледа работата – отвърна тя. – Ще ви кажа какво искам за това, което ви давам. Привилегии за влизане в док по пристанищата на Съюза и документи за свободен достъп. Или може би ще пусна ценният ми пътник да излезе на разходка.

– Можем да обсъдим подробно тези неща по-късно. Пел е в криза. Животът на хората се намира в опасност.

– Разполагате с компютърни специалисти. Нима те не могат да се справят със системата?

Последва ново мълчание.

– Капитане, ще получите каквото искате. Ако обичате да влезете в док, съблюдавайки мерките ни за безопасност, щом желаете тези документи. На станцията има проблеми, свързани с туземните работници. Те питат за Константин.

– Тамдолците! – възкликна Деймън. Изведнъж си представи ужасяваща гледка на тамдолците, изправени срещу войниците на Съюза.

– Изтеглете корабите си от тази станция, капитан Азов. „Единство“ може да остане в док. Аз ще се приближа от другата страна, а вие се погрижете никой от корабите ви да не напусне заетите от вас позиции. Ще стрелям по всичко, което се появи зад опашката ми, без да задавам въпроси.

– Съгласен съм – отвърна Азов.

– Това е лудост – възмути се Граф. – Каква ни е сега печалбата от всичко? Те няма да ни дадат такъв документ.

Малори не отговори.

ГЛАВА ПЕТА

1

Пел: белият док: 9.1.53 г., 04:00 ч станд.вр., 16:00 ч алт.вр.

Докерните бригади бяха от съюзарски войници, облечени в работни дрехи, но зелени на цвят, сюрреалистична гледка на Пел. Деймън слезе по рампата към гърбовете в брони на войниците от „Норвегия“, които обграждаха тесен район и охраняваха достъпа до кораба. От отсрещната страна на пустия док се забелязваха други войници в брони – съюзари. Той пресече безопасната зона, мина през редицата от хора на „Норвегия“ и се насочи сам-самичък през широкото свободно пространство, покрито с разхвърлени боклуци и отломки. Долови вълнение зад гърба си, чу някой да идва подир него и се обърна.

Джош.

– Малори ме изпрати – рече той, като го настигна. – Имаш ли нещо против?

Поклати глава, неимоверно зарадван от такъв спътник за там, където отиваше. Джош бръкна в джоба си и му подаде компютърна лента.

– Малори я изпраща – обясни Тали. – Тя е настроила кодовете в компютъра. Казва, че това би помогнало.

Взе ролката и я пхна в джоба на кафявия работен комбинезон на Компанията, който носеше. Съюзарският ескорт ги чакаше край войниците, облечен в черно и със сребърни значки. Поеха отново нататък и с приближаването им Деймън бе изумен от приликата на тези войници, от тяхната красота. Съвършени хора, всички еднакви на ръст, всички изглеждащи еднакво.

– Какви са тези? – попита той Джош.

– От моя вид – отговори Тали. – Не толкова специализирани.

Той преглътна трудно и продължи да върви. Войниците на Съюза ги обградиха и безмълвно ги придружиха нататък по дока. Виждаха се жители на Пел, които стояха тук-там на групички, и ги наблюдаваха по пътя им. Константин, чу той да се шепне. Константин. Видя надежда в очите на някои и изтръпна, като знаеше колко малко можеше да направи. В някои от зоните, през които преминаха, цареше хаос, цели сектори бяха без осветление, без вентилация, изпълнени със смрадта на изгоряло и на разхвърляните трупове. Усети известен прилив на притегляне,

известна нестабилност. Не знаеше какво бе станало в ядрото, с жизнеосигуряващите функции. След известно време системите можеха да излязат необратимо извън строя, когато равновесието им се нарушеше извън всякакви граници. Лишена от мозък, останала без главно управление, Пел бе деградирала до нивото на ганглии – нервни центрове, които не бяха свързани помежду си, автоматични системи, всяка от които се бореше за живота си. Без контрол и равновесие помежду им те щяха да престанат да функционират – като умиращо тяло.

Минаха по коридора на девето синьо ниво, където стояха други войници на Съюза, излязоха на аварийната рампа – там също имаше мъртъвци, тела, покрай които те и ескорта им трябваше да се промъкнат по пътя си нагоре. Изкачването бе дълго, започна от девето ниво и стигна до зона, където бяха разположени войници в брони, където спряха и вдигнаха погледи, застанали рамо до рамо. Не можеха да продължат по-нататък; предводителят на ескорта им све встрани и ги преведе през вратата към второ ниво, в коридора, покрай който се намираха финансовите служби. Там стоеше друга група войници и офицери. Единият от тях, с посребрена от подмладата коса и доста значки според ранга си върху гърдите, се обърна към тях. С истински шок Деймън разпозна онези, които бяха застанали непосредствено зад него. Ейръс от Земята.

И Дейин Джейкъби. Ако държеше пистолет в ръката си, щеше да застреля този човек. Но нямаше. Спря се, втренчил поглед в него, и лицето на Джейкъби силно почервения.

– Мистър Константин – рече офицерът.

– Капитан Азов? – предположи той по отличителните знаци на високия му ранг.

Азов му подаде ръка. Той я пое с горчивина.

– Майор Тали – обърна се Азов към Джош и също му протегна ръката си, която Джош стисна. – Радвам се, че сте отново сред нас.

– Сър – промълви Тали.

– Вярна ли е информацията на Малори? Мазиан към Сол ли пое?

Джош кимна.

– Не ви е излъгала, сър. Мисля, че това е истината.

– Габриел?

– Мъртъв е, сър. Застрелян от хората на Мазиан.

Азов кимна намръщено, погледна Деймън отново в очите.

– Давам ви шанс – каза той. – Мислите ли, че може да въведете отново ред на тази станция?

– Ще опитам – отговори Константин, – ако ме пуснете там горе.

– Именно това е проблемът ни в момента – отвърна Азов. – Нямаме достъп до там. Туземците са блокирали вратата. Нямаме представа какви щети са нанесли те там, нито какво би станало, ако решим да стреляме по тях.

Деймън кимна бавно, погледна назад към вратата, извеждаща на аварийната рампа.

– Джош ще дойде с мен – рече той. – И никой друг. Ще върна равновесието на Пел. Войниците ви могат да дойдат едва когато всичко се успокои. Ако почне стрелба, може да загубите станцията, а на този етап не желаете това, нали?

– Не – съгласи се Азов. – Не бихме го искали.

Константин кимна и тръгна към вратата. Джош вървеше до него. Високоговорител зад тях започна да отзовава войниците, които заприиждаха от рампата, подчинявайки се на повикването, разминаха се с тях, докато двамата поеха нагоре. Площадката на върха бе празна, вратата към първо синьо ниво бе затворена. Деймън натисна бутона, но той бе мъртъв. Отвори ръчно вратата.

Зад нея седяха тамдолци, сгушили се един до друг, маса, която изпълваше главния коридор и страничните.

– Константин-мъж! – възкликна един от тях, като скочи веднага, ранен, както бяха много и от останалите, кървящ от изгаряния. Останалите се изправиха също на крака, протегнаха ръце към Деймън, когато той влезе, за да докоснат неговите ръце, тялото му, подскачайки от радост и викайки, пискайки на своя си език.

Проби си път през множеството, следван по петите от Джош, през тази истерична мелница. В центъра за управление имаше още тамдолци, които се виждаха зад остъклените му стени, седнали на пода, върху пултовете, заели всяко свободно местенце. Стигна до вратата, потропа по прозорца. Лицата на хайза се вдигнаха, погледнаха го големи кръгли очи, сериозни и спокойни... и изведнъж светнаха. Тамдолиците наскочаха, затанцуваха, заиграха, нададоха крясъци, заглушени от стъклото.

– Отворете вратата – викна им той. Невъзможно бе да го чуят, но той посочи бутона отстрани, тъй като те я бяха заключили отвътре.

Някой го натисна. Деймън влезе сред тях, за да бъде докоснат и прегърнат, докосна ги на свой ред, внезапно усети дръпване, видя ръка, която бе сплела пръсти с неговата и я придръпи върху гърди, покрити с козина.

– Аз Сатина – каза му женската, усмихвайки се. – Мои очи топли, топли, Константин-мъж.

От другата страна стоеше Синия зъб. Тази широка усмивка и този рунтав кожух му бяха познати и той прегърна тамдолеца.

– Твоя майка праща – рече Синия зъб. – Тя добре, Константин-мъж. Тя казва врати затваря стои тук не мърда, прави тях търси Константин-мъж, идва прави добре Тамгоре.

Деймън пое дъх, докосна косматите тела, отиде до основния контролен панел, последван от Джош. По пода там лежаха трупове на хора. Единият бе Джон Лукас, прострелян в главата. Седна на главния пулт и започна да натиска клавиши, да възстановява. Извади ролката с лентата и се поколеба.

Подарък от Малори. За Пел. За Съюза. Лентата можеше да съдържа какво ли не – капани за Съюза... команда за окончателно разрушаване...

Прокара ръка по челото си, накрая взе решение, постави ролката в устройството. Машината пое лентата, всмукна я невъзвратно.

Таблата започнаха да приемат нормален вид, светлините по тях станаха зелени. Сред хайза се забеляза раздвижване. Константин вдигна глава, видя върху стъклото отраженията на войници, застанали на входа с вдигнати пушки. И Джош, изправил се зад него, извърнал се с лице към тях.

– Не мърдайте от там, където сте! – кресна им Тали.

Те останаха на място и сведоха дулата. Може би се дължеше на лицето, вида на роден в лабораториите съюзар, или гласът, който не допускаше възражения. Джош им обърна гръб и подпря ръце на облегалката на креслото, в което седеше Деймън.

Константин продължи да работи, после хвърли отново бегъл поглед към отраженията върху стъклото.

– Трябва ми кооператор – рече той. – Някой, който да включи каналите на предаване до всички и да говори. Намери ми някой с типичен за Пел акцент. Иначе всичко е наред. Унищожили са част от паметта, изтрили са записи... Но ние едва ли ще имаме нужда от тях, нали?

– За тях няма разлика дали ще е едно или друго име – каза меко Тали, – не е ли така?

– Именно – отвърна Деймън.

Действието на адреналина, който го бе поддържал дотук, започна да отслабва. Забеляза, че ръцете му треперят. Погледна встрани, когато съюзарски оператор се настани зад компулта.

– Не! – реагира той, стана и тръгна към него, за да възрази.

Войниците вдигнаха пушките си.

– Задръжете! – викна Джош и офицерът се поколеба.

После самият Тали се обърна и отстъпи. На входа се бяха появили други съюзари. Азов и спътниците му.

– Лично съобщение ли, мистър Константин?

– Трябва да извикам специалисти, които да поемат работата – заяви Деймън. – Те ще дойдат, ако чуят глас, който познават.

– Сигурен съм, че е така, мистър Константин. Но не разрешавам. Стойте настрана от комстанцията. Оставете нашите оператори да я обслужват.

– Сър – обади се тихо Джош, – мога ли да се намеся?

– Не и в този случай – отсеке Азов. – Ограничете се до необществени дейности, мистър Константин.

Деймън пое бавно въздух, върна се обратно до пулта, който бе напуснал, и внимателно седна в креслото. Пристигнаха още войници. Хайза се отдръпнаха назад, притиснати към стените и върху пултовете, бъррейки с тихо безпокойство помежду си.

– Разкарайте тези същества отгук! – нареди Азов. – Веднага!

– Граждани – поправи го Константин. – Граждани на Пел.

– Каквито и да са.

– Пел – чу се гласът на Малори по интеркома. – Подгответе се за излизане на кораб от док.

– Сър? – запита съюзарският кооператор.

Азов даде знак да мълчат.

Деймън се облегна и понечи да даде сигнал за тревога. Към него се насочиха дулата на пушки и той размисли. Самият Азов отиде до компулта.

– Малори – рече той, – съветвам ви да си останете на мястото.

За момент настъпи мълчание.

– Азов – отвърна меко гласът, – някак си мислех, че крадците нямат чест и достойнство.

– Капитан Малори, вие сте прикрепена към Съюзарската флота, под заповедите на Съюза. Приемете го, или туй означава метеж.

Отново мълчание. Кое то продължи дълго. Азов прехапа устни. Пресегна се през ръцете на кооператора и въведе свои кодове.

– Капитан Майъс, „Норвегия“ отказва да се подчини. Изтеглете корабите си малко по-навън. – После превключи на канала на Сигни. – Или приемате предложението ни, Малори, или ще останете без пристан. Можете да се отскубнете от дока и да избягате, но ще сте цел номер едно за корабите ни в пространството на Съюза. Или може да настигнете

Мазян и да се присъедините към флотата му. Или може да тръгнете с нас срещу него.

– На ваше подчинение?

– Изборът е ваш, Малори. Амнистия или преследване до дупка.

Чу се сух смях в отговор.

– Колко дълго още ще остане „Норвегия“ под мое командване, след като на мостика ми дойдат съюзари? И докога ще са живи моите офицери или който и да е от войниците ми?

– Амнистия, Малори. Или я приемете, или я забравете.

– Като другите ви обещания.

– Станция Пел – намеси се нов глас, доста притеснен. – Тук е „Чукът“. Имаме контакт. Станция Пел, приемате ли? Имаме контакт.

После друг:

– Станция Пел, тук е търгарската флота. Говори Куен от „Естел“. Навлизаме в системата.

Деймън погледна далекообхватния сканер, който бързо обработваше новите данни, приемайки сигнал, тръгнал преди два часа. Елена! Жива, идваща с търгарите. Пресече залата, за да се приближи до команданцията, получи удар с приклад в корема и залитна към пулта. Можеха да го застрелят. Можеха да го убият, след като бе стигнал чак дотук. Погледна към Джош. Елена трябваше да получава предаванията от Пел, които отразяваха кризисното положение преди четири часа; от два часа проникваше навътре в системата. Тя щеше да зададе въпроси. Ако не й дадеше вярна информация... ако Елена не получеше отговор от познати гласове... сигурно би се държала настрана, сигурно.

Очи се насочиха към екрана на сканера, отначало на един човек, после, след като други забелязаха изражението му, и на всички останали. Сега се виждаше не една точка, а цял куп. Множество, рояк, невероятна армия от търгари се приближаваше към тях. Константин се вгледа в картината и се облегна на пулта, като наблюдаваше прилива, а лицето му се разтегна в усмивка.

– Те са въоръжени – рече той на Азов. – Капитане, това са далекообхватни влекачи и те са добре въоръжени.

Лицето на Азов бе стегнато. Той хвана един микрофон и го включи.

– Говори Азов от флагманския кораб на Съюза „Единство“, главнокомандващ на флотата. Сега Пел е съюзарска военна зона. Стойте настрана, за вашата собствена безопасност. Ако някой кораб се приближи, ще бъде посрещнат с огън.

Започна да мига тревога, на един от панелите от другата страна на

контролният център светнаха сигнали за опасност. Деймън погледна към тях и биенето на сърцето му се учести. От белия док идваше предупреждение за предстоящо излизане от док. „Норвегия“. Той се обърна и включи този канал, докато войникът до него стоеше като скован в суматохата.

– „Норвегия“, стойте там! Тук е Константин. Останете на мястото си!

– Повтарям – дойде по комвръзката гласът на Елена със закъснение заради разстоянието. – Приближаваме се за влизане в док. Следихме предаванията ви. Сдружението на търгарите предявява своите права върху Пел и ние я обявяваме за неутрална територия. Приемаме, че ще уважите този наш иск. Предлагаме незабавни преговори или всички търгари от тази флота могат да се изтеглят изцяло от пространството на Съюза. В посока към Земята. Не вярваме, че туй няма да е най-доброто решение за никоя от заинтересованите страни.

Настъпи мълчание, което продължи особено дълго. Азов отправи поглед към екраните, върху които нашествието се разливаше като вълна. Търгарският кораб „Чукът“ бе престанал да се отличава, тъй като сигналът му бе засенчен от червените точки.

– Имаме какво да обсъдим – каза Азов.

Деймън пое бавно и дълбоко въздух, после го изпусна.

2

Пел: червеният док: 9.1.53 г., 05:30 ч станд.вр., 17:30 ч алт.вр.

Елена излезе с ескорт от въоръжени търгари на дока. Беше бременна и вървеше бавно, а търгарите около нея се стараеха да не допуснат да я застраши каквато и да е опасност на широкия док. Деймън остана до Джош с представителите на Съюза, докато не можеше да го понесе повече и накрая рискува и тръгна насреща ѝ, като не бе сигурен дали и едната, и другата страна ще му позволят да стигне до нея. Пушките в ръцете на търгарите се насочиха към него в нервен и заплашителен пръстен и той спря, останал сам наред обширното празно пространство.

Но Елена го видя и лицето ѝ светна, търгарите пристъпиха, заобиколиха Константин отляво и отдясно, докато той бе погълнат от редиците им и успя да се приближи до нея.

Тя бе търгар, отново сред хората като нея, отсъствала задълго от

стабилната палуба на Пел. Дълбоко в съзнанието на Деймън се бе спотаявало съмнение, предчувствие за промяна, но то се изпари, като видя лицето ѝ. Целуна я, прегърна я, както и тя него – страхуваше се да не ѝ причини болка, докато тя се бе притиснала толкова силно в него. Стоеше там сред цяла армия от въоръжени търгари, които ги заобикаляха като бляскава мъгла, и вдъхваше нейното ухание, усещаше нейната реалност; целуна я отново, като знаеше, че нямаха никакво време за разговори, за въпроси, за нищо.

– Наложил се да направя голяма обиколка, докато се върна у дома – примълви Елена.

Константин се засмя весело, тихо, озърна се наоколо и погледна назад към силите на Съюза, стана отново сериозен.

– Знаеш ли какво се случи тук?

– Не всичко. Може би до голяма част. Стояхме там отвън... доста дълго. Чакахме момент, когато няма да им остане друг избор. – Потрепери, прегърна го по-здраво. – Мислех вече, че сме загубили. Тогава Мазиан се изтегли и ние навлязохме в системата, още в този момент. Съюзарите си имат проблем, Деймън. Предстои им да се насочат към Сол и трябва да го направят, без да е засегнат нито един от корабите им.

– Можеш да се обзаложиш, че ще го сторят – рече той. – Но не напускай този док. Каквото и да искаш да им кажеш, за каквото и да се налага да преговаряш с тях, настоявай това да стане на дока. Не влизай в никакво по-малко пространство, където Азов може да изправи войници те си между теб и твоите кораби. Не му вярвай.

Тя кимна.

– Разбрано. Ние сме само говорители, Деймън; аз ще защитавам интереси на търгарите. Те искат неутрално пристанище, както са тръгнали да се развиват нещата, и то е Пел. Не мисля, че Пел възразява.

– Не – отвърна Константин. – Пел не възразява. На Пел ѝ се налага да си поразчисти малко къщата.

За пръв път пое нормално дъх от доста минути насам и проследи погледа на Елена, отправен през дока към Азов, към Джош, застанал до съюзарските войници, очакващи нейното приближаване.

– Вземи десетина души със себе си и остави останалите да охраняват този вход. Да видим какво представлява разбирането на Азов за разумност.

– Предоставянето – заяви твърдо, макар и тихо, Елена, подпряла се

на едната си ръка върху масата, – ...на кораба „Чукът“ на рода Олвиг; на „Лебедово око“ на неговите истински собственици; на всички други търгарски кораби, конфискувани за използване от съюзарските военни. Възможно най-строго наказание за превземането и използването на „Дженевив“. Може да възразите, че не сте упълномощени да го направите, но от вас зависят военните решения. Или ще наложим ембарго.

– Ние не признаваме вашата организация.

– Това – намеси се Деймън – трябва да реши Съвета на Съюза. Пел признава тяхното сдружение. А Пел е независима, капитане, склонна да ви осигури пристан в момента, но е в състояние и да ви го откаже. Няма да ми е приятно да взема такова решение. Имаме общ неприятел... но вие ще останете блокиран тук, задълго и в не особено приятна ситуация. А това може да е само началото.

От другата страна на масата, поставена наред открития док и оградена от два срещуположни полукръга от търгари и войници, се забелязаха смръщвания.

– В наш интерес е – призна Азов – да се уверим, че тази станция няма да се превърне в база за операциите на Мазиян. И ние ще ви сътрудним за осигуряването на вашата защита, без което... нямате особени шансове, мистър Константин, въпреки всичките ви заплахи.

– Взаимна необходимост – каза спокойно Деймън. – Бъдете сигурни, че отсега нататък никой от корабите на Мазиян няма да е добре дошъл на Пел. Те са разбойници.

– Ние ви направихме услуга – рече Елена. – Търгарски кораби вече се насочиха към Слънцето дълго преди Мазиян. Един от тях тръгна достатъчно рано, за да пристигне там пръв, изпреварвайки го не с много, но все пак. Станция Сол ще бъде предупредена, преди Флотата да се появи.

Лицето на Азов се отпусна от тази изненада, докато това на мъжа до него – пратеника Ейръс, замръзна; после Сигъст внезапно се усмихна, като в очите му блеснаха сълзи.

– Аз съм ви признателен и благодарен – каза Ейръс. – Капитан Азов, бих предложил да обсъдим ситуацията насаме и да предприемем бързи действия.

– Това изглежда разумно – съгласи се Азов. После се отдръпна от масата. – Станцията е в безопасност. Работата ни тук е свършена. Всяка минута ни е ценна. Ако Сол подготвя посрещане за този разбойник, трябва да сме там, за да го ударим в гръб.

– Пел ще се радва да ви помогне при напускането на доковете – предложи меко Деймън. – Но търгарските кораби, които сте си

присвоили, ще бъдат задържани.

– На борда им има наши екипажи, така че те ще дойдат с нас.

– Вземете си екипажите. Тези кораби са собственост на търгарите и ще останат тук. Както и Джош Тали. Той е гражданин на Пел.

– Не – възрази Азов. – Няма да оставя просто така някой от собствените си хора, по ваше искане.

– Джош – рече той, като погледна настрани и назад, където стоеше Тали заедно с останалите съюзарски войници, най-накрая без да бие на очи сред други, които изглеждаха също толкова идеални. – Ти какво смяташ по въпроса?

Погледът на Джош се насочи зад Деймън, навярно към Азов, после се върна втрещено напред. Той не отговори.

– Изтеглете войниците и корабите си – каза Константин на Азов. – Ако Джош остане, туй ще е по негово желание. Нека Съюзът освободи тази станция от присъствието си до последния човек. Отсега нататък ще бъдете приемани в док при поискване и след разрешение от стационарния управител, каквото ще ви бъде дадено. Но ако цените времето си, съветвам ви да приемете предложението ми и да го изпълните.

Азов се намръщи. Даде знак на офицера, водещ ескорта му, който заповяда на войниците да се строят. Те се оттеглиха, запътили се нагоре към извития хоризонт, към синия док, където се намираше „Единство“.

А Тали продължаваше да стои все още тук, самичък. Елена стана и го прегърна тромаво, Деймън го тупна по рамото.

– Стой тук! – рече той на съпругата си. – Трябва да уредим излизането на един съюзарски кораб от дока. Джош, ела!

– Нейхарт – обърна се Елена към мъжа, застанал най-близо до нея, и хората му, – погрижете се тези двамата да стигнат непокътнати в главното управление.

Тръгнаха след групата на Съюза, свиха по коридора на девето ниво, докато съюзарите се насочиха към кораба си, после се затичаха. В коридорите се виждаха отворени врати, на чийто прагове бяха застанали жителите на Пел, за да наблюдават какво става. Някои започнаха да викат, да махат, да се радват на последната, на търгарската окупация.

– Това са нашите! – извика някой. – Това са нашите!

Поеха по аварийната рампа, качиха се нагоре на бегом; по пътя ги посрещнаха тамдолци, които се присъединиха към тях, като подскачаха и бърбеха приветствия. Цялата шахта на спиралната рампа се огласи от ехото на тамдолските писъци и кръсъци, от виковете на хора откъм коридорите вън от нея, докато вестта се разпространяваше от ниво към

ниво. Разминаха се с неколцина съюзари, които се спускаха, следвайки нареждания по интеркома в шлемовете им – сега те биеха твърде много на очи тук.

Излязоха в коридора на първо синьо ниво. Тамдолците отново бяха завладели главното управление и ги приветстваха с усмивки при влизането на групата през широко отворената врата.

– Вие приятели – попита Синия зъб, – вие приятели, всички?

– Всичко е наред – успокои го Деймън и си проби път през навалищата от неспокойни кафяви тела, за да седне на главния пулт. Погледна назад към Джош, към търгарите. – Някой от вас знае ли как да работи с такъв компютър?

Тали зае мястото до него. Двама от рода Нейхарт се приближиха – първият се настани пред компулта, а вторият се разположи пред друга компютърна конзола. Деймън включи един канал на интеркома.

– „Норвегия“ – каза той, – вие напускате дока най-напред. Вярвам, че ще се измъкнете леко и без провокации. Нямаме нужда от допълнителни усложнения.

– Благодаря, Пел – отвърна му сухият глас на Малори. – Одобрявам приоритета ви.

– Побързайте обаче. Нека собствените ви войници помогнат за разкачването. Ще влезете отново, когато си възвърнем стабилността, и тогава ще си ги приберете. Съгласни ли сте? Те ще са в безопасност.

– Станция Пел – прекъсна ги друг глас – на Азов. – Споразумяхме се да не приемате хората на Мазиян. Този кораб е наш.

Деймън се усмихна.

– Не, капитан Азов. Този кораб е наш. Ние, планетата и станцията, сме суверенна общност и освен търгарите, които не са постоянни жители тук, ние поддържаме и милиция. „Норвегия“ представлява флотата на Тамдолу. Ще съм ви благодарен, ако уважавате нашия неутралитет.

– Константин – гласът на Сигни издаваше предупреждение на границата на гнева.

– Излезте от дока и стойте наблизко, капитан Малори. Ще останете да патрулирате, докато Съюзарската флота не напусне пространството ни. Ще останете на орбита и ще изпълнявате нашите заповеди.

– Заповедта е приета – отговори най-накрая тя. – Излизаме на орбита. Ще се отдръпнем и ще разгърнем ездачите си. „Единство“, постарайте се да поемете курс за директно напускане на системата. И предайте моите поздравии на Мазиян.

– Вашите собствени търгари ще са тези – обади се Азов, – които ще

пострадат от решението ви, станция Пел. Прибирате кораб, който трябва да напада други, за да преживява. Търгарски кораби.

– Омитайте си чукалата отгук, съюзари! – отвърна рязко Малори. – Можете поне да сте спокойни, че Мазиян няма да ви измести отново. Той няма да припари до Пел, докато аз съм наоколо. Вървете да си гледате работата!

– Спокойно! – рече Деймън. – Капитане, напуснете!

Вълна от светлини се разля по пултовете. „Норвегия“ се бе отделила от дока.

3

Звездна система на Пел

– Вие също ли? – попита кисело Блас.

Виторио намести по-добре раницата си с оскъдни лични вещи, неохотно се придвижи по тесния коридор към външния шлюз, като се прехващаше от една ръкохватка към друга при нулево же, вървейки с останалите от екипажа, който бе държал „Чука“. Тук долу бе студено и слабо осветено. Усети трептене – долепването на тръба за достъп към техния люк.

– Не изглежда да ми е останал особен избор – отвърна той. – Няма да остана да се разправам с търгарите, сър.

Блас се усмихна криво и се обърна към шлюза, който се отвори, за да ги пусне по тясната тръба, водеща към чакащия боен кораб. Около тях зейна мрак.

„Единство“ се движеше с постоянно ускорение. Ейръс се бе разположил в едно от удобните кресла с възглавници в главната зала на най-горната палуба на кораба, покрита с мокет и строго модерна. До него седеше Джейкъби. Можеха да следят поетия курс по екраните – цяла редица екрани, показващи цифри и изображения. Кръстосвачът мина право през прохода, направен им от търгарските кораби, тесен тунел през заобикалящото ги множество. Най-сетне Азов намери време да се обърне към тях по видеовръзката, която се представяше на един от екраните.

– Всичко наред ли е? – запита ги той.

– Прибираме се у дома – отвърна меко Ейръс със самодоволство. – Ще ви предложи нещо, капитане. В момента Сол и Съюзът имат повече

обединяващи ги, отколкото противопоставящи ги позиции. Затова, когато неизбежно изпратите куриер обратно към Цитиана, включете следното предложение от моята страна: дългосрочно сътрудничество.

– Вашата страна няма интерес към Задпредела – каза Азов.

– Капитане, ще ви изтъкна, че такъв интерес може би тепърва се събужда. И че няма да е в полза на Съюза, ако той бъде по-малко отзивчив да предложи на Земята своята закрила, отколкото би било Сдружението на търгарите. В крайна сметка Сдружението вече е изпратило свой вестоносец на Земята. Така Сол ще може да прецени и да направи избора си, нали? Търгарското сдружение. Съюзът. Или Мазиан. Предлагам да обсъдим въпроса. Нови преговори. Изглежда никой от нас няма пълномощията да отстъпи Пел. А се надявам, че ще мога да дам на моето правителство благоприятни препоръки по отношение на вашето.

Елена пристигна заедно с голяма група търгари, застана на вратата на обзетата от страх зала на главното управление и докато тамдолците се отдръпнаха настрана с лека тревога. Но Сатина и Синия зъб я познаха, затанцуваха и я докоснаха от радост. Деймън стана от мястото си, хвана ръката ѝ и ѝ направи място да седне край него и Джош.

– Май не ме бива за големи изкачвания – рече тя, като дишаше тежко. – Трябва да пуснем в действие асансьорната система.

Константин намери време само да я погледне. После насочи очи отново към екраните на пулта си, към лице, положено настрани върху бели чаршафи, към неговото спокойствие и тъмни, живи очи. Алисия Лукас се усмихваше – с едва забележимо движение.

– Току-що успяхме да се свържем с Тамдолу – обясни Деймън на Елена. – Да им предадем информация и те да ни отговорят. От разбита сонда, която молеше Малори за помощ, намираща се край основната база. И от оператор, разположен някъде по-далеч от базата, който каза, че Емилио и Милико са в безопасност. Базата на оператора е някъде сред хълмовете, но очевидно всички са намерили убежище и са добре. Трябва да изпратя наш собствен кораб там долу и навярно някои лекари.

– Нейхарт – каза Елена, като погледна към спътниците си.

Един едър търгар кимна.

– Всичко, което ви е необходимо – рече той. – Ще го отнесем там долу.

ГЛАВА ШЕСТА

1

Пел: първо ниво на зеления сектор: 29.1.53 г., 22:00 ч станд.вр., 10:00 ч алт.вр.

Събирането бе странно, дори за Пел; провеждаше се в най-отдалечената част на голямата зала, в зона, където отделни илюзорни екрани позволяваха известно уединение на празнуващите. Деймън седеше, хванал здраво ръката на Елена в своята. Насред масата светеше червеното око на преносима камера, което само по себе си бе присъствие – той бе искал майка му да бъде сред тях тази вечер, както винаги бе участвала заедно с баща му и всички останали от тях на фамилни събирания. Отдясно до него бе Емилио с Милико, а отляво – Джош. До брат му и неговата съпруга се намираще малка група тамдолци, които очевидно смятаха столовете за твърде неудобни и въпреки това бяха очаровани да ги изпробват, както и да вкусят от специалните деликатеси – плодове, чийто сезон не бе сега. В другия край на масата седяха търгарят Нейхарт и Сигни Малори, чийто въоръжен ескорт си почиваше кротко в сенките.

Около тях се носеше музика, бавният танц на звезди и кораби по стените. Голямата зала бе възобновила донякъде работата си – не съвсем като преди, но вече нищо не бе същото.

– Изнасям се отново навън – рече Малори. – Тази нощ. Това, че останах, бе от уважение.

– Накъде? – запита Нейхарт без заобикалки.

– Просто действайте, както ви посъветвах, търгар. Обозначете корабите си като принадлежащи на Сдружението. Вие сте недосегаеми. Освен това засега „Норвегия“ е напълно заредена с провизии.

– Не се отдалечавайте особено много – изрази молба Деймън. – Честно казано, не вярвам, че Съюзът няма да опита пак да направи нещо. Би ми се искало да знам, че сте наблизо.

Сигни се засмя

– Можете да го гласувате. Но по коридорите ви не вървя без охрана.

– Няма значение – отвърна Константин. – Искаме да сте наблизо.

– Не ме питайте за курса ми – каза тя. – Туй си е моя работа. Имам си места. Достатъчно дълго съм стояла бездейна.

- Ще се опитаме да отидем до Викинг – обяви Нейхарт – и да видим как ще ни посрещнат там. След около месец.
- Може би ще е интересно – съгласи се Малори.
- Късмет на всички ни – пожела Деймън.

2

Пел: синият док: 30.1.53 г., 01:30 ч станд.вр., 13:30 ч алт.вр.

Минаваше обяд на алтернативния ден, доковете бяха почти опустели в тази нетърговска зона. Джош вървеше бързо, обзет от нервност, каквато винаги изпитваше, ако не бе под нечий защитен ескорт, чувствайки се уязвим, че някой от разхождащите се по дока могат да го разпознаят. Неколцина хайза го наблюдаваха със сериозните си очи. Станционната докерна бригада на четвърто гнездо несъмнено го позна, както и войниците на пост; пушките се вдигнаха към него.

– Трябва да говоря с Малори – каза той.

Познаваше офицера – Дей Джанц. Джанц даде нареждане и един от войниците хвана пушката си в сгвката на лакътя и направи знак на Тали да тръгне нагоре по рампата за достъп, последва го в ръкава и в шлюза, през забързаните потоци войници в едната или другата посока в оживения коридор и в залата със скафандрите. Взеха асансьора и излязоха горе в главния коридор, където екипажът действаше припряно по задачи до последния момент. Познати шумове. Познати миризми. Всичко му бе познато.

Сигни бе на мостика. Джош понечи да влезе, но пазачът отвътре го спря. Малори обаче погледна към него от мястото си близо до командния пулт и изненадващо даде знак на двамата войници да го пуснат.

– Деймън ли те изпраща? – попита тя, когато Тали застана пред нея. Той поклати глава.

Малори се намръщи, постави съзнателно или несъзнателно ръката си върху пистолета на хълбока.

– Тогава какво те води насам?

– Помислих си, че може да имате нужда от компютърен оператор. От някой, който познава пространството на Съюза, и то отлично.

Тя прихна от смях.

– Или изстрел, ако не съм нащрек?

– Не заминах със Съюза – каза Джош. – Те щяха да повторят

рефлексните записи, да ми дадат ново минало. Да ме изпратят отново в космоса, навярно към станция Сол. Не знам. Но да остана на Пел точно сега... Не мога да го направя. Стационастите... ме познават. Освен това не мога да живея на станция. Няма да се чувствам добре.

– Нищо, което ново промиване на мозъка не би излечило.

– Не искам да забравя. Тук имам спомени, приятели. Единственото реално нещо. Всичко, което ми е ценно.

– Значи заминаваш и го изоставяш?

– За известно време – отвърна Тали.

– Говори ли с Деймън за това?

– Преди да слеза тук долу. Той знае. Както и Елена.

Сигни се облегна на пулта, огледа го замислено от главата до петите, скръстила ръце.

– Защо на „Норвегия“?

Джош вдигна рамене.

– На никоя станция не давате отпуск, нали? Освен тук.

– Не – усмихна се тя слабо. – Само тук. Понякога.

– Кораб отива – промълви Лили, като гледаше към екраните и милваше косата на Сънуващата.

Корабът се отдръпна от Тамгоре, превърта се с движение, доста различно от маневрите на повечето кораби, които идваха и си тръгваха, и се стрелна навън.

– „Норвегия“ – назова я Сънуващата.

– Някой ден – рече Разказвача, която се бе върнала обогатена с множество истории от голямата зала, – някой ден ние отива. Константин дава нас кораби. Ние отива, носи наш Слънце в наш очи, няма страх тъмно, не ние. Ние вижда много, много неща. Бенет, той дава ние идва тук. Константин, той дава ние върви далече, далече, далече. Мой пролет идва пак, аз искам върви далече, прави мой гнездо там... Аз намирам моя звезда и отива.

Сънуващата се засмя – смехът ѝ бе топъл, сърдечен.

И огледна навън към обширния мрак, където Слънцето вървеше и се усмихваше.

КРАЙ

© 1981 Каролайн Чери
© 1996 Емануел Икономов, превод от английски

Caroline Cherryh
Downbelow Station, 1981

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

СВЕТЪТ НА ПЕЛ. Кн. 1. 1996. Изд. Камея, София; Изд. Аргус, София. Биб. Биб.
Кристална библиотека Фантастика, No.10. Роман. Превод: [от англ.] Емануел
ИКОНОМОВ [Downbelow Station / С. J. CHERRYH]. Предговор: Запознайте се: К.
Дж. Чери!, Емануел ИКОНОМОВ – с. Печат: Полипринт, Враца. Със схеми. С портр.
Формат: 20 см. Страници: 219. Цена: 280.00 лв. ISBN: 954-570-025-4.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/973>]